

DENİZİMİSİ

MARTIYA ÂŞIK BALIK

BEYZA AKSOY

DENİZİMSİ

O çikolatadan nefret eden ama deli gibi çikolatalı süt içen ironik bir kişilik. Gözlerinin mavisi ruhuna yansımış bir balık... Onun zel kelimeleri, ileden çıkaran bir isesi, nefret ettiği büyük mavi gözleri var. Onun silahı kelimeler; öyle ki, tek bir kelimenin binlerce tekmeye eşdeğer olduğunu biliyor. Kendini nefes alan bir ölü olarak tanımlıyor, kaderinin acı çekmek olduğuna inanıyor... En mutlu anlarında bile.

Ve şimdi ise bir martının kanatları altında korkusuzca yaşıyor.

"Ben en çok martıya âşık olan balık için üzülüyorum... Yanına gitse mutlu olur ama ölür. Suda kalsa yaşar ama uzaktan izler sadece. Dokunamaz. pemez. Hissedemez. Sarılamaz. Gözyaşını silemez. Acısına ortak olamaz."

AYNI GÖKYÜZÜNE BAKAN FARKLI YILDIZLAR

www.epsilonyayinevi.com

instagram.com/EpsilonYayinevi

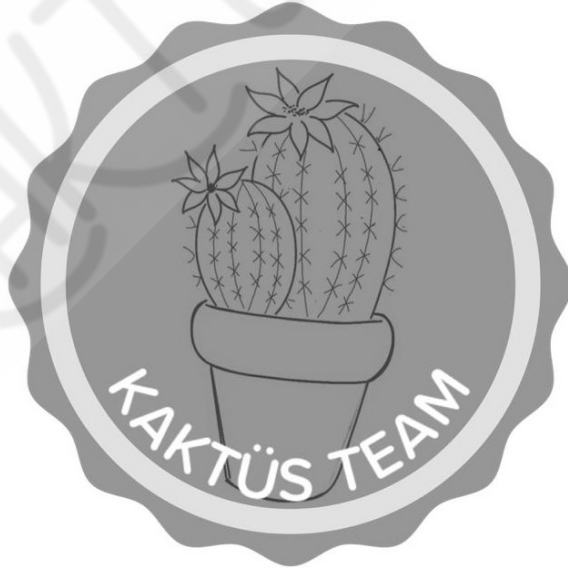
facebook.com/EpsilonYayinevi

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIşI BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIşTIR.

DENİZİMSİ

Beyza Aksoy

Ruhundaki mavilikleri koruyan, içlerini çikolatalı süt ve jelibonla doldurdukları umutlarını sahillere, deniz kıyılarına salan insanlara...

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Giriş

Şimdi bana öyle bir şeyler söyle ki durup dururken...

Lisedeki ikinci senemi bitirmiş, tüm o sarf ettiğim çaba ve başarımın sonucunun keyfini çıkarmak üzere Antalya'ya giden bir arabanın içindeydim. Düşüncelerim beynimde dağılıyor, kulaklıklarım da yankılanan müziğin etkisiyle dans ediyor, camı sonuna kadar açık arabamızın camından bütün dünyaya yayılıyordu. Rüzgâr beni dans pistine çağırıyordu sanki, yüzüme çarpışı öyle dertli, öyle hırçın ve aynı zamanda o kadar yumuşaktı ki...

Dokunmatik ekranda gezen parmaklarım bir yandan yakın arkadaşım Damla'ya cevap yazıyor, bir yandan da uçuşan saçlarımı dize getirmeye çalışıyordu. Rüzgâr ne kadar sert eserse essin, havadaki sıcaklık ve güneş ışıkları buram buram tenime nüfuz ediyordu. Yaz mevsimindeydik artık; sıkıcı Matematik dersleri, uyuduğumuz dil dersleri geride kalmıştı. Tarihçi hocasının dersten kendi hayatına geçiş yaptığı o bitmez dakikalar çok gerilerdeydi. Önümde ise deniz, kum, güneş ve dondurma bana göz kırpmıyordu.

İşte bu yüzden, eğer tek bir dilek hakkım olsaydı, *yazın sonsuza kadar sürmesini isterdim.*

Sonunda yavaşlayan araba iki katlı yazlık evlerin bulun-

duğu sokaklardan birine giriş yaptı ve krem rengi panjurları olan bir yazlık evin önüne durdu. Yavaşlayan arabanın etkisiyle duran rüzgâr -ya da arabanın süratinin oluşturduğu hava akımı mı demeliydim?- kendini belli ederek bileğimdiki tokayla saçlarımı toplamama neden olduğunda, derin bir nefesi ciğerlerime armağan ederek bulunduğum arka kapının kolunu çektim ve babetlerimle yer arasındaki mesafeyi sıfıra indirdim. Antalya'nın sıcak havası insana enerji veriyor, güneş tam tepede göz kırpmıyordu. Birkaç hafta önce dönem sonu ödevlerini teslim ederken Edebiyat dersinde anlatmak istediğim de tam olarak buydu. *Yaz mevsiminin sana verdiği enerji, güneşin sana göz kırpması.* Tatil, uyku, dinlenmek, dondurma... İşte bunlar dokuz aylık eğitim sistemini bozguna uğratacak anahtar sözcüklerdi. Aklınızdan geçirdiğinizde bile ruhen rahatlıyor, fiziken gevşiyor ve mutlu bir moda giriyordunuz.

Henüz kapatmadığım kapıya eğilerek, “Çık bakalım бүcür,” dedim sekiz yaşındaki süper zekâlı erkek kardeşime. “Geldik.” Elindeki PSP'sini kenara bırakarak emniyet kemerini çözen Efe, kapısını açarak aşağı indi ve benim aksime kapıyı yavaşça kapattı. Etrafa baktıkça kendimi filmlerdeki şehre yeni taşınan güzel kız gibi hissediyordum. Ama ne ortada güzel bir kız vardı, ne biz buraya taşınmıştık ne de etrafta filmlerdeki kadar yakışıklı çocuklar olabileceğine inanıyordum. Gerçi yakışıklı çocuklar umrumda bile değildi. Hepsi beynini kullanmaktan aciz, akli belden aşağısına çalışan iğrenç yaratıklardı. Ah... Sanırım yine çok kaba oldu. Her neyse.

Annem kafasına geçirdiği güneş gözlüğünü gözüne indirerek arabadan çıktığında, eve sanki milyonuncu kez bakmak ve temizlemek için gelmemiş gibi süzdü. Annemin titizlik

rahatsızlığı vardı. Genç yaşta evlenip iki çocuk doğurmuştu, bu yüzden her şeye özen gösterirdi. Bu yüzden babam bu sene Bodrum'daki yazlığımızı satarak burayı aldığımda, ilk işi önceden gelip birkaç yardımcı alarak evi köşe bucak temizletmek olmuştu. Ona kızmıyordum, sadece tıpkı filmlerde olduğu gibi bunu hep birlikte yapsak daha eğlenceli olabilir diye düşünüyordum. Beraber duvarları boyasak, eşyaları yerleştiresek, günün sonunda bahçede hep beraber yemek yerken günün mükemmelliğinin keyfini çıkarsak... Yoğun iş saatleri içinde çalışan anne ve babam için tatilin ilk günü bile olsa bu biraz fazla olurdu sanırım. İzmir-Antalya arası her ne kadar birkaç saat olsa da babamın şoför yorgunluğunu da hesaba katarsak, sanırım çenem gibi hayallerimi de kapalı tutmalıydım. Bencillik edemezdin.

Arabanın içinde unuttuğum çantamı almak için kapıyı tekrar açıp kapattığım esnada annem, Efe'yi kucığına almış ve babamla bahçe kapısından geçmişti bile. Adınlarımı sıkılaştırarak peşlerinden bahçe kapısından girdim ve onların konuşmalarına istemeden de olsa kulak misafiri olmak istemediğim için, "Ben ön taraftayım," diye kısa bir açıklama yaparak çimenliği takip ettim. Evin arka tarafı aslında ön taraf olarak da adlandırabileceğimiz büyüklükteydi. Kendine ait bir havuzu ve hemen çaprazında yeşillik alan, bir hamak, bahçe için bir masa takımı vardı. Bodrum'daki yazlığımızla hemen hemen aynı olsa da buranın daha büyük olduğunu kabullenmeliydim. Ne de olsa orada edinemediğim arkadaş ortamını burada da bulamayacaktım. Değişecek tek şey odaların enine boyuna eklenecek birkaç santimdi ve bu umrumda bile değildi.

Hamak gözüme dinlenmek için çok rahat geldiğinden, çantamdan kulaklığımı ve telefonumu çıkartarak ağacın dibine bıraktım ve hamağa uzanarak birkaç saniye gökyüzünü iz-

ledim. Masmaviydi. Babam gözlerimi gökyüzüne benzetirdi hep. Gökyüzü kadar mavi, okyanus kadar derin... Ben gözlerimi sorunlu buluyordum. Etrafındaki herkesin gözleri kahverengiydi ya da kahverenginin tonlarıydı, üstelik birkaç mavi gözlü insan olsa bile hiçbirinin gözü benimkiler kadar bir kilometre öteden fark edilmiyordu. Babam bunu her ne kadar pozitif bir farklılık olarak görse de benim için her taraftan negatiflik akan, ayrımcı bir farklılıktı.

Kulaklıklarımı kulağıma geçirerek her zamanki gibi yağmur ve piyano sesi yerine sözleri olan daha egzotik bir şarkı açtım ve mesaj bölümüne girerek Damla'ya bir mesaj yazdım.

Yazlığa vardık, burası kocaman.

Birkaç saniye içinde beliren, her zamanki karnı ağrılarım-dan sandığım büyük bir ağrı yaratan basketbol topuna gözlerimi çevirdim. Aslında bu esnada birçok şey düşünebilirdim ama düşüncelerim sadece basketbol topunun ne kadar ağır olduğu yönünde toplanmıştı. Top ağırdı ağır olmasına ama bir de karnıma uyguladığı kuvvet ve bunun sonucu ortaya çıkan acı düşüncelerime konu oluyordu. Ayrıca bu topun burada ne işi vardı? Kim atmıştı?

Kulaklıklarımı çıkararak telefonumun etrafına sardım ve ayağa kalkarak çantamın yanına bıraktım. Karnımın ağrısı yavaş yavaş geçerken acıya dayanıklı olduğumdan şükürler olsun ki herhangi bir çığlık atmamış, tepki vermemiştim. Yıllarca her türlü acıya denek olan vücudum artık böyle küçük şeylere tepki vermeye tenezzül bile etmiyordu. Bir insanın acıya dayanıklılık süresinde yol kat ediyordum sanırım ama hiçbir şey aybaşı dönem sancılarım kadar acı veremezdi, işte acı gerçek buydu.

Etrafa göz atarak topun nereden geldiğini anlamaya çalış-

tiğim sırada, kocaman mavi gözleri olan bir çocuk gözümce takıldı. El sallayarak, "löp için özür dilerim," dediğinde, tam olarak toplarım onlara geri vermeyi düşünüyordum. Sadece birkaç adım atıp yan evdeki komşumuza merhaba diyebilirdim, iyi bir başlangıç yapabiliirdim. Ama hayat elbette her gün enerjimi sifıra indirebilmek için çabalıyordu ve benim düşündüklerim, planladıklarım tam olarak umduklarımından ibaretti. Gerçekleşeceklerden değil.

"Şu topu vermeyi düşünüyor musun?" diyerek baktığı, hayattan bezmiş görünen kaba, kumral çocuğa döndüm. İki elini de beline koymuş, bana mı dikleniyordu o? Hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri, aceleci insanlardı. Bu keresinde de sırf bu yüzden trafikte kaza yapıyorduk. Bu kadın hiçbir zaman kısıtlaması ve yetişmesi gereken bir yer olmamasına rağmen önümüzden hızlıca geçmek istemişti. Oysa birkaç saniye bekleseydi hiçbir sorun çıkmaz, biz de orada yarım saat kırk dakika bekleyerek tutanak tutmaz, zaman kaybetmezdik. O günden beri aceleci insanların bu tutumlarından nefret eder olmuştum. Çünkü o yarım saat kırk dakika bana çok şeye mal olmuştu.

"Düşünmüyorum," dedim auiden gelen bu dürtüyle. İnsanların aceleci davranışlarından nefret eden bu kıza benim aceleci davranarak üstüne ondan bir şey istemesinden daha kötü olan tek şey, benim erkeklere karşı olumsuz bu tutumu olan bir kıza bir erkeğin yapmasıydı. Bu kesinlikle dayanılmaz ve kabul edilemezdi. Böyle anlarda santyceler içinde sen *nasıl ereleceksin Deniz?* modlarından birine girebilirdim, kendimi seneler sonra Elif'in çocuklarına patik ören, bahçeli evinde kedileriyle yalnız yaşayan teyze hayallerinden birine sokabilirdim. Bu hayımdan da nefret ediyordum. Kedilerden de nefret ediyordum. Patik ören teyzelerden de nefret

ediyordum. Hatta ne biliyor musunuz? Nefret etmekten de nefret ediyordum.

“Abi ne yaptın ya?” diyerek kumral çocuğa dönen mavi gözlü çocuğun topunu hemen önüme, onların çitlerden atlamadan alamayacakları bir yere koyarak arkamı döndüm ve hızlıca kulaklığımı etrafına doladığım telefonumla çantamı alarak teras kapısından içeri girdim.

Yolda o şarkılarla hangi hayallere daldıysam, hangi cümleleri aklımdan geçirdiysem hepsini geri alıyordum. Antalya sıcak, güzel bir yaz havasına sahipti ama buradaki erkeklerin huy ve tavırları böyle olduğu sürece burada kalacağım iki ay süresince çekeceğim vardı.

1. Bölüm

Bir yaz fırtınasıydı bizimkisi. Sen estin, çöl oldu bütün topraklarım. Kurudular. Nefes alamadım.

Sinirle odama girip kapıyı ardına kadar açarak duvara çarptığım sırada küfrederek yastığı sert bir şekilde kapıya fırlattım. “Geri zekâlı!”

“Abla?”

“Ne var!”

Ellerimle saçlarımı karıştırarak arkamı döndüğüm sırada, Efe tam olarak kapının önünde durmuş, kafasında sallanan yastığımı gösteriyordu. Sinirimle fırlattığım yastık istemeden kafasına gelmiş olmalıydı. “Pardon,” dedim ellerimi kaldırarak. “Yanlışlıkla oldu.”

Yastığın kafasında duruş biçimi yüzünden kahkahalarım boğazıma dizildiğinde çok geçmeden serbest bıraktım. Bakışları *Neye gülüyor bu?* der gibi olduğunda, gözlerini kapatıp ellerini yanlarında yumruk yaparak bağırmaya başladı. “Anne! Anne koş, yetiş! Ablam delirdi!”

“Oğlum...” dedim kahkahalarımın arasında. “IQ seviyen yüksek, bütün dersler beş, çok zekisin, iyi güzel de...” Boğazımı temizleyip kahkahalarımı kestim. “Geri zekâlısın valla ha.”

“Kızım ne oluyor burada?”

“Ablam bana geri zekâlı dedi.”

“Ha-ha, şakacı çocuk.” Yanına gidip hâlâ kafasında duran yastığı aldım ve yatağıma attım. Hemen ardından saçlarını fark ettirmeden çekerek anneme yapmacık bir gülümseme gönderdim. “Saçmalama anne, öyle şey olur mu hiç?”

“Olmaz mı?” *Beni de kendine benzettin* tarzı bir bakış atan annem derin bir nefes verdi ve, “Akşama doğru Efe’yi sahile götür biraz, etrafa da bakarsınız,” diyerek benim ceza Efe’nin ödül saydığı bir klasîge imza attı.

“Ama-”

“İtiraz kabul etmiyorum.”

İtirazlara yer yoktu... Aslında bunlarla ilgili bir dizi anımı anlatabilirdim. Bir dinleyenim olsa, konuşma hakkı verilmeden cezalandırıldığımı ya da bunun gibi şeyler yaşadığımı anılarımı bir sıraya sokarak anlatmaya hazırdım. Ama henüz on yedisine basmasına birkaç hafta kalmış biri olarak, yaşadığım bu hayattan şikâyet etmeye hakkım yoktu. Her ailenin belirgin basit kuralları vardı ve bizimkilerden biri de buydu. İtiraz yok, anne ve baba ne diyorsa öyle.

Sorun değil, diye düşündüm. Zaten sahilleri severim.

Annem titiz kişiliğinin yanında kesinlikle en hafif küfürlere dahi dayanamayan biriydi. Bu konudaki hassasiyetine bir açıklama bulamasam da düşününce rahatsız hissediyor olabilirdi, bu yüzden onların yanındayken söyleyeceklerimi özellikle birkaç kez aklımdan geçiriyordum. Ama Efe yanımdayken, özellikle de sinirli bir anıma denk geldiyse, Allah ne verdiyse sıralıyordum. Böyle anlarda her insanda farklı tepkiler oluşabilirdi ama tabii ki birkaçı belirgindi. Sinirden ağlayanlar, sinirden gülenler, sinirden etrafı yakıp yıkanlar, sinirden içenler.

Bence en güçlüleri sinirden gülenlerdi. O an yapabilecek-

leri en naçizane ve ruhsal hareket buydu. Ama en tehlikelileri de bu gruptu, çünkü o an hafif depresyon ve şizofrenik tepkiler gösterebiliyorlardı. Birini yaralayabilirlerdi veya korkutabilirlerdi.

Sinirden ağlayanlar ise çaresiz olanlardı. Geçmişte yaşadıkları artık çok ağır gelen, içlerinde biriktirdikleri o alevle bir yanardağ gibi patlayan o insanlar, ağlayarak kendilerini rahatlatmaya, içlerini boşaltmaya çalışıyorlardı. Sanırım en başarılı sonuç onlardaydı.

Sinirden etrafı dağıtıp yıkanlar hakkında ise iki teorim vardı. Bunu zevk için yapanlar ve gerçekten içlerindeki enerjiyi, o siniri böyle dışa vuranlar. Sanırım ben yapsaydım zevk için yapardım. Stres atmak bu olsa gerekti; tabii kendine ve başkasına zarar vermeden.

Sinirden içkiye vurup sarhoş olanlar... İşte bu grup aralarında en güçsüz, bıkmış, yaşamaktan bezmiş olanlardı. Çünkü insan sarhoş olduğunda artık hiçbir şey düşünmez, çakırkeyif olurdu. Dünya mı yıkılıyor? Ev mi soyuluyor? Umurlarında olmazdı. Bir saat sonra öleceklerini öğrenseler yine de umursamazlardı. Zaten umursamamak için içiyorlardı.

Akşam olduğunda Efe'nin mızızlanmaları yüzünden annemi kızdırmamak için Efe'yle sahile indik. Yol boyunca dondurma, pamuk şeker ikilisiyle karnını doyurup balon aldırıp eğlendikten kısa bir süre sonra, "Ben aşağı inmek istiyorum," diyerek kumsalı gösterdi. Kıyıya vuran dalgalar arasında insanların olduğunu görebiliyordum. Güneş batmak üzereydi, bu yüzden etraf pek dolu değildi ama on-on beş kişilik bir grup insan oradaydı. İzmir'deyken akşamüzeri kumsala iner, Damla'yla ayakkabılarımızı elimize alır ıslak kumda dolaşırdık. Günün bütün yorgunluğunu üzerimiz-

den böyle atardık, işe yarardı da. Son olarak ise kumlara yatar, yıldızları izleyerek yarın için hayallerimizi sıralardık. Belki hayallerimiz gerçekleşmezdi ama o gece hayalleri bile mutluluk verirdi bize.

Bazı hayal kırıklıklarına karşı aklımda dolandırdığım bir harf yığını vardı bir de. *Her insan kendi hayallerinden asılır.*

Eğilip Efe'nin sandaletlerini ve kendi babetlerimi çıkarıp elime aldım. Elimi uzatıp Efe'nin elini kavradığımda ise birkaç saniye içinde kumsaldaydık. Hava biraz serinlemişti ama burası Antalya'ydı. Ne kadar soğuk olabilirdi ki? Kumlar hâlâ sıcacıktı ve dalga sesleri kulaklarıma ulaştığında, kalbime bir huzur doluyordu. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hiç bitmemesini dilerdim... Ne yazık ki yaz bittiğinde, bu huzur da bitecekti. İşte o zaman kulaklıkları takip yağmurda ıslanarak sahilde yürüme mevsimi başlayacaktı, tabii onun peşi sıra hastalık mevsimi. İzmir çok soğuk olmuyordu ama yağmur yağıyordu elbette. Bünyem biraz zayıf olduğundan kolay hastalanıyordum.

Efe elimi bırakıp kumda koşmaya başladığında birkaç saniye sonra yerde debelendiğini gördüm. Tebessüm ederek yanına gittiğimde ise ayak bileğini tutarak sızlanıyordu. Efe aslında tam olarak bana çekmişti, bu küçük yaşında bile herkesin ortasında, özellikle de dışarıda ağlamıyordu. Ağlayacağı varsa da kendini tutuyordu, bazen odasından gelen ağlama seslerini duyabiliyordum. O sadece sekiz yaşında kocaman bir beyni olan zeki bir çocuktur. Tamam, kocaman bir beyni olmayabilirdi ama beynini bizden çok kullandığı kesindi. Okula gitmeden kendi kendine alfabeyi öğrenmiş, her şeyi daha benim bile anlamını bilmediğim kelimeler kullanarak sorgulayan ve okul öncesi IQ testini rekorla tamamlamış bir çocuktan bahsediyoruz... Bu çocuğun ablası olduğuma hâlâ

inanamıyorum. Sorun ya onda, ya da bende. Ya da basit; *Allah benden almış ona vermiş.*

Kuma takılıp düşenini de ilk kez görüyordum gerçi. Buna güldüm ama sonra Efe'nin suratındaki acı ifadesiyle içim sızladı ve yanında diz çökerek ayak bileğinde elimi gezdirdim. "Çok acıyor mu?"

Gözlerini sıkıca yumup kafasını salladı. Efe yalan söylemeyen bir çocuktur. Her şeye her zaman bir cevabı vardı. Bir keresinde bana kompozisyonunda yardım bile etmişti. Edebiyat öğretmenimiz ise beni tebrik etmişti. Ben de okul çıkışı bu yardımından dolayı ona çikolatalı pasta alarak teşekkür etmiştim. Altı yaşında bir çocuğa göre gerçekten çok farklıydı ve ben artık bu farklılığı tanımlayamıyordum bile.

"Seni taşıyabilir miyim ki?" diyerek kendi kendime sorduğum sırada, hemen dibimde bir çift kum olmuş ayağın durduğunu fark ettim.

"Yardım edebilir miyim?"

Kafamı kaldırıp saçlarından damlayan damlaların hedefini tam on ikiden yüzüme kilitlediğimde, yüzümü silip geri çekildim. "Sen..." Ilatırlayacaktım. Yüzü çok fazla tanıdık geliyordu. Kahverenginin yoğun bir tonu gözlerinde saklıydı, saçları da bu kahverengilikle uyum içerisindeydi. Dudakları hafif aralık, üzeri çıplak ve altında da bir deniz şortu vardı. Vücudunun hafif kaslı olduğunu fark ettim. Gözüm kalbinin hemen üzerindeki dövmeye takılı kaldı. Garip bir şekilde dövmelere zaafım vardı ama on sekiz yaşında olmadığım için yaptırılamıyordum. Bunu bir tür kompleks olarak algılayabilirdiniz, uygun ortamı bulduğumda kaç yaşında olursam olayım yaptırabilirdim elbet ama asla aileme açıklayamazdım, bu yüzden sadece yaşımın gelmesini bekliyordum. Kalbinin olduğu yerde bir kilit dövmesi vardı. Her ne kadar ona anla-

mını sormak istesem de daha yüzünü çıkartamadığım, yine de tanımadığıma emin olduğum bu çocuğu böyle süzemez ve dövmesinin anlamını pat diye soramazdım. Ama içimdeki Deniz Özer ruhu hiç düşünmeden bunu yapmamı söylüyordu.

Yine de yapmadım.

“Seni tanıyor muyum?” dedim çıkaramayacağımı anladığımda pes ederek. Daha fazla düşünerek başımın ağrısını arttırırsam buradan kucakta taşınması gereken tek kişinin Efe olacağını sanmıyordum. Ne olursa olsun her şeyi Migren’e tercih edecek durumlarım olduğunu hatırlıyorum.

“Sabahki sert çıkışım için özür dilerim, aklım başımda değildi ve sinirliydim.”

Basketbol topu. Sabah kucağımda beliren basketbol topunu hatırlayarak, “Basketçi,” dedim. “Seni hatırladım.”

“Güzel,” dedi dudaklarını yaladıktan sonra. Benim gibi eğilip Efe’nin bileğine uzandı. İstemsizce elimi hemen çektim. Ne olursa olsun erkek erkekti. Geçmişte bu konu hakkında bir şey yaşamamış olmama rağmen böyle davranmam benim suçum değildi ama etrafımda olup bitenler beni bu duruma itmişti işte.

“Kardeşin mi?”

Algılamak istercesine kafamı kaldırıp gözlerimi daldığım kumlardan ayırdım ve önce onun, sonra da Efe’nin üzerinde gezdirdim gözlerimi. “Evet,” dedim derin bir nefesi dudaklarımdan özgür bırakarak. “Aslına bakarsan ayağını burktu, taşıyabileceğimi sanmıyorum. Yardım edebilir misin? Evim buraya yakın.”

İstemsizce hissettiğim yakınlık sonucu dudaklarımdan dökülen kelimeleri kontrol edememiş, hemen sonrasında saniyeler içinde pişman olmuşum bile. Ne diye bu yardımı

istemıştim ki şimdi? Bal gibi de taşıyabilirdim Efe'yi, sorgulamama gerek bile yoktu. Ben okulun kız basketbol takımındaydım ve Efe en fazla üç basketbol topu ağırlığında falandı herhalde. Küçük, ufak tefek bir şeydi. Onu taşımak zor değildi.

“Tabii, bekle. Kurulanıp geliyorum.”

Cevabının altında ezilip büzülerek kalakaldığımda, ayağa kalkıp hızlı adımlarla şezlongların olduğu bölüme gitti. Reddedeceğini, bir bahane bulup burada arkadaşlarıyla kalıp eğlenmek isteyeceğini sanıyordum. Bunu ona sormam bile saçmalıktı, neden bunları söylediğimi bilmiyordum. Hemen burada oturup kumların arasında kaybolmak istiyordum. Ya da biri beni çöpe atabilirdi. Evet, bu daha doğru oldu. *Biri beni çöpe atsın.*

Birkaç dakika sonra kayalıkların oradaki kabinlerin tekin-den çıkarak elindeki çantayı arkadaşlarından birine verdi. Bu çocuk, sabahki mavi gözlüydü. Onun da üzerinde kırmızı beyaz çizgileri olan bir deniz şortu vardı. Ona bunu sormam aptallıktı, arkadaşlarının yanında kalması gerekiyordu. Ben-cillik mi ediyordum? Peki eğer öyleyse bunu neden umursuyordum?

Altına bordo bir kapri ve üzerine de New York baskılı beyaz bir tişört giyerek geri geldiğinde artık o kadar da ıslak olmayan saçlarını düzeltti. Üzerine bir tişört geçirmesine sevinmiştim. Üzerine bir tişört geçirmesine kesinlikle sevinmiştim.

“Gel bakalım Yumurcak,” diyerek tek hamlede Efe'yi kucakladığında elimi saçlarımdan geçirdim. “Aslında senin de günün mahvediyorum, şuradan bir yerden taksiye binersen kendimiz de gidebiliriz, yorulmana gerek yok.”

O an, içimden bir ses adeta beynimin derinliklerinde yan-

nmı sormak istesem de daha yüzünü çıkartamadığım, yine de tanımadığıma emin olduğum bu çocuğu böyle süzemez ve dövmesinin anlamını pat diye soramazdım. Ama içimdeki Deniz Özer ruhu hiç düşünmeden bunu yapmamı söylüyordu.

Yine de yapmadım.

“Seni tanıyor muyum?” dedim çıkaramayacağımı anladığımda pes ederek. Daha fazla düşünerek başımın ağrısını arttırırsam buradan kucakta taşınması gereken tek kişinin Efe olacağını sanmıyordum. Ne olursa olsun her şeyi Migren’e tercih edecek durumlarım olduğunu hatırlıyorum.

“Sabahki sert çıkışım için özür dilerim, aklım başımda değildi ve sinirliydim.”

Basketbol topu. Sabah kucagımda beliren basketbol topunu hatırlayarak, “Basketçi,” dedim. “Seni hatırladım.”

“Güzel,” dedi dudaklarını yaladıktan sonra. Benim gibi eğilip Efe’nin bileğine uzandı. İstemsizce elimi hemen çektim. Ne olursa olsun erkek erkekti. Geçmişte bu konu hakkında bir şey yaşamamış olmama rağmen böyle davranmam benim suçum değildi ama etrafımda olup bitenler beni bu duruma itmişti işte.

“Kardeşin mi?”

Algılamak istercesine kafamı kaldırıp gözlerimi daldığım kumlardan ayırdım ve önce onun, sonra da Efe’nin üzerinde gezdirdim gözlerimi. “Evet,” dedim derin bir nefesi dudaklarımdan özgür bırakarak. “Aslına bakarsan ayağını burktu, taşıyabileceğimi sanmıyorum. Yardım edebilir misin? Evim buraya yakın.”

İstemsizce hissettiğim yakınlık sonucu dudaklarımdan dökülen kelimeleri kontrol edememiş, hemen sonrasında saniyeler içinde pişman olmuşum bile. Ne diye bu yardımı

istemiydim ki şimdi? Bal gibi de taşıyalırdım Efe'yi, soru-
lanmana gerek bile yoktu. Ben okulun kız basketbol takımın-
daydım ve Efe en fazla üç basketbol topu ağırlığında falanla
herhalde. Küçük, ufak tefek bir şeydi. Onu taşımak zor de-
ğildi.

"Tabii, bekle. Kurulup geliyorum."

Cevabının altında ezilip bütölerek kalakaldığımda, aya-
ğa kalkıp hızlı adımlarla geçişlerin olduğu bölüme gitti.
Reddedeceğini, bir bahane bulup burada arkadaşlarıyla kalıp
eğlenmek isteyeceğini sanıyordum. Bunu ona sormam bile
saçmalıktı, neden bunları söylediğimi bilmiyordum. Hem
burada oturup kumların arasında kaybolmak istiyordum. Ya
da biri beni çöpe atabilirdi. Evet, bu daha doğru oldu. *Biri
beni çöpe atsin.*

Birkaç dakika sonra kayalıkların oradaki kabanların tekni-
den çıkarak elindeki çantayı arkadaşlarından birine verdi. Bu
çocuk, sabahki mavi gözlüydü. Onun da üzerinde kırmızı
beyaz çizgileri olan bir deniz şortu vardı. Ona bunu sormam
aptallıktı, arkadaşlarının yanında kalması gerekiyordu. Ben
cillik mi ediyordum? Peki eğer öyleyse bunu neden umu-
suyordum?

Altına bordo bir kapri ve tişört de New York baskılı be-
yaz bir tişört giyerek geri geldiğinde artık o kadar da ıslak
olmayan saçlarını düzeltti. Üzerine bir tişört geçirmesine
sevinmişim. Üzerine bir tişört geçirmesine kesinlikle sevin-
mişim.

"Gel bakalım Yumurcak," diyerek tek hanlede Efe'yi ku-
cakladığında elimi saçlarından geçirdim. "Ashında senin de
günün mahvediyorum, şuradan bir yerden takıye binerek
kendimiz de gidebiliriz, yorulmana gerek yok."

O an, içimden bir ses adeta beynimin derinliklerinde yan

kılandı. *Çocuğu çağır, o kadar üzerini değıştirsın, sonra sana gerek yok de. Afêrin Deniz, afêrin kızım.*

Kendimi saniyeler içinde soktuğum bu durumdan kurtulmak için dudaklarımdan hızlıca, “Teşekkür ederim,” lafı döküldü. Daha sonrasında ise bunu Efe’yi eve bıraktıktan sonra söylemem gerektiğini düşünerek daha fazla saçmalamamak adına çenemi kapalı tuttum.

“Yardım ediyorum işte, taksiye gerek yok,” diyerek bana yandan bir bakış attığında kafamı sallayıp peşinden yürüdüm. Kumsal boyunca yürüyüp caddeye çıktığımızda ara sokaklardan birine girdik. Her ne kadar Efe ile gelirken başka bir yerden gelsek de sesimi çıkarmadım, muhtemelen yan komşum gibi bir şeydi; ki olmasa bile sabahki diyalogumuz -sanırım böyle söyleyebilirdim- yüzünden evimin yerini biliyor olmalıydı. Sessiz birkaç dakikanın ardından Efe’nin kucağında uyuyakaldığını gördüm. Yorulmuş olmalıydı. Bünyesi sağlam biriydi, sonuçta gün boyunca dünyanın yemeğini yiyor, hiç doymak bilmiyordu. Sürekli aktifti, günün sonunda ise yatağına kendi yatıyor, güzelce uykusunu alıyordu. Bazen ona imreniyordum. Keşke ben de onun kadar aktif ama sakın bir çocukluk geçirebilseydim...

“Kumluca’ya ilk defa mı geliyorsunuz?”

Güneşin batmak üzere olduğu, sessiz ilerleyen dakikalara son vererek konuştuğunda, sorusunu düşünerek cevaplamak istedim. Çoğunlukla düşünmeden yanıtladığım sorular başıma bela oluyordu, laf atan erkeklere cevap vermeden duramayan, normal cümlelerin arasından bile atacak laf bulup kendini buna zorunlu hisseden biriydim. Bu yüzden bana nazik davranan bir erkeğin yanında cevaplarımı kontrol etmeden ortaya dökemezdim.

Kumluca, Antalya’nın antik kent bakımından zengin bir

ilçesiydi. Babamın burayı tercih etme sebeplerinden biri de bu antik kentlerdi. Kendini doktorluğuna adanmış bir insan olarak tarihe ve tarihî şeylere büyük bir ilgisi vardı. Buraya gelmeden önce hakkında bilgi edinmiş ve küçük bir araştırma yapmıştım.

“Evet, ilk defa,” dedim ellerimi şortumun cebine sokarak. Ellerim hep üşürdü. Elli derecelik bir şehirde olsak bile üşüyorlardı. Buna anlam veremiyordum. Hastaneye gidip test yaptırdığımızı, doktorun bunun sebebini açıklayamadığını hatırlıyordum.

“Hoş geldiniz o zaman,” dedi başıyla selamlayarak. “Ben-

“Adını söylemene gerek yok, çünkü ben de söylemeyeceğim,” dedim yeryüzüne çıkan sinirlerimi bastırarak. O bana yardım etmişti ama ben o klişelerine güldüğüm yaz dizilerinin tatlı tanışma sahnelerinden yaşayamazdım.

“Pekâlâ,” dedi dudaklarını yalayıp başını yere indirip, kaşlarını çatarak. “Biraz garipmişsin.”

“Öyleyim Basketçi.” Omuz silktim. “Bak, isimlere gerek yok.”

“Öyle olsun Mavi Göz.”

Gözlerimi devirdim.

Yeni satın aldığımız yazlık evine geldiğimizde, çitlerin önünde durdu. Ona kapıyı açarak geçmesini işaret ettim. Peşinden bahçeye girdiğimde, kapıya doğru yürüyordu. Filmlerde çocuk kızın kardeşini odasına, yatağına bıraktıktan sonra gitmesi gerektiğini söylerdi ama kız kahve içmek için kalmasını isterdi. Çocuk da kabul ederdi. Deniz Özer olarak, bu klişeyi bozmak vatana millete boyun borcumdur. Her ne

kadar bana yardım etmiş olsa da onu tanıımıyordum. Art niyeti olabilir, Amerikan filmlerinden birinde değildik. Yarın sabah vicık vicık bir âşık olarak uyanmayacaktım. Buraya kalıcı olarak taşınmamış, sadece tatil için gelmiştik.

Ayrıca evde muhtemelen annem ve babam vardı. Her ne kadar böyle şeylere karışmayacak insanlar olsalar da bazen onlara kıızıyordum. Hangi anne baba kızının özel hayatına bu kadar çok saygı gösterebilirdi ki? Bu umursamadıkları anlamına mı geliyordu, yoksa saç diplerinden ayakuçlarına kadar saygıyla mı doluydular? Sorular, sorular...

Cebimden anahtarımı çıkarıp kilide soktuğumda, döndürürken kapının kilitlenmiş olduğunu fark ettim. Bu da tek bir şeye işaret etti; ev boştu. Kapıyı itip içeri geçerek onu Efe'nin odasına yönlendirirken, kardeşimin odasının ilk katta olmasına ve odama yakın olmamasına şükrettim. Hayatımda ilk defa tanımadığım bir erkek, yazlık da olsa evime geliyordu. Birazdan çıkıp gidecek olsa da rahatsız hissetmem normaldi.

Onu yavaşça yatağına bıraktığında, kenardaki ince pikeyle üzerini örttüm ve odasından çıktık. "Her şey için teşekkür ederim." dedim kendimi tebessüme zorlayarak. *Hadi ama, dedim kendime. Bir erkekle arkadaşça konuşmak bu kadar da zor olmamalı.*

"Önemli değil," dedi sağ elini ensesine götürüp tebessüm ederek. "Ben gideyim o zaman."

Sana kahve ya da başka bir şey teklif etmeyeceğim, git artık. Düşüncelerimin arasında kaybolurken, "Tamam," lafı çıktı ağızımdan. Bu sefer hiç düşünmeden söylediğim bu tek kelime için pişmanlık duymadım. Kendimi rahatlatarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Seni geçireyim," diyerek kapıyı işaret ettim.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

2. Bölüm

Günlüğümün sayfalarını koparıyorum; gülüşün kalbimde, gülüşün gözlerimde, gülüşün her yerde...

Gülüşünün izleri paramparça sayfalarımda, Taş Kafa.

28 Haziran 2013. Kumsalın girişindeki büyük reklam panosunda yazan tarih buydu. Nereden bakarsanız bakın, zaman çok hızlı akıp gidiyordu. Yaşamak istediklerimi, yaşadıklarımı, yaşayacaklarımı ve yaşayamadıklarımı her saniye biraz daha uzaklaşıyordu benden. Henüz on altı yaşında olmama rağmen bu on altı seneyi bile yaşadığımı hissedemiyordum. Normal insanlar bunu otuzlu yaşlarında fark ederlerdi, eğer istedikleri noktadaysalar hayatlarının keyfini çıkarırlardı ama eğer değilse, işte o zaman yaşamamın anlamını yitirirlerdi. Hayatım boyunca bunu düşünüp durmuştum. Ya otuz yaşına geldiğimde istediğim noktada olamazsam? Ya olmak istediğim nokta, aslında istemediğim bir şeyse?

“Yine dalıp gittin Deniz.” Annem beni dürterek netes verdiğinde gözlerimi üzerinde gezdirdim. Annem otuz dört yaşındaydı. Genç yaşta evlenip çocuk sahibi olmuş biri olarak daha genç duruyordu, ayrıca iki çocuk doğurmuş birine göre vllendi mülkenmekdi.

“Anne.” dedim plaj çantamı çıkarıp tekrar koluma takarak. “Olmak istediğin yerde misin?”

Garip ve karışık sorularına artık alışmış biri olarak tebessüm etti. “Öyleyim.” dedi. “Sevdiğim adamla evliyim, birbirinden akıllı iki çocuğum var. Severek gittiğim bir işim var. Hiçbir derdim yok. İşte bu olmak istediğim nokta.”

Peki, benim olmak istediğim nokta neresiydi? Eğer buna şimdi karar verirsem, gelecekte fikrimi değiştireceğimden emindim. İnsanlar her zaman bir şeyi değiştirirlerdi. Bu istisnasız her konuda geçerliydi.

“Bu kadar çok düşünmemelisin Deniz,” dedi annem tekrar konuşarak. İç geçirerek önümüzdeki manzarayı izledi. Kumsala giriş yapmış, şezlong bölümüne yürüyorduk. Babam önü açık kısa kollu bir sahil gömleği ve deniz şortu giymişti. Efe’nin kollarından tutarak omuzlarına oturtmuştu ve kahkaha atıyorlardı.

“Elimde değil,” dedim nefes vererek. Saçıma taktığımı güneş gözlüğümü güneşe inat takmayarak etrafta göz gezdirdim. Kumsal tıka basa doluydu. Babam ve Efe ilerideki şezlonglara kurulduklarında, etrafa bakmayı kesip adımlarımı hızlandırdım. Plaj çantasını kenara bırakıp kendimi şezlonga attığımda, bir an önce kendimi suyun içine atmak için sabırsızlanıyordum. Sabah Efe ile havuza girme hayallerimiz, annemin havuzu dezenfekte etmesi için çağırdığı görevlilerin gelmesi sonucu suya düşmüş ama babam kahvaltudan sonra hep beraber kumsala gidebileceğimizi söylemişti.

Üzerimdeki tuniği çıkarıp annemin yardımıyla güneş kremi sürdükten sonra, güneş gözlüklerimi çıkararak saçlarımı açtım. Birkaç dakika sonra annem, babam ve Efe ile birlikte dalgaların arasındaydık. Efe küçük olduğu ve bizim yüzebildiğimiz yerlere yüzemediği için kolluk takıyordu,

ayrıca babam yanından ayrılmıyordu. Yarım saat bu şekilde geçtikten sonra annem ve babam Efe'yi banyo emami edelerle denizin derinliklerine açıldılar. Sonuç olarak Efe'nin çenesi ne kalmıştı.

"Okyanuslardaki ortalama tuzluluk oranının %3,5 olduğunu biliyor muydun?" Gözlerimi devirdim. "Bu demek oluyor ki bir kilogram suda yaklaşık otuz beş gram tuz bulunur. Böylece %88,8 klor bileşimi oluşur ve en."

"Efe," Ellerimi kaldırıp durmasını işaret ettim. "Eise'kın ci sınıfı geçtim ama benim bile neyden bahsettiğin hakkında bir bilgim yok, bu yüzden daha fazla açıklamaya ihtiyac duyabilirsin. Ama anlamayacağından önce gel biz semile kumdan kale yapalım."

Heyecanlanarak kafasını salladı. Bu çocuk yükecek zekâsının yanında bir de çenesi açıldığında hiç susmayan tipti dendi. Bu yüzden onu kırmadan susturmanın yollarını ister istemez ezberlemek zorunda kalmıştım ve kumdan kale yapmak onun en sevdiği oyunlardan biriydi.

Sıcak kumlar ayaklarını yakmaya başladığında buna alışmak için birkaç saniye bekledim. Sonuç olarak alıştığında, Efe'nin dayanamamaya şezlonga koşturup terliklerini pıydığını gördüm. Oynamak takımını çantam elime aldktan sonra dalgaların çarptığı ıslak kumların hemen üzerindeki krana oturdu. Yanına giderek oturduğunda, çantamı açarak ter çevirdi ve kova, kürek gibi kumdan kale yapmanıza yardımcı olacak eşyaların kumların üzerine döktüğünü gördüm.

Kenara çekilip elime bu kürek aldım ve kazmaya başladığında, Efe'nin sarstığını görmek her şeye değiydi. O bu iş üzerindeyken konuşturaktan nefret ederdi ve bu huyunu sürekli ona karşı kullanıyordum. Her ne kadar bundan nefret etsem de çok konuşan insanların yanında pek duranıyor

dum. Çok bilmiş erkek kardeşimin de böyle olmasını istemiyordum ama yapacak bir şey yoktu, ne kadar kötü hissetsem de bunu yapmak zorundaydım. Kalbini kırmak istemiyordum.

Birkaç dakika sonra Efe'yle inşa ettiğimiz kule aniden sert bir şekilde tuzla buz olduğunda, ortamımızda beliren voleybol topuna kızgın gözlerle baktım. Efe'nin şoke olmuş yüz ifadesi kocaman açılan gözlerine yansırken, gözlerinin kızardığını görebiliyordum. Topu elime alarak ayağa kalktığımda hemen arkamızdaki, köşede kalan fileyi fark ettim. Karşı takım muhtemelen topu atan kıza kızıyor olsa gerek, bir tartışma ortamı oluşmuştu. Diğer tarafta ise dünkü çocuğu fark ettim. Birkaç saniye içinde yaptıklarını fark edenlerin bakışları bana, elimdeki topa ve Efe'ye çevrilmişti. Dünkü çocuğun ve Mavi Göz'ün kısık sesle küftediklerini dudaklarından okudum.

"Çok, çok, çok özür dileriz," dedi Mavi Göz elini saçlarından geçirerek. "Bilerek olmadı, biz, gerçekten..."

"Yumurcak." Dünkü çocuk araya girerek Efe'nin yanına yürüdüğünde, arkasına dönerek, "Bensiz devam edin!" diye seslendi ve adımlarını hızlandırarak Efe'nin yanına çömeldi. "Özür dileriz Yumurcak, kaleni tekrar yapmanda yardım etmemi ister misin?"

Topu Mavi Göz'e atarak Efe'nin yanına geri döndüğümde, eski yerime oturdum. "Biraz daha dikkatli oynamalısınız," dedim uyarıcı bir tonda. "Bu kale için çok uğraştınız."

"Topu bilerek kalesine atmadık ama." Tamamen kuşanarak bağdaş kurdu. "Bak, buna kader diyorlar. Adını öğrenmem için beni sana itiyor."

"Bilerek attığınızı söylemedim," dedim kelimelerimi gözden geçirerek. Bunu tartışmak çok saçmaydı. "Ve kadere inanmam, sadece aptal tesadüfler vardır."

Efe bu kısa tartışmayı kestirmek için Basketçi'ye bir kürek ve kova verdi. Basketçi de kazarak kovaya kum doldurmaya başladığında, köprü için kazdığım yerin daha da derinine indim.

Kum, deniz ve güneş üçlüsü içimdeki gereksiz ağırlığı yok etmiş gibi hissediyordum, annem ve babam nerede bilmesem de kumdan kale yaparak iyi vakit geçiriyordum. Bir de yanımda bir yabancı oturuyordu tabii.

Başta fark etmediğimi bakışları hissettiğimde kafamı kaldırarak etrafa baktım. Etraftan geçen kızlar onu izliyorlardı. İşte tam olarak bunu anlayamıyordum. Bir kız, nasıl olur da sadece dış görünüşüne bakarak bir erkeğe âşık olduğunu, bir erkeği sevdiğini iddia edebilirdi? Dış görünüş geçici bir etken değil miydi? Sanırım bunu hiçbir zaman anlayamayacaktım.

“Ya şu bakışları üzerimizden çek ya da arkadaşlarımın yanına dön Basketçi çocuk,” dedim burnumdan soluyarak. Bu çok rahatsız ediciydi. Efe'nin çenesini kalbini kırmadan kapatabilmek için bu işe girişmiştim ve şimdi sahildeki bütün kızların kötü bakışlarını üzerimde hissediyordum.

“Rahatsız mı oldun Mavi Göz?”

Lakap olayını devam ettirdiğini fark ettiğim an, bu iki kelimenin hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu ayırt edemedim. Bozuntuya vermeden, “Evet,” dediğimde omuz silkti. Bu beni daha da sinirlendirdi. Ne yapmaya çalışıyordu? Çok kolay sinirlenen bir yapım yoktu ama sinirlendiğim zaman yaptıklarımın sorumlu değildim. En son sinirlendiğimde sekizinci sınıftaydık ve sinirlenmemin sebebi Damla'yla aramıza girmeye çalışan bir kızdı. Tüm okulda terör estirmiştim.

Rahatsız bakışlar altında geçirdiğim birkaç saniyenin ardından anne ve babamın sudan çıktıklarını gördüm. “Efe,”

dedim boğazımı temizleyerek. "Annemler denizden çıktılar, yanlarına gitmek ister misin?"

Efe hızlıca kafasını sallayıp eşyalarını bırakarak kalktığında dizlerimin üzerinde kalkarak eşyaları toplamaya başladım. "İşte, artık yardım etmen gereken bir şey yok ortada. Gidebilirsin."

"Hayatımda senin kadar kaba bir kızla daha karşılaşmadım," diyerek kahkaha attığında, etrafımızdaki kızların gözlerini açarak çığlık atmaya hazır bir pozisyonda olduklarını gördüm. "Bunların derdi ne?" dedim kaşlarımı çatıp çantayı bırakarak. "Şunu yapmayı kes, daha çok dikkat çekiyorsun."

Tekrar güldüğünde elimdeki küreği kafasına fırlattım. "Bilerek mi yapıyorsun?"

Kızgın bakışlar altında bir hışımla kumların üzerinden kalktığımda, eliyle kafasını ovalayarak küreği bana uzattı. Küreği çekip çantanın içine attıktan sonra annemlerin olduğu şezlonglara doğru yürümeye başladım.

Bunun olmasından nefret ediyordum. Beni tanımaya çalışıyordu ama adımı ona söyleyerek ona izin vermeye niyetli değildim. Birkaç hafta sonra İzmir'e dönecektik, bir yaz aşkına ya da her neyse, ona ihtiyacım yoktu.

Dakikalar sonra uzanıp etrafı izlediğim şezlongdan sıkılıp tuniğimi çıkardım ve alışmak için yavaş adımlarla suya yürüdüm. Birkaç adımda alıştıktan sonra yavaş yavaş belimi geçen suda ilerledim. Sonunda dibe dalacağım sırada ayağıma bir şeyin dolanmasıyla dengemi kaybedip dibe battığımda, yaklaşık on beş santimetre yakınımda başka birinin bedeni vardı. Yerdeki ıslak kum ve taş karışımı çamurdan avuçladıktan sonra yukarı çıkıp saçlarımı geriye atarak derin bir nefes aldım ve arkamda kahkaha atan çocuğa döndüm. Bu Basketçi'ydi. "Komik mi?"

“Komik,” dedi. “Öyleyse bu daha komik,” diyerek çamuru suratına fırlattım. Sağlarından yüzüne akan çamuru elleriyle silip kafasını suya soktu ve, “Bu da komikti,” dedi tekrar gülerek. “Ama bu savaşı sen başlattın.”

Ne yapacak diye beklerken dibe daldı. Muhtemelen benim gibi çamur alıp suratına fırlatacağımı düşünüyordum ki ayak bileklerinden tutup dibe çekilince çığlığım yarıda kesildi. Tertemiz suda onu görebiliyordum. Ama ondan daha çok dikkatimi verdiğim şey deniz kabuğuydu. Avcumdan biraz daha küçük bir tanesi orada, öylece yatıyordu. Onu alacağımı fark etmesiyle benden önce davrandı ve saniyeler içerisinde yüzeye çıktı. Peşinden beklemeden yukarı yüzüp çıktığında, “Onu bana ver,” dedim. “Önce ben gördüm.”

“Önce ben aldım.” Omuz silkti.

“Sana daha önce dayanılamayacak şekilde gıcık olduğumu söyleyen oldu mu?”

“Hayır.” Gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Ama dayanılamayacak şekilde tatlı ve yakışıklı olduğumu söyleyen çok oldu.”

“Egoist.”

“Nasıl istiyorsan öyle söyle.” Tekrar omuz silkti. “Gerçekleri inkâr edemezsin.”

“Seninle bu tartışmaya girmeyeceğim,” diyerek sahil tarafına döndüm. Tam kulaç atıp gideceğim sırada kolumu tuttu. “Ne var?”

“Baksana ya ben hâlâ senin ismini bilmiyorum.”

“Ama ben seninkini biliyorum, *Dangalak*,” diyerek gözlerimi devirdim.

“Ha, ha, ha!” Sahte bir şekilde güldü ve alkışladı. Hemen ardından tekrar suya daldığında “Ne yapıyorsun?” dedim ama tekrar ayak bileğimi kavradığını hissettim. “Dur, hayır, yapma, hazır değilim-”

Bu sefer bacaklarımdan tutup yüzeye çıkararak geriye attığında, çılgılığımı tekrar suyu boylamamla yarım kaldı. Bir küfür mırıldanıp dengemi sağladığımda nefes nefeseydim ama o karşımda kahkaha atıyordu.

Dakikalarca boğuştuktan sonra en sonunda geriye doğru giderek, "Tamam, tamam dur pes ediyorum," diyerek öksürdüm. Bu kadar su yutacağımı söyleseydi onunla bu tartışmaya girmeden adımı söylerdim.

"Deniz," dedim ıslak saçlarımı geriye atarken.

"Ne denizi?" Etrafına bakındı. "Balık falan mı var?"

"Hayır, Deniz," dedim, bu sefer ben gülümsüyordum. Karşımda adımı anlamayan ilk geri zekâlı duruyordu.

"Hayır, benim adım Tuna." Gamzelerinin ortaya çıkacağını bilerek gülümsediğinde gözleri kısıldı.

Kafamı sağa sola sallayıp güldüm. Tam açıklayacakken sahilden gelen bir sesle oraya döndük. Arkadaşları olmalıydı, ona sesleniyorlardı. "Her neyse," dedim omuz silkererek. "Arkadaşların çağırıyor, güle güle Basketçi."

Beklemeden yüzerek oradan uzaklaştım.

Antalya'nın sıcak havasına üç günde alışmam gerçeğini saymazsak ortada büyük bir tutarsızlık vardı. Televizyondaki hava durumu sunucusu birkaç gün içinde Antalya'nın özellikle Alanya ve Kumluca ilçelerinde gök gürültülü sağanak yağışın beklendiğini söylüyordu ama buraya geldiğimizden beri havada tek bulut görmemiştim. Sadece güneş, güneş, güneş ve güneş vardı. Şimdi kim inanırdı televizyondaki adamın böyle söylediğine? Açıkçası ben inanmıyordum.

Birkaç saniye sonra az önce çalan kapı için kalkan annem salona girerek ellerini çırpı. Annem çok mutlu olduğu za-

man bu hareketi yapar ve deli gibi gülümserdi. Onu kıskanıyordum... Konuşurken, kızginken bile yanağındaki gamzesi belli oluyordu ve bu onu şirin yapıyordu. Ama dışarıdan bakıldığında bana sadece buz bakışlarım eşlik ediyordu... Yani böyle söylerlerdi. *Buz bakışlı kız.*

“Ne bu neşe?” diye sordu babam, gazetesini katlayıp aneme gülümseyerek. Onlar birbirlerine âşık iki insandı ve evlilik bu aşkı öldürmemişti. Onlara imreniyordum, çünkü aşkı bu kadar uzun yaşatabilmişlerdi. Onlar aşkı, sevgiyi hissedebiliyorlardı. Ben hissetmiyordum. Belki de *buz bakışlı kızın kalbi de buzdandı.*

“Yan komşumuz,” dedi annem heyecanlanarak. “Akşam bahçelerinde yapacakları mangala bizi de davet ettiler. Ben de bu nazik daveti kabul ettim.”

O an, koltukta büzüşerek karnıma koyduğum jelibon tabağından ağzıma attığım birkaç jelibon boğazımda kalarak öksürmeme neden oldu. Babam hızla ayağa kalkarak sırtını ovalarken mırıldanmaya başladı. “İyi misin? Ah, be Deniz, neden dikkat etmiyorsun kızım kendine? Tel seferde bir avucu çiğneyip yutamazsın.”

Doğrulup öksürüklerime devam ederek sonunda hepsini yuttuğumda, göğüs kafesime saplanan ağrıyı yok sayarak konuştum. “Hangi komşu? Sağımızdaki mi solumuzdaki mi?” *Sağımızdaki* olması için bütün jelibonlarımı feda edebildim. Hem de hepsini. Ama değildi.

“Solumuzdaki.”

3. Bölüm

Hava sıcak, güneş tam tepemizde ve sen gölgedesin. Sen hep gölgedeydin.

“Ben gelmesem?”

Daha bir hafta olmamıştı buraya geleli, sağ olsun hayat şimdiden çelmelerinden birkaçını sıralamıştı. Yan evde yaşayan sevgili komşumuz Basketçi çocuğa beslediğim öfke ve sinir bir kenara; akraba, komşu, hasta ve bunun gibi olan bütün ziyaretlerden nefret ediyordum. Hepsinin de bir nedeni vardı. Akraba ziyaretlerinde büyükler oturur, onlar konuşurdu. Şansınız varsa -muhtemelen anlaşılamadığınız- birkaç yaşınıza sahip olurdunuz ama genelde yalnız kalır, telefonunuza gömülür, sonra da teknoloji kurbanı olarak anılırdınız. Sonuç olarak sıkılır, bunu boş bir vakit kaybı olduğunu düşünürdünüz. Komşu ziyaretlerinde de aynı şey geçerliydi. Günlük hayattan ele alırsak, iki komşunun eksiksiz komşu vazifelerini yerine getirerek yüzde yüz birbirlerini sevmeleri imkânsızdı. İlla ki dedikodusu yapılır, illa ki bir pürüz çıkardı. Hasta ziyaretlerinden bahsetmek istemiyorum bile... Adam zaten hasta olmuş, ne diye bir de rahatsız edip yoruyorsunuz ki? Tabii ben sadece bizimkilerden bahsediyorum,

kim bilir daha kaç kişi geliyordur ziyarete. Sonra adam beş günde iyileşeceğine bir ayda anca toparlıyor. Tabii ben şanslı olandan bahsediyorum. Kalanları ölüyor ğünkü.

Komik... Düşünsenize. Ölüm sebebi? *Hasta ziyareti.*

“Saçmalama Deniz, kapı önüne kadar geldik,” dedi annem elinde tuttuğu turtta tabağını bana uzatarak. Üzerini düzelterek boğazını temizledi ve babama bir bakış attı. Annem yeni insanlarla tanışırken çok heyecanlanan biriydi. Ünlü olduğunu düşünemiyordum bile... Her saniye peşinde dolanp onunla tanışmak isteyen insanlar... Ölüm sebebi? *Tanışmalar.*

Annem Efe’nin saçlarını düzeltip zile bastığında, sanki kapının diğer ucunda bekliyormuş gibi bakımlı, 36-37 yaşlarında bir kadın açtı kapıyı. Saçını enseden topuz yapmıştı, rahat siyah bir kapri ve desenli bir bluz giymişti. Bunun dışında çok sade ve doğal görünüyordu. Annemin onu beğendiğine ve arkadaş olmak istediğine kalıbımı basardım. Annem psikologdu. İroniye de bakın...

“Hoş geldiniz,” dedi kadın kapıyı sonuna kadar açıp geri çekilerek. İçeri geçip turtayı bıraktıktan sonra bahçedeki çitlerden atlayarak eve kaçasım vardı, tabii bütün bunları o Basketçi beni görmeden yapmalıydım.

“Hoş bulduk,” dedi annem eve büyülenmiş bakışlarını atıp, sıcak bir gülümsemeyle cevap verirken. Bakmayın annemin bakışlarının öyle olduğunu, ev normal bir evdi. Duvarlarda anılardan oluşan çerçeveler, duvarlar, çatı, halı... Ama hakkını vermeliyim. Ev gibi ev. Sonuç olarak ev.

“Siz bahçeye geçin, eşim de orada. Ben hemen geliyorum.”

Kadın bir teşekkür mırıldanarak bana gülümseyip elimdeki turtayı aldığında, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Eşi olduğunu düşündüğüm, yine onunla aynı yaş-

larda gözüken adamı teras kapısından dikildiğimiz salonun ortasına geldiğinde ve tanışma merasimini başladığında kendimi tam olarak bir çember oluşturarak voleybol oynadığımız andaki gibi hissediyordum. Kimse bana top atmıyordu.

Sonunda fark edildiğinde, sevgili komşumuz yanına gelerek, “Çok da güzel bir kızınız varmış,” dedi. Bu konu hakkında konuşmak veya cevap vermek istemedim. Genelde bir Türk geleneği ya da nezaketi olarak herkes bunu söylerdi. Bunu fark ettiğimde henüz on bir yaşındaydım ve misafirliğe gittiğimiz bir teyze gözlüğünü takmayı unutarak babamı gösterip, “Efe de ne kadar büyümüş,” demişti. Efe o zamanlar üç yaşındaydı.

“Adım Nermin.” Kadın gülümseyerek sarıldı. “Sen de Deniz olmalısın.”

“Öyle,” dedim kafamı sallayarak. Önce, “Maşallah,” dediğinde klasik teyze hareketini yaparak yüzüme tükürecek sandım ama sadece gülümseyerek kalmasıyla bir anda onu kendime yakın hissettim.

Dakikalar sonra bahçe masasına kurulmuş sofrayı gördüğümde, eve kaçırmaktan oracıkta vazgeçtim. Ortalıkta Basketçi tehlikesi yoktu ve ben her zaman aç olan bir kızdım. Hele bazen, öyle anlar oluyordu ki kendimi her şeyi yiyebilecekmiş gibi hissediyordum. O zamanlar yemekleri birkaç tabak yiyerek kendimi sakinleştiriyordum, yine de fazladan çikolata süt içerdim.

Nermin Teyze, eşi Tayfun Amca ile beraber karşılıklı oturduklarında annem ve babam da aynı şekilde oturdular. Efe’yi yanıma alarak annemin yanına geçtiğimizde tam karşımda bir servis daha olduğunu gördüm. Eğer Basketçi gelecekse, yemeğimi paket yaptırabilir ve aylık kız sendromumu bahane ederek buradan kaçabilirdim sanırım. Bu düşünce her ne

kadar beni rahatlatırsa da içimde yükselen bir sesin kendini duyurma çabalarının farkındaydım.

Sen şuna çocuğun gözüünün önünde ayı gibi yiyerek kendimden soğutunayayım bari desene, dedi o ses mahalle teyzeleri gibi kahkaha atarak. Buna burun kıvırdım. Asla ve asla böyle bir düşüncem olmamıştı.

Hava henüz yeni kararıyordu. Annem sabahki öksürük krizimden sonra bana turta yaptırmış, kendisi de kuaföre gitmişti. Bana göre hava hoştu. Kuaförden ve bunun gibi şeylerden nefret ederdim. Boşuna para israfıydı. O parayla bir koli çikolatalı süt ve onlarca paket jelibon alabilirdik. Babamın bana çok içtiğim için çikolatalı sütü yasakladığı günleri hatırlıyordum da... *Lütfen Deniz'e çikolatalı süt bağışlayın yoksa yetersiz çikolatalı süt alımından ölecek* pankartı açıp cami avlularında dolaşacaktım neredeyse. Allahtan önceden yatağımın altına ve giysi dolabıma zulamı hazırlamıştım.

Üzerimde açık renk bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı. Tişörtün üzerinde ise beyaz boyayla boyanmış sanki boyanırken etrafa damlamış hissi veren bir şekilde *I Hate Boys* yazıyordu. Biliyorum, bu çok ergence geliyor fakat bana göre bu tamamen nasıl düşündüğünüzle alakalı. Bakış açınız, her şeyi değiştirebilir. Her şeyi.

Bordo ayakkabılarımı giymiştim ve saçım her zamanki gibi düzdü. Saçımın tam orta yerinden saç tutamlarına ayrılmış, aralardaki mavi boya aradan iki hafta geçmesine rağmen hâlâ capcanlıydı. Bunu Damla ile beraber yapmıştık. O sarı saçlarının arasına pembe attırmıştı, ben de maviyi seçmiştim. Buraya geleli birkaç gün oluyordu ama onu şimdiden özlemiştim. Ailesiyle bir haftalığına Marmaris'e gitmişti, sonrasında babası onu buraya bırakacaktı ve bütün yazı beraber geçirecektik. Onun gelmesine ve kâbusumun bitmesine sadece bir hafta gibi bir süre kalmıştı.

Telefonumla oynamayı bırakarak Damla'ya sabah attığım ve hâlâ cevap vermediği mesajımı hatırladım. Belki telefonu arızalanmıştı? Belki sabah yüzmeye gitmişlerdi ve hâlâ dönmemişlerdi? Yoksa neden cevap vermiyor olsundu ki...

Birkaç saniye sonra bütün umutlarım parça pinçik olarak etrafa yayıldı. Babam ve Tayfun Amca mangal başında etlerle ilgilenirken, annem ve Nermin Teyze ise çiçekler hakkında bir sohbe dalmışken teras kapısının önünde terlemiş, altında bir basketbol şortu ve üzerinde de sıfır kollu tişört olan, sol eliyle tuttuğu basketbol topunu kalçasıyla dengelemiş Basketçi geldi. Birden ilgi odağı olduğunda, Nermin Teyze ona bakarak "Ah," dedi. "Geldin mi?"

"Gidebilirim," diyerek arkayı gösterip ne kadar şakacı olduğunu gözüme sokarcasına sırtıttığında, Tayfun Amca oğluna bakarak, "İşte bu da benim oğlum," diye tanıttı. Annem ve babam, Nermin Teyze ve Tayfun Amca ile bu sefer Basketçi hakkında derin sohbetlere daldıklarında, Efe'nin bile benden daha mutlu ve huzurlu olduğunu fark ettim. Elindeki PSP ile oyun oynuyor, stres atıyordu çocuk.

Bilgisayar oyunlarını gerçekten seviyordu. Eskiden bu tür şeylerden, telefondan, televizyondan ve bilgisayardan nefret ederdi. Bunların beynimizi yıkadığını ve beyin hücrelerimize zararlı olduğunu söyleyip dururdu. Sonra bir gün bilgisayardan yapması gereken bir ödevi olduğunda ona yardım ettim. Yanlışlıkla bir bilgisayar oyununu açmış ve saatlerce onunla oynamıştı. İşte bu onun tek zaafıydı.

Basketçi, "Ben bir duş alıp geliyorum anne," diyerek arkasını dönüp gidecekken bana göz kırptığında ona dil çıkardım. Şimdi onun bana göz kırptığı o gözü oymak isteğiyle dolmuştum ama maalesef her zaman her istediği olan o şanslı çocuklardan değildim ve zaten hayat benden nefret ettiğini her an haykırıyor gibiydi.

Akşam yemeğinin tek çekici yanı tartışmasız yemeklerdi. Yemek konusunda biraz obur olsam da metabolizmam sağ olsun kilo almıyordum. İşte bu konuda şanslı sayılabilirdim sanırım. Basketçi ise sanki lokmamı sayar gibi sürekli yemek yiyişimi izlemiş, arada gülmüş, ne olduğunu sorduğumda ise, “Yok bir şey,” diyerek geçiştirmişti. Bu yüzden ona olan sinir katsayım iyice katlanmıştı, çünkü ben bir şey sorduğumda aldığım o ‘yok bir şey’ cevabından nefret ederdim. Bir şey olmasa sormayız değil mi?

Çay zamanı geldiğinde ise Nermin Teyze’ye yardım ettikten sonra Efe’nin bastıran uykusunu ve esneme merasimlerini bahane göstererek Efe’yi de alıp eve gitmiştim. Bu kısa cehennem saatleri de böylelikle son bulmuştu.

Şimdi ise bir Basketçi çocuğa bir de onunla basketbol oynamaya çalışan Efe’ye bakıyordum. Bahçedeki ağaca yaslanmış, dizlerimi kendime çekerek üstüne koyduğum günlüğüme hayatımın ne kadar monoton gittiği hakkında bir şeyler karalıyordum ama yine de arada gözüm onlara kayıyordu. Basketçi’nin bilerek Efe’ye top verdiğini anlamak çok da zor değildi. Ama onun bilmediği bir şey varsa, Efe’nin attığı her topun potaya girecek olmasıydı. Ki giriyordu da.

Sonunda kulaklıklarımı çıkarıp günlüğümü kapatarak bahçedeki masanın üzerine koydum. Tuttuğum günlükleri etrafta bırakmaktan asla korkmazdım, çünkü ailem böyle şeylere saygı gösteren insanlardı. Bu Efe olsa bile.

Ellerimi kot şortumun cebine sokarak yanlarına yürümeye başladığımda sesler artık daha netti. Basketçi, Efe’ye, “Nasıl attığın her top basket oluyor? Kaç yaşındasın sen?” diyerek şaşkınlığını belli ettiğinde, Efe omuz silkip, “Çok kolay,” dedi bir profesyonel edasıyla. “Her şey birkaç fizik ve matematik hesaplamasında bitiyor.”

“Efe bir üstün zekâlı,” dedim yanlarına ulaştığımda. İkisi de bana döndü. “IQ seviyesi bizlere göre daha yüksek, ayrıca sadece sekiz yaşında.”

Gözleri büyüyen Basketçi, “Siz evde hazine saklıyormuşsunuz meğersem,” diyerek Efe’ye baktı. Gözlerimi devirdim. “Bir süre sonra alışıyorsun.”

Efe bir bana bir de Basketçi çocuğa baktıktan sonra kafasını salladı. Ardından önce onun, sonra da benim elimden tutarak, “Dondurma istiyorum,” dedi.

“Tabii zekâsı çocukluğunu alıp götürmüyor,” diye mırıldandım. “Gel ben sana dondurma alırım, abinin işi vardır şimdi.”

Efe istekli gözlerini Basketçi çocuğa çevirdiğinde, Basketçi omuz silkerek, “Aslında bir işim yok,” dedi ve bana bakarak gülümsedi. Bunu yapmasını istemiyordum. Güneş tam saçlarına vuruyor, gülümsemesi bembeyaz dişlerini ve mükemmelliğini ortaya seriyordu ama bunlar kızların sadece dış görünüşe bakarak hoşlanacakları şeylerdi. Beni dış görünüşüyle etkileyemeyeceğini bilmeliydi. Kitaplarda okuduğumuz, filmlerde gördüğümüz; çocuğu görünce hemen âşık olan kız tiplerinden değildim. Bunun kurbanı olmayacaktım.

“Sorun yok,” dedim omuz silkerek. Bu hareket bu aralar alışkanlık olmuştu.

“O zaman,” dedi Efe dudaklarını kocaman bir gülümseme esir alırken. Kafamı salladım ve tuttuğu elimle beni bahçe kapısına sürüklemesine izin verdim. Basketçi de geliyordu.

“Gelmene gerek yoktu,” dedim gelmesini istemediğimi hissettirmek istercesine. Bundan saniyesinde pişman olmuşum. Neden demiştim ki bunu şimdi?

Omuz silkti. Bu içimi rahatlatmıştı. Aşağı tarafa doğru yürümeye başladığımızda, “Ben sahilden başka bir yer bil-

miyorum,” dedim nefes vererek. “Yani eğer dondurma için beni takip ediyorsanız, ben sadece ayaklarımın beni götürdüğü yere gidiyorum.”

“Meydana buradan gidiliyor,” diyerek cevapladı Basketçi. Kafamı salladım.

Efe bir dakika kadar bana baktıktan sonra bakışlarını Basketçi çocuğa çevirdi. “Tuna Abi, senin yaştın kaç?”

“On altı,” diye yanıtladı Basketçi onu. “Haftaya doğum günüm.”

“Ah! Ne güzel, yazın böyle sıcak sıcak doğmuşsun. Ben soğuk bir kış gecesi doğuvermişim.”

“O nasıl laf öyle,” diyerek kahkaha attım ve hafifçe kafasına vurdum Efe’nin. Basketçi de gülerek, “Ne vuruyorsun çocuğa?” dediğinde gerilen sinirlerimin etkisiyle, “Sana ne!” diye patladım. Sert çıkmıştım ama geri adım atmayacaktım, atmamıştım hiç, bundan sonra da atmazdım.

“Senin bana bir garezin mi var, yoksa bu bütün insanlar için geçerli tavrın mı?” dedi, meydana ulaştığımızda. Burası açık çarşı gibi bir yerdi; sahil arkamızda kalıyordu, yanımızda tekneler vardı ve ileride büyük bir çeşme bulunuyordu. Cadde kenarına dizilmiş apartmanların altında kafeler, pastaneler, çeşitli takı dükkânları ve bunun gibi şeyler vardı. Biraz daha ileride ise lunapark olduğunu buradan gözüken dönme dolaptan anlayabiliyordum.

“Dönme dolap!” dedi Efe bir anda elimizi bırakıp koşmaya başlayarak.

“Efe, dur!” diyerek öne atıldığımda Basketçi çoktan iki adım da onu yakalamıştı bile. Efe’yi omzuna atıp, “Nereye kaçıyorsun sen bakalım Yumurcak?” diyerek yanıma geldi. “Böyle ani hareketler yapmazdı aslında,” diye kendi kendime mırıldanırken Efe dudaklarını büzüp, “Lunapark’a gitmek is-

tiyorum!” diyerek tepindi Basketçi çocuğun omzunda. “Saçmalama,” diyerek karşı çıkacağım sırada Basketçi atılarak, “Bence bu iyi bir fikir,” dedi. “Hem dondurmasını orada da alabiliriz.”

“Ama-” diyeceğim sırada Efe tekrar dudaklarını büzüp, “Lütfen,” dediğinde beyaz bayrak çekerek seslice nefes verdim. “Ama çok durmak yok,” dedim kaşlarımı kaldırarak. İkisi de kafasını salladığında Basketçi, Efe’yi omuzlarında dengeleyip ellerinden tuttu. Ben de peşlerinden yürüyerek annemi arayıp, ona Lunapark’a gittiğimizi ve Basketçi çocuğun da bizimle olduğunu söyledim.

Lunapark, yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Oraya ulaşan kadar Basketçi, Efe’yi omzundan hiç indirmede. Bu her ne kadar hoşuma gitse de içimde ona karşı hissettiğim negatif tutumu yıkamamıştı.

Ben burada ne yapıyordum? Gidip kulaklıklarımı takıp kitap okumam falan gerekirdi, kardeşimi omzunda taşıyan bir çocukla Lunapark’a gitmem değil. Kendimi anlayamıyordum.

Yaklaşık on dakika sonra Lunapark’a vardığımızda, Efe her zamanki gibi Basketçi’nin omzundan atladığı gibi koşturmayla başladı. “Ne yapıyor?” dedi Efe’yi işaret ederek.

“Lunapark’ta kendini kaybediyor,” dedim omuz silkererek.

“Pek de IQ’su yüksek gibi davranmıyor, ha?”

“O daha sekiz yaşında!”

İleri atılarak Efe’yi tuttum ve eğilip göz teması kurdum. “Kendi-”

“Tamam, tamam, kendini kaybetmek yok,” dedi Efe bölüğü cümlemleri tamamlayarak. Ekleme istediklerimi gözden geçirerek devam ettim. “Ama ortalıkta öyle köylü görmüş masum uzaylı gibi dolaşmak da yok.”

“O laf biraz ters olmadı mı?”

Arkamı dönerek Basketçi’ye ve güneşte parlayan saçlarına baktım. Tek gözünü kısmıştı ve bu gamzesinin hafifçe ortaya çıkmasına neden olmuştu. “Neresi tersmiş? Köylü gören uzaylıyı kimse düşünmüyor zaten; nasıl bir durumda olduğunu, ne hissettiğini, ne kadar korktuğunu kimse umursamıyor.”

“Ablam uzaylılara inanıyor ve insanlardansa onların tarafını tutmayı tercih ediyor.” Efe daha açıklayıcı bir şekilde konuştuğunda Basketçi kahkaha attı. “Kendi ırkına ihanet, ha?”

“Efe,” dedim tekrar kardeşime dönerek. “Bir daha yabancılara benden ya da ailemizden bahsetmek de yok. Şimdi git uslu uslu eğlen.”

“Uslu uslu eğlenilir mi ya?”

Dilimi ısırarak sinir olduğumu belli edip Basketçi’ye bir bakış attığımda, eliyle ağzına hayali bir fermuar çizdi ama birkaç saniye sonra kahkaha atmaya başladı. *Allah’ım, neydi günahım?*

4. Bölüm

Sonra saniyeler saatlere dönüştü ve ben özledim.

Hayatınızda belirli noktalar olur, noktaları birleştirerek yolunuzu kendiniz oluşturur ve kendi seçimizi kendiniz yaparsınız. İşte ben de o noktaları birleştirmeye çalışıyordum; sadece, ortada akıl almaz derecede büyük tesadüfler vardı. Böyle dediğime bakmayın, aslında tesadüflere inanmayan bir insanımdır. Ama şu an, inanmak istiyorum.

Sadece, önceki günümün Lunapark'ta Efe'nin peşinde koşmak ve Basketçi'ye laf yetiştirmek arasında gidip gelerek mahvolduğu gerçeğini unutarak huzurlu bir sabaha gözlerimi açmıştım. Ancak biraz geç açmış olacağım ki annemler çoktan kahvaltı yapmışlardı. Kendime kahvaltı hazırlamaya üşendiğimden, duş alıp üzerimi değiştirerek dışarı çıkmış, tek bildiğim yer olan sahile yürüyerek deniz kenarında bir kafede kahvaltı etmek istemişim. Kulaklığım kulağымda, kahvaltımı ederken önümdeki masada oturanların kalkmasıyla iki masa önümdeki Basketçi ve arkadaşlarını fark etmemle dünyam başıma yıkılmıştı. Artık tek başımdaydım.

“Ben geri mi dönsem acaba?” diyerek ayağa kalkacağım sırada kendimi belli ettim. Portakal suyunu içmekte olan

Basketçi'nin radarına takılmıştım. Artık tek umudum, beni görmezden gelerek arkadaşlarıyla yaptığı kahvaltısına devam etmesiydi. Aksi durumda evlerine gizlice girip bütün basketbol toplarını patlatmayı planlıyordum.

Birkaç saniye sonra takmadığını sanarak rahatladığımda, çantamı alıp ayağa kalktım ancak zaferimi ilan etmek için biraz aceleci davranmıştım sanırım.

"Hey, sen!" dedi gayet yapmacık bir şekilde. İsim kullanmadığı için tepki vermeden çantamı çapraz bir şekilde boynuma takıp sandalyemi ittirdim.

"Köylü görmüş masum uzaylı!"

Pekâlâ, bu biraz fazlaydı.

Hızla arkamı dönerek, "Bana mı diyorsun sen?" dedim gözlerimi kısarak. Arkadaşlarına dönerek *ben demiştim* bakışı attığında hepsi bana döndü. Aralarından soluk mavi gözlü olanı seçebilmişim. Onun olduğu her yerden çıktığına göre yakın arkadaş olmalılardı.

İyi de bundan sana ne?

Sus iç ses, sus. Hiç sırası değil.

"Evet, sana dedim," dedi. "Bizimle oturmak ister misin? Buraya yeni geldin ve arkadaş edinmek isteyebileceğini düşündüm."

Sen düşünme ya, diye geçirdim içimden. Ah be Damla, ah be kızım. Birkaç gün sonra geleceksin, şimdi yanımda yoksun diye yalnız damgası da yedik. Dünya çok değişti. Bonibonla intihar etmeye çalışan, çubuk krakerden sigara yapan nesiliz biz. Biz mi yalnız kalacağız?

Öyle sanırım. Yalnızımı galiba ben. Bunlar hep Amerika'nın oyunları.

"Arkadaşımı beклиyordum ben aslında," dedim elimi saçlarımdan geçirerek.

Ayağa kalkıp yanındaki sandalyeyi çekti ve eliyle işaret etti. Masadakilerin bakışlarından cesaret alarak, *dünyanın sonu değil ya*, diyerekten geçip oturdum. “Merhaba,” dedim göz gezdirerek.

“Bu Deniz,” dedi Basketçi beni tanıtarak. “Yan eve taşındılar.”

Benim dilim yok mu? diyecektim ki kendimi tuttum ve derin bir nefes aldım. Bu çocuk yüzünden beynimde yumruk büyüklüğünde tümör çıkacaktı, Üçüncü Dünya Savaşı’nı başlatan hamleyi yapacaktım, Efe de tarihe en genç bilim çocuğu olarak geçecekti. Gerçi öyle bir kavram var mı bilmiyorum ama söz konusu Efe’yse olabilir. Her neyse, konumuz bu değil.

Birkaç dakika sonra masadakilerin hepsinin isimlerini aklıma kazımıştım. Sarışın olan çocuğun adı Çağatay’dı ve Yağmur denen esmerimsi kumral kızla sevgiliydiler. Soluk mavi gözlü kumral çocuğun adı ise Mert’ti. Masada oturan diğer iki kızdan biri Ece, diğeri de Derin’di. Ece başını telefondan kaldırmıyor, Derin de gözlerini Basketçi’den ayırmıyordu. Sevgili olmalıydılar, çünkü Derin sürekli Basketçi’yle flört ediyordu.

Yaklaşık on dakika sonra ise hiç konuşmadığım masada kumsala inme fikri ortaya atıldı. Her ne kadar olumsuz düşüncelerimi ve bahanelerimi sıralasam da kabul etmediler ve sonuç olarak hep beraber kumsala indik.

İçime bikinimi giydiğime şükreliyordum, Antalya’da ne zaman denize gireceğiniz belli olmuyordu; annem aynen böyle söylemişti.

Yağmur’la yüzerek açıldığımız sırada karadaki kalabalığı fark ettim. Elimle yüzümü silip saçlarımı geriye atarak “Bu kalabalık ne?” dedim ileriye göstererek.

Yağmur güldü. "Bildiğini düşünmüştüm."

"Neyi?"

Kaşlarını çatarak bana döndüğünde gerçekten bilip bilmediğimi sorguladığını fark ettim. *Gerçekten bilmiyorum* dercesine ellerimi kaldırıp omuz silktim.

"Tuna, Çağatay ve Mert biraz popüler. Çektikleri Vine'lar gerçekten çok ilgi görüyor, bu da onları popüler yapıyor." Gözlerini devirdi. "Genç kızlar," dedi işaret ve orta parmaklarını kullanıp tırnak işareti yaparak. "Bunu çok sempatik buluyorlar ve işte sonuç."

"O kalabalık onlar için mi?" dedim birkaç gün önceyi anımsayarak. Kumdan kale yapmanıza yardım ederken kızlar onu izliyorlardı; Lunapark'tayken bile izliyorlardı ama pek dikkatimi çekmemişti. Şimdi anlıyordum.

"İmza, fotoğraf ve diğer şeyler için," dedi kafasını sallayarak.

"Diğer şeyler?"

"Kızlar kollarına imza attırıp onları dövmeye çeviriyorlar ve bunun gibi birçok saçma şey." Yüzünü buruşturdu. "Erkek arkadaşımın etrafında tek kız görmeye dayanamıyorken şimdi onlarcası etrafında. En çok korktuğum şey de gerçekten popüler olmaları."

"Gerçekten, gerçekten mi?" dedim kalabalığa bakarak.

"Gerçekten, gerçekten," dedi.

"Gerçekten, gerçekten, gerçekten mi?"

"Gerçekten gerçekten gerçek-" Durdu. "Hey, kes şunu."

Güldüm. Bunu çoğunlukla samimi bulduğum kişilerin üzgün anlarında onların yüzünde bir tebessüm oluşturabilmek için yapardım ama bazen de istemeden oluyordu. Yağmur samimi bulduğumu için tebessüm ettirmek istediklerimdendi. Çağatay çok şanslıydı.

“Deniiiiiz!”

Düşüncelerim, Ecc’nin adımı haykırarak bize doğru yürümesiyle bölünerek parçalara ayrıldı. Bende o parçaları süpürdüm ve yaktım.

“Efendim Ecc?” Bir yandan da onu süzüyordum. Ona çok yakışan bordo renginde bir bikini giymişti, ayrıca saçları kuru ve dalgalıydı. Onunla masada veya sonrasında hiçbir diyalogum olmamasına rağmen adımı hatırlıyordu.

“Tuna’yı şunlardan kurtarmaya ne dersin?” diyerek göz kırptı.

“O egosu basketbol topundan büyük çocuk ilgimi çekmiyor,” dedim omuz silkerek.

“Ama Deniz,” dedi yine son iki harfi uzatarak. “Bunu onunla ilgili olarak düşünme... Yani, demek istediğim, eğlence olarak düşün. Sadece eğleneceğiz.”

“Hadi, git,” dedi Yağmur gözleriyle ileriye işaret ederek. “Benim de Çağatay’ımı şu çılgın dişi topluluktan kurtarmam gerek.”

Ece Yağmur’un söyledikleriyle sanki onayımı almış gibi, “Tamamdır,” diyerek kolumdan çekti ve Mert’e buraya gelmesini söyleyen bir işaret gönderdi. Kumlara çıkana kadar tuttuğu kolumu bırakıp gülümsedi. Bu kızın saçları ne zaman bozuluyordu? Makyajı neden suya girdiği halde akıyordu?

Mavi gözler bizi gördüğü anda yanındaki kızları iterek bu tarafa gelmeye başladı.

Basketçi neden böyle yapmıyordu? O da pekâlâ Mert gibi kızları iterek gelebilirdi, bunun için bir plan kurup operasyon yapmamıza gerek yoktu. Ah, tabii ya. O egosunu tatmin etmekle meşguldü, değil mi?

“Ne oldu kızlar?” diyerek beyaz dişlerinin göstererek gülümsedi. “N’aber Deniz?”

“İyidir, senden?” diyerek cevap verdim. “İyi, iyi de ne oldu?” dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Cevabı benden bekliyordu ama beklemesi gereken ben değildim; Ece’ydi. Ayrıca daha bugün tanışmamıza rağmen neden herkes bu kadar samimi davranıyordu? Utanıyordum, daha önce tanıştığım kişiler ilk günden böyle davranmazdı. Garipsiyordum.

Ece anlamışçasına, “Tuna’yı şu ortamdan kurtarmayı düşünüyorduk,” diyerek arkasını işaret etti. O an kafamı o tarafa çevirdim. Basketçi’yi görebildiğim kadarıyla kızların yanına oturmuştu ve bir kızın tişörtünü imzalarken gülümsüyordu. O sıra gözüm sarışın bir kıza takıldı; ellerini Tuna’nın omzunun üzerinden yan bir şekilde birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi. Bu Derin’di. Sanırım diğer kızlara *o benim* sinyali veriyordu.

Basketçi onun ellerini ittiğinde kaşlarımı çattım. Bu hareket için araları fena bozulacağa benziyordu.

“Plan nedir?” diyerek Mert ve Ece’ye döndüğümde ikisi de tip tip baktı. “Az önce anlattım ya?” diyen Ece bakışlarını gözlerime çevirdi.

“Dalmışım, kusura bakma. Tekrar anlatsana.”

Plan basitti.

Mert gidip Basketçi’nin kulağına Ece’yle benim kavga ettiğimizi, çaktırmadan gelmesi gerektiğini söyleyecekti. Basketçi de kalkıp geldiğinde arkadan onu denize itecek ve beraber eğlenecektik. *Sadece eğlence için*, diye geçirdim içimden.

Böylece daha fazla hayran olmayacaktı.

Belki onlara isim bile takmıştı? Ne diyorlardı ünlülerin hayranlarına?

Öyle bir isim mi takmıştı acaba? *Tunatör? Tunalife?*

Tunatör kelimesi yüzünden boğazımdan yükselen kahkahayı zar zor tutarak dudağımı ısırdım. Gülmemeliydim. Ciddi olmalıydım. O beni deli eden uyuz domuzun tekiydi.

Evet. Aynen böyle.

Mert onaylayarak Basketçi'nin yanına koşarak gittiğinde, Ece ve ben daha hızlı davranarak kayalıkların oraya çıktık ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra arka tarafa saklanıp onun gelmesini bekledik.

"Çok karmaşık biri, değil mi?" diyerek bana döndü Ece. Aslında kimden bahsettiğini anlamıştım ama anlamazlıktan gelerek, "Kim?" diye sordum.

Bana bir bakış atarak, "Tabii ki Tuna," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Ne açıdan?"

"Her açıdan. Çözülmesi imkânsız bir matematik sorusu gibi değil mi?" Gözlerini yüzüme çevirdi. "Ah, tabii ya, sen bilmezsin."

Bir an aşağılama sandım ama öyle bir şey değildi, ona cevap verecekken sözüne devam etti. "O... Nasıl desem... Kızlarla çıkmaz. Sevgili olmaz. Takılır sadece. Sana ne dedi?"

"Ben onunla ilgilenmiyorum, o da benimle ilgilenmiyor. Ben sadece yan eve taşınmış bir kızım ve o da aptal tesadüfler yüzünden her günümü bana zehir etmekle yükümlü."

"Ben sadece söylüyorum," diyerek ellerini havaya kaldırdı.

"İyi." Bu sırada endişeli yüz ifadesiyle uzaktaki Basketçi'yi gördüm. Muhtemelen yan evlerine taşınmış mavi gözlü aptal kızı, sarışın arkadaşı Ece'yle saç baş kavga ederken hayal etmeye çalışıyordu.

Mert bıyık altından gülmemek için kendini zor tutarken, Basketçi bakışlarını etrafta gezdirdi ve ellerini kaldırıp *Neredeler?* bakışı attı.

"Sıra sende," dedi Ece.

Bunu yapacağıma inanamıyordum. Ondan da arkadaşlarında da nefret ediyordum. Sadece huzurlu bir kahvaltı yapıp

sahilde müzik dinledikten sonra eve dönemez miydim? Gerçekten bunu fazla mı gryordular bana?

“Tamam,” diye fısıldayarak ayağa kalktım. Derin bir nefes aldıktan sonra Mert’in ona aşağıyı gösterdiği sırada koşmaya başladım. Tam olarak denize beş-altı metre yükseklikteki kayalıklardaydık. Tehlikeli değildi, en fazla o ölürdü ve ben de kurtulurdum. On sekiz yaşımdan küçük olduğum için de hapse girmezdim muhtemelen... Ah, onu iterken aşağıdaki kayalıkları hedef almalıyım.

nce hızlıca onu ittim ama ayağımın kaymasıyla çığlık atarak peşinden ben de düştüm. Suya tamamen batmadan önce ise Mert ve Ece’nin de atladığını görebildim.

Ne deli arkadaşlar, ne deli bir ben, diye düşündüm. *Neyse, zaten hepimiz öleceğiz.*

Üzerimdeki yazlık mavi elbiseyi süzerken gözlerimi ay-nadan yansıyan bedenimde gezdiriyordum. Kilom yoktu ama zayıf da değildim. Normal bir kızdım işte... Bunu süslü cümlelerle anlatmaya gerek yoktu. Zaten üzerimdeki mavi elbise yeterince süslüydü.

Dn, Ece’nin mkemmел fikri yüzünden Basketçi ile denize atladıktan sonra tamamen yanlış anlaşılmış olacağım ki beni bugünkü sinema planlarına dahil etmişlerdi. Uzun zamandır bekledikleri bir film çıkıyormuş da, beni de aralarında görmek istiyorlarmış da... Tabii ben kelimeleri Türkçe’ye uyarlıyorum, yoksa Mert kelimeleri ağzında yuvarlamaktan yakında dilini yutacak.

Ah, be Damla’m... Neredesin benim doğal sarışını mı? Burası Antalya, Basketçi’nin kız arkadaşları -Yağmur dışında- hep sahte sarışın.

Sabah kahvaltısından sonra buraya geldiğim günden beri

vaptığım gibi Damla'yı aramıştım. Bana birkaç gün içinde geleceğini, biraz daha sabretmem gerektiğini söylemişti. Ne olursa olsun ailesinden izin alması çok da kolay olmamıştı. Söz konusu 13 senelik en yakın arkadaşı Deniz Özer, yani ben olsam bile.

Daha fazla üzerimdeki elbiseye bakamayarak çıkardığım gibi dolabımın en arka bölümlerine tıktım. Dolabım iki kısımdan oluşuyordu; ön tarafta değişimli olarak sürekli giydiğim kotlarım ve tişörtlerim, arka tarafta da hiçbir zaman giymeceğim elbiselerim ve eteklerim. Onlarla nasıl yürüyüp rahat edebiliyorlar anlamıyorum. Hele biri topuklu ayakkabı diye bir şeyi icat etmiş, Allah düşmanımın başına vermesin. Ben voleybol maçında son derece sportif bir spor ayakkabısıyla ayak bileğimi burkup bir ay hastaneden rapor alıp evde yatmış kızım; topuklu ayakkabı mı giyeceğim? Güldürmeyin. Bir adım atayım derken yere düşer bu sefer bacağımı falan kırar hayata küserim. Bu Efe'nin notlarını 99 getirmesi gibi bir şey... Çocuk hep 100 getiriyor.

Beyaz şortumu ve bordo-beyaz çizgileri olan tişörtümü giyerek uzun düz saçlarıma güneş gözlüğümü taktım. Bileğime saatimi ve en sevdiğim Batman simgeli bilekliği geçirdiğimde, işte hazırdım. Bir tek spor ayakkabı kalmıştı ve işte Deniz Özer buydu. Her zaman rahat giyinen; çikolatalı süt, jelibon ve pizza başta olmak üzere yemeklerle aşk yaşayan kız. İşte bu bendim.

Telefonumu ve bir miktar parayı cebime atarak odadan çıktım ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Her adımda ayağımın altındaki ahşap ses çıkarıyor, annemin kapıda beni beklediği sinyalinin beynimde daha gerçekçi bir hale dönüşmesini sağlıyordu.

Basamaklar bittiğinde annem tam olarak kapının önün-

deydi. Üzerinde bir mutfak önlüğü ve elinde de kurulama bezi duruyordu. Ah, evet, bu o meşhur mavi bezi. Bazen sanal âlemdaki sarı bez esprilerine gülerken aklıma takılıyordu; herkesin evinde sarı bez var, bizimki niye mavi? Bunu bir gün anneme sordum ve bana şöyle bir cevap verdi: “Rengini gözlerinden almış.”

Rengini gözlerinden almış... Ah, gözlerim. Şaşırtıcı derecede derin bir mavi olan gözlerim. Gözlerimi sevmiyordum, çünkü normal bir mavi değildi. Koyu, lacivertten bir ton açık bir maviydi ve bu beni ürkütüyordu. Diğer insanlardan farklıymışım gibi, uzaylıymışım gibi geliyordu.

Bir keresinde ben henüz ana sınıfına giderken sürekli gözlerimle ilgili espri yapmaya çalışan bir grup arkadaşım vardı. Her ne kadar tam olarak ‘espri’ yapamamasalar da bu benim kalbimi acıttı hep. Sonra etrafımdaki birçok şeyin kalbimi acıttığını fark ettim ve acının artık daha fazla kalbime ulaşmasını istemediğimden etrafıma duvarlar ördüm. O günden beri kalbim bir daha acımadı. Acı, o günden sonra benim için sadece üç harfli, fiziksel bir eylem olarak kaldı.

“Yoksa bir erkek arkadaş mı?”

Daldığım düşüncelerden annemin sesiyle çıktığımda kafamı kaldırarak nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. İşte, bu kadar. Birkaç saniye ve Deniz hemen hayattan kopuyor. Annemin kapıda belirip beni soru yağmuruna tutması endişesinden, üç harfli fiziksel bir eyleme nasıl geldik? Bunlar hep Amerika’nın oyunları.

“Yan taraftaki *sevgili* komşumuz ve arkadaşları beni sinemaya davet ettiler ve ben de kıramadım. Oraya gideceğim,” Omuz silktim. “Dışarıdan bir şey istiyor musun?”

Annem her zamanki gibi kaşlarını garip bir biçime sokup düşünme pozisyonunu aldı. Birkaç saniye sonra, “Hayır, yok. Çok geç kalma,” dediğinde kapıyı benim için açtı.

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip kapıdan çıkarken, "Dört veya beş gibi evde olurum," dedim onu rahatlatmak için. Bunu yapmama gerek olmadığını biliyordum. Ailemin bazı saygı çerçeveleri çok geniş ve abartılıydı.

"Çok erken de gelme."

"Anne!"

Korku filmlerinden nefret ediyorum. Korku filmlerinden nefret ediyorum. Korku filmlerinden nefret ediyorum.

Koltuğuma oturduğum sırada düşünebildiğim tek şey bundan ibaretti. Korku filmi olduğunu bilmiyordum. Lanet olası Basketçi'nin lanet olası arkadaşlarıyla lanet olası bir korku filmine geleceğimi lanet olsun ki bilmiyordum. Neden sadece *Hızlı ve Öfkeli* gibi bir aksiyon filmine girip bugünü normal kalmıyoruz ki? Film biter, biz de ayrılır ve eve gideriz. Sonra ben uyurum. Herkes mutlu.

"Gergin görünüyorsun."

Yağmur'un sesiyle kafamı kaldırıp hemen önümde oturan kendisine çevirdim gözlerimi. "Ben mi?" dedim ve ardından sahte bir gülüş yolladım. "Saçmalama, çok severim ben korku filmlerini. Ne gergini? Gergin dedin de aklıma gergedanlar geldi... Ne kadar güzel hayvanlar değil mi? Böyle kocaman iri ve-"

"Deniz." Ece gözlerini üzerime çevirdi. "İstersen filme bugün girmeyelim, sorun olmaz."

Gözlerimi biraz ilerimizde Çağatay ve Mert'le beraber patlamış mısır ve içecek almış kolları dolu bir şekilde dönen Basketçi'ye çevirdim. Ona baktığımyı fark ederek kafasını kaldırıp göz kırptığında gözlerim kocaman olmuş bir şekilde Ece ve Yağmur'a döndüm. "Yok ya, gerçekten korkmuyorum ben. Alakası yok yani. Hem, Derin nerede?"

“Vay canına!” Ece güldü. “Derin’in nerede olduğunu soran bir Tuna Solman hayranını daha önce görmemiştim.”

“O Basketçi beni ilgilendirmiyor, sadece filmi izleyelim ve sonrasında eve gidip uyumak istiyorum.”

“Basketçi mi?”

Derin kollarını beline koymuş bir şekilde koltukların arasında girerek yanıma geldiğinde kafamı onaylarcasına salladım. “Evet, Basketçi.”

“Demek sevgilime Basketçi diyorsun?”

“Derin, kes şunu. Siz çıkmıyorsunuz.” Yağmur gözlerini devirerek konuştuğunda söyledikleriyle beraber bu iş daha da karışık bir hal aldı. Bu kötüydü, çünkü beynimde işler karışmaya başladığında başım ağrırdı.

Eğer sevgili değillerse, Derin neden sürekli Basketçi’nin yanında? Neden sevgilisiymiş gibi davranıyor? Bunları söyleyecek cesareti nerden buluyor?

Ve en önemlisi, bu beni nasıl ilgilendirebiliyor?

İlgilendirmiyor canım, sadece umursuyorsun.

İşte iç sesin geri dönüşü... Lütfen, şimdi hiç sırası değil. Kafam yeterince karışık.

“İşte patlamış mısır ve içecekleriniz,” dedi Çağatay elinde-tileri dağıtırken. Mert mısır ve içeceğimi verdiğinde arkama yaslanıp gerginliğimi belli etmemeye çalıştım ama Basketçi şüpheyle bana bakıyordu.

Oturma düzenimiz aynen şöyleydi; Ben, Ece, Mert ve hemen önümüzde de Derin, Basketçi, Yağmur ile Çağatay.

Birkaç dakika sonra ise tam olarak korktuğum başıma geldi. Henüz sadece ışıklar kapatılıp yüksek sesli reklamlar ekranda belirmişti ki korkarak boğuk bir çığlık atıp koltuğa sındım.

“Yok artık,” diyerek bana döndü Derin. “Korku filmlerinden korktuğunu söyleme bana.”

“Korkmuyorum.” *Korkuyordum.*

“Aniden reklamlar başlayınca refleks olarak sıçramıştır bir an, ne var bunda Derin?” dedi Yağmur beni savunarak. Ona içten bir gülümseme gönderdim ama Basketçi dahil herkes bana bakıyordu. Bakışlardan ve ‘Korku filmlerinden mi korkuyormuş?’ fısıldaşmalarından rahatsız olmuştum. O an, Basketçi ayağa kalkarak, “Herkes işine baksın!” diye bağırırken, sağ dirseğimi koltuk koluna yaslayarak avcumla alnımı ovdum. İki dakika rahat duramıyordum. Üstüne üsluk bir de Basketçi olaya dahil olmuştu. Şimdi bir de ona bir teşekkür borçluydum.

Birkaç dakikanın sonunda reklamlar bitti ve ben hayatımda ilk defa, filmi beklerken sabırsızlanarak hemen bitmesini dilediğim reklamların hiç bitmemesini diledim. İki saat boyunca filmi değil, onları izleyebilirmişim gibi.

Filmin gerilim müziği bütün salonu doldurdu. Eğer kulaklık getirseydim, çaktırmadan müzik açarak bu bitmeyen dakikalardan kolayca sıyrılabilirdim. Eğer ses olmazsa korku filmlerinden korkmayacağımı biliyordum. Ses efektleri, korku filmlerini korkutucu yapan yegâne özellikti bence. Sadece görüntü insana saniyelik korku verirdi, oysa ses efektleri beyninizde yer eder ve sizinle yaşırdı.

Benimle yaşıt, baba tarafından erkek bir kuzenim vardı. Ailelerimiz akraba ziyaretine gideceklerini söylediklerinde sorun çıkarıp gitmek istemediğimizi söylemişiz ikimiz de. Ben öyle söylemiştim, çünkü akraba ziyaretlerinden nefret ederdim. Henüz yaşıam küçük olduğundan kimse beni ciddiye almazdı. Annem o zamanlar Efe’ye hamileydi, bense sadece sekiz yaşındaydım. Birbirimize sahip çıkmak kaydıyla beni erkek kuzenimle aynı evde kapıyı üzerimize kilitleyerek yalnız bırakmışlardı. Onların evindeydik, yalnızdık ve sadece

sekiz yaşındaydık. O zamanlar herkese olduğu gibi bizden büyüklere hitap eden korku filmlerinden korkardım ama bu sadece yaşımın getirdiği bir şeydi. O gece onunla dolapta ne var yok hepsini yedik. Her şey güzel gidiyordu, bana bir kötülük de yapmamıştı o gece. Çok fazla sakindi. Sonunda dolapta sadece bir paket çikolatalı süt kaldığında onun için kavga ettik. Yazı tura seçeneğini denediğimizde ise ben kazandım ve ben içtim. Garip bir şekilde tepki göstermemiş, hatta bana çikolatalı sütüm bittikten sonra bir oyun teklifinde bile bulunmuştu. Saklambaç oynayacaktık. Sadece buydu. Ama görünürde *sadece buydu*. O ebe oldu ve ben de onun odasındaki dolaba saklandım. Birkaç dakika sonra dolap aralığından gördüğüm kadarıyla elektrikler gitti ve dolap açılmadı. Dolap o gece hiç açılmadı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştığım ama yine de korkunun doruklarında olduğum bir zamanda dolabı her taraftan yumruklayarak ben korkudan bayılmayı başardı. Ve o gece, bende hayatım boyunca taşıyacağım büyük bir iz bıraktı.

Sadece sekiz yaşındaydım ve karanlıktan korkuyordum. Korku filmlerinin adı geçince bile tüylerim diken diken oluyordu.

Bunu kimseye anlatmadım. Anlatamazdım. Güleceklerini düşünüyordum... Hâlâ öyle düşünüyorum. O olduğumu bile bile yaptıklarından ölesiye korkmuş, korkuya yenik düşen kalbim deli gibi atarken kendimden geçerek bayılmış, bilincimi kaybetmişim. Bu korkunçtu.

Onu, ilk ve tek kuzenimi bir daha hiç görmedim. O günden bir hafta sonra yurtdışına taşındılar ve aileler arasındaki tek iletişim telefon görüşmelerinin dışına çıkmadı. Çıkamadı. İyi ki de çıkamadı, çünkü onunla yüzleşmek istemiyordum.

Filmin ilk sahnesi başladığında yapamayacağımı hissedip ayağa kalktım ve hızlıca koltukların arasında ilerleyerek salondan çıktım. Lacivert ışıkla hafifçe aydınlatılmış koridora adım attım. Gözlerim çoktan kendini salmış, buğulanmıştı bile. Yine de kızlar tuvaletini erkekler tuvaletinden ayırabiliyordum. Lavabonun kapısını açarak içeri geçtim ve içeride kimsenin olmadığını fark ettikten hemen sonra en son kabine girip klozetin kapağını kapatarak üzerine oturdum. Bacaklarımı hızla kendime çekip kafamı dizlerime gömdüğümde kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu olmamalıydı. Ömrüm boyunca korku filmlerinden ve karanlıktan kaçamazdım. Korku filmlerinin verdiği hazzı arkadaşlarımın yaşadığı gibi yaşamak istiyordum, hayatın omuzlarıma bindirdiği bütün eksileri artılara çevirmek istiyordum. Böyle olmamalıydı. *Böyle olmamalıydı...*

“Korku filmlerinden korkuyorsun.”

Zihnimin bana oynadığı, aslında olmayan ses kulaklarımı doldurduğunda bunun gerçek olmadığını düşünerek kafamı kaldırmadım. Deliriyordum. Kesinlikle deliriyordum. Kızlar tuvaletinde erkek sesi duymam da tam olarak buna işaretti.

“Korku filmlerinden gerçekten korkuyorsun.”

Kafamı kaldırarak ellerimle gözlerimi sildim ve yutkundum. Karşımdaydı. Karşımdaydı ve o bir erkekti. Kızlar tuvaletinde ne işi vardı?

“Kızlar tuvaletinden ne işin var senin?” dedim düşüncelerimi dile getirerek.

Omuz silkti. *Umursamıyordu.* Ama o bir erkekti ve burası da kızlar tuvaletiydi.

“Eğer korkuyorsan ve bunu kimsenin bilmesini istemiyorsan arkadaşlarının film teklifini bir bahane uydurarak reddetmen gerekir Mavi Göz.”

Sinirlenmedim. İşte yine oluyordu, yine biri gözlerimle ilgili bir lakap uyduruyordu ama sinirlenmemiştim.

“Korku filmi olduğunu bilmiyordum,” dedim burnumu çekerek. Artık biliyordu. İnkâr etmenin ya da saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, “Sen hâlâ kızlar tuvaletinde misin?” dedim toparlanarak. Ayağa kalktım ve kapısını kapatmayı unuttuğumu yeni fark ettiğim kabinden çıkıp yüzümü ve ellerimi yıkadım.

“İstersen biraz dışarı çıkalım, hava alırsın.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Sana ne oldu Basketçi? Sana ve uyuz olduğum hareketlerine?”

“Bu bir istisna,” dedi. “Çok fazla bulamazsın, o yüzden yararlanmaya bak.”

“Öyle olsun,” dedim ıslak ellerime bakarak. Yüzüm de ıslaktı ve sadece sensörlü kurutucu vardı. Ben de tam bana yakışacak şeyi yaparak sensörlü kurutucunun yanına gittim ve ellerimi kuruttuktan sonra eğilerek yüzümü de kurutucuya tutup kuruttum.

“Sen delisin,” dedi.

“Bunu kızlar tuvaletine giren bir erkek mi söylüyor?”

5. Bölüm

Bugünüm, yarınım, geleceğim... Vazgeçtiklerim, pişmanlıklarım, gözyaşlarım, sevinçlerim, bütün kalp ağrılarım... Hepsi sensin.

Eğer büyük sırlarınızdan birini siz istemeden bilen bir arkadaşa sahipseniz -veya onun gibi bir şeye- onu öldürün. Bir bıçak alın ve boğazını kesin veya böbreklerini kedilere yem edin. Bütün kanını çekerek vampirlere sunun veya en basitinden onu zehirleyin. Bunlar biraz sonra yapmayı düşündüklerimden sadece birkaçıydı.

“Bö!”

“Kes şunu, korkmuyorum!”

“Hadi ya.” Hoşnutsuzca yerinde sallandı ve iki elinin başparmaklarını cebine soktu. “Salonda işe yarıyordu.”

“Çünkü o korku filmiydi. Bilirsin, zombiler ve karanlık-taki ürkütücü şeyler. Ama biz alışveriş merkezindeyiz, burası aydınlık ve sen su samuru gibisin.”

“Su samuru mu?”

“Evet, su samuru. Islak ve...”

Gülümseyip gamzelerini ortaya çıkardı. “Sevimli?”

Kafamı hayır dercesine salladım. “Şarlattan.”

“Şarlattan mı?” Saniyesinde yüzü düştü. “Cidden bu mu?”

“Cidden bu,” dedim ve yemek katına geldiğimizi fark ettim. “Ben acıktım.”

“Doyumsuz,” diye mırıldandı. “Sinema salonunda çıktığımızdan beri bir kap çikolata soslu muz, iki kutu çikolatalı süt, bir paket Milka ve dondurma yedin. Sen kız mısın ya?”

Sinema salonundan çıkalı yarım saat oluyordu. İlk yarı muhtemelen bitmek üzereydi. Neler olduğunu merak eden diğerleri filmi yarıda bırakıp gelebilirlerdi ve böylece iyi hissetmediğimi söyleyip eve gidebilirdim.

Her ne kadar savunmacı bir yapım olsa da Basketçi haklıydı. Yemek konusunda gerçekten doyumsuzdum. Ama insanları, özellikle de kızları anlayamıyordum... Nasıl yemeden yaşayabiliyorlardı? Ya da mankenlere ne demeli? Günde iki kâse yoğurt, salatalık ve yulafla buna yaşamak denilebilir miydi? Onları bilmem ama bir Deniz Özer; iskender, döner, çikolata, dondurma ve en önemlisi mantı olmadan yaşayamazdı. Ne diyebilirim ki? Yemekler kanıma işlemiş. Her an, her yerde ve hep benimle beraberler. En önemlisi de onların verdiği hazzı hiçbir şey veremiyor.

“Susar mısın lütfen? Şu an ne yiyeceğime karar vermeye çalışıyorum,” diyerek onu umursamadığımı gösterdim. Başka bir kız olsa bu söylediğini kafaya takar, hatta depresyona bile girebilirdi çünkü ne olursa olsun bir erkeğin ağzından bir kızın bu gibi laflar duyması onun gururunu kırardı. Ama ben umursamıyordum işte. Aşk eğer varsa, tam olarak buydu. Ben ve yemekler. Nokta.

“Daha nerene yiyeceksin?”

“Sanırım mantı yiyeceğim,” diyerek adımlarımı standaya yönlendirdim.

Arkamdan söylenerek beni takip ettiğinde her ne kadar içimden ona gözlerimi kısarak uyuz bir bakış yollamak gelse

de kendimi tuttum. Ona bir teşekkür borçluydum sanırım. Susarak bu meseleyi kapatıp vicdanımı rahatlatabilirdim. En azından ben öyle düşünüyordum...

Dakikalar sonra, bir tabak mantı ve bir kutu kolayı mide-me indirdiğimden mutluydum. Sonunda doymuştum.

“Bitti,” dedim kolamı kafama dikip bitirerek.

“Doydun mu bari?”

“Gibi gibi,” dedim ama çoktan doymuştum. Sadece onun sinirlerini bozmak hoşuma gidiyordu.

Kendini geriye atarak sandalyede arkasına yaslandı ve ellerini saçlarından geçirdi. “Sen ne kadar öküz bir kızsın ya? Tutacağım kendimi tutacağım diyorum ama olmuyor hani. Resmen sabahtan beri dünyayı yedin. Afrika’da çocuklar açsa, bu dünyada gıda bir gün tamamen tükenecekse en büyük etken sensin. Oh be! Söyledim de rahatladım, yeter.”

“Sanırım bir büyük boy pizza alacağım, sen de ister misin?” dedim onu daha da deli etmek istercesine. Umursamadığımı biliyordu. Umursamadığımı bildiği için bu kadar rahattı. Pizzayı yiyeceğimden değil de sırf onu biraz daha delirmiş görebilmek için yapıyordum bunları. Çok eğleneliydi.

Gözlerini kocaman açarak ayağa kalktığı anda, artık saç diplerine kadar dolu olduğunu biliyordum. Sakince, “Yok,” dedi. “Bana inat yapıyorsun değil mi? Bir saat içinde bu kadar çok şey yiyen biri bu kadar zayıf olamaz. Yoksa geceleri uymayıp spor mu yapıyorsun? Doğru söyle, aslında yemeyip çaktırmadan oraya buraya atıyorsun değil mi?”

“Ne? Saçmalama.” Güldüm.

“Aç ceplerini.”

Kaşlarını kaldırdı. Kafamı hayır anlamında salladım. Ceplerim boştu. Şu an beyni, bir kızın bu kadar çok şey yiyebile-

ceğini düşünemiyor olmalıydı. Sanırım daha önce böylesini görmemişti.

“Ceplerini aç, Mavi Göz.”

“Basketçi, sakın ol. Ceplerim boş, bak,” dedim ellerimi cebime sokup kumaşını dışarı çıkartarak. O an, yarısını yiyip paketi katlayarak gerisini cebime tıktırdığım Milka paketi yere düştü. Bakışlarımız yerdeki Milka paketinden yukarı çıkıp buluştuğunda, tek kaşını kaldırmış beni şüpheli gözlerle izliyordu. “Biliyordum,” dedi. “Bu bir şeyi kanıtlamaz,” diyerek savunmaya geçtim ancak üzerime doğru atıldığında, “Ne yapıyorsun!” diye haykırarak koşmaya başladım. Döndüğüm sırada bir sandalyeyi devirmiştim ama kalçamın acısını umursamadan sadece bacaklarıma odaklandım.

“Dur, Basketçi! Dur!” diyerek koşmaya devam ettiğimde yürüyen merdivenlerin tutma bandında hızla kayarak kıvrak bir atlayış gerçekleştirdim. Birkaç saniyelik şaşkınlığımdan doğan, “Vay be!” iç çekişi istemsizce kendini gösterdiğinde hemen arkamda olduğunu fark ederek daha hızlı koştum. “Neden kovalıyorsun!”

“Çünkü kaçıyorsun!”

Hafif kayıp duvara tutunarak kendimi durdurduğunda nefesimi düzenlemeye çalışarak “Dur,” dedim ve elimi kaldırdım. “Kaçmıyorum.”

“Madem saklamıyorsun, bu ne?” dedi elindeki az önce düşürdüğüm paketi göstererek. Bir yandan da gülüyordu. “Söyle, diğerleri nerde?”

“Midemde,” dedim. “Muhtemelen şu an sindiriliyor. Yani, eminim onları geri istemezsin.”

“Sana neden inanmıyorum acaba, Mavi Göz?” dediği sırada Arctic Monkeys’in *Knee Socks* şarkısının giriş müziği çalmaya başladı. Sesin cebinden geldiğini anlamam, onun elini cebine atarak telefonunu çıkarmasıyla çok uzun sürmemişti.

“Alo? Evet, hâlâ alışveriş merkezindeyiz... Ne? Bekle, bu cadalozla beni yalnız bırakmaym.”

“Sensin cadaloz,” diye homurdandım tüm gücümle ayağına basarak.

Basmadığım ayağı üzerinde, “Ah!” diyerek zıplayıp yüzünü buruşturduğunda, “Oh olsun,” diye mırıldanarak dil çıkardım.

“Tamam kardeşim, siz izleyin. Ben eve bırakırım... Tamam, sonra konuşuruz.”

“Ne oldu?” dedim kollarımı göğsümde birleştirip hoşnutsuz anneler gibi bir bakış atarak. Sadece, attığım bu bakışın adını bilmiyordum.

“Yürü Mavi Göz, yürü... Seni eve bırakacağım.”

“Sonunda...”

6. Bölüm

Ve ben seni, sen olduğun için sevdim.

Tam olarak iki gün oluyordu. Basketçi veya arkadaşları etrafta gözükmüyordu. Onları görmediğim bu iki gün içerisinde de dışarı çıktığım pek söylenemezdi doğrusu. Yaz tatilinde Antalya'ya gelen bir kızın yapacaklarının tam aksine bu iki gün boyunca evde oturmuş, izlediğim yabancı dizilerin yeni bölümlerini izlemiştim. Yaklaşık bir haftadır kapağını açmadığım günlüğümün kapağını sonunda açabilmiş ve birkaç cümle bir şey yazabilmişim.

“Kızım, soğumadan dilimlenir mi hiç o kek? Sen hiç mi görmedin annenden?”

Annem kafasını olumsuzca sallayarak elindeki bıçağı bıraktırdığında, “Yeni yeni öğreniyorum işte anne,” dedim ve dönüp kalçamı tezgâha yasladım.

“Pek de güzel kokuyor aslında...”

“Eee, bunca yılın yemek aşığı Deniz Özer duruyor karşımda. Hiç güzel olmaz mı o kek?” diyerek kendimi övdüğüm sırada, annem de elini omzuma koyarak gurur duyduğunu belli eden bir bakış attı.

“Ben burada atomu parçalayayım, ablamı orada portakallı kek yapıyor diye baş tacı edilsin. Doğru söyleyin, adaletin üzerine sifonu kim çekti?”

Efe söylenerek bar tarzı sandalyelerden birine çıkıp oturduğunda annem gülererek yanına gitti. Saçlarını karıştırıp boğazını temizleyerek Vine’larda olduğu gibi, “Haliya dökme,” dediğinde güldüm. Efe her zamanki gibi, “Nesi komik bunun? Anlayamıyorum sizi...” diye homurdanarak bahçe kapısından çıktı.

Bahçe kapısının açık olduğunu fark eden annem, “Yan komşuya da götür birkaç dilim,” dedi. “Kokmuştur şimdi.”

“Yeni aldığım parfümü sıktım, o da kokmuştur anne. İstersen bir şişeye bölüp ondan da götüreyim.”

Gözlerini kıstı. “Anneyle dalga geçilmez.”

İçimden her ne kadar *O ne öyle? Çanakkale geçilmez gibi*, diye söylensem de dışımdan ona gülümseyip yanaklarını sıktım. “Tamam anneciğim, yeter ki sen iste.”

Sonunda soğuyan keki dilimlere bölüp sekiz dilimi bir tabağa koyarak üzerini peçeteyle kapattım. “Bak, götürüyorum,” dedim elimdeki tabağı göstererek.

Bahçe kapısından çıkacağım sırada, “Hadi inşallah, olacak olacak...” diye bir şarkı mırıldanıp anlamlı anlamlı baktığında. “Anne!” diyerek kızdım. Gülererek önüne dönüp çorbayı karıştırmaya devam etti.

Yan evin bahçesine girerek kapıya yürüdüğüm sırada, annemin ima ettiği şeyi düşünüyordum. Bu olmazdı, olamazdı. İzin vermezdim. Basketçi’ye -ya da Tuna, her neyse- karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Hikâyelerden fırlamışçasına mükemmel görünmesi beni ilgilendirmiyordu, ayrıca her hareketine gıcık oluyordum ve sadece onu kızdırmak hoşuma gidiyordu. Bu bir şey ifade etmezdi.

“Ben gelmeyeceğim anne,” dedim kendimi salonumuzdaki koltuğa atarak. “Gerçekten çok yorgunum. Sabahdan beri odamı topluyorum.”

“Odan bir ayının ininden farksız olunca, toplaması da bu kadar uzun sürüyor ve güç gerektiriyor tabii,” diyerek araya girdi Efe. Ona yapmacık bir gülümseme gönderdiğimde annem buna güldü. Her zamanki halimizdi.

“Peki, bu seferlik böyle olsun bakalım.” Annem kafasını sallayarak onayladığında sevinçle kalkıp yanağından öptüm. “Teşekkür ederim. Cidden anne, çok teşekkür ederim.”

“Bunu sadece belki de hayatında ilk defa odanı topladığın için yapıyorum Deniz, bunu sık sık yapmıyorsun.”

Annemin kullandığı kelimelere omuz silkerek güldüğümde burnumu sıktı. “Akşam geç kalabiliriz, evi çok dağıtma.”

“Tamamdır, ben bahçedeyim.”

Annem, babam ve erkek kardeşim Efe, Nermin Teyzeler ile birlikte akşam yemeğine, bir restorana gideceklerdi. Dünkü Derin ve Basketçi vakasından sonra onu veya bana onu hatırlatacak bir şeyi görmeyi kesinlikle reddediyordum. Bu kaçmak değildi, sadece kendimi, kalbimi ve kalkanlarımı sağlama almak. Kim olursa olsun, bir erkeğin beni etkilemesine izin vermemeliydim. Sanki bunun için doğmuş, bunun için nefes alıyor, bunun için yaşıyor gibiydim.

Bahçeye çıktığımda, havanın bulutlu olduğunu fark ettim. Yine bulutların arasından sıyrılan güneş göz kırptıyordu.

Biraz kestirmek, biraz da müzik dinlemek niyetiyle hamağa kurularak gözlerimi kapattım ve derin bir nefesle ciğerlerime ziyafet çektim. Ayaklarımı zonkluyordu, toz almaktan uyuşan ellerimi hissetmiyordum. Tam dört saattir odamı topluyordum. Çok da dağınık olduğundan değildi... Pis de

değildi. Gerçi annem gibi bir titizlik hastası evde olduğu için odamın pis olması söz konusu bile olamazdı. Sadece bu sabah kalktığımda, düşüncelerin her zamankinden yoğun bir şekilde beynime sızdıklarını fark etmiştim. Bu sefer sadece müzik etkili olmamıştı. Bir şeylerle uğraşmalıydım ve işte o şeyler de toz almak, kıyafetlerimi katlayıp düzenlemek, yatağımı toplamak, çekmecelerimi düzenlemektir. Burası sadece yazlık evimiz olduğu ve bu sene geldiğimiz için çok fazla eşyamı yoktu ama yine de kafam dağılsın diye aynı yeri en az on kere silmiştim. Parkeler silmekten aşınmış olabilirdi bile.

Sanırım annemin titizlik hastalığı biraz da olsa bana da geçmişti. Kafam dağılsın diye alışveriş yapabilir, yüzmeye gidebilir veya daha bunun gibi başka birçok şey yapabilirdim ama aklım direkt olarak temizliğe gitmişti.

Anneme ya da babama, hatta tek kardeşim olan Efe'ye bile benzemiyordum. Babam sarışındı, annemin saçları ise sarıya kaçan bir turuncuydu. Efe de sarışındı. Üçünün de açık renk tenleri vardı. Ben ise... Kumral, kahve saçlı, mavi gözlü bir kızdım. Bildiğim kadarıyla ailemde mavi gözlü kimse yoktu.

Düşünceleri kafamdan kovarak seslice nefes verdim. Hafif bir esinti saçlarımı okşadığında, mayışmıştım. Kendimi sıkımayı bırakarak gevşediğimde ise uykunun günün ortasında beni ele geçirmesine izin verdim.

İncelen yerinden kopan bir ip gibi gözlerimi açtığımda nefes nefese doğruldum ve sallanan hamakta dengemi sağlamaya çalıştım. Sırılsıklamdım, deli gibi yağmur yağıyordu. Dinlenmek için buraya yatmıştım, uyuyakalmıştım ve şimdi sıırılsıklamdım. Saat kaçtı? Ne zamandır uyuyordum? Neden kimse beni uyandırmamıştı?

Sorular birer birer kafamda belirirken ağrıyan kulaklarımdan kulaklıklarımı çıkardım ve telefonumdan saate baktım. Akşama geliyordu, ayrıca şarjım %3'tü.

Evlat acısı.

Ayağa kalkıp uyuşmuş bacaklarımı oynattım. Kendi benliğimi ararken yağmurda dolaşp ıslanmaya o kadar alıştım ki artık ıslanmayı umursamıyordum bile. Deli gibi yağmurun yağdığı, fırtına gibi geçen o sayılı İzmir günlerinde herkes başını sokacağı ve ıslanmayacağı bir çatıya koşarken, ben kulağımda kulaklıklarım ile ıslanmak için evden çıkardım. Bir güzel ıslanır, sıırıslıklam olur, yağmur bitene kadar da dönmezdim eve. Bazen ise çok uzun sürdüğünden annem meraklanıp arar, artık eve gelmem gerektiğini söylerdi. Genelde öyle günlerde hasta olurdum. Annemin kaydattığı nane limona da alıştım bu yüzden... Herkes burun kıvrarak içerirken ben artık tepki bile vermiyordum.

Ben... Severdim yağmurunu. İçimdeki bütün sıkıntıyı yağdığı dakikalar boyunca alıp götürürdü. Her nefeste umut olurdu içime.

Düşüncelerim seken top sesine kaydığında kafamı yan tarafa, yan evin bahçesine çevirdim. Orada, bizi sıırıslıklam eden yağmurun altında top sektiriyor, devamlı potaya atıyor, her attığı basket oluyordu. Saçları dağılmıştı. Üzerindeki beyaz tişörtü üzerine yapışmış, yukarıdan şortuna doğru doğru akan sular sonunda yeri buluyorlardı. Ne zamandır yağmur yağıyordu? Ya da asıl soru, o ne zamandır buradaydı?

Derin bir nefes vererek onu izlemeyi bıraktım. Sadece bir an önce eve girmek istiyordum.

Adımlarımı kapıya yönettığım ilk saniye top sesi durdu. "Deniz?"

Yağmur sesine karışmış, yine de gayet net bir şekilde du-

yabildiğim sesini duymazlıktan gelerek bir adım daha atacak-
tım ki tekrar seslendi.

“Mavi Göz?”

“Basketçi.” dedim adını bir kez daha ağzıma almayı red-
dederek. Sanki ona adıyla seslenirsem ona izin verecekmişim
gibi geliyordu.

“İslandımışsın.” Elindeki topu havalı bir şekilde atarak çit-
lere yaklaşmaya başladı. Bahçeleri ayıran çitten atlayarak ya-
nıma yürümeye başladığında istemsizce gerildim. Islaktım,
kıyafetlerim üzerime yapışmıştı, üstelik yeni uyandığım için
kafam allak bullaktı.

Atıyorsun, gibisinden bir şeyler söyleyecekken şu an uğ-
raşamayacak kadar halsiz olduğumu hissederek, “Sen de.”
dedim sadece. Bir an önce bu konuşma bitmeliydi ve ben
de eve girip bölünen uykuma devam etmeliydim. Acaba an-
nemler çıkmışlar mıydı? Sahi ne zaman gideceklerdi ki?

“Çünkü yağmur yağıyor.” *Hadi canım.*

“Hey, Basketçi. Beynin yağmurla beraber akıp toprağa fa-
lan mı karıştı senin? Evet ıslandım ve evet sen de ıslandın,
çünkü yağmur yağıyor.”

“Sakin ol köylü görmüş masum uzaylı,” dedi gülümseme-
si dudaklarına yayılırken. Şimdi gamzesi daha da belirgindi
işte. Ve tam olarak birkaç adım karşımdaydı.

“Şunu söylemeyi kes,” dedim.

Güldü. “Yapıştır.”

“Bozuktur,” diyerek refleks olarak cevabı yapıştırdığımda
kendime inanamayarak, “Benimle oyun oynama!” dedim.
“Bak, uykum var, sinirliyim, o yüzden bırak da eve gireyim.
Bu laf dalaşına yarın sabah uyanık kafayla gireriz.”

Kafasını salladı. “Bu arada anneler, annemlerle akşam
yemeğine gittiler. Yaklaşık bir saat oldu. Yağmur onlar gittik-
ten sonra başladı.”

"İyi." Esnememi bastırarak döndüm ve uykulu gözler, sı-
nıslıklı bir bedenle bahçe kapısına doğru yürümeye baş-
ladım. İçeri gireceğim sırada aniden çıkan çok şiddetli bir
şimşekle geriye savrulduğumda, dengemi sağlayarak elumle
ağzımı kapattım. Boğazımdan istemsiz bir çığlık kopmuştu.

"Korkuyor musun?" dedi ben yutkunurken.

"Hayır," dedim. "Sadece hazırlıksız bir anında vakaladı."

"Önceden çıkmadan önce haber mi veriyordu?"

"Basketçi çocuk," dedim her heceyi vurgulayarak. "Espri
kaldırarak havamda değilim."

Gülüp eliyle asker selamı verdi. Kafamı salladım. İçeriye
girip kapıyı kapattıktan sonra perdeyi de çekerek saçlarımı
geriye attım ve her adımında etrafı ıslatarak merdivenlerden
yukarı, banyoya çıktım. Kendime temiz kıyafetler çıkararak
banyoya girdim ve sıcak suyu açtım.

Yarım saatlik ılık bir duşun ardından siyah eşofmanımı ve
gri ince kapüşonlumu giyerek aynamı karşısına geçtim ve
kurutucuyu fişe taktım. Normalde saçlarımı kurutmazdım
ama uyumam gerekiyordu, fazla seçeneğim yoktu...

Kurutucuyu fişe takip taradığım saçlarımın üzerime tut-
maya başladım. Birkaç dakika sonra kurutucunun sesi kesildi
ve banyo karanlığa gömüldü.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on... Sıkıca
kapattığım gözlerimi açarak etrafı süzdüm. İyiydim. Elekt-
rikler gelmişti. Koltuğa oturmuş, battaniyeye sarınmıştım.
Basketçi önüme bir kupa bıraktığında sarılı kırmızılı kupayı
süzdüm. İçinde kahve vardı ve dumani tütüyordu. "İç," dedi.

Elindeki kupadan bir yudum alarak çaprazımdaki koltuğa
oturduğunda sessiz kaldı. Konuşmadım.

Yağmur camları dövüyordu adeta. Dışarıda, karanlıkta bir fırtına kopuyordu ve ben bunu beklemiyordum. Birkaç gün önce televizyonda gördüğüm hava durumu haberine inanmamıştım ve şimdi inanmadığım bu durumu gözlerimle görüyordum. Sanırım bu işi meteoroloji uzmanlarına bırakmalıydım.

“Kahve için teşekkürler,” dedim bir yudum alıp. Sıcaktan ölmem gerekirken çalışan soğutma sistemi sayesinde ev gayet serindi. Bu yüzden battaniyeden bir rahatsızlık duymuyordum.

Kafasını salladı.

Sessizliğin ötesinde sadece yağmur ve gök gürültüsü sesi vardı. Kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra göz radarıma yere dalmış gözleri takıldı. Bacaklarını açmış, dirsekleriyle dizinden destek alıyordu ve elinde de kahvesi vardı. Kafası yere eğikti, bakışları yeri süzüyordu. Dudakları sarkmıştı. Güzel bir burnu vardı. Saçlarının hafif dalgası ve sarımsı kumrallığı ona bir hava katmıştı, bunu kabul etmeliydim. Boyu uzundu ve tarzı da yerindeydi. Onu ilk defa böyle incelediğimi fark ettim.

Bakışlarımı kupamdaki kahveye çevirdim. Bu, aklıma Damla'nın gelmesine neden olduğunda, gözlerim dolmak üzereydi. Damla'yı özlemiştim. Neredeyse iki hafta olmuştu ve o hâlâ gelmemişti. Onunla bu kadar uzak kalmamıştık hiç. İzmir'de aynı site oturuyorduk, aynı okulda ve aynı sınıftaydık. Yazları sırayla bir ben onların yazlığına giderdim, bir o bizim yazlığımıza gelirdi. Bu sene bazı ailevi işleri olduğu için biraz gecikiyordu sadece. Ve bu bile, ona ne kadar değer verdiğimi gözlerim önüne seriyordu.

Bakışlarımı tekrar Basketçi'ye çevirdim. “Neden kızlar tuvaletine girdin?”

İşte yine oluyordu. Kelimeler beynime ulaşmadan dudaklarım onları dışarıya döküyordu. Konuşmak, sessizliği boz-nak istiyordum ama bu soruyla değil. Toparlamak istercesine tekrar konuştuğumda, “Yani... Orası kızlar tuvaleti ve sen bir erkeksin. İçeride kızlar olabilirdi ve seni şikâyet edebilirdi,” diyerek daha da batırdığımı fark ettim. Şu an kendimi öldürmek istiyordum. Hayır, *kendimi çöpe atmak istiyordum.*

“Çünkü canım öyle istedi,” dedi birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

Kurumuş dudaklarımı yalayarak kafamı salladım ve kendime kızdım. Neden bunu sormuştum ki? Sessizliği başka birçok yolla bozabilirdim. Mesela, *sanırım artık eve gitsem iyi olur.*

“Neden geldin?” dedi bu sefer o sorarak. Bunu beklemiyordum. Vakit kazanmak için kupamdaki kahvemden birkaç büyük yudum aldım ama dilimi yaktığımı hissederek kupayı kenara koydum. Neden elim ayağıma dolaşıyordu? Böyle olmaması gerekirdi.

Ne diyecektim? Çünkü yalnız başıma karanlıkta kalmaktan korkuyorum. Hayır. Böyle söyleyemezdim. Zaten korku filmlerinden korktuğumu biliyordu, bir de buna karanlık korkum eklenirse eline çok fazla koz vermiş olurdu. Şimdiden ailemin bile bilmediği büyük bir sırrıma ortak olmuştu zaten, daha fazlasına izin veremezdim.

Ben de onun taktiğini kullandım. “Çünkü canım öyle istedi,” dedim omuz silkerek. Dudaklarının büründüğü o hafif tebessümü kafasını yana çevirerek kaçırdığını fark ettiğimde bu hareketi beni gülümsetti. Ama hemen dudaklarımın aldığı şekli bozarak yine kendime kızdım. *Gülümsememeliyim.*

Gözlerim gümüş renkli mobilyalara uyan duvar saatine takıldığında saatin çok geç olduğunu fark ettim. “Annemlerin gelmiş olması gerekmiyor muydu?”

“Muhtemelen yağmur yüzünden bir otelde durmuşlardır,” dedi omuz silkerek ve arkasına yaslandı.

Kahvem bitti. Ama sessiz dakikalar bitmek bilmiyorlardı. Elektrikler de gelmişti, artık burada durmam için bir sebep yoktu. Krizi atlatmıştım ve sakinleşmiştim. “Şey,” diyerek ayağa kalktım ve omzumdaki battaniyeyi katlayıp kenara koyduktan sonra kelimeleri dilime dizdim. “Artık gitsem iyi olur. Tekrar teşekkür ederim.”

Ayağa kalkıp kahve bardağını benimkinin yanına koyduktan sonra bana döndü. “Yalnız korkmaz mısın?”

“Korkmam,” dedim. Bu artık önemli değildi. Sadece bir an önce eve gidip uyumak istiyordum. Işıkları açık bırakmak ve uyumak.

“Tamam,” dedi. “Seni eve kadar geçireceğim.”

İtiraz etmedim. Kapıya doğru yürüdüğümde kolu kavradım ve açtım. Hâlâ yağmur yağıyordu. O an, omuzlarıma bırakılan bir hırkayla titreyip ona döndüm. Bir şey demedi. Bir şey demedim. Kapüşonu kafama geçirdiğinde dışarı çıktım ve o da peşimden geldi. Yağmur biraz yavaşlamıştı ama hâlâ yağıyordu. Evin bahçe kapısına geldiğimizde kapıyı ittirdim ve o da peşimden geldi. Çıkarken kapatmayı unuttuğum kapı açık bir şekilde beni karşıladığında birden kendimi, *iyi ki kapatmamışım*, derken buldum. Yanıma anahtar almamıştım.

“Kumluca’ya bu kadar yağmur yeter sanırım,” dedi cebine soktuğu ellerini gererek.

“Sanırım,” diye cevap verdim içeri girerken. Hemen karşımdaydı. “İyi geceler, Basketçi.”

“İyi geceler, Mavi Göz.”

7. Bölüm

Sana daha önce ne kadar güzel görüldüğünü söyleyen oldu mu hiç, kalbimi titretecek kadar?

“Eğer o keki yemeyeceksen sen masada yaşlanmadan lütfen kaldırır mısın?” Annem elindeki bezi kenara koyduktan sonra karşıma oturdu. “Bir şeyin mi var?”

Çatalımla oynadığım kekime baktım. Kenarları altın rengi desenli, beyaz düz bir tabağın içinde iki dilim portakallı kek vardı ve ben onları yemiyordum. Kesinlikle bir şeyim vardı.

“Damla’yı özledim,” dedim. “İşleri olduğu için arayamıyorum... Mesajlarıma da cevap vermiyor.”

“Yakında sana cevap verecektir Deniz.” Uzanıp ellerimi tuttu. “Hadi, kekini ye. Onu yapmak için ne kadar çok uğraştığını biliyorum.”

“Tabii ki yiyeceğim,” dedim moralimin de yerine gelmesiyle. Annemin de dediği gibi, *yakında bana cevap verecekti. Vermeliydi.*

O... Kalbi kırık bir kızdı. Defalarca kez kalbi kırılmıştı. Defalarca kez, aynı yerden.

İkinci sınıftan beri âşık olduğu çocuk yapmıştı bunu ona; Kaan.

Sekizinci sınıftı bitirdiğimiz yaz ona umut vermişti. Onunla çıkmıştı. Sonra sinemaya gittikleri bir gün aslında eski sevgilisini kızdırmak için onunla oynadığını öğrenmişti Damla. Neyse ki ilk öpücüğünü çalmadan bitirmişti bu salte ilişkiyi ama Damla'nın kalbi öyle kırılmıştı ki... Bende boş durmamıştım tabii. En yakın arkadaşımın canını yakan erkeğe bir şey yapmadan duramazdım. Çocuğu her gördüğüm yerde sıkıştırıyordum, ortaokulda en popüler çocuk olmasına rağmen benden korkuyordu, çünkü asi bir yanımdı vardı ve beklenmedik zamanlarda beklenmedik şeyler yapıyordum. Bir kere onu taşlamıştım, çünkü damarıma basmıştı. Damla'yı izlemişti. Damla onu unutmaya çalışırken, kalbinin hırsızından nefret etmeye çalışırken, tercihleri yapacağımız zaman gelip de Damla'yı izlemesi... O kadar çok sinirlenmişim ki ne zaman yerdeki taşları alıp kaşını yardığını fark etmemiştim bile. Bir de öyle sıkı küfürler etmişim ki... O an, bütün okul ağzı açık, okulun en suskun kızını izlemişti.

Ama ben böyleydim işte. Deniz Özer böyleydi. Damarına basılırsa ortalığı savaş alanına çeviriyordu. *Asıl ben buydum.*

Efe, "Deniz, kapıda senin için geldiklerini söyleyen iki dişi var," diyerek salona girdiğinde annem onunla kız yerine *dişi* kelimesini kullanmasını insanların garipseyeceğini açıklamaya başlamadan önce masadan kalktım ve mutfaktan çıktım. Açık kapıdan bir kumralımsı esmer ve bir de sarışın iki kızın geldiğini görebiliyordum. Bunlar Yağmur ve Ecc'ydi.

"Selam," dedim onlara gülümseyerek. "İçeri gelsenize."

"Bahçeye geçsek daha iyi olur aslında," dedi Yağmur gülererek.

"O da olur," dedim ve kapıyı kapatarak dışarı çıktım. Yan tarafa yürüyerek bahçeye geçtiğimizde, bahçe için tasarlanmış hafif *koltuğumsu* takımlara oturduk.

“Bu ziyaretinizi neye borçluyum?” dedim gülerek.

“Akşam bir sahil partisi yapacağız,” dedi Ecc etrafı inceleyerek. “Seni de çağırmak istedik. Bu arada eviniz güzelmiş.”

“Teşekkür ederim,” diyerek Ecc’nin sarı saçlarına baktım. Genel olarak sarışınları sevmezdim, onların saçlarına ve tenlerine sahip olamadığım için kendime kızgın olurdum belki de ama sonuç olarak sarışınları sevmiyordum. Yine de Ecc arkadaşımıydı. Yani... Sanırım.

“Gelecek misin?”

Yağmur’a döndü bakışlarım. Gözleri itiraz kabul etmeyecekmiş gibi umutlu bakıyordu. İşte hayır diyemeyeceğim bir konu daha...

“Olabilir,” dedim. “Saat kaçta?”

“Harika!” dedi Ece ayağa kalkarak. Yağmur’da onunla kalktı. İkisi de gülüyorlardı. “Saat 8’de hazır ol, seni almaya geleceğiz!”

★★★

“Hayır diyememe huyumdan nefret ediyorum!” diyerek elime geçen tişörtü de yatağıma fırlattığımda kendimi halının üzerine attım ve tavanı seyrettim. “Neden sadece basit bir *hayır* diyemiyorum ki!”

Samimi bulduğum insanlara, arkadaşlarıma ve Damla’ya *hayır* diyemiyordum. Sadece, diyemiyordum işte. Bu benim bir özelliğimdi ve tıpkı ayakkabıma yapışmış sakız gibiydi; beni bırakmıyordu.

Annem, babam ve Efe bir saat önce buradaki bir hayvanat bahçesini gezmeye çıkmışlardı. Bütünüyle evde yalnızdım ve ne giyeceğimi bile bilmiyordum. İçime bikini giymeli miydim yoksa giymemeli miydim? Bordo tişört müydü yoksa siyah mı? Ya da beyaz? Peki kot şort mu yoksa kapri mi? Şortsa hangi renk? Kapriyse hangi renk? Siyah ve koyu yeşil birbirine yakışır mıydı?

Sonunda kıyafetlerimi dolaba tıkayarak ilk baktığım siyah kot şort ve bordo tişörtte karar kıldım. Her zaman ilk baktığım şeyden emin olamaz, birçok başka şeye bakar ama yine döner dolaşır ilk baktığım şeyi giyerdim. Alışverişte veya diğer işlerimde de bu böyleydi. Her tarafı karıştırmadan, hepsini görmeden ilkini alırsam içime sinmiyordu sadece.

Bir değişiklik yapıp saçımı düzleştirdim. Normalde kendiliğinden düz saçlarım vardı ama bu sefer tamamen düz olmasının bir değişiklik olduğunu düşünüyordum. Biraz rimel sürüp ayağıma da siyah Converse'lerimi giydiğimde, hazırdım. Telefonumu ve anahtarlarımı alarak her zamanki gibi cebime biraz para sıkıştırdım ve aşağı inip kapıları kilitleyerek evden çıktım.

Saat tam olarak 8'di ve hava yavaş yavaş kararıyordu. İki katlı bahçeli evlerin dizildiği sokağımızın başlangıcından yürüyerek gelen Yağmur ve Ece'yi fark etmem yalnızca birkaç saniye sürdü. Bahçe kapısından kaldırıma çıktım ve saniyeler içinde yanıma ulaşılar.

"Selam," dedi Ece gülümseyerek. Çok heyecanlı gözüküyordu. Yağmur da başıyla selam verdiğinde, Ece'ye dönüp, "Neden bu kadar heyecanlısın?" dedim.

"Bu akşam Görkem geliyordu da," dedi Yağmur anlamlı anlamı bakarak. "Arkadaşımız Ece biraz yanık."

Gülümsedim.

Sahile yürüyene kadar Ece'nin hayallere dalması ve bizden kopmasıyla birlikte Yağmur'la biraz konuştuk.

Basketçi -Tuna-, Ece, Yağmur, Çağatay ve Mert bir grup arkadaşılar. Derin ve Basketçi bir ara takıldığından Derin hâlâ onlarla birlikteydi, o kadar. Bu akşam gelmiş olan Görkem de onların arkadaşıydı, sadece yaz tatiline biraz geç başlayacaktı.

Sahildeki parti yerine geldiğimizde bizim yaşlarımızdaki gençlerin etrafta dans ettiklerini gördüm. Bir kısmı da karanlığa rağmen yüzüyordu.

Hemen kumsalın yanındaki büfenin etrafının da dolu olduğunu fark ettim. Limonatalar, soğuk içecekler ellerde dolaşüyor, bazıları sıcaktan kafalarına döküyorlardı.

Kim inanırdı ki bir-iki gün önce burada, Antalya, Kumluca'da neredeyse fırtına çıkacak kadar şiddetli yağmur yağdığına?

“Bizimkiler şurada,” dedi Yağmur ileriye göstererek. Dalgaların en şiddetli kumsala vurduğu kısımdaydılar. Yürümeye başladığımızda Ece'nin, “Ama Görkem yok...” diye sızlanışını duydum ama tepki vermedim. Nasıl avutulacağını bile bilmiyordum. Biz Damla'yla birbirimize tabiri caizse Allah ne verdiyse daldık. Birbirimize o kadar yakındık ki hiç alınmıyorduk bile. Bir saniye kavga etsen, diğer saniye barıştık.

Yanlarına ilerlediğimizde tişörtü olmayan Basketçi'ye bakıp suratımı buruşturduktan sonra gözlerimi devirdim. “Tişörtün yok mu senin?”

“Sana da selam, Mavi Göz.”

“Selam,” dedim isteksizce. Neden itiraz edememiştim ki? İşte yine başlıyordum. Hayatımın olmazsa olmazı; pişmanlık. Ama yine de burada bir saatten fazla durmayacaktım.

“Yüzeceğim, o yüzden çıkardım,” dedi beni sinir edecek derecede normal bir şekilde.

“Beni sinir ediyorsun,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Öyleyse kendimle gurur duyuyorum.”

İki yanımdaki ellerimi sıkarak cevap veremememin sınırlarını kendimden çıkardığımda, tırnağımı avcuma geçirdiğimi fark ettim ama acımasına rağmen tepki vermedim.

“Mert'le yarış mı yapacaksınız?” dedi Yağmur etrafa bakarak. “Çağatay nerede?”

“İçecek almaya gitti, gelir birazdan ve evet, yarış yapacağız.” dedi Mert, Basketçi’ye dönerek. “Bu çok eğlenceli olacak.”

“Neyine girdiniz?” dedim beynimi ele geçiren merakıma yenik düşerek.

Basketçi, “Bu sürpriz,” diyerek göz kırptığında ona dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi sıktım ve derin bir nefes alıp tekrar açtım. Beni bu kadar sinirlendirebilmesi hiç de iyiye işaret değildi. Bir gün bu sinirle dişlerimi kırabilirdim.

Çağatay elindeki karton tepsi ve birkaç bardak buzlu içeceklerle geldiğinde hepimiz birer bardak aldık. Basketçi’yle Mert içeceklerin yarısını içip kalanını başlarından aşağı döktüklerinde, “Siz delisiniz,” diye mırıldandım. Çağatay, Yağmur’u öpüp Mert ve Basketçi’nin yanına geçtiğinde, “Üç diyince başlıyoruz,” dedi.

Mert tişörtünü sıyırp kenara attı.

“Bir, iki, üç!”

Aynı anda atladılar. Yarışın nasıl olduğunu, nereye kadar yüzüp geri döneceklerini bilmediğimden Yağmur, Ece ve Çağatay ile sessizce izledim. Bir süre sonra Ece, “Tuna alır,” dediğinde Yağmur, Çağatay’a döndü. “Mert de alabilir bence.”

Çağatay’ın kafasında ölçüp biçiyormuş gibi bir hali vardı. “Mert zorlarsa alır ama Tuna’nın kazanması kaçınılmaz.”

“Bence Basketçi boğulup ölecek,” dedikten sonra bakışların bana dönmesiyle içeceğimi kafama diktim.

Birkaç dakika sonra, sudan birkaç saniye farkla çıkıp ilk yanımıza gelen ve suyu her tarafımıza sıçratan Basketçi olduğunda, gözlerimi devirdim.

Mert, “Saniye farkıyla,” diye mırıldanıp nefes nefese kendini kumlara attı.

“Her seferinde aynı oluyor Mert,” dedi Basketçi ona dönerek. “Her seferinde. Hâlâ akıllanmadın mı?”

“O zaman parti Mert’lerde?”

Çağatay konuştuğunda ona döndüm. Bu sefer ağzımı kapalı tutacaktım.

Ece tam da tahmin ettiğim gibi, “Ne partisi?” dedi.

“Tuna’nın doğum günü partisini Mert’lerde yapıyoruz,” dedi Çağatay kaşlarını kaldırıp gülererek. Mert haykırarak kendini tekrar suya attığında Basketçi kahkaha attı.

“Doğum günün mü?” dedim Basketçi’ye dönerek. Bunu söyledikten sonra yapmak istediğim tek şey, bir iğne ve iplik alarak ağzımı dikmektir. Belki o zaman onun yanında böyle her aklımdan geçenini düşünmeden sormaz, söylemezdim.

“Cumartesi,” dedi bana dönerek. “Gelirsin artık.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim kafamı sallayarak. Tek kaşımı kaldırıp tekrar baktığında gözlerimi kaçırmadım. Sanki ilk kim gözlerini kaçırarak oyununu oynuyorduk.

Sonunda sarışın bir kız aramıza atlayarak göz temasımızı kesti ve ben de Yağmur’un yanına giderek odunların birbirine dayanarak yakıldığı görkemli ateşin etrafına oturdum.

Yirmi kişiden fazlaydık ve geniş bir çember oluşturmuştuk. Ateş gerçekten güzel görünüyordu ve birkaç kişi fotoğraf çekiyordu. Etraftakilere bakarken Basketçi’nin yanındaki az önce ortama atlayan kıızı fark ettim. Bu Derin’di.

“Derin güzel kız,” dedi Yağmur bana dönerek. “Ama pek düşündüğü söylenemez.”

“Düşünerek hareket etmiyor, bu doğru,” dedim. Teknik olarak bu akşam ben de pek düşünerek hareket etmiyordum. Özellikle o yanımdayken sinirlerime hâkim olamıyordum. Düşünmeden bir şeyler soruyor, bir şeyler soruyorum ve sonunda hep kendimi öldürmek istiyordum.

Mert dakikalar sonra ateşin etrafına oturduğunda, Basketçi ve onun peşinden çok geçmeden Derin geldi. Aralar dolduğunda tam bir çember oluşturmuş olduk.

Yanımdaki çocuklardan birkaçı eline gitar aldığımda hoş bir melodi tutturdı. Çocuk yavaş bir parçayı söylemeye başladı. Ben de herkes gibi ağır ağır sallanmaya başladım.

Aslında bakarsanız, yağmur yağmadığı sürece eğlenceli bir kişiliğim vardı. Çoğu zaman çocukça şeyler yapardım, Damla'yla yaptıklarımızın haddi hesabı yoktu... Bir keresinde okulda su savaşı yapıyorduk. Planımız okulun en inek, eğlence anlayışı sıfır çocuğunu dışarı çıkarıp su savaşına dahil etmektir. Plan bu olunca bütün okul kabul etmişti tabii. Karneleri alıp ortaokuldan mezun olduğumuz gündü. Giriş kapısının üst camında Damla, elinde bir kova buzlu suyla duruyordu. Bizim sınıftakiler çocuğu dışarı çıkaracaklardı ve ben işaret verdiğimde Damla suyu dökecekti. Tam çocuk çıkacakken müdürümüz inek çocuğu itip, "Ne oluyor burada?" diyerek çıkmıştı ama artık çok geçti. Damla'ya işaret vermiştim bile.

Müdür artık o okuldan mezun olduğumuz ve henüz hangi liseye gideceğimiz belli olmadığı için bize bir ceza verememişti, sadece eski kayıtlardan velilerimizi arayıp durumu anlatmıştı ama kimsenin ailesi kızmadı. Biz sekizinci sınıftık, çocuktuk, tabii ki aptallıklar yapacaktık.

Gözlerimi saatime çevirdim. Bir saate yakındır buradaydım. Şimdi ise, bir bahane ileri sürüp buradan gitme vaktiydi.

"Yağmur," dedim dönerek. "Anneler gelmeden evi toplamam gerekiyor, gitsem olur mu?"

"Öyle mi?" dedi Yağmur. Üzülmüş gibiydi. "Tamam," dedi. "İstersen seni eve bırakabiliriz?"

"Gerek yok," dedim. "Kendim yolu bulurum."

Ayağa kalktığım sırada yaklaşık iki dakikadır sessiz olan gitarın sesi tekrar kulaklarıma doldu ve gözlerimi Basketçi'ye çevirdim. Şarkı mı söyleyecekti?

"Bunu da dinle, öyle git," dedi Yağmur tişörtünden çekip beni geri oturttarak.

Birinin bakışlarını üzerimde hissederek silkinme ihtiyacı hissettiğimde gözlerim Derin'i buldu. Basketçi'nin yanındaydı ve bana bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde ise kafasını çevirdi.

Basketçi sözlere başladığında şarkıyı hemen tanıdım.

*"Seni gördüm görelî,
Şaşırdım, dolaşırım bir başıma,
Seni bildim bileli,
Kaçırdım şu akli başımdan..."*

Yutkundum. Gerçekten güzel bir sesi vardı ve iyi gitar çalıyordu. Diğer çocuklar da şarkıya gitarlarıyla katıldıklarında gözlerimi tekrar Basketçi'ye çevirdim. Ateş'e bakıyordu.

*"Elleri ellerime,
Gözleri gözlerime,
Saçları saçlarıma,
Karışan, bir sen olsan..."*

Gitar bir-iki hamle yaparak durduğunda herkes gibi ben de alkışladım. Bu şarkıyı çok severdim ve şimdi onun sesiyle duymayı garipsemişim.

"Çok yeteneklisin Tuna!"

Derin'in sesiyle gerçek hayata döndüğümde büyü de tamamen bozulmuştu. Yağmur'a, "Görüşürüz," diyerek selam verdikten sonra kalktığımda Çağatay, Ece ve Mert'e de el sallayıp çemberden çıktım ve sahilin çıkışına doğru yürüdüm.

Eve doğru yürürken, beynimde hep aynı ses, aynı şarkı yankılanıyordu. Mırıldanıyordum, sessiz, sokak lambalarıyla

aydınlatılmış bu yalnız sokakta şarkı mırıldanıyordum. “Elleri ellerime, gözleri gözlerime, saçları saçlarıma...”

“Karışan, bir sen olsan.”

Büyük bir sıçramayla geri çekilip yanımdaki bedene baktığımda, elimi göğsüme koyup gözlerimi kapattım ve, “Ödümü koparttın!” diye bağırdım. Yine sinirlenmiştim.

“Sakin ol Mavi Göz,” diyerek yamuk gülümsemesini takındığında yanağındaki gamzesi ortaya çıktı. Gözlerimi takıldığım yerden çekerek “Senin partide olman gerekmiyor muydu?” dedim. “Hem sen beni mi takip ettin?”

“Ben?” dedi. “Seni takip edeceğim?” Kahkaha attı. “Hiç güleceğim yoktu.”

“O zaman neden buradasın?”

“Annem kek yapacakmış, süt istedi,” dedi elindeki poşeti göstererek. “Onu götürüyordum.”

“Bu saatte?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Kafasını salladı.

Cevap vermeden yürümeye başladığımda yanımda yürüdü. Konuşmadık. Sokağa girdiğimizde ışıklardan evimi ve onun yanındaki Basketçi’nin evini seçebiliyordum. Neden sadece normalde olması gerektiği gibi yan evimizde normal bir aile yaşamıyordu ki?

Bahçe kapısında geldiğimde yakınım gelip, “İyi geceler, Mavi Göz,” diye mırıldandı. “İyi geceler, Basketçi,” diyerek yanıtladığımda vakit kaybetmeden kapıya yöneldim ve anahtarımı çıkararak eve girdim.

Derin bir nefes vererek anahtarı anahtarlığa astığım sırada camdan Basketçi’nin eve girmeden geri döndüğünü ve elindeki poşeti kaldırımın yanındaki çöp kutusuna attığını gördüm.

“Deniz?”

Tekrar sıçradım. Bu akşam ne kadar çok kişi beni korkutuyordu böyle?

“İçeri gelsene,” dedi annem elindeki meyve tabağını mutfağa götürürken. “Ne yapıyorsun orada?”
Son kez dönüp cama baktım. Gitmişti.
“Hiç.”

KAKTİUS TEAM

8. Bölüm

Sonra sen geldin... Yüreğimde açan papatyaların sahibi.

“Sen şaka yapmıyorsun, değil mi?” Telefonu yanağıma ve omzum arasına sıkıştırarak kremayı karıştırmaya devam ettim.

“Hayır,” dedi telefonun diğer ucundan. “Yarın ordayım.”

“Damla, bu harika bir haber!” diyerek son iki haftadır ilk defa içten güldüğümü hissettim. Karıştırdığım kremayı alıp masaya oturdum ve şekil verdiğim keklerin içine yeterli miktarda doldurmaya başladım.

“Biliyorum,” dedi ve kıkırdayışındaki mutluluğu duydum. “Uçağıma yarın sabah erkenden kalkıyor, muhtemelen kahvaltıya orada olurum.”

“Seni karşılamaya geleceğim,” dedim elime bulaşmış kremayı yalayarak. “Hayır, gelme,” diyerek itiraz etti. “Bunun yerine güzelce kahvaltı yapabileceğimiz bir yer seç ve bana adresini yolla. Valizim ve ben orada olacağız.”

“En azından valizini eve bıraksak?” diye sordum. “Yük olmaz mı?”

“İnan bana Deniz, olmaz,” dedi ve içeriden birinin ona seslendiğini duydum.

“Şimdi kapatmam gerek, yarın sabah görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim ama son heceyi söylememe vakit kalmadan telefon kapanmıştı. Yüzümdeki kocaman gülümsemem ve her tarafa bulaştırdığım akışkan kremayla mutlu bir şekilde bütün keklerin ortalarındaki boşluğu kremayla doldurdum ve üstlerine küçük çilekleri yerleştirdim. Kekleri büyük bir kaba dizerek soğuk bir atıştırmalık olması için dolaba attıktan sonra temizlenmek için banyoya gittim.

Çok severek izlediğiniz ve bölümlerini kaçırmadan takip ettiğiniz sevgili dizinizdeki biricik karakteriniz öldüğünde, kendinizi bir anda depresyonda bulabilirdiniz. Deli gibi Nutella'nızı kaşıklayıp, bir yandan da gözyaşlarınızı siliyor olurdunuz. Her taraf ıslak peçetelerle dolardı ve tamamen bitmiş hissederdiniz. Kendi kendinize onu asla unutmayacağınızı, hep hatırlayacağınızı söylerdiniz. Ama gerçek hayatta ölenlere yaptığımız muamele ile film karakterlerine karşı davranışlarımız aynıydı. Hepsi unutulur giderdi.

Sadece anlamıyordum. Neden Kira değil de Allison? Neden?

Ama Allison da Scoot'ı bırakıp Isaac'e kaçtı.

Ama...

Neyse.

Eğer biri şu halimi görseydi ve dengesiz olduğumu düşünseydi, onu seve seve onaylardım. Çünkü haklıydı; dengesizin tekiydim. Yani kim saatlerce, *sorun yok, ilk aşkımın kollarındayım, sözüne ağılardı ki?*

Tipik bir Deniz Özer. Ah, kesinlikle. Benim gibiler bu söze ağılardı. Sanırım onlara, *Denizimsi* diyebilirdik.

Hıçkırdım. Gözlerimi sildiğim anda kulaklarıma dolan

bir kapı tıklama sesi işimi böldü ve laptopumun kapağını kapatıp, "Gir," dedim sanki hazırmışım gibi. Kimi kandırıyordum ki? Değildim. Şu halimi ve odayı toparlamam için bütün bir öğleden sonramı harcardım herhalde.

"Mavi Göz?"

Kafamı kaldırdım. Kapıyı biraz aralamış halde eliyle kapı kolundan destek alan bir Basketçi, bir Tuna Solman karşımdaydı. Kafasını içeriye uzatmış ve kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu?" dedi. "Sevgilin mi terk etti yoksa?"

Ne kadar eğlendiğini yüzünden seçebiliyordum. Ama hayır, şu anki ruh halimi bırakın Basketçi, psikolog dahi gelse anlayamazdı. Anlatamazdım.

"Allison öldü," dedim bir kez daha hıçkırırken. İşte sulu göz halim, dayanılmaz duygu karmaşası geçirdiğim günler. Eğer düşündüğüm tarih yaklaşıyorsa bu hiç de iyiye işaret değil.

"Yakının mıydı?" diye sordu. "Ya da arkadaşın?"

Kahkaha atmaya başladım. Hıçkırıklarımın doldurduğu boğazımdan sesli kahkahalar çıkmaya başladı ve sarsılarak kendimi halının üzerine attım. Gülüyordum. Az önce deli gibi ağlayan ben, şimdi deli gibi gülüyordum.

"Hayır," dedim kahkahalarının arasında. Doğrulup yüzümü sildim. "En sevdiğim dizinin başrollerinden biriydi."

"Ne?" dedi ve içeri girip etrafa baktı. Sorun tam olarak yatağım ve çevresinde başlıyordu. Etrafa atılmış buruşuk peçeteler, dağılmış bir yatak, kapak kısmı çikolataya bulanmış ve içinde kocaman bir kaşık bulunduran bir Nutella kavanozu ve saçını dağınık topuz yapmış, gri eşofmanlar içerisindeki ben.

"Bütün bu karmaşa aptal bir dizideki aptal bir karakter öldüğü için mi?" Bana döndü. "Gerçekten ölmediğini biliyor-sun değil mi?"

“Birincisi aptal bir karakter değil,” dedim her kelimenin üzerine basarak. “İkincisi tabii ki biliyorum.”

“İyi,” dedi. “O çikolatayı yerken beynini de yemiş olabileceğini düşünmüştüm.”

“Sen düşünebiliyor muydun ya?”

“Kendinden bilmen gerekir.” Sinir bir şekilde cevabını verdikten sonra, “Ben de niye geldiysem sanki,” diye devam etti.

“Sahi,” dedim. “Dışarıda ölümcül bir salgın var ve sadece benim odamın sınırlarını geçemediğini öğrendin de mi geldin? Öyleyse üzgünüm, beş saniye içerisinde odamı terk etmen gerekiyor.”

“Sahilde bir saat sonra başlayacak bir eğlence var,” dedi. “Çocuklarla biz de sahneye çıkacağız. Yağmur ve Ece seni de davet etmemi istediler. Gelmezsen çok mutlu olurum.”

“Tabii ki geleceğim,” dedim omuz silkerek. Bunu dediğine ters düşün diye söylemiştim.

“Tamam,” dedi ve omuz silkerek odadan çıktı.

Ah, hayır... Daha yüz kere final sahnesini izleyecektim. Yine ve yine ağlamam gerekiyordu. Ayrıca bitirmem gereken bir kavanoz Nutella vardı ve ben bunların hiçbirini henüz yapmamıştım.

Bir kot pantolon, beyaz bir tişört, beyaz ayakkabılar, güneş gözlükleri ve toplu bir sa. Bu kadardı. Sadeliğin keskin tonuydum.

Cebime telefonumu ve bir miktar parayı sıkıştırdıktan sonra anneme gittiğim yeri haber verip evden çıktım. Sahile varana kadar etrafı dikkatle izleyerek gelmiştim. Aslında buranın planı basitti. Sahili bir merkez olarak düşünürsek buraya çıkan her sokakta dizi dizi bahçeli ve itli şirin evler vardı.

Sahilin ilerisinde marketler ve alışveriş merkezi başlıyordu. Geride ise birkaç kayık, sandal ve bu tür küçük gemilerin bulunduğu liman vardı.

Sahil boyunca ilerleyip konser alanı olarak adlandırabileceğimiz büyük yeşil alana geldiğimde adımlarımı yavaşlattım. Etraf doluydu. İleride sahne vardı ve birilerinin gitar deneme sesleri etrafta yankılanıyordu.

Ortalara doğru ilerlemeye başladığımda yerde oturan Yağmur, Ece ve Derin'i fark ettim. Derin telefonuyla ilgileniyordu ve Yağmur'la Ece ise bir şeyler konuşuyorlardı. İlerleyip yanlarına oturarak bağdaş kurdum. "N'abersiniz?"

"Deniz!" dedi Yağmur büyük sevincini sesine ve hareketlerine yansıtarak. "Şükürler olsun ki geldin, seni Allah gönderdi! Şu kızı azıcık tehdit et de sussun, Allah aşkına, Burak Özçivit kusacağım şimdi..."

Ece savunmaya geçti. "Ama niye öyle diyorsun ki şimdi Yağmurcuğum canım arkadaşım benim? Burakçığım geçen gün bir tweet attı-"

"Ece," dedim gülerek. Sonra ciddileştim. "Seni çöpe atarım."

"Tamam abla ya, niye öyle şey ediyorsun ki..." Dilini ardı ardına damağına vurdu. "Çok da şey yapmamak lazım..."

"Şükürler olsun..." diyerek kendini geriye attı Yağmur. Güldüm. Gözlerimi devirirken Derin'le göz göze gelmem üzerine seslice nefes verdim. "Eee, kız kıza mıyız?"

"Yok," dedi Ece omuz silkerek. "Tuna'lar sahnede şu an. Birazdan performans sergileyecekler."

Gözlerimi sahneye çevirdim. Basketçi'nin boynunda bir gitar vardı, birkaç nota deniyor gibiydi. Çağatay ise bateri başındaydı ve yine boynunda bir gitar olan Mert'le konuşuyordu. Bunun dışında iki çocuk daha vardı ama onları tanıdığım söylenemezdi.

Basketçi'yi süzdüğüm sırada kafasını kaldırıp sanki hissetmiş gibi direkt olarak benimle göz göze geldiğinde bakışlarımı kaçırmadım. Suratımda hiçbir duygu ifadesi olmadığını biliyordum, onunkinde de yoktu. Sanki ilk kim gözlerini kaçırarak yarışı yapıyorduk.

Birkaç dakika sonra göz kırptığında gözlerimi devirip önüme döndüm.

"Ben içecek bir şeyler alıp geliyorum," dedim ayağa kalkarak. "İsteyen var mı?"

Herkes kafasını hayır anlamında salladığında ayağa kalktım ve içecek standına yürümeye başladım. O sırada bir melodiyeye giriş yapmış elektrogitar sesi kulaklarımı doldurdu. İşte başlıyordu...

"Şimdi bana öyle bir şeyler söyle ki durup dururken, 'Tanı hayatıtan vazgeçerken, beni aşka inandır...'"

Durdum. Bu şarkıyı biliyordum. Bu şarkı geçen yaz Damla'yla keşfettiğimizde yataklarımızda zıplayarak deli gibi söylediğimiz şarkıydı. Yastıkları etrafa atar, taraklarımızı mikrofon gibi kullanır ve halının üzerinde yuvarlanırdık. Hatta bir keresinde balkona geçtiğimiz için üst komşu bize ufak bir ziyarette bulunmuştu.

Anılar aklıma dolduğunda tebessüm etmeden edemedim.

Adımlarımı içecek standına yönlendirip çabucak buzlu bir portakal suyu aldıktan sonra, geriye dönüp bakışlarımı sahneye çevirdim. Gözleri kapalıydı ve mikrofonla bütünleşmiş gibiydi. Bir ara söylüyor, bir ara elektrogitarla bütünleşerek olağanüstü sesler çıkarıyordu.

"Güzel çalışıyor, değil mi?"

Portakal suyunu içmeyi bırakıp saniyeler içinde yanımda beliren çocuğa döndüm. Kumraldı, saçları rampa kesimdi ve kenarlarını kazıtmıştı. "Öyle," dedim onu onaylayarak.

“Ben Burak,” dedi elini uzatarak.

“Seni tanımıyorum,” diye cevapladım.

“Ben de seni tanımıyorum, eğer tanısaydım bu gözleri asla unutmazdım.”

Gözlerim... Her seferinde beni ele veriyordu. İnsanların bunu bir nitelik, artı puan veya eksi puan olarak nitelendirmesinden nefret ediyordum.

“Bu söz çok bayatladı, eğer bir kızı tavlama istiyorsan başka bir şeyler denemelisin,” dedim önüme dönüp portakal suyumu yudumlayarak. Gözlerimi sahneye çevirdiğimde, Basketçi’nin doğruca buraya baktığını fark ettim. Kaşları çatılmıştı ve Burak denen çocuğa bakıyordu.

“Ama o yeni şeyler denemede çok başarılı, değil mi Deniz?”

Dehşet içinde Burak’a döndüm. “Sana adımı söylediğimi hatırlamıyorum.”

Cevap vermedi. Sadece gülerek önüne döndü ve ellerini pantolonunun cebine sokarak standın direğine yaslandı. Birkaç dakika yüzündeki o hayatla dalga geçer gülümsemesini takındı ve şarkı bittiğinde, “Sonra görüşürüz, güzellik,” diyerek göz kırptı.

Bana göz kırpan bütün erkeklerin gözlerini kaşıkla oyup Cadılar Bayramı’nda süs diye millete satmak istiyordum. Bana cevap vermeyen dillerini şekerleme niyetine jelibon paketlerine doldurmak istiyordum.

Portakal suyumu yarıladığımda hâlâ Yağmur’ların yanına dönmediğimi fark ettim. Etraftaki alkış ve tezahürat seslerinden, az önce garip bir şekilde ortaya çıkıp yine garip bir şekilde giden çocuk yüzünden kafam karışmıştı. Ama bildiğim ve emin olduğum birkaç şey vardı; onu tanımıyordum ve daha önce görmemiştim.

Kalabalığın arasından sıyrılarak Yağmur'ların yanına döndüğümde, Basketçi, Çağatay ve Mert'in de orada olduklarını fark ettim. "Güzel şarkı," dedim Basketçi'ye takılarak. Ama hiç de gününde gibi değildi. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp kolumdan tuttu. "Ne oluyor? Ne yapıyorsun?" İtirazlarım arasında beni daha sakın bir yere çekti.

"Yanındaki çocuğu nerden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum," dedim. "Neden yanındaydı?" diyerek tekrar sorduğunda, "Ben nereden bileyim?" diyerek hâlâ tuttuğu ve sıkıdığı kolumu çekti. "Canımı yakıyorsun."

"Sana ne dedi Deniz?"

İlk defa bana adımla hitap ediyordu.

Beni sarstı. "Sana ne dedi diyorum Deniz!"

"Git ona sor!"

Tutuşundan sıyrılarak kendimi geriye çektim. "Seni anlamıyorum..." dedim. "Çözülmesi imkânsız bir matematik problemi gibisin." Yüzümü buruşturdum. "Kiindi o çocuk?"

Geriye çekilip yüzünü sıvazladı. "Önemli biri değildi."

"Tabii canım, sen de o yüzden tavrını değiştirip beni kenara çekip birden sorgulamaya başladın zaten."

"Önemli biri değildi, Mavi Göz," dedi tekrar bana taktığı lakabı kullanarak. Sıkıntılı bir şekilde elini ensesine attıktan sonra etrafa baktı ve seslice nefes verdi.

"Her neyse, Basketçi," dedim umursanmıyormuş gibi omuz silkerek. Bilerek omzuna çarpıp ilerlerken kafamı olumsuzca salladım. Bunu umursamamam gerekiyordu ama garip bir şekilde umursuyordum. Burak denen çocukla konuşurkenki bakışını, yanlarına gittiğimde hiçbir şey demeden kolumdan tutup çekiştirişini, söylediklerini, beni sarsışını, sıkıntılı bakışlarını bile umursuyordum. Umursamıştım. Çünkü umursamadığım şeyler asla şimdi olduğu gibi beynime nüfuz etmez ve beni sorulara boğmazdı.

Neden bakmıştı? Neden böyle davranmıştı? Neden bir an adımı kullanmamaya yeminliyken, başka bir an adımı kullanabiliyordu? Neden ruh hali bu kadar çabuk değişmişti? Neyi saklıyordu? Neden bu kadar sinirlenmişti?

Ve en önemlisi... Ben neden bunu umursuyordum?

KAKTİUS TEAM

9. Bölüm

Sevmek 'Seni seviyorum' demek midir? Yoksa bunu söylemeden hissettirebilmek midir? Peki sen hissediyor musun, Taş Kafa?

Küçükken, karşı apartmandaki bir aileye gıcık olurdum. Takıntılı bir aileydiler ve hep beyaz giyerlerdi. Ben bahçede çamura bulanmış arkadaşlarımla eğlenmenin tadını çıkarırken, onlar bize iğrenen gözlerle bakarlardı. Aralarında bir yaş olan, baştan aşağı sarışın iki kızları vardı. Aslında bakarsanız, babaları ve anneleri de sapsarıydı. Onlara aramızda *Beyaz Kargalar* diyorduk. Bir keresinde yine bir çamur savaşından çıkmış, su savaşı yaparak kendimizi temizlerken bizim hakkımızda kötü bir yorumda bulunmuşlardı. Akşam olduğunda, intikamımızı almak için Mutfak Harekâtı'nı başlatmıştık. Plan basitti; mutfakta bulduğumuz ne varsa bir sepete doldurup getirecek ve her akşam yıkattıkları biricik beyaz arabalarını renge boğacaktık. Yumurtalar, un paketleri, domates salçaları ve nar ekşileri havada uçuşurken sese inen Beyaz Karga ailesi de renge boyanmıştı. O sahneyi hatırlıyordum... Hatta anneleri ağzı açık olanları izlerken tam ağzına bir yumurta isabet ettirmiştim. Sonuç olarak, yaz tatilimin bir ayını evde test çözerek geçirmiştim. Sadece ikinci sınıftaydım ve

bir ayım resmen cehennem gibi geçmişti. Çikolatalı süt yasaktı, jelibon yasaktı, pizza sipariş etmek yasaktı... Bilgisayar oyunları yoktu, televizyonu belirli saatlerde açabiliyordum ve bunun dışında sürekli test çözüyordum. Ve o yaz, günlük yazmayı keşfettiğim yaz oldu.

O günden beri günlük yazıyordum. Bazen her gün, bazen birkaç günde bir ama arayı çok açmadan, hayatımı aktarıyordum sayfalara...

Beyaz, üzerinde kırmızı pofuduk bir yastık olan sandalyemi çekip oturdum ve çekmecemden çekip krem rengi günlüğümü çıkardım. Bu beşinciydi. İkinci sınıftan beri günlük yazıyordum ve bu beşinci günlüğümdeydi. Sayfaların yarısını doldurmuştum ve en son buraya gelmeden önce yazmıştım. Birkaç hafta oluyordu.

Sayfaları çevirdim. Odamdaki tek ses açık camdan içeri dolan kuş sesleriydi. Şimdi buna bir de sayfa sesleri eklenmişti...

Garip bir dürtü sardı bedenimi. Başka bir deftere yazmak istedim. Bunca senedir günlüklerinde bir sayfayı bile atlamayan ben, şimdi başka bir deftere yazmak istiyordum.

Krem rengi günlüğümün kapağını kapatıp rafa kaldırdım ve kenardaki çantamı açıp geçen gün aldığım, mavi defteri çıkardım. Sadece beğendiğim için almıştım ama şimdi kullanabilirdim.

Sekiz sayfa yazdıktan sonra kalemi bırakarak uyuyan parmaklarımı rahatlattım ve arkama yaslandım. Kafamı geriyi doğru serbest bırakarak gözlerimi kapattığımda, huzuru duydum. Hava sıcaktı, kuşların sesleri yankılanıyordu ve ağaçlardan annemin mükemmel revanisinin kokusu geliyordu.

Birkaç dakika sonra huzurun yerini elektrogitar sesi ve rock müziği aldı.

Sandalyemden sıçrayarak dengemi sağlamaya çalıştım ve masaya tutunup dehşet içinde etrafa bakmaya başladım. Kulak zarım patlayacak gibiydi, şanslıysam biraz daha dayanırdım.

Sesin kaynağının dışarıstı olduğunu fark ettiğim an kendimi camın önünde buldum. Odama göre karşı, eve göre yan evden geliyordu.

Tam olarak, karşı camdan.

"Hey!" diye bağırdım ama bu seste beni duyması imkânsızdı. Muhtemelen Basketçi'nin odasıydı, çünkü onların evinde bunu yapacak başka biri olduğunu zannetmiyordum.

"Basketçi!"

Duymuyordu. Birkaç saniye sonra kulagında kulaklıkla nyla göründü. Elinde bir elektrogitar vardı ve bu şarkıyı mırıldanıyor gibi duruyordu. Gözleri kapalıydı.

Birkaç saniye onu böyle izledim. Diğer kızlar onda ne buluyorlardı? Biçimli dudakları, biçimli burnu ve biçimli. Ah, kimi kandırıyordum ki? Gerçekten de güzel bu yüzü ve vücudu vardı. Vücudunu insanları güldürmüyordu. Bu yönüyle onu sempatik buluyorlardı tabii ki. Gitar çalabiliyordu, insanların önünde düşünce gibi kim bilir kaç performans veriyordu. Basketbol oynuyordu. Çok görmemiştim ama Mert ile yaptıkları yarışları izlediğimi hatırlıyordum. Şu an karzındaki görüntü her genç kızın hayalini sürebilecek mükemmeldi.

Sını etmiş belki *Hayat, Deniz* *Senin kalkışların var*

Kendi kendime şarkı söyleyip ona bakmayı kestim ve baldırdaki kasetle saçlarımı toplarken odamdan çıkıp merdivenlerden indim. Salonda çizgi film izleyen Elif'le, yaza tatile giden babam ve mutfakta rezançe çalırken döken annemi görüp kapıyı açtım ve derzını çıktım. Hızla çubuklardan alayla-

kapılarının önüne geldiğimde, ardı ardına zile basıp kapıya vurmaya başladım. Ne ses kesildi, ne de birileri kapıyı açtı.

Birkaç dakika sonra evde ondan başka kimsenin olmadığına ve onun da duymadığına kanaat getirerek evin etrafından dolandım ve bahçe kapısının açık olduğunu fark ederek içeri girdim. Mutfak darmadağındı. Etrafa göz atıp mutfaktan çıktığımda, salonun da pek farklı olmadığını gördüm. Merdivenlerden çıkarak sesin kaynağını takip ettim ve sonunda kapıyı sertçe açarak manzaraya baktım. Yere eğilmiş, kendinden geçmiş ve gözlerini kapatmıştı. *Kendini müziğe vermiş bir Basketçi*, diye düşündüm. Ya da... *Dangalak*. Evet. Bu isim ona cuk oturmuştu.

Telefonumu çıkarıp birkaç saniye onu videoya çektikten sonra, videoyu Gizli Öğeler kısmına kopyaladım ve WhatsApp'ten Damla'ya gönderdim. Eee kimin kardeşiyiz?

Birkaç adımda fişe ulaşıp elektrogitarın fişini çektiğimde Basketçi hoparlörler sayesinde büyük bir ses kaybı yaşadığını fark etti ve gözlerini açıp durdu. Kulaklarındaki rahatlamayı hissedebiliyordum...

Önce gitara, fişe ve sonra da bana bakıp kaşlarını çattığına, bu haline gülmeden edemedim. Kulaklıklarını çıkardı ve, "Ne oluyor?" dedi.

"İnsanlığa bir iyilik yapıyorum sadece," dedim omuz silkip şirince gülümseyerek.

"Sen buraya nasıl girdin?"

"Işınlanıp geldim," dedim. "Dürtülerim bu evde insanların kulaklarını ve müzik zevkini sömüren bir virüs olduğunu söyledi."

"Pardon, pardon," dedi anlamamış gibi. Sağ kulağını yaklaştırdı ve, "Duyamadım, tekrar söyle Mavi Göz," dedi.

"Sensin Mavi Göz!" diyerek bacağına tekmeyi geçirdim.

“Her neyse, şu şeyi çalmayı kesmezsen ifşa videon saniyeler içinde Youtube’da olacak.”

“Yok artık,” diyerek güldüğünde ciddi olduğumu göstermek için videoyu açıp telefonu geride tuttum.

“Bunu ne zaman çektin?” dedi telefona inanamaz gözlerle bakarak. “Sen ne zamandır buradasın?”

“En başından beri,” dedim. “İşte insanların evine girip seni ifşa etmesi bu kadar kolay, *Dangalak Bey*.”

“Adımı kullanmıyordun, Basketçi diyordun cyvallah dedik de *dangalak* ne?”

“Çok yakıştı,” dedim omuz silkip gülerek.

Birkaç saniye sonra hızla uzanıp telefonu almaya çalışmasıyla kolumu geri çekip, “O kadar kolay değil,” dedim ayağına basarak ve geri dönüp koşmaya başladım.

“Ah, seni *şarlatan!* Temas yok!”

“Keşke bunu annenle babana da söyleseydik!”

Merdivenlerden hızla inerek içeri kaçtığımda tırabzanlardan atladığını gördüm ve çığlık attım. Mutfağa geçip ortadaki dikdörtgen tezgâha şükrederek durdum. Saniyeler içinde karşıma geçtiğinde, “Sil o videoyu,” dedi. “Hayır,” dedim.

“Sil,” dedi sağa kayarak. Aynı anda sağa kaydım.

“Bu tartışmadan kazançlı çıkacağını sanmıyorum,” dediğinde tezgâhın üzerine atlamasıyla kendimi geriye attım. Birkaç porselenin kırılma sesiyle irkilip kendimi toparladığımda, cam kırıklarının üzerine düşmekten son anda kurtuldum.

Birkaç saniye yerdeki kırılmış porselen tabaklara bakakaldım.

“Olamaz,” dedi. “Bu tabaklar annemin Fransa’dan özel getirttiği takımdandı.”

“Üzerime atlayacakmış gibi tezgâha çıkmasaydın böyle olmayacaktı,” dedim ona bakıp. Sanırım buna suçlu psikolojisi deniyordu.

“Bunu gizleyebilirim,” dedi. “Ama akşam annemler gelecek ne kadar evi toparlayacaksın ve videoyu sileceksin.”

“Videoyu silerim ama...” Elimini enseme attım. “Birkaç saat sonra Damla gelecek, onu almam gerekiyor.”

“Damla kim?” diye sorarak tezgâhtan atladığında, “Arkadaşım,” diyerek cevapladım.

“Sarışın mı?”

“Arkadaşıma da yavşama yoksa kırılan sadece annemin porselenleri olmayacak,” diye onu tehdit ettiğimde ellerini masummuş gibi havaya kaldırdı.

“Evet sarışın,” dedim. “Hem de doğal. Ama senden hoşlanabileceğini zannetmiyorum.”

“Herkes benden hoşlanır,” diyerek burnunu kırıştırdığında, “Evet, *ben hariç herkes*,” diyerek onu düzelttim ve birkaç adımda yanına gittim. Galerimden videoyu açıp silerken ona gösterdim. Dilini şaklatıp, “Gizli Öğeler’den de,” dediğinde gözlerini devirip dediğini yaptım. Ne yazık ki videoyu bir arkadaşıma da gönderebileceğimi düşünemeyecek kadar salaksın, *Tuna Solman*.

“Videoyu sildim ama evi sadece iki saat kadar düzenlemeye çalışabilirim, sonrasında Damla’yla buluşacağım,” dedim kabul etmesini umarak.

“Tamamdır,” dedi ve göz kırptı. “Arkadaşını yarın akşamki doğum günü partime getirmeyi unutma...”

“Ben gelecek miyim onu bir sorsana,” diyerek histerik bir kahkaha attığım sırada çoktan mutfaktan çıkmıştı.

Derin ve sesli bir of çekerek etrafa baktım. Her taraf ciddi ciddi batmıştı. Gözlerimi yerdeki beyaz porselen parçalarına çevirdim.

Umarım çok pahalı değilsinizdir.

★★★

Yığıdığım iki çöp torbasını gösterdim. "Bunları da çöp kutusuna atman gerekecek."

"Çöp kutusunu mu bunlara atacağım yoksa bunları mı çöp kutusuna atacağım belli değil," dedi çöp torbalarına bakarak. "Tek gecede evi bu kadar dağıtmış olamam."

"Daha fazlası vardı, *Dangalak*," dedim. "Koltukların altına sakız yapıştırmışsın. Ayrıca televizyonun ekranında salam parçaları vardı. Yere döküp halıyla kapatmaya çalıştığın ama halının bile çekemeyeceği, buzlarının bile hâlâ erimediği taze kolayı unutmamak lazım. Ve söylemeden edemeyeceğim, mutfaktaki çekmecelere pizza dilimleri doldururken aklından ne geçiyordu?"

"Zulam o benim," dedi. "Çok akıllıca değil mi?"

"Tam da sana göre," dedim gülerek. "Her neyse, şimdi çıkmam gerek. Görüşmemek üzere."

"Tam bir Şarlatan'sın," dedi kollarını göğsünde birleştirip gülerek.

Kapıyı açmadan önce ona döndüm. "*Dangalak!*"

"Şarlatan!"

Son kez, "*Dangalak!*" diyerek kapıyı kapattım ve bahçelerinden hızla çıkıp eve koştum. Yirmi dakika içinde duş alıp üzerimi değiştirip Damla'yla buluşmam gerekiyordu.

★★★

Çalan telefonumu açıp taksiciye parasını verdim ve kapıyı açıp aşağı inerek kafama taktığım güneş gözlüğümü gözlerime indirdim. "Geldin mi?"

"Uçaktan ineli çok oluyor Mavişim ama şuan çok sinirliyim!" Nefes verişini duydum. "Az önce uyuz domuzun tekiyle çarpıştım, seninkinin daha açığı masmavi gözleri ve siyah saçları vardı. Mal gibi bakakaldım. Bilirsin, mavi göz hastasıyım." Güldü. Sonra sesi tekrar eski ötkeli haline

döndü. “Ama o odun, ‘Ne oldu ilk defa mı yakışıklı görüyorsun?’ dedi ve ben de salak gibi bakakaldım. Sonra valizimi tutup, *Hayır aksine ilk defa uzaylı görüyorum*, diyerek gözlerini işaret ettim. Güzelim gözlerine laf ettim, inanabiliyor musun Mavişim? Ama sonra ne oldu tabii? Bana, Damla Yurtseven’ce, *Dua et kızsın*, dedi. Ayağına tekme atıp oradan ayrıldım.”

“Tamam, tamam sakın ol. Havaalanının çıkışında bekle geliyorum,” dedim girişe yürürken.

“Hayır, Deniz,” dedi. “Ben adresini attığın kafedeyim şu anda. Oraya gel.”

“Ah, harika,” Avcumu alnıma bastırdım.

“Yoksa havaalanına mı geldin? Ah, be Mavişim, ben sana demedim mi kafede buluşalım diye...”

“Dangalak yüzünden akıl mı kaldı bende?” diyerek söyledim.

“Dangalak mı? O kim?”

“Anlatacağım, anlatacağım,” dedim kafamı sallayarak ve geriye dönüp boş bir taksiyi çevirdim. “Bekle sen geliyorum hemen.”

“Tamamdır.”

Telefonu kapatıp çantama attım ve taksiye binerek, “Limon Kafe,” dedim. Sahil kenarında ve büyük bir yer olduğu için, bildiğini düşündüğümünden daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadım. Taksici de kafasını sallayıp gaza bastığında, yaklaşık on dakika sonra kafenin önündeydim.

Taksiden inerek güneş gözlüklerimi kafama taktım ve hızlı adımlarla kafenin içine girdim. Kafe iki katlıydı. Geçen gün kahvaltı etmek için geldiğim, Basketçi ve arkadaşlarıyla karşılaştığım kafeydi. Ah, bende iki lakabı vardı ve hangisini kullanayım bilemiyordum. Basketçi? Dangalak?

Ya da... *Tuna Solman?*

Damla üst kata, terasta oturmayı severdi hep. O yüzden

Alt kata hiç bakmadan merdivenlerden çıktım ve teras katında dolanmaya başladım. Sonunda onu buzlu bir limonatayla kenardaki masada gördüğümde sevinçle yanına gittim. Beni gördüğü an ayağa kalkıp yanıma koştuğunda filmlerdeki gibi büyük bir sarılma yaşadık.

“Sonunda!” dedim. “Seni çok özledim, Sarışın.”

“Ben de seni, Mavişim.”

İki hafta. Dile kolay ama yaşamaya değil. Oturup en baştan anlatmaya başladığımda sözümün kesilmesinden nefret ettiğini bildiği için beni pür dikkat dinledi. Her şeyi anlattım... İlk gün kucagımda beliren basketbol topunu, Efe'nin ayağını burkusunu, yüzmeye gittiğimizde Ece'yle bir plan kurup onu hayranlarından ayırışımızı ve kayalardan atlayışımızı, hamakta uyuya kaldığım geceyi, bana yardım edişini, partiyi, süt almak için benimle eve yürüyüp sonra da sütü çöpe attığını görüşümü... Her şeyi.

Her şeyi anlattığımda yeni idrak ediyormuş gibi eliyle bir dakika işareti yaptı ve limonatasından bir yudum alıp keyifle boğazında bıraktı. Öksürerek kendine geldikten sonra, “Adı ne demiştin?” diyerek gözlerini telefona çevirdi.

“Basketçi,” dedim gözlerimi devirerek. “Aman, Dangalak. Ya da dur, Tuna Solman'dı galiba.”

“Çocuğa lakap da mı taktın?” dedi kahkaha atarak. “Siz işi bayağı ilerletmişsiniz... O sana ne diyor?”

“Mavi Göz.” Gözlerimi devirdikten sonra ekledim: “Şarlatan.”

“Hah!” dedi telefonunu masaya bırakıp el çırparak. “Esas oğlan da esas kıza lakap taktığına göre artık evlenip futbol takımı kurabilirsiniz.”

“Damla!” dedim sinirli bir bakış yollayıp arkama yaslanarak. “Tamam Mavişim, tamam kızma,” diyerek kendini durdurup limonatasından bir yudum aldıktan sonra telefonunu

tekrar eline aldı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. Sakinleşmek için gözlerimi kapatmış, şakaklarımı ovuyordum ki Damla sessizliği bozdu. “Yalnız sağlam kayaya çarpmışsın, kanka.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim sandalyemde dikleşerek. Telefonunu bana çevirdi ve, “O ismi bir yerde duyduğumu hatırlıyordum ve sanrılarım doğru çıktı,” dedi. “Bu mu?”

“Evet,” dedim. “Bu mal.”

Elime vurdu. “Ne malı Deniz? Kendine gel. Çocuk geleceğin Justin Bieber’ı resmen.”

Tekrar gözlerimi devirdim. “Senin yüzünden göz devirmekten gözlerim kayık kalacağım, bak hastane masraflarını sen karşılırsın Damla.”

“Bu sene okulun meşhur kızlar tuvaletinde Helin’lerin konuştuğu çocuk buydu,” dedi Damla daha da açıklayıcı olmak istercesine.

“Bütün bir sene konuştukları çocuk bu muydu?” dedim gözlerimi açarak. “Ben de bir şey sanmıştım.”

“Deniz, kahvaltıda sana at eti mi yedirdiler? Su diye Domestos mu içtin sen? Ne bu şiddet bu celal?”

Omuz silkтім. Damla erkeklere soğuk ve kötü davranan ama dış görünüşlerine hayran kalabilen değişik bir kızdı. Her ne kadar benimle konuşurken bu kadar yumuşak olsa da erkekler konusunda en az benim kadar kocaman ve sıkıştırılmış kalkanları vardı.

“Deniz!” diyerek yerinden sıçradığında “Ne oldu?” diyerek ona döndüm.

“Yarın çocuğun doğum günüymüş...” dedi gülerek. “Gidiyorsun değil mi?”

Kesin bir şekilde, “Hayır,” dedim. “Ama bana bugün bütün evi toplattırması bende intikam duygularımı uyandırdı. Bu yüzden,” dedim ayağa kalkarak. “Evet.”

10. Bölüm

“İnsanı en çok üzen hayal kırıklığı değil, yaşaması mümkünken yaşayamadığı mutluluklardır.” Yazısı gözüme takıldığında, aklıma hep sen geldin benim. Çünkü sen vardın, ben vardım... Ama biz yoktuk.

“Aslında şaka yapmıştım ben,” dedim kolumu çekmeye çalışarak. “Gerçekten Damla, hazır değilim. Eve dönelim.”

“Olmaz,” dedi kesin bir dille ve tekrar çekti. “Her şey hazır.”

“Lütfen Damla, ya gözünü seveyim bak-”

“Al sev,” diyerek yüzünü uzattığında suratımı buruşturdum. “Pekâlâ, bu espri iğrençti. Bensiz geçirdiğin günlerin sonunda mizah seviyen düşmüş Damla.”

Tam olarak Mert’lerin evinin önündeydik. Adresi Yağmur’dan almıştım ve akşam saatleriydi, hava çoktan kararmıştı. İçeriden gelen müziğin sesi üç sokak öteden duyuluyordu ve insanların bundan rahatsızlık duymamasına şaşıyordum. Şimdiye polislerin kapılarında olması gerekiyordu. Ya da dedi içimdeki Şeytan tarafını, *onlara ben haber vermediyim.*

Damla’nın beni tekrar çektiirmesiyle bu düşüncemi kafamdan attım. Polislerin karıştığı bir partide oluşumu aileme

nasıl açıklardım kim bilir... Zaten sorunlu bir sağlık hayatım vardı, onları bir anne ve babadan daha fazla uğraştırıyordum. Bundan nefret ediyordum. Çaresiz anlarımdan, yardıma ihtiyacım olduğu zamanlardan... Normal bir genç kız olacağı mı bilsem, hayatın bana verdiklerinden vazgeçebilirdim.

İçeri girdiğimizde herkesin kendi âleminde olduğunu fark ettim. Kızların üzerinde gerçekten güzel kıyafetler vardı ve erkekler bile özenmiş gibi duruyorlardı. İleride, bahçenin etrafındaki masanın orada Yağmur ve diğerlerini gördüğümde, "İşte," dedim Damla'nın çenesinden tutup oraya çevirerek. "Oradalar."

Yağmur kırmızı, transparan ve belini açıkta bırakan bir üst ve beyaz kısa bir şort giymişti. Saçlarına maşayla hafif dalgalar kattığını görebiliyordum. Ece de aynı kombinin mavili siyahlısını yapmıştı. Basketçi'nin üzerinde mavi bir tişört ve altında da siyah, hafif dar bir pantolon vardı. Tamamen grilere bürünmüş Mert'le konuşuyordu. Çağatay da telefonu ile ilgileniyordu. Derin'in ortalıklarla görüldüğü söylenemezdi.

Yanlarına yürürken Damla'nın giydiği mercan rengi kısa elbisenin ona ne kadar yakıştığını fark ettim. Ben ise, siyah, kısa, düşük omuz bir tişört ve yine siyah kısa bir şorttan yana yapmıştım tercihim. Saçlarım düzdü, makyaj olarak sadece rimel ve parlatici sürmüştüm... Her zamanki gibi.

"Selam," dedim Yağmur ve Ece'ye bakarak. "Bu Damla, en yakın arkadaşım." Damla'yı onlara takdim ettikten sonra onlar da kendilerini tanıttıklarında Basketçi'nin gözlerinin bize takıldığını fark ettim. Damla'ya bakıyordu.

Komik, diye düşündüm. Bu duygu da ne?

Karnım kasılıyordu. Neden Damla'ya bakıyordu?

Bana çarpık bir gülüş atıp ayağa kalktığında Mert de konuşmayı kesti. Adımlarını yanımıza attığında Damla'yla ara-

nıza girerek, “Selam,” dedi ve gamzesini çıkararak gülüncedi.

Damla onu süzüp ağzını açtığında yanına dönüp içeceğini yudumlayan Mert’i gördü ve yüz ifadesi bir anda değişti. “Sen,” dedi gözlerini kısıp sinirle Mert’e doğru birkaç adım atarak. “Uzaylı Göz!”

“İlk defa erkek görmüş ego yığını,” dedi Mert içeceğini bırakıp histerik bir kahkahayı dudaklarından serbest bırakarak.

“Sensin ego yığını, hödük!”

Damla ona sinirle cevap verdiğinde ancak olanları kavrayabilmişim. Ece, Yağmur, Çağatay ve Tuna’nın da gözleri Damla ve Mert’e kilitlendiğinde kahkaha atıp, “Tesadüfün böylesi,” diye mırıldandım.

Mert dişlerini sıkıp Damla’yı süzerek, “Dua et kızsın!” dediğinde, *tamam*, dedim artık. *Damla’nın şalterler atacak.*

Bir erkekle bir kız bir tartışma içerisindeyken, bir erkeğin bir kıza söyleyebileceği en ağır, en onur kırıcı ve en cinsiyetçi cümleydi bu. *Dua et kızsın...*

Kız olmasam ne yapacaksın? Olurdu genelde cevabı. Eh, tabii, söz konusu Damla değilse...

“Dua et erkeksin!”

Kahkahalarım yankılanırken iki büklüm halde koltuğa geçip oturdum ve yüzümü kapatıp gülmece devam ettim. Diğerlerinin de benden bir farkı yoktu.

“İşte benim kızım!” diyerek alkışladım.

★★★

“Ne zaman yapacağız?” dedi Damla kulağıma fısıldayarak. “Sen hazır ol, ben işaret verdiğimde,” dedim Basketçi’nin fotoğraflarının yansıtıldığı beyaz perdeyi göstererek. Kafasını salladığında ben de salladım.

Damla'yı Yağmur'larla bırakıp Basketçi'nin yanına gittiğinde. "Nasıl gidiyor Basketçi?" dedim gülümseyerek.

"Sabah sana evi temizlettikten sonra bir olay çıkarmadığına ve uslu durduğuna şaşırmakla meşgulüm," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bir de şu Basketçi lakabı sence de artık eskimemi? Benim bir adım var."

"Ah, evet unutmuşum *Dangalak*," dedim gülümseyerek. Biraz sonra olacaklardan habersizdi. Bu haline ona acıyabilirdim ama o çöp toplamaktan uyuşan ellerime acııamıştı.

"Derin ortalıklarda gözükmüyor," dedim. "Şaşırtıcı."

Tam ağzını açacakken omzunun üzerinden bir karış eteğiyle gelen Derin'i görmemle, "İti an çomağı hazırla," diyerek güldüm. Anlamsız bakışları Derin'in geldiğini görmesiyle son bulduğunda bana katılarak güldü.

"Ah, sen de burada mıydın Deniz? Görmemişim."

"Eminim öyledir," dedim seslice nefes vererek. Yavaş bir parça çalmaya başladığında Derin el çırpıp, "Bu eş değiştir-meli olan dans," dedi ve Tuna'ya elini uzattı. "Hadi dans edelim."

Tuna ağzını açıp eline bir bakış attıktan sonra bana baktığında. "İyi eğlenceler," diyerek geriye döndüm ve Damla'ların yanına gittim.

Mert yanımıza gelip, "Pastayı ne zaman keseceğiz ya?" dediğinde masadaki altı katlı büyük pastaya bakıp dudaklarını büzdü.

Damla ona dönüp, "Öyle yapınca şizofreni bir orangutana benziyorsun," dediğinde, "Ben sizi de yalnız bırakayım," diyerek Yağmur'ların olduğu tarafa yöneldim ama Çağatay'la beraber dans ettiklerini fark ettiğimde dudak büzüp onlara baktım. Sanırım uzun süreli ve düzenli bir ilişkileri vardı... Her kızın isteyebileceği gibi. Benim değil.

Tandık bir ses, "Benimle dans eder misiniz güzel bayan?"
yerek eğilip elini uzattığında o tarafa dönüm. Bu Burak'tı.
ma'ların -ona Basketçi deme isteğim kaçmıştı- performans
ğılediği gün tartışmamıza yol açan rampa saçlı Burak.

Ona bazı sorular sorabileceğimi zihnime fısıldayan tarafı-
n dinleyerek kabul ettim ve en uzak durabileceğim şekilde
nüziğe ayak uydurmaya başladık.

"Tuna'yla aranızda ne var?" dedim kafamı kaldırıp ona ba-
arak. Aranızda yaklaşık on santim vardı.

"Bir şey olduğu yok, bunu da nereden çıkardın?" dedi
mında. "Yapma ama," dedim ve gözlerimi devirdim. "Bir
şeyler olduğunu bildiğimi biliyorsun."

"Benimle neden uğraştın?" dedim o günü hatırlayarak.
"Tuna efendinin arkadaşını koruma dürtüsünü harekete ge-
çirmiş oldun."

"Öyle mi oldu?" diyerek çarpık bir şekilde gülümsedi.
"Çünkü o dürtüler her arkadaşta harekete geçmiyor."

"Saçmalama," dedim Tuna'nın beni umursadığını düşü-
nerek. "O sadece sinirlerimi bozan bir hamam böceği gibi.
Bundan fazlası ne benim için geçerli ne de onun için."

Cevap vermeyip gözlerini biraz uzağımızda Derin'le dans
eden Tuna'ya çevirdiğinde, onun buraya baktığını fark ettim.
Tuna kaşlarını olabildiği kadar çatmıştı ve doğrudan buraya
bakıyordu.

"Öyle mi dersin?" dedi onu işaret ederek.

Derin ve Tuna birkaç saniye sonra eş değiştirdiler. Bizim
de değiştirme zamanımız geliyordu, bu yüzden ona ne sor-
mam gerekiyorsa sormalıyım. "Burak, lütfen ama bilmek
istiyorum."

Seslice nefes verdi. "Sevgilimdi. Her şeyimdi... Geçen
sene beni bırakıp ona gitti. Düşünebiliyor musun?" Gözleri-

ni her nereye bakıyorsa oradan hiç çekmiyordu. “Bitti, dedi. Ben onu seviyorum, dedi. Onun yanında olmak için seninleyim, dedi.”

“Çok yakın arkadaşınız değil mi?” dedim Tuna’yı kastederek. Kafasını evet anlamında salladı. “Başta şaka sandım, sonra anladım gerçek olduğunu. Tuna’yı okulun bahçesinde öptü. Herkesin önünde. Ona âşık olmuş. Bir kıza değer vermişim ama o bana ihanet etmişti. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Tuna onu reddetmedi. Kardeşim dediğim çocuk onu reddetmedi. Ve sonra 1 haftaya yakın çıktılar. Yani Aylini o bir haftada ne zaman görsem onun yanındaydı. Sonra bir şey oldu ve okuldan kaydını aldırdı. Yurt dışına mı ne çıkmıştı... Gururumu ayaklar altına alıp onu aradım. Ama açmadı. Öyle işte.”

“Hâlâ seviyor musun?” dedim. Gözleri bir an parladı ama sonra tekrar donuklaştı. Kaşlarını çatarak, “Asla,” dedi. “Asla bir daha âşık olmam. Asla başka birini sevmem. Onun gibi birisini asla sevmem. Onu bir daha asla sevmem. Onun gibi birini, bir daha asla sevmem.”

“Asla asla deme,” diye mırıldandım onun duyamayacağı şekilde. Ve sonra gözlerini dikip baktığı yerde her ne olduysa bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Seninki geliyor. Eş değiştirmek isteyecek.”

“Benimki mi? Ben-”

Sözüm eş değiştirmemizle havada asılı kaldığında Tuna gülerek, “Bir şey mi diyordun, Mavi Göz?” dedi.

“Bu haksızlık,” dedim. “Benden sana Basketçi dememeni istiyorsun ama bana Mavi Göz demeye devam ediyorsun.”

“Şarlatan daha mı iyi olur?”

“Dangalak daha mı iyi olur?”

“Tuna iyi,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Deniz de iyi,” dedim onunla aynı şekilde.

“Sana Mavi Göz diyeceğim,” dedi kafasını sallayarak.

Birden düşüncelerim, gözlerimin dudaklarının hizasında olduğunu fark etmemle başka bir yöne kayd. Kaç kızın dudaklarına değmişti bu dudaklar? Kirli miydi yani? Benimkiler temizdi oysa. Çok gizli bir sırmaş gibi saklamıştım onları senelerce.

Şarkı bittiğinde başımı omzuna yasladığımı yeni fark edebilmiştim. Kafamı kaldırıp başımı salladım ve bizimkilerin olduğu masaya sürükledim onu. “Doğum günü çocuğu nasılmış?” diyerek omzuna vurdu Mert. “Sonunda sıra pastada.”

Damla kızgın bakışlarını Mert’ten çekmiyordu. Yanına giderek, “Ne oldu?” diye fısıldadım. Kulağıma eğilerek, “Mert tam bir hödük! Ne olacak!” diye yakındı. Güldüm. “Eş değiştirmek için yanıma gelen herkesi kovdu.”

“Dans ettiğinizi görmemiştım,” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Biz dans etmedik zaten,” dedi. “Bir çocuk dans teklifi edince ona dil çıkarıp kabuk ettim. Aradan iki dakika geçmeden gelip eş değiştirdi ve onunla dans etmek zorunda kaldım.” Ellerini ovdu. “Hayvan... Gitmeyeyim diye nasıl sıktı ellerimi...”

Gülmeye devam ettim. “Senden hoşlanmış işte.” Omuz silktim. “Bunu diyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama çok romantik.”

Bana imalı bakışlar atmaya başladığında, “Ne oldu?” diye sordum etrafıma bakarak.

“Tuna’nın ne yaptığını görmedin değil mi?” diyerek hafifçe güldüğünde, bakışlarım istemsizce Tuna’ya kayd. Mert, bıçağı Tuna’ya uzatıp pastayı bir türlü kesmemeleri hakkında yakınıyordu.

“Ne yapmış?”

Damla kafasını sallayıp seslice iç çekti. “Sen başını omzuna koyduğunda,” dedi gülümseyerek. “Seni izledi. Sonra yanına eş değiştirmek için gelenleri Mert gibi kovdu, sadece sen duymayasın diye daha kısık sesle.”

“Biz ne kadar dans ettik?” dedim avuç içlerimi yanaklarıma bastırarak.

Kaşlarımı çatıp Tuna’ya döndüğümde buraya baktığını fark ettim. Pastayı işaret ediyordu.

“Bunu Tuna yapmış olamaz.”

“Ama yaptı,” dedi ve güldü. “Bence o çocuğa bir şans vermelisin. Dediğin kadar odun ve anlattığın kadar sinir değilmiş.”

“Hiç de bile...” dedim gözlerimi açarak. “O kadar sinir ki şeytana bırak pabucunu ters giydirmeyi, pembe topuklu ayakkabı bile giydirebilir.”

Hediye verme sırası geldiğinde herkesin üzerinde isimleri ve mutluluk dileklerinin yazılı olduğu paketlerini bir masaya bıraktığını fark ettim.

“Bir dakika millet,” diyerek herkesin dikkatini üzerime topladığımda Damla işaretimi çoktan almış beyaz perdenin yanındaydı. “Lütfen bir dakikanızı Tuna Solman ve ona vereceğim hediye için ayırın.”

Ne oluyor? bakışları yüzünde olan Tuna’ya beyaz perdeyi işaret ettim ve herkes oraya bakarken Damla USB’yi laptopa taktı.

Şimdi sıra Tuna ve sildiğimi sandığı o hafızalardan silinmeyecek mükemmel ifşa videosundaydı.

11. Bölüm

Tık, tak. Tık, tak. Tık, tak... Zaman geçiyor. Her bir saniyede daha çok yaklaşıyoruz ölüme. Neden hâlâ beni sevmiyorsun?

“Deniz?”

Yatakta ters dönüp yorganı üzerime çektim.

“Deniz kalkar mısın artık?”

Yastığı kafamın altından çıkarıp kulaklarıma bastırdım.

Gittiğini zannettiğim birkaç saniye boyunca rahat bir nefes alıp tekrar tatlı uykuma dalacakken birden yükselen ses sonucu yataktan sıçradım.

“Deniz!”

“Ya ne var ya?” dedim yorganı kaldırıp gözlerimi açmaya çalışarak. Yumruk yapıp gözlerimi ovduğum ellerimi geri çektiğimde, karşımda sadece Damla yoktu.

“Kalkıyor musun yoksa biz mi zorla kaldıralım?” dedi Tuna kafasını yana eğerek.

“Ben gelmiyorum,” dedim esneyerek. “Uyuyacağım ben.”

Tuna’nın doğum günü partisi iki hafta önceydi. Bu süre içinde Damla’yla yalnız geçireceğim zamanların neredeyse hepsini Yağmur, Ece, Çağatay, Mert ve Tuna’yla geçirmiştım.

Tabii Damla da bize katılmıştı ama Mert'le tartışmaktan bana vakit bulamamıştı.

Damla'yı özlemiştim. Ama hep beraber vakit geçirirken de eğleniyordun. Tuna hâlâ beni sinir ediyordu, Ece sosyal sitelerde popüler olan bir kızdı ve bu yüzden sürekli telefonuyla ilgileniyordu, Yağmur ise Çağatay'la arada tatlı tartışmalar yaşıyordu. Mert ise sürekli Damla'ya bulaşıyor, Damla da onun gözleriyle dalga geçiyordu. Derin'in ise her an her yerden çıkabilecek bir kız olduğunu anlamıştım. Her an, her yerden.

"Geliyorsun," dedi Damla ve Tuna'ya beni işaret etti. "Sen şunun ayaklarından tut, ben de ellerinden, valizi çoktan hazır."

"Orman Tuna'nın evi olabilir, vahşi doğa için fazla hassas bir kıyım ben. Böcek görürsem krize girerim bir kere, bunun hastane masrafı var, psikolog masrafı var..." diye söylenmeye devam ederken Tuna beni kucakladığı gibi baş aşağı sırtına attı.

"Yok artık!" diye isyan edip sırtına vurdum. "İndir beni!"

"İtirazınız reddedilmiştir, Mavi Göz," diyerek kahkaha attığında tekrar omzuna sertçe vurdum ve inledi.

"Ah, bu acıttı."

Yağmur ve Damla gülerek kenardaki çantayı aldığında tersine dönmüş dünyam ve Tuna odamdan çıktı. Mert, Çağatay ve Ece de gülerken arkamızdan gelirken merdivenlerden indik ve annemle babam da, "Ne bu gürültü?" diyerek mutfaktan çıktılar.

"Hah!" dedim. "Annemle babama nasıl açıklayacaksınız? Bu evden sağ çıkamazsınız, değil mi baba?"

Annem güldü. "İyi eğlenceler Deniz."

"Yok artık!" diyerek tekrar itiraz ettim. "Bu filmlerdeki anlayışlı anne oyununu biraz fazla abartmadık mı?"

Babamın gülerek Tuna'ya göz kırptığını gördüğümde ne-redeyse şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Bu bir rüya." dedim. "Evet, evet öyle. Başka bir açıklaması olamaz."

"Öyleyse istikamet, adalar otobüsü!"

"Evet!" dedi hepsi aynı anda.

"Hayır!" diyerek son kez itiraz ettim.

Efe de dibime gelip el sallayarak, "İyi eğlenceler," dediğin-de anlamamışçasına kaşlarımı çattım. Tuna ilerleyip kapıdan çıkacakken Efe arkasına sakladığı, elindeki çikolatalı süt ve Milka paketlerini gösterdi. "Bırak onları seni küçük fare!" diyerek son kez çırpındım ama Tuna beni omzunda zıplatıp. "İki dakika uslu dur," dediğinde utanıp hareketsiz kaldım.

İlerideki büyük otobüsü gördüğümde suskunluğumu ko-ruyordum. "Ne oldu, sustun?" dedi gülerek. İlerideki Dam-la'ya, Mert'e, Yağmur'a, Ece'ye ve Çağatay'a göz attım. Hep-sini geçiyordum ama Damla'da takılı kalıyordum... Neden yardım etmiyordu? O da benim gibi sevmezdi ki ormanları? Yani... Böcekleri.

"Sırtımdan bıçaklandım, yaralıyım, sus," dedim sinirlene-rek.

Güldüğünde sırtına bir yumruk daha attım ve, "Tamam Mavi Göz, tamam, sakın ol," diyerek hızlandı. Otobüsün kapısından içeri girerken, "Bari şimdi indir, rezil olacağım," diyerek dürttüm. Cevap vermeyip yavaşça beni indirdiğinde üzerimi düzeltip dolu koltuklarda arkaya ilerledim ve arka dörtluden birine yerleştim.

"Küçük, tavşanlı bir şort ve askılıyla ayakkabılarım bile olmadan kampa giden bir otobüsün içine tıkılıyorum..." de-dim ve Tuna, "Kulağa hoş geliyor," diyerek devam etti.

"Hayır," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Bu kulağa *bela* gibi geliyor."

Kamlardan nefret ediyordum. Ormanlardan da nefret ediyordum. Hayır... Bu yeşillikçi düşüncenin çok daha ötesindeydi. Yılanlar, böcekler, sürüngenler... Düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Ormanlar ve böceklerle ilgili berbat anılarım vardı. Ayrıca bir tane de yılanlarla ilgili vardı ve o anıya değinmek bile istemiyordum. Sadece bir an önce bitmesini dileyebilirdim, evet. Zorla geldiğime göre... Kesinlikle evet.

Kamp olayı birkaç gün önce çıkmıştı. Belirli bir ücret ödeyerek katılabiliyordun ve çadır gibi materyalleri sana kamp organizatörleri sağlıyordu. En başından beri reddetmiş, son akşam da tavrımı ortaya koymuştum ama herkesin fikri gitmekten yanaydı. Böyle olunca da benimle birlikte kalmak tansa beni de peşlerinde sürüklemeyi seçmiş olmalıydı.

Çadırımı birkaç dakika önce kurmuştum ve ağaca yaslanmış Damla'ya sinir gülüşlerimden birini atıyordum. Kendi çadırını kurmakla meşguldü ve pek başarılı olduğu söylene- mezdi. Bu tarafa doğru gelen Mert'e bir bakış atıp Damla'yı gösterdim. Bir an gözleri yardım edecekmiş gibi parladıysa da hemen eski haline döndü ve omuz silkti. Bunu gören Tuna, Mert'e sert ama yumuşak sayılabilecek bir yumruk atıp Damla'nın yanına itti. Mert oflayıp Damla'nın yanına giderken Tuna ellerini pantolonunun cebine sokup bu tarafa gelmeye başladı.

"İnşallah omuzların ağrıdan ölüyordur," dedim sinirlenerek.

"Seni sinirlendirmek çok kolay," diyerek yanımda durduğunda, "Konu sen olunca, öyle," dedim.

"Hayret, nasıl olur da Burak bile gelmişken Derin ortalarda gözükmez?" diyerek kafamı ona çevirdim. Saniyesinde.

minicik kıyafetler içindeki Derin gözüme çarptı. "İti an," dedim devam ettirmesini bekleyerek.

Omzunun üzerinden baktığım yere döndü ve güldü. "Çomağı hazırla."

"Madem onu sevmiyorsun, neden etrafınızda dolanıyor?"

"Cevap basit ve klişe," dedi. "Çünkü babalarımız arkadaş."

"Dur tahmin edeyim," dedim seslice nefes verip. "Büyüyünce evleneceksiniz."

"Doğru tahmin," dedi. "Ama öyle bir şey olmayacak."

"Bunu nikâhınızda şahit olduğum zaman hatırlatacağım," dedim karnıma giren ağrıya göz yumarak. Sanırım hassas günlerim yaklaşıyordu... Bunun başka bir açıklaması olmazdı. Kolumla karnımı sardım ve, "Sonra görüşürüz," diyerek yanından ayrıldım.

Mert'in başka bir tarafa gittiğini görünce Damla ve çadırına göz attım. Kurulmuştu ve Damla da şaşkın gözlerle uzaklaşan Mert'i izliyordu. "Ne oldu?" dedim yanında durarak.

"İlk defa tartışmadan bir şey yapabildik," dedi ve beni süzdü. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," dedim karnımı ovarak.

"Deniz," dedi gözlerini açıp etrafı süzerek. Sonra birkaç adım yaklaştı ve kimsenin duyamayacağı şekilde konuşmaya başladı. "Eğer yaklaşıyorsa..."

"Hayır," dedim. "Ne zaman olacağını biliyorum, daha bir hafta var."

"Peki," dedi.

"Akşam kamp ateşi yakıp etkinliklere başlayacaklarımış." Yağmur heyecanla el çırpıp yanıma geldiğinde omuz silktim. "Beni buraya zorla sürüklediniz falan ama ilk gördüğüm dört bacaklı da arkama bakmadan kaçırım," dedim yanına oturup. "Veya üç bacaklı... Üç bacaklı böcek de oluyor mu? Gerçi yılanlara bakılırsa bacak falan olmasına da gerek yok..."

“Tuna bırakırsa kaçarsın,” dedi omuz silkerek

“Yağmur ya,” dedim. “Hepinize kırgınım. Gelmek istemediğim bir yere zorla getirdiniz. Psikolojimin ne denli bozulacağından bahsetmiş miydiniz size?”

“Evet,” dedi yanıma gelen Çağatay, Yağmur’un omzuna kolunu atıp. “Ve hastane masraflarından da... Ve psikolog masraflarından da... Ve diğer şeylerden de. Gelene kadar her detaydan bahsettin Deniz.”

Çağatay’a kısık gözlerimle sinir bir bakış atıp ofladım.

Yaklaşık iki saat içinde çadırlar kurulmuş, bölüm başkanları herkese bir görev veriyordu.

Yemek bölümüne yardım eden Damla’nın yanına giderek hem yardım edip hem de onunla konuşmaya başladım. “Damla?”

“Efendim maviş?”

“8 gün kaldı,” dedim dudağımı ısırarak.

“Neye?”

“İzmir’e dönmenize.” Elindeki tabaklar yere düşerken plastik olduklarına dua ediyordum. “Kızım sen mal mısın? Niye tabakları yere atıyorsun?”

“Ne bileyim ya. Hani filmlerde olurdu ya... Öyle bir şeyler yapmak istedim. Neyse...”

Güldüğümde Mert’e bir bakış atıp devam etti. “Deniz ben hazır değilim, biliyorum iki haftadır buradayım ama onlara çok alıştım. Şimdi İzmir’e dönmek...”

“Biliyorum,” diyerek plastik bardakları çıkarmaya başladım.

“Deniz,” dedi Damla gülüp omzumu dürterek. “Gitmeden önce çocuğu öpsene belki unutamaz peşinden gelir.”

Sessizce gülüp kafamı salladığımda şaka yaptığını bildiğim için bu kadar rahattım. Damla ve benim için böyle şeyler çok

hassas konulardı. Sadece dalga geçilebilecek, çok hassas konular...

“Deniz,” dedi Damla omzumun üzerinden arkama bakarken. “Ne?” dedim gözlerim kocaman olurken. “Böcek mi?”

“Adı Derin, çakma sarışın, muhtemelen 1,70 boylarında. Böcek sayılır mı?”

“Kesinlikle,” dedim kafamı sallayarak.

“Buraya geliyor.”

“Bizi yalnız bırakır mısın?”

Damla başıyla onaylayıp tabakları bıraktı ve ellerini beze silip uzaklaştı. Arkamı döndüğümde tam olarak karşımdaydı.

“Tuna’yla aranızda ne var?” diyerek klasik ve klişe bir giriş yaptığında, “Evleneceğiz,” dedim. “Bir şey mi oldu.”

Histerik ama yapmacık bir kahkaha attı. “Benimle dalga geçme, Okyanus.”

“Benim adım Deniz,” dedim gözlerimi devirerek. “Ve neden herkes bunu soruyor? Tuna’yla aramda bir şey yok.”

“Bilmek istiyoruz çünkü,” dedi gülerken.

“Siz?” dedim kullandığı çoğul eke dikkat çekerek.

“Tuna’nın ünlü biri olduğunu umuttun galiba canım?” dedi pis pis sırıtırken. “Benim gibi onu isteyen milyonlarca kız var.”

“Ve fark etmişsindir,” dedim ellerimi onun gibi belime koyarken. “Hiçbirinize bakmıyor.”

“Haklı olabilirsin,” dedi kahkaha atıp. “Ama bu sana da bakmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Ondan uzak dur yoksa ben uzak tutmasını bilirim.”

Ama bu sana da bakmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

“Bir söz vardır...” dedim gözümün önüne gelen örgümden çıkmış saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. “Uzanmadığında vazgeçmesini bileceksin.”

Arkamı döndüm ve çadırıma yürümeye başladım.

“Pekâlâ, gruplar kuruldu. Oyunu anladığınızı düşünüyorum, 5 dakika sonra başlıyoruz!”

Koçun düdüğüyle yerlerimizden dağıldık ve gözüm direkt karşı takımdaki Tuna’ya gitti. Mert’le bir şeyler konuşup gülüyorlardı.

İlk gece, yerime otururken neredeyse kamp ateşine düşecek olmam gerçeği ve böcek düşüncesiyle huylanmam sonucu Damla’nın çadırını işgal etmiş, onu da uyutmamışım. oysa çadırlar tek kişilikti. Yine de uçluluk hissim normalden daha azdı, çünkü buraya zorla getirilmiştim ve itiraz çığlıkları atarken Damla ileride Yağmur’larla otobüse yürüyordu.

Damla, ben, Ecc, Yağmur ve Burak aynı takımdaydık. İki takım vardı; mavi ve kırmızı. Biz mavilerdik. Toplam 24 kişiydik ve her takım 12 kişi.

Tanıdığım pek kişi yoktu ama akşamki sohbetten sonra hepsinin adını biliyordum.

Tuna, Derin, Mert ve Çağatay da aynı gruptaydılar. Her grupta 6 kız 6 erkek vardı. Koç bizzat kendi eşleştirmiş ve oyunu icat etmişti.

Ada tamamen şehrin kampçılarına ayrılmış durumdaydı ve tam anlamıyla vahşi doğadaydık. Burada olmak istemiyordum. Şu an yatağında uyuyor olabilirdim, zira burada çok erken kaldırıyorlardı. Belki kumsalda, belki de dalgaların arasında yüzüyordum şu anda...

Koçun düdüğüyle hayal dünyamdan gerçeğe döndüğümde silkelenip, “İyi şanslar Damla,” diyerek Damla’nın sırtını sıvazladım. Bana teşekkür eden bir bakış attıktan sonra yerine geçti. Dizili soda şişelerini taş atarak düşürmeye çalışacak-

lardı. Karşı takımdan da Cenk denen sarışın çocuk geçtiğinde eşleştirmeleri hatırladım. Bir kız, bir erkek olarak ayarlanmış olmalıydık.

Koç, "Hazır mısınız?" diye bağırınca herkes, "Hazırız!" diye gürlledi ve ben gözlerimi devirdim. Saniyesinde göze geldiğim Tuna ise buna güldü.

Planlamaya göre son engel benimdi ama kiminle yarışacağımı bilmiyordum.

Koçun düdüğüyle Damla ilk taş fırlattığı gibi şişeyi devirmekle kalmadı, kırdı da. Ben ve takımdakiler alkışlayıp slogan atarken Damla üçüncü şişesini de devirmişti, sadece bir şişe kırmayı başarabilen Cenk'in yapılan tezahüratla dikkati dağıldı ve kahkaha atmaya başladı. Sonra Damla'nın dördüncü şişeyi kırmaya çalıştığını fark edince aklı başına gelmiş gibi ardi ardına taşları fırlattı.

Damla dördüncü şişeyi çok uğraşıp devirdikten sonra beşinci şişeye geçti. En uzak mesafedeki beşinci şişeye tam sekiz taş fırlattıysa da kıramadı. Cenk bu sırada dördüncü şişeyi de kırınca ister istemez elim ayağıma dolandı ve çığlık atıp Damla'nın dikkatini çektim. Milleti yarıp geçerek çizginin tam üstünde durduğumda, "Damla, bitir şu işi!" diye bağır-maya başladım. Takımdakiler bacaklarımdan tutup havaya kaldırdıklarında Cenk'in garip bakışları arasında Damla son şişeyi de kırdı ve sevinç çığlığı atıp alkışlamaya başladı.

"İşte bu!" diyerek takımdakilerle beraber alkışladım. Skor tablomuza bir artı eklendiğinde ikinci yarışmacılar da yerlerini almıştı.

Sonraki turlarda bir bizim, bir onların takımı öne geçiyordu. Altın vuruş bendeydi ve kiminle yarışacağımı bilmiyordum. Lanet olsun ki Tuna hâlâ yarışa çıkmamıştı ve onunla yarışmaktan korkuyordum. Son parkur yüzmeydi. İskeleden

Arkamı döndüm ve çadırıma yürümeye başladım.

“Pekâlâ, gruplar kuruldu. Oyunu anladığınızı düşünüyorum, 5 dakika sonra başlıyoruz!”

Koçun düdüğüyle yerlerimizden dağıldık ve gözüm direkt karşı takımdaki Tuna’ya gitti. Mert’le bir şeyler konuşup gülüyorlardı.

İlk gece, yetime otururken neredeyse kamp ateşine düşecek olmam gerçeği ve böcek düşüncesiyle huyulanmam sonucu Damla’nın çadırını işgal etmiş, onu da uyutmamıştım, oysa çadırlar tek kişilikti. Yine de uçluluk hissim normalden daha azdı, çünkü buraya zorla getirilmiştim ve itiraz çıgıllıkları atarken Damla ileride Yağmur’larla otobüse yürüyordu.

Damla, ben, Ece, Yağmur ve Burak aynı takımdaydık. İki takım vardı; mavi ve kırmızı. Biz mavilerdik. Toplam 24 kişiydik ve her takım 12 kişi.

Tanıdığım pek kişi yoktu ama akşamki sohbetten sonra hepsinin adını biliyordum.

Tuna, Derin, Mert ve Çağatay da aynı gruptaydılar. Her grupta 6 kız 6 erkek vardı. Koç bizzat kendi eşleştirmiş ve oyunu icat etmişti.

Ada tamamen şehrin kampçılarına ayrılmış durumdaydı ve tam anlamıyla vahşi doğadaydık. Burada olmak istemiyordum. Şu an yatağında uyuyor olabilirdim, zira burada çok erken kaldırıyorlardı. Belki kumsalda, belki de dalgaların arasında yüzüyordum şu anda...

Koçun düdüğüyle hayal dünyamdan gerçeğe döndüğümde silkelenip, “İyi şanslar Damla,” diyerek Damla’nın sırtını sıvazladım. Bana teşekkür eden bir bakış attıktan sonra yerine geçti. Dizili soda şişelerini taş atarak düşürmeye çalışacak-

lardı. Karşı takımdan da Cenk denen sarışın çocuk geçtiğinde eşleştirmeleri hatırladım. Bir kız, bir erkek olarak ayarlanmış olmalıydık.

Koç, “Hazır mısınız?” diye bağırınca herkes, “Hazırız!” diye gürledi ve ben gözlerimi devirdim. Saniyesinde göze geldiğim Tuna ise buna güldü.

Planlamaya göre son engel benimdi ama kiminle yarışacağımı bilmiyordum.

Koçun düdüğüyle Damla ilk taş fırlattığı gibi şişeyi devirmekle kalmadı, kırdı da. Ben ve takımdakiler alkışlayıp slogan atarken Damla üçüncü şişesini de devirmişti, sadece bir şişe kırmayı başarabilen Cenk’in yapılan tezahüratla dikkati dağıldı ve kahkaha atmaya başladı. Sonra Damla’nın dördüncü şişeyi kırmaya çalıştığını fark edince aklı başına gelmiş gibi ardı ardına taşları fırlattı.

Damla dördüncü şişeyi çok uğraşıp devirdikten sonra beşinci şişeye geçti. En uzak mesafedeki beşinci şişeye tam sekiz taş fırlattıysa da kıramadı. Cenk bu sırada dördüncü şişeyi de kırınca ister istemez elim ayağıma dolandı ve çığlık atıp Damla’nın dikkatini çektim. Milleti yarıp geçerek çizginin tam üstünde durduğumda, “Damla, bitir şu işi!” diye bağırmağa başladım. Takımdakiler bacaklarımdan tutup havaya kaldırdıklarında Cenk’in garip bakışları arasında Damla son şişeyi de kırdı ve sevinç çığlığı atıp alkışlamaya başladı.

“İşte bu!” diyerek takımdakilerle beraber alkışladım. Skor tablomuza bir artı eklendiğinde ikinci yarışmacılar da yerlerini almıştı.

Sonraki turlarda bir bizim, bir onların takımı öne geçiyordu. Altın vuruş bendeydi ve kiminle yarışacağımı bilmiyordum. Lanet olsun ki Tuna hâlâ yarışa çıkmamıştı ve onunla yarışmaktan korkuyordum. Son parkur yüzmeydi. İskeleden

denize atlayıp can simidine kadar yüzecek, can simidindeki bandanayı alıp getirecektik ve ilk getiren kişinin grubu kazanmış olacaktı.

Sıra bana gelirken bizim grupta yarışan son çocuğun, “İyi şanslar,” diyerek takımdakilerin yanına dönmesiyle ilerledim. Geriye bakmak istemiyordum, eğer Tuna’ysa yavaşlardım. Eğer Tuna’ysa düşünmeye başlardım ve iyi yüzemezdim. İyi yüzdüğünü biliyordum. Tuna Solman, iyi bir yüzücüydü.

Yerlerimizi aldığımızda, yanımda Koçun düdüğünden çıkacak sesi bekleyen erkeğin Tuna olduğunu biliyordum.

Koçun düdüğü hiç olmadığı kadar sesli bir şekilde kulağıma ulaştığında beklemeden hızla nehre atladım. Tuna’yla yarışıyordum. Bu aptal bir yarışmaydı, evet ama yarıştığım kişi Tuna’yken ona yenilmek istemiyordum.

Simide ulaştığımda mor bandananın çoktan Tuna’da olduğunu gördüm. Elindeki mor bandanayı sallarken hiç düşünmeden dibe dalıp ayağından çektim. Sırtına atlayıp elindeki bandanayı kaparken kıyıdağilerin uzaktan gelen tezahürat seslerini duyuyordum. Adlarımız birbirine karışırken Damla’nın bağırdığını duydum. “Hadi Maviş! Hadi Deniz! Kimmiş Deniz Özer göster onlara!”

Yüzerken ayak bileğime dolanan ellerle geriye çekildim ve elimden sıyrılan bandana panik yapmama neden oldu. İlerleyen Tuna’nın sırtına atlayarak onu dibe batırdım ve bandanayı kapıp kahkahalar eşliğinde kıyıya yüzmeye başladım. Mesafe az değildi.

Bandananın uzunluğundan yararlanıp sağ bacağıma sarardım ve bağladım. Dibe dalarak yüzmeye başladığımda Tuna elimde göremediği bandana yüzünden kaşlarını çattı. Tek kaşımı kaldırıp gülerken üzerime atlayıp beni dibe batırdı ve nefes aldıktan hemen sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

12. Bölüm

Ölümcül bir hata yaptığınızda, onu toparlamak için sadece 10 saniyeniz vardır. Hayat size sadece 10 saniye verir. Bu iyi haber. Peki kötü olan ne, biliyor musunuz? Sizin 11 saniyeye ihtiyacınız vardır. Bir saniye her şeyi bitirir.

Küçükken bir keresinde sarılıp uyuduğum ayıcığımı Nomi'yi kaybetmiştim. Evdeki her odayı karış karış arayarak onu bulmaya çalışmış, sonunda bulamamıştım. Her tarafı dağıtan minik ellerimi kavrayan annemse, eğilip bana onu bulacağını söylemişti. Hatırlıyordum. Onu bulacağını ve bana getireceğini söylemişti. Bir saat sonra, elbise dolabına girip sessizce ağlarken beni bulmuş ve Nomi'yle beni kavuşturmuştu. Nomi her şeyimdi. Sırdaşımdı. Kimseye anlata-madıklarımı ona anlatırdım. Sadece altı yaşındaydım ve hiç arkadaşım yoktu. Etrafımdakilere göre bazen sessiz ve yabani, bazense şımarık olan değişik bir yapıya sahiptim. Hiçbir zaman normal olamadım. Hiçbir konuda. Ama Nomi sessizce beni dinleyen bir arkadaş gibiydi. Kâbuslarımdan kaçarken ona sarılıp uyurdum. Annem uyumadan önce ışığımı kapattığında o yanımda olmazsa hep karanlıktan korkardım.

Annemin onu bulup bana getirdiği, ona sarıldığım anı asla unutmazdım. Dünyadaki en uyumlu iki Őeydik sanki. O ve ben, yalnızca buydu.

Onun dokunuŖu da aynen böyle hissettirmiŖti. D Ŗ yor-
dum. Bunu hissedebiliyordum ama sanki umrumda değildi.
Beni tutsa da tutmasa da umrumda değildi sanki.

Eliyle belimi kavrayıp bacağımı tuttuktan saniyeler son-
ra kendimi boŖlukta hissettim. Dudaklarımı, bedenimi boŖ-
lukta hissettim. Y zeydeyken kahkahasını duyduğumda her
Ŗeyi anlamıŖtım. Oyuna gelmiŖtim. Burada onunla yarıŖan
herhangi bir kızı da  pebilirdi, bu tamamen ŖaŖırtmacaydı
ve bacağımdaki bandanayı da almıŖtı. Mor bandana gitmiŖti.
Oyun oynamıŖtı. Bu oyunun ilk  p c ğ ğ m  de çaldığını bi-
liyor muydu? Evet, karŖılık vermemiŖtim ama dalga geçeceği
nokta burası değildi. Dalga geçeceği nokta, geri  ekilmemiŖ
olmamdı. Geri  ekilmemiŖtim. Beni  pmesine izin vermiŖ-
tim.

Kendime ihanet etmiŖtim.

Onun aptal oyununa kanmıŖtım ve kendime ihanet etmiŖ
gibi hissediyordum.

Kendime geldiğimde Tuna çoktan kıyıya ulaŖmıŖ, takımı-
nı zafer çığlıklarına bođmuŖtu ama ben hâlâ burada bekli-
yordum. Elim dudağına giderken kıyıya arkamı döndüm ve
gözlerimi kapattım. Kendime gelmek için dalıp çıktığımda
ise arkaya d nmemle iskeleden atlayan Damla, Yağmur ve
Ece'yi görmem bir oldu. Bakmama gerek yoktu daha fazla,
buraya geldiklerini biliyordum. Bir Ŗeylerin ters gittiğini an-
lamıŖlardı.

“Ne oldu?” dedi Ece eliyle gözünü silerken. “Bir Ŗey ol-
madı,” dedim sesim titrerken. Cidden bunu bana nasıl yap-
mıŖtı? Ondan nefret ediyordum. İnanamıyordum.

“Sen beni dinliyor musun?” dedi Damla kaşlarını çatarken. “Dedim ki bir şey olduğunu biliyorum. 2 dakika boyunca suyun altında bir şeyler oldu ve biz kıyıda olduğumuz için göremedik. Ne oldu Deniz?”

“Evet, ben de fark ettim,” dedi Ece kafasını sallayıp gülerken. “İyi bir şeyin mi şokundasın yoksa kötü bir şeyin mi?”

“Şokta falan değilim,” dedim kendime gelerek. “Ayağımı bir şey ısırdı sanırım, acıyor. O yüzden bekledim.”

★★★

En sevdiğim yemeğin içine fazla tuz kattığım için yiyemediğimde üzülmüştüm. Patenlerime çok yüklendiğimden bir tekeri kırıldığında, üzülmüştüm. Son model cep telefonumu okulda düşürdüğümde ve camı kırıldığında üzülmüştüm. Anneme anneler gününde pişirdiğim kekleri kakaolu yaptığımda pişip pişmediğini anlayamadığımda ve yaktığımda üzülmüştüm. Nomi artık çok eskidiğinden kolu koptuğunda üzülmüştüm. Ama gelecekte yüzlerce kez o yemekten yine yiyecektim. Yeni bir paten almıştım. Babam telefonumu servise gönderip ekranını yaptırmıştı. Annem uyanmadan yeni bir kek karışımı yapıp fırına vermiştim. Nomi'nin yırtılan kolunu da anneme diktirmiştım.

Şimdi de Tuna beni öptüğü için üzgündüm.

Ama kendimi teselli edemiyordum ve her hücrem yanıyordu. Bunun hesabını ona sormam gerekiyordu.

Üzerime beyaz bir atlet, mavili beyazlı kareli bir oduncu gömleği geçirdikten sonra kot kapri giydim ve yıkayıp taradığım saçlarımı omzumdan geriye attım.

“Sen iyi olduğuna emin misin?” dedi Damla yüzümü inceleyerek.

“Değil miyim?”

“Öyle görüldüğün pek söylenemez.”

“Su biraz soğuktu.” Küçük çantamı çaprazlama olarak boynumdan geçirdim. “Biraz üşüdümü galiba, ondandır.”

“Umarım doğruyu söylüyorsundur,” dedi ve konuşmayı bitirdi. Bölüm başkanlarının etraftakileri toplayıp gezi otobüsüne bindirdiklerini fark ettiğimde Damla ile oraya yürümeye başladık. Çok geçmeden Yağmur ve Ece de bize katıldı. Önümüzde de Tuna, Mert ve Çağatay’ın yürüdüğünü fark ettiğimde düşüncelerimin arasında bir boşluk oluştu ve oraya düştüm sanki. Ona bakamazdım. Onunla konuşamazdım. Neden beni öpmüştü? Beynimdeki soruları durduramazdım.

Beceriksizin tekiydim.

Bir oyun uğruna kullanılmıştım.

Ondan nefret ediyordum.

Yan tarafta eğilip yüz ifademe bakan Burak’ı fark ettiğimde düşüncelerimi toplayıp beynimin tozlu raflarına kaldırdım ve seslice nefes verdim.

Burak’ın yanında da Cenk vardı ve bir şey konuşuyorlardı.

Kampın 24 kişilik kadrosunun 12’sini biz dolduruyorduk resmen. Gurur kaynağıydı.

Sonunda asfalt yola çıktığımızda kenardaki kırmızı gezi otobüsünü gördük. Hiçbirimiz konuşmuyordu. Sessizce merdivenlere ilerleyip iki katlı gezi otobüsünün üstü açık tarafına çıkacakken takılmamla düşecek gibi oldum ama çabuk toparladım. Başım dönüyordu. Sanırım akşamki yemeği yemediğim ve duş bahanesiyle kaçtığım içindi. Dikkatle merdivenleri çıkararak en arkaya geçtim ve arka dörtlüyü ben, Ece, Yağmur ve Damla doldurduk. Tuna ve Mert önümüze oturduğunda yan taraftaki ikili koltuğa da Burak’la Cenk geçti.

Çağatay onların önüne oturduğu an kenara geçip arkaya

döndü ve bir şey konuşmaya başladılar. Otobüs hareketlendiğinde Florida-Whistle çalmaya başladı. Son ses otobüs hareket ettiğinde Damla çantasından suyunu çıkarıyordu.

Derin yanımıza gelip karşımızda durduğunda, “İliç boş yer yok mu?” diyerek Tuna’nın koltuğuna tutundu. Neden-siz bir öfke sardı içimi.

“Yok,” dedim oturduğumuzu göstererek. “Gördüğün gibi.”

O an, otobüsün ani fren yapması ve Damla’nın içtiği suyu Derin’in elbisesinin üzerine püskürtmesiyle ani bir refleks olarak kahkaha atmaya başladım. Derin gözlerini kapatıp kollarını kaldırdığında herkes ne olduğun farkındaydı ve gülüyorlardı.

“Bunun için üzgünüz,” dedi elinde mikrofon olan ve diyafondan oldukça yüksek bir şekilde sesini duyuran Koç.

Damla öksürmeye başlayınca sırtını sıvazladım ve hafifçe vurdum. “İyi misin?” Su soluk borusuna kaçmış olmalıydı. “İyiyim iyiyim,” dedi. “Sadece biraz burnum yanıyor.”

Derin gözlerini açıp şaşkınca elbisesine bakarken güldüm. “Bunu ödeyeceksiniz,” dedi. Çok ıslanmamıştı ama Damla bildiğiniz tükürmüştü kıza. Bölüm başkanlarından biri hâlâ ağzı açık elbisesinin eteğine bakan Derin’i kolundan tuttuğu gibi alt kata indirdi ve üzerini değiştirmesini istedi. Her zamanki gibi çantasında yedek kıyafet taşıya Derin ses çıkarmadan aşağı indi ve otobüsü bir sessizlik kapladı. Dışarıya dönüp fotoğraf çekmeye başladım. Bu sırada Çağatay’da Tuna’larla konuşmasına devam ediyordu.

Nefes verip ön kamerayı açtığımda Damla hemen Yağmur’un yerine yanıma oturdu ve Ece de bir koltuk bu tarafa kaydı. Selfie’ler havada uçuşurken arada Tuna’ya bakıyordum; telefonda Mert’le bir şeyler yapıyorlardı.

Çektiğim fotoğrafları Ece ve Damlayı etiketleyerek Ins-

tagram'a yükledim. Sahil tur atmaya başladığımızda ayağa kalkıp otobüse sürtünen yapraklara uzandım. Tam bir tane koparıyordum ki koçun bağırması bir oldu.

“Kızım ne yapıyorsun sen? Kafanızı ve kollarınızı dışarı çıkarmayın! Atarım sizi vallahi! Tehlikeli diyorum yavrum anlamıyor musunuz! Bir daha yaparsanız otobüsü durdurup indireceğim hepinizi!” Gözlerim kocaman olurken derin bir nefes verip yerime sindim. Bir otobüse rezil olmadığım kalmıştı zaten... Aslında buna devam edebilirdim. Böylece iner ve eve giderdim ama bunu Damla'lara yapamazdım. Burada olmayı seviyor gibiydiler.

Koltukta arkama yaslanıp yanımda getirdiğim hasır şapkayla yüzümü kapatırken Damla ve Ece kıkır kıkır gülüyorlardı. Damla'ya dirsek geçirdiğimde sustu ve Ece'yi de susturdu. Dakikalar sonra utancım geçtiğinde şapkayı kaldırdım ve Damla bir çığlık attı.

“Ne oldu senin yüzüne?”

Yüzü allak bullak olup kaşları çatılırken çantasından çıkardığı mini aynayı uzattı. Korka korka yüzüme bakarken Tuna'ların da arkaya döndüğünü fark etmiştim. Elim gözümün hemen altında, yanağımda, dudağıma az bir mesafe kala çizilmiş yere gitti. Yavaşça dokunurken sızladığında inledim. “Acıyor,” diye fısıldadım Damla'ya doğru. Görevli bir kadın. “Aşağıda tıbbi malzemeler var,” dedi ve başıyla işaret etti. Kafamı sallayıp Damla'nın önünden geçtim. Onlar tam kalkarken, “Gerek yok,” dedim ve hepsini oturttum. Adımlarımı merdivene atarken Derin'in, “Gülme komşuna, gelir başına,” dediğini duydum ama umursamadım. Karşılık verecek havada değildim.

Hızla merdivenlerden indim ve boş, kolilerle dolu karanlık alt kata adımımı attım. Film kaplı simsiyah camlardan içeri ışık giremiyordu ve bu yüzden etraf karanlıktı. Hemen

Merdivenin yanındaki floresanın düğmesine bastım ve biraz ydınlanan ışıktaki beyaz duvara sabitlenmiş, üzerinde kırmızı bir hilal olan kutuya yaklaştım. Kapağı açıp içinden pamuk ve oksijenli su çıkarırken koltuklardan birine oturdum.

Merdivenlerden birinin indiğini duysam da önemsemedim ve ıslattığım pamukla kanayan yarayı temizlemeye başladım. Birkaç saniye sonra elimdeki ayna ve pamuk hızla ekildiğinde sinirle kafamı kaldırdım. Omuz silkerek yanındaki koltuğa oturdu ve parmaklarıyla çenemi kavrayıp kafamı ona çevirdi. Pamukla yarayı temizlemeye başladığında suratımı buruşturdum. “Acıyor mu?” dedi o da suratını buruştururken.

“Dengesiz,” dedim suratımı elinden çekerek. Elindeki pamuğu almaya çalıştım ama izin vermedi. Tam yeni bir tane alıparacakken elimi çekti ve çenemden tutup ona döndürdü.

“Bunu daha önce söylemişlerdi,” dedi pamuğu yaraya bastırırken. “Onları da sırf bir oyun için mi öpmüştün?” dedim adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissederek.

“Sırf mı?” dedi. “Öyle olmamasını mı dilerdin?”

Hızlıca, “Hayır,” dedim.

Güldü. “Neye gülüyorsun?” dedim kaşlarını çatarak. Sözleri koyulaşmıştı ve yaraya odaklıydı. “Yaran,” dedi çenesiyle işaret ederken. “T’ye benziyor.”

Kaşlarımı çattım. Kucağındaki aynayı çekerek yaraya tutum ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Gerçekten de T şeklindeydi...

Ona döndüm. Omuz silkerek yarayı temizlemeye devam etti ve işi bittiğinde elindekileri çöp kutusuna attı. “Bilmen isterim,” diye söze başladım, “ben bildiğin kızlardan değilim.”

Sözleriyle sözlerimi böldü. “Hayır,” dedi. “Değilsin.” Sonra ayağa kalktı. “*Farklısın.*”

13. Bölüm

.Acıyorsun çocuk.

Gezi otobüsüyle yaptığımı -ama benim bir şey anlamadığım- geziden sonra sonunda kamp yerine geri dönebilmiş-tik. Etraf sessizdi, ormandaydık ve her an bir yerden böcek çıkabilir korkusuyla çadırımda oturuyordum. Aslında çok da büyük sayılmazdı ama yine de düşünebilmem için bana bir alan sağlıyordu.

Parmaklarım istemsizce dudaklarıma gidiyor, düşünceler beynimin aralık kapılarından içeri sızıyorlardı. Durduramı-yordum. Yine.

Her yaz gittiğimiz Bodrum yerine bir değişiklik yapıp bir yazlık satın alarak geldiğimiz Antalya için bambaşka hayallerim vardı. Daha sakin. Dalgalı değil... Düz, rüzgârsız... Çarşaf gibi derler ya, öyle bir *deniz*.

Öyle bir ben hayal etmiştim. Ama şimdi, çaresizce ve boşluğa düşmüşçesine kumlara vuran dalgalardan ibarettim... Kumlara vuruyordu benliğim. Birazı suya karışıyordu, birazı güneşte yanıyor.

Yüzmeyi biliyordum ama konu Tuna olunca *boğuluyordum*.

Onun değişik kişiliği beni bilinmeze doğru sürüklüyor-

du sanki. Bir an sinirlerimi yerinden oynatırken, bir an ona takılı kalıyordum. Bir an onu öldürmek geçiyordu içimden, bir an ise...

Çadırın fermuarı açıldığında Damla izin istemeden içeri girdi ve fermuarı tekrar çekti. “Öt bakalım minik kuş,” dedi karşıma geçip benim gibi bağdaş kurarak.

Damla... Onunla ortaokuldan beri çok yakın arkadaştık. Ailelerimiz de yakınlardı ancak Damla’nın ailesi sürekli çalışıyordu. Kardeşi yoktu, zaten onca işin arasında anne ve babasının bir de bunu düşüneneceğini aklımdan bile geçirmezdim. Onlar sadece, kızlarının geleceği için sürekli yatırım yapan ve çalışan iki insandı. Kimse onları suçlayamazdı. Bu yüzden birbirimize çok düşkündük.

Suratımızdaki o ifadelerden, gözlerimizden, kurduğumuz cümlelerden bile anlayabilirdik ne olup bittiğini. Şimdi ise sadece bunun getirdiği küçük, minik, sevimli ama acı bir gerçeği kucaklıyordum.

“Bacağıma doladığım bandanayı almak için beni öptü,” dedim tek nefeste. Gözlerimi ona diktim ve ifadesini izledim. Yüzündeki o hissizlik değiştiğinde derin bir nefes verip, “Biliyordum,” dedi. “Orada bir şeyler olduğunu biliyordum.”

“Beni öptü ve hiç olmamış gibi davranıyor. Nereye düştüm ben Damla?” dedim içimde gizlediğim o duyguları dizginlemeye çalışarak. Olmadığını biliyordum. Hayır, artık değil.

“Hangi taş kafalı bir kızı öpüp sonra da hiç olmamış gibi davranabilir? O beni ne zannediyor? Ben bunu kaldıramam... Bu kadarı olmaz. Basit bir özür bile dilemedi. Öyle bencil ki...” Sol gözümden damlayan sıcak sıvıyı sildim. “Öyle bencil ki beni hayatımda ilk defa bir erkek için ağlatıyor.”

Damla cebinden çıkardığı peçeteyi bana uzattığında te-
reddüt etmeden aldım. “Bunun olmasına ben mi izin verdim
Damla? Söylesene... Sen söyle. Ben mi izin verdim bunun
olmasına? Aklım almıyor. Nasıl bir oyun için... Ben...”

Hıçkırıklarım yüzünden konuşamadığım an Damla bana
sarıldığında kafamı omzuna gömdüm. “Oyun için...”

Dönüm noktaları... Hayatım boyunca bunlardan bahse-
dip durdum. Aptal dönüm noktaları. Onlara isim bile ver-
dim. Onları birleştirdim, kendime yön verdim. Kesip biç-
tiğim kalkanlarımın keskin mızrakları geçmeye çalışanlara
saplandı. Tek bir gözyaşı dökmedim. İnsanlar dökemedikleri
gözyaşları, kesemedikleri bilekleri yüzünden saçlarını kes-
tirirken ben her gün yeni bir başlangıç için uyandım. Bazı
günler bembeyaz, hastane odalarında... Acı, benim için artık
sadece üç harfli bir sözcükten ibaretken, neden şimdi daha
fazlasını hissedebiliyordum?

Oradaydı. Yaşıyordu sanki. İçimdeydi. Öldürdüğünü zan-
nettiğim ne kadarı varsa hepsi birleşip bir anda saldırıyorlardı
sanki.

Bu aptalcaydı. Evet, öyleydi... Ergen saçmalıklarından bi-
riydi. Geçmez diyordunuz ama geçiyordu. Demek istediğim.
gececekti. Geçmeyecek dediğimiz ne varsa hepsi bir gün yok
olup gidecekti. Biz de öyle olacaktık. Sanki hiç yaşamamış
gibi, *sanki hiç yaşanmamış gibi*...

“Bu ne demek oluyor Damla? Bu his ne?” dedim sakinle-
şir gibi olduğumda. Derin derin aldığım nefesler bana keli-
me oyunu yapıyor, *Derin*’in söyledikleri birer birer kulakları-
ma doluyordu. Umursamıyordum. Umursamıyordum ama.
işte...

Tuna, *hödüğün* tekiydi. Yüzde yüz odundan yapılma, tam
bir Çin malıydı. Dengesiz dangalağın önde gideniydi. Du-

daklarımdaki izin sahibiydi ve şimdi ne kadar ilaç içsem de, bant yapıştırırsam da geçmeyecek bir yaranın ta kendisiydi.

“Geçecek...” dedi ama sanki *geçmeyecek, sadece unutacaksın* der gibiydi.

“Birkaç gün sonra kamp da bitiyor, Antalya rüyası da.”

★★★

Otobüsten inerken son kez dönüp ona baktım. Günlerdir tek bir konuşma, tartışma, kavga ya da laf atma yoktu. Kamp günleri sessizce geçmişti. Ruh gibiydim. Sanki orada değildim.

Yağmur ve Ece’ye el salladıktan sonra Damla’yla beraber eve yürüdük. “Onlara veda edecek misin?” dedi yan eve giren gruba bakarak. Tuna, Yağmur, Çağatay, Mert, Ece... Geçmeliydi ama, değil mi? Bırakmalıydım hepsini.

“Gerek yok,” dedim.

Sessiz adımlarımızın izlediği yolu saatler kovaladı. Hava karardı. Güneş açtı. Bütün gece yatağında hiç kıpırdamadan sadece müzik dinleyerek geçirmiş, uykusuz bir şekilde hiç de aydın olmayan bu güne günaydın derken kulaklıklarından Mazhar Alanson’un seslendirdiği *Ah Bu Ben* şarkısı yankılanıyordu.

Ah bu ben kendimi nerelere koysam?

Saklansam bir yerlerde gizlice ağlasam...

Ah bu ben kendimi nerelerde bulsam?

Çekilsem sahillere, hayaller mi kursam?

Bugün, İzmir yolcusu kalmasıydı. Gün aydın olmasındı. Çabuk geçen bir ay çabuk unutuldu. Deniz, eski Deniz olsundu.

Gelecekte umduklarım şimdilik sadece bunlardı.

“Benim valizim hazır anne!” diye seslendim banyoya

girmeden önce. Temiz kıyafetlerimi alarak kapıyı açtım ve kapattım. Suyu açarak soyundum ve kabinin içine girerek suyun üzerimdeki tüm elektriği alıp götürmesine izin verdim. Keşke ona karşı varlığını reddettiğim duygularım da vücudumdan süzülen damlalar gibi akıp gitseydi her saniye. Her saniye azalsaydı keşke. Her saniye hissetmeseydi yokluğunu. Keşke buraya gelmek yerine teyzemle kalsaydım. Keşke zamanı geri almanın bir yolu olsaydı. Keşke o gün hiç yaşanmasaydı.

Dedem olsa ne derdi?

Biz keşke değil, hayırlısı der geçeriz.

Banyodan çıktıktan hemen sonra beyaz tişörtümü ve kot şortumu giyerek saçlarımı kurutup düzleştirdim. İki tel tokayla kenarlardan aldığım saçları arkaya tutturdum ve dişlerimi fırçalayarak banyodan çıktım. Koskoca 6 hafta. Burada haftam geçmişti. İlk haftalara sıkıcı dersek son haftalar yeterince heyecan dolu ve sürükleyici geçmişti.

Son bir şey olmuştu. Beni öpmüştü. Beni... Kafamı sallayarak düşüncelerimden arınarak odama girdim. Etrafa gezdirirken bir şey unutup unutmadığıma karar vermeye çalışıyordum.

Bencilce davranıp Yağmur ve Ecc'ye veda etmememi sarmazsak, bir şey unutmamıştım.

Eksik bir şey olmadığına karar verip merdivenlerden aşağı indim ve, "Ben hazırım," dedim çantasını alan anneme. Babam çoktan eşyaları yüklemişti arabaya.

"Arkadaşlarına veda ettin mi?" dedi annem Damla'yla ben aramda bakışlarını gezdirerek. "Yoksa kamp umduğunuz gibi geçmedi mi?"

"Ettik anne," dedim kafamı olumluca sallayarak. Ama üzgünüm, etmemiştik. Bir şeyler olduğunu sezmiş olmalıydı. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

“Çantalarımızı alıp babana yardım edin siz, ben doğalgazı ve vanayı falan kontrol edip geleceğim,” dedi annem yanımdan geçip alt kata inerken. “Efe’yi de alın!”

Kafamı salladım ve sessizce merdivenlerde oturan Efe’nin kolundan tuttum. Ayaklarını sürtüye sürtüye geliyordu. “Gitmek istemiyor musun?” dedim başımı hafifçe çevirip bir bakış atarak. “İstemiyorum,” dedi omuz silkip yerinde durarak. “Ama gideceğimizi biliyorum.”

“O kız yüzünden mi?” dedim hafifçe gülümserken. “Plajdaki,” diyerek belli ettim. Her gün annemle plaja gidiyordu, çünkü o kızda her gün plaja geliyordu. “Arkadaş olduğumuz mu?”

“Ona evlenme teklif ettim,” dedi. Damla’nın dikkatini çekmiş olacak ki ne olduğunu soran bir bakış attı. Yaklaşıp, “Sonra anlatırım,” dedim ve Efe’yle aynı hizaya gelmek için eğildim. “Ne dedi?”

“Bana tokat attı,” dedi kafasını kaldırıp büyük gözlerini gözlerime sabitlerken. Gülmemek için dudagımı ısırarak zorunda kalmıştım. Ne kadar içimden, “İyi yapmış,” demek geçse de çenemi kapalı tuttum ve, “Hayat,” dedim. “Eğer kaderinde varsa elbet bir gün tekrar karşılaşırısın. Belki seneye tekrar Antalya’ya gelir.” Ayağa kalktım ve elinden tutup onu Damla’yla beraber arabaya sürükledim. Kapıdan gördüğüm kadıyla babam Range Rover’in arkasına bütün valizleri kolaylıkla yerleştirmiş, sodasını yudumluyordu. “Abla,” dedi Efe evden çıkmadan hemen önce. Damla’yı takip ederken, “Evet?” dedim.

“Basketçi abiye ne olacak?”

Durdum.

“Hazır mısınız kızlar?” dedi babam sevinçle sodanın şişesini çöpe fırlatıp tam on ikiden sokarken. “Hazırız, değil mi

kızlar?” diyen annem başındaki hasır şapkayla evden çıktı, ev ve balıçe kapısını kilitleyerek arabanın ön koltuğuna bindi. Beni kendime getiren şey Efe’nin elini tutan elimi sıkıp salmasıydı.

“Biz gitmiyor muyuz?” dedi gözleri parlarken. Ne olmuştu bu bücürüğe? Şu anda sinirlerimle oynuyor olması gerekmez miydi?

Düşüncelerimi kapatıp, “Gidiyoruz,” dedim istemeyerek gözlerindeki parıltının sönmesini sağlarken. Sessizce yanımda yürüdü. Damla sol kapıyı açarken bende sağ kapıyı açtım ve Efe’nin geçmesine izin verdim. Ardından bende binerek kapıyı kapattım.

Bir şeyleri arkanızda bırakmak, tüm bu suçluluk duygusuna rağmen yaşamınıza devam etmek zor gelir bazen. Bilirsiniz ki her şeye rağmen hayatınıza devam edersiniz ama gelecek sürprizlerle doludur ve hayat şaşırtmayı sever.

İzmir’e döneli 2 gün olmuştu. Odamdan dışarı adımımı atmamış, hiçbir şey yememiştım. Karnımın boşluktan asitle büzüldüğünü hissedebiliyordum. Açtım, evet ama yemiyordum. Yemek saatlerinde ruhsuzca odamdan çıkıyor, masaya oturuyor, yemeğimle oynuyor, yemiyor ve herkes kalktıktan sonra ben de kalkıyordum. Boğazım düğümlemişti, yiyemiyordum. Bir şeyler eksikti. Sinirlenmiyordum. Öfkelenmiyordum. Olmuyordu.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü resmen. Kendimi tutmasam Tumblr’daki aptal sevgili fotoğraflarına bakıp bakıp hayıflanacak, Facebook’taki aptal ergen durumlarımı paylaşacaktım. Günlüğümü okuyup okuyup eski Deniz olmaya çalışıyordum.

DOBGp artık işlemiyordu. DOBGp, küçükken uydur-

duğum bir şeydi. Doğduğum andan itibaren vücudumu saran farklılık, beni buna itmişti. *Deniz olmak bunu gerektirir politikası*. Beyaz ahşaptan oluşturulmuş büyük çalışma masama oturup günlüğümün kapağını açtım ve rastgele karıştırmaya başladım. Tarih iki sene öncesi, Lise birinci sınıfa ilk başladığım zamandı. Okuldaki popüler kız koridordan geçtiğinde herkes ona yol verirken ben vermedim diye elindeki içeceğimi üzerime döküp, “Özür dilerim canım, ayağım takıldı,” demişti ve ben de, “Öyle mi canım?” diyerek onu taklit etmiş, yanımdaki çocuğun dondurmasını alıp kafasında ezmiştım.

Tarih iki sene önce, lise birinci sınıfın bittiği dönem. 21 Haziran. Sahildeki paten süren havalı kızlar biz Damla’yla taşlarda oturup konuşurken yanımızdan geçip tiksiniş, garip bakışlar atıyorlardı. Sinirlenip önlerini kesmiş, “Ne bakıyorsun?” diye bağırmıştım. Kız ağzındaki sakıza rağmen gülümserken tam ayakkabıma tükürmüştü ve sakızı da ağzından fırlamıştı. Hiçbir şey demeden, o arkadaşlarıyla elini beline koyup gülerken, sakızını aldığım gibi saçlarına yapıştırmış. saçlarından sürüyerek zorla benden ve Damla’dan özür diltirmiştim.

Ve bu sefer tarih yakın bir zamandı, bu sene. Okullar kapanmadan hemen önce, çıkmak istemediğim, hiç hoşlanmadığım bir çocuk okulun basketbol maçının ortasında koça oyunu durdurtup, bağıra bağıra bana çıkma teklif etmişti. Neyse ki saklanarak tribünde olmadığımı ve onu duymadığımı inandırmıştım -Damla’nın yardımlarıyla- ve maç devam etmişti. Çocuk da ceza yemişti tabii ama iyi bir oyuncu olduğundan mıdır bilmem, takımından atılmamıştı. O çocuk benimle her fırsatta konuşmaya çalıştığında garip hallere bürünüp kendimden uzaklaştırmış, soğutmuştum. Çünkü Deniz olmak bunu gerektirirdi. Eğer çıksaydık, en fazla bir

aya kalmadan ayrılırdık ve ben kimseye etiket olmak istemiyordum. Diğer insanların yaptıklarını değil de kendi içinden geleni, kendi istediğini yapmak... Ailemin bu konu üzerinde hiçbir baskısı yoktu, bana hiç, “Neden yaptın?” gibi saçma bir soru yöneltmemişlerdi. Sorduğum her şeye izin veriyor, “Senin isteğin,” ya da, “Senin düşüncen,” diyerek saygı gösteriyorlardı. Bir ara bunun ne kadar ileri gidebileceğini düşünerek her tarafında dövmeleleri olan bir çocuğu parayla ayarlayıp kısa mini kırmızı elbisemle gece gece annem ve babama, “Ben arkadaşlarımla bara gidiyorum,” demiştim, 16. doğum günümünden birkaç hafta sonraydı. Ne demişlerdi biliyor musunuz? “*Gidebilirsin.*” İnsan kızını hiç tanımadığı, sigara içen, dövmeli, kaslı ve ondan tam dört yaş büyük bir çocukla gece gece mini bir elbiseyle dışarı, üstelik de bara gitmesine izin verir miydi? Söz konusu Özer ailesiyse, cevap evet. *Saygı işi biraz fazla abartılmıştı sanki.*

Bu depresyonumsu duyguyu daha fazla sürdürmenin anlamsız olduğunu düşündüm. Sonuçta o İstanbul’daydı ve ben İzmir’deydim. Okullarımız, sevdiğimiz şeyler, hepsi farklıydı. Onun kapısını aralayamadığım ve henüz anlayamadığım gizemli bir yönü vardı. İlk geldiğim haftayı düşündüm istemsizce.

Lisedeki üçüncü yılım bu sene başlayacaktı ve düşündüğüm şeyler, yanımda olmasa bile her hücresiyle aklımı doldurduğumun kanıtıydı. Elim masanın üzerindeki telefona giderken ekranı kaldırıp şifreyi girdim. Boncuk yazısının üzerine tıklayıp telefonu kulağıma götürdüm. Ona boncuk diyordum, çünkü boncuk bomcuk gözleri vardı ve o bana Mavişim diyordu.

“Efendim Maviş?” diyerek açtı telefonu. Sesi çok kuru geliyordu. Yanında olmam gerektiğini anlamıştım. “Beş da-

kaya oraya geliyorum,” dedim ve daha fazla uzatmadan ka-
attım telefonu. Dolabımın yanındaki boy aynasına bir bakış
tım. Pijamalarımın dışarı çıkamazdım. Dolabımı açtığı-
mı beyaz bir şort ve mor, kalın askılı bir tişörtü giydim. Ti-
örtün üzerinde ‘smile’ yazıyordu, sanki hayat bana nispet
ıyormuş gibi. Değiştirmeye üşendiğim için telefonu alıp
odadan çıktım ve anneme Damla’lara gideceğim hakkında
bir şeyler söyledikten sonra apartmandan çıktım. Büyük bir
sitede oturuyorduk. Adımlarımı sitenin kapalı havuzunun
dışına attım ve kısa yolu seçerek çimenlikten hızla yürüdüm.
Büyük binanın önüne geldiğimde ise kapının şifresini gire-
rek otomatik açılmasını bekledim. Her dairenin 4 haneli bir
şifresi vardı, kapıyı açmak için anahtar yerine şifre kullanı-
lıyordu. Kapı açıldığında beklemeden yan yana duran asan-
sörlerden boş olana bindim ve dokuzuncu kata çıktım. Gelir
gelmez açılan kapı, kapıya dayanan gözleri kırmızı bir Damla
karşılıyordu beni. “Yapma şunu,” dedim ona tek adımda sarı-
larak. Hadi ama, ben bir buçuk ay boyunca oradaydım ama o
2 hafta da birinden bu kadar hoşlanamazdı değil mi? “Siktir,
Damla,” dedim tıslayarak kollarımı ondan ayırırken. “İçeri
geç, bu böyle olmayacak.”

14. Bölüm

Oradaydım. Oradaydın işte. Başını omzuma yaslamıştın, uyuyordun. Yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Geçmiş, geleceği düşünmeden önce gerçek olduğunu düşünmüştüm, öyle hissettiğim için. Öyle olmalıydı ama, öyle olmalıydı... Sonra uyandım. Böyle rüyalar göreceksen eğer uyusaydım ve bir daha hiç uyanmasaydım keşke.

1 Yıl Sonra

Umut.

Sen ne kadar itelesen, görmezden gelsen, *bitti* desen de orada bir yerde, kalbinde hâlâ nefes alıyor. Hâlâ yaşıyor. Gözlerini kapattığın anda hayallerini süslüyor; mavili beyazlı, hâlâ içinde bir yerde var olan o kırıntılarla. Uykuya daldığın an rüyalarında geziniyor. Omzunda yatıyor o umut, konuşuyor seninle, gülümsüyor, gamzeleri çıkıyor ortaya, kısıyor gözleri, hissedebiliyorsun. İlk günkü köşe bucak kaçtığın o umudu hissedebiliyorsun. Elini tutuyor, kumlara yatırıyor seni, gökyüzünü izliyorsun. O umut yıldızlar kadar gerçek. O umut yıldızlar kadar parlak ve o umut yıldızlar kadar ölümsüz. Yok olabilir, patlayabilir ama izi kalır. Yayıdığı ener-

ji nesiller boyu uzayda bir yerlerde saklanır. Parçaları dağılır etrafa, belki bir daha asla birleşmez ama yok da olmaz. Asla yok olmaz.

Bazen de sıcak bir yaz gecesi pencerenin ardından baktığın ay kadar inanılmaz. Yüzlerce ışık yılı uzakta ama yine de var, yine de yaşıyor, yine de parıldıyor. Bazen küçülüyor, yarım oluyor, hilal şeklini alıyor, bazen görünmüyor bile. Ama sen biliyorsun orada olduğunu. Birkaç gün sonra tekrar ortaya çıkacağını, yine kalbine umut kırıntılarını saplayacağını biliyorsun.

Kaybolmak istiyorsun o zaman. Her ne yaşadıysan, her ne olduysa karınca kadar küçülmek istiyorsun. Saklanabileceğin bir yer, tüm bunlardan kaçabileceğin, girebileceğin bir delik.

Tom ve Jerry çizgi filmini çok izlerdim. Her seferinde Jerry'nin Tom'dan kaçacağını bilsem de yine izlerdim. Aynı bölümü defalarca izlediğim de olmuştur, bu bir gerçek. Bir keresinde Jerry yine Tom'dan kaçarken, o küçük fare deliğine girmişti ve Tom oraya ulaşamamıştı. Sadece patisini sokabiliyordu ama o da nereye kadardı ki? Jerry yeteri kadar geriye gitse yeterdi. Kurtulurdu. Biterdi. Tom ona ulaşamazdı. Benim istediğim de tam olarak buydu işte. Küçülüp, kimsenin beni bulamayacağı bir deliğe girmek ve bir daha da çıkmamak. Eğer bu his kaybolacak olsaydı, oradan bir daha asla çıkmamayı kabul edebilirdim.

"Damla," dedim patenle üzerine doğru gelirken. Gülümsemesini suratından silmeden bana doğru döndü ve hızlanıp yaklaştım. Kolundan tutarak geri dönüp ileri sürdüm ve hızlanarak tekrar geri döndüm. "Var mısın yarışa?"

"Saçmalama," dedi gözlerini devirerek. "Deniz buraya gelir misin?"

"Bugün ne kadar çok saçmalama diyorsun?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Hem saç-malanmaz, saç-taranır."

“Hayır,” dedi yüzünü buruşturarak. “Bu iğrenç espriyi yapmadın Deniz, hayır...” Tekrar omuz silkip kahkaha attı. Ğında, “Evet, yaptım,” dedim ellerimi açarak ve patenle geriye kaydım.

Bana sinsi bir gülüş atıp bir anda üzerime doğru gelmeye başladığında panik oldum ve arkam dönükken geri geri kaymaya başladım. “Hayır, hayır Damla dur üzerime gelme.” Biri bir şeyi üzerime doğru sürerken ya da üzerime doğru gelirken panik olur ve mutlaka kendimi incitecek bir şey yapardım, istemeden de olsa.

“Mertcan, buraya gelir misin? Hadi gel ve arkadaşına yardım et, Mertcan!”

Bana doğru gelirken birden durdu. Paten üzerinde dengede duramadığı için bir anda popo üstüne düştüğünde ben de durdum ve yanına doğru ilerledim. Normalde olsa ona gülerdim ama yine bir şeye hüzünlenmiş, yine bir şeye durgunlaşmıştı. Yüzünden anlayabiliyordum.

“Ne oldu?” dedim yere otururken. Patenler yüzünden eğilemiyordum.

“Onun adını söyleme,” dedi Damla başını kaldırıp gözlerime bakarken.

Mertcan’a kendi aramızda Kıvırcık diyorduk. Çünkü Damla, büyük ve açık renkli mavi gözleri olan, Tuna Solman’ın en yakın arkadaşı Mert Öztürk için *acı çekiyordu*. Buna ne diyebilirdik? Sevgi mi? Aşk mı? Hoşlantı mı? Damla buna bir isim koymuyordu. Koyamıyordu. Aylar önce bunun için onu suçlamayı bırakmıştım. Mertcan ismi, küçük bir eki attığımızda yalın olarak Mert şeklini aldığı için Kıvırcık diyorduk Mertcan’a. Damla’yı yaralamaması için. İronik bir durum.

Ve ben şimdi onun adını söylemiştim. Düşüncesizliğin

libine vurmuytum, berbat bir arkadaş gibi hissediyordum. Hatta gibiyi atarsak, berbat bir arkadaşım. Ailemin Antalya ekliini kabul etmemeli, o yaz ben Damla'lara gitmeliydim. Antalya'ya gitsem bile diimini sıkıp bir ay daha uslu durmalı ve Damla'yi çağırmamalıydim. Yüzlerce *keşke*, şimdi yaptığım değil de yapmadığımı şeyler için beynimde dört döndüyordu ve ben bu sefer baş ağrısını hak etmişim.

"Hadi kalk," dedim elimi uzatırken. Başımı kaldırıp acı acı yüzüme baktı ve sonra da elimi tutup kalktı. Sahilin yanındaki kaykay pistindeydik. Lise üçüncü sınıfı geride bıraktığımızdan bu yana üç ay geçmişti. Okulların açılmasına bir hafta kalmıştı ve artık son sınıftık. On birinci sınıf, Damla ve benim yazı arkamızda bırakıp unutmaya çalışmamızla geçmişti, yani *berbat*. Evet, bütün o dokuz ayı tek bir kelimeyle açıklayabiliriz. *Çöp*. Günlüğümün sayfaları gibi yırtıp atmışım. Parçalamışım. İçimdeki hissi durduramamışım belki ama kaynağını keşfedebilmişim. *Umut*. Ama yeni arkadaşlar edinmiş, bir arkadaş grubu kurmuşum.

Hafta sonları sabahtan akşama kadar, hatta geceleri bile paten kayıyor, geziyor ve yapabildiğimiz kadar çılgınlık yapıyorduk. Kalbimin kapılarını sonuna kadar kapatmış, kilitlemiş ve bir de üstüne bekçi dikmişim. Benim bekçim Damla'ydı. Onunki ise bendim. Kalbimin bir daha asla kırılmasına izin vermezdim. Kullanılmaya izin vermezdim. Veremeyecektim.

"Boş ver," dedi Damla, sanki çok kolaymış gibi. *Boş ver*. Ne kadar da kolay bir kelimeydi öyle... Umursamadığını göstermek için kullanılabilecek en sade ve boş kelime. Ama asla gerçekten umurunda olmadığını göstermez, en azından kendin bilirsin. Boş ver kelimesi sadece insanların sana bakmasını istemediğin o acıma duygusunun üzerini kara bir

çarşatla örter ve gelen bütün renkleri soğurur. Bütün canlılığı yutarsın. Geriye sadece karanlık kalır, sanki daha fazla karabilecekmış gibi kararır etraf ve sorular beynini kemirir yine. Durgunlaşırsın. Buna *içine atmak* denir. Siyahın bütün renkleri yutması gibi. Ama nereye kadar?

Birikenler, patlayacak noktaya gelene kadar. İşte o zaman değişirsin. Çünkü değişmek zorundasındır. Çünkü hayat devam ediyordur ve sen nefes alıyorsundur. Çünkü nefes aldığıın sürece *umut* vardır.

“Siktir.”

Mertcan’ın küfrüyle ensesine bir tane patlattım. “Küfür yok.”

“Gelenlere bak,” dedi kafasıyla önünü işaret edip. Gözlerimi devirdim. “Siktir.”

Bana garip bir bakış atıp güldü. Ne demek istediğini anlamıştım. ‘*Küfretme diyene bak*’ tı bu bakışının anlamı.

Damla, “Ben hallederim,” diyerek soğuk içeceğini Doğukan’a bırakıp ayağa kalktı ve buraya gelen Topuklular’a doğru ilerledi.

Onlara Topuklular diyorduk, çünkü üç kişiydiler ve giydikleri ayakkabılar hep topuklu oluyordu. Ayrıca süslüydüler Amerikan filmlerinden fırlama üçüz kardeşler gibi ortalıkta geziniyorlardı. Biri sürekli pembe giyiniyordu ve yakışsa saçını bile pembeye boyatabilecek kadar seviyordu pembeyi. Diğeri de platin sarışı boyalı saçları gibi sürekli sarı giyiniyordu ve bembeyaz bir teni vardı. Her zaman ortalarında olan Begüm ise mavi giyinirdi. Maviyi severdim ama Begüm’e yakıştığı pek söylenemezdi. Ayrıca Begüm, Doğukan’ın eski sevgilisiydi. Ya da kurbanı mı demeliydim? Doğukan tam bir

psikopattı. Çıktığı kızların isimlerini bir deftere yazıyordu ve o defter bitene kadar kızların isimlerini oraya yazmaya kararlıydı. Ona yakında dünyada kız kalmayacak diye kızılıyordum. Ama ben, Burcu veya Damla'ya değil. Bizimle o şekilde ilgilenmiyordu, çünkü biz arkadaşlık. Belki de tek, kız olan arkadaşlarıydık.

“Bir sorun mu vardı Topuklu?” dedi Damla ellerini beline koyup karşılarında dikilirken.

“Sevgilimi görmeye geldim,” dedi Begüm ona. Damla histerik şekilde güldü ve o insanı sinir eden, bilmiş kız bakışını attı. “O senin sevgilin değil.”

Begüm eğilerek tane tane konuştu. “Ve bu da seni ilgilen-dirmez.”

“Bakalım o seni görmek istiyor mu?” diyerek araya girdim ve Doğukan'a döndüm. Oturduğu yerden ayaklarıyla kaydırıp durduğu kaykayı kaydırmayı bıraktı ve, “Bir düşüneyim,” dedi elini çenesine koyarak. Saniyeler sonra ise, “Hayır,” cevabını verdi.

“Ah,” dedim başımı eğip Damla'nın bakışını taklit ederek. “Şansına küs.”

Begüm gözlerini devirdi. Yanındaki çakma sarışın, “Boş ver, hadi gidip alışveriş yapalım,” önerisinde bulunduğu gözü kapalı kabul edeceğini düşündüm ve tam olarak öyle oldu. “Gidelim,” dedi kafasını çevirip trip havasına girerken. Hemen ardından üçü de aynı anda döndü ve topuklularını kaldırıma vura vura yürüdüler.

“Yıkacaksın kızım kaldırımını, ağırlığını çok verme!” diye bağırdı Burcu arkasından gülerken. Damla da yerine otururken kafasını sağa sola sallayıp gülüyordu. “Bu kızlar umutsuz vaka.”

“Şununla konuşup onu ikna etsem iyi olacak,” dedi Doğukan.

“Ee Burcu,” dedi Damla, başka bir konuya dalarak. Bunun ne olduğunu biliyordum. “Duydum ki birileri çıkma teklifi etmiş?”

“Ve ben de duydum ki birileri de kabul etmemiş,” dedim gözlerimi devirerek Damla’ya bakarken. “Neden?” dedi omuzlarını çökerterek. “O çocuğun gözleri yosun kadar yeşil ve harika duruyor.”

Bakışlarımı Burcu’ya çevirdim ve o da omuz silkerek cevap verdi. “Berkay denilen çocuk. Kabul etmedim, çünkü ondan hoşlanmıyorum, anasınıfındayken her yemekte kusaçağını bile bile tıka basa yiyen bir çocuktü. Onun yüzünden aç kaldığım günleri hatırlıyorum.”

Güldüm. “Belki değişmiştir?”

Doğukan, “Hatırlıyorum o çocuğu,” diyerek kıkırdadı ve gözlüklerini çıkardı. “Lan hava kararmış, niye söylemiyorsunuz hâlâ güneş gözlüğü takıyorsun diye?!”

“Sen rezil ol diye,” dedim ve Mertcan’la beşlik çaktık. Bu bizim fikrimizdi. “Ne oldu? Az önceki kız bakmadı diye anladın sandık ama sende harbi birkaç tahta eksikmiş. Azıcık akıllı rolü yap da bir dahakine karizman iyice yerlere gömülmesin.”

“Bak bu iki oldu *Mavi Göz*, karizmam çizik dolu.”

Koruma kâğıdı taktırsan iyi edersin, esprisini yapacağım sırada az önce söylediği iki kelimenin farkına varmamla durdum ve yudumladığım Sprite boğazıma kaçtı. Damla farkına varıp sırtıma vurmaya başladığı sırada ayağa kalkıp öksürme seasına devam ettim ve sonunda geçtiğinde, Damla’yı Doğukan’a ölümcül bakışlar atarken yakaladım.

Doğukan, “Ne oldu?” dedi hiçbir şeyin farkında olmadan kaşlarını çatarak.

“Ya anlatmıştım ya,” dedim elimi saçlarımdan geçirerek.

“Şu Basketçi meselesi,” diyerek ona hatırlattı Mertcan.

Doğukan hatırlamış gibi kaşlarını kaldırıp, “Pardon ya,” dediğinde, “Sorun değil,” dedim. “Sadece o iki kelimeyi duymayalı uzun zaman olmuştu.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından yerime oturup, “Kaç haftadır?” dedim Doğukan’a dönerek. Oflayarak, “İki,” dedi ve başını geriye attı.

“Bu bir rekor,” dedi Mertcan ellerini havaya kaldırıp alkışlayarak. Burcu telefona gömülmüştü yine.

“Demek iki haftadır bir sevgilin yok,” dedim Doğukan’a dönüp. Sonra durup bu hissi bilmediğimi fark ettim. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı. “Nasıl bir şey?”

“Onlarla neden çıktığımı biliyorsun,” dedi Doğukan gözlerini bana doğru devirerek. “Öyle,” dedim. “Ama yine de nasıl bir duygu? Yani sürekli kendime soruyorum ama cevabını bulamıyorum... Bir insan neden kendine çok yakın birini ister ki? Yani, arkadaşlar bunun için var.”

“Orası öyle tabii,” dedi. “Ama bir kere o hissi tattığında, asla bırakmak istemiyorsun. Sonra biri gidiyor ve başkası geliyor.”

“Bu çok saçma,” diyerek burnumu kırıştırdım. “Hepsini sevemezsin.”

“İlkinden sonra boka sarıyor bu yüzden,” dedi onaylayarak.

“Yani tek bir şansın var?” İstemsizce tek kaşımı kaldırdım. “Bu resmen kumar.”

“Pekâlâ, konu saptı.” Doğukan ayağa kalkıp el çırpı. “Hadi canlanın millet.”

“Yine pizzacıyı arayıp sipariş verdikten sonra vazgeçtim mi diyeceğiz, yoksa rastgele bir numara çevirip telefon sapıklığı mı yapacağız?” diye sordum ayağa kalkıp gülererek. “Çün-

kü son defa numara çevirme sırası Mertcan'daydı ve babasını aramıştı."

"Evet," dedi Doğukan, Mertcan'a dönerek. "Sen bir daha numara çevirmiyorsun."

"Ne var ya?" Mertcan ellerini açarak itiraz etti. "Adam dolaptaki son gözlemeyi yemiş diyorum size. O gözlemeler Adana'dan geldi ve ben bir tane bile yemedim. Bunun anlamını biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

"Ben de bilmiyorum."

Akşam yemeklerinde genelde arkadaşlarımla beraber dışarıda olurum ama bu akşam yemeğinde özel olarak akşam yemeğinde bulunmam istenmişti. Ne diyebilirdim ki? Emir büyük yerdendi. Babamdan.

"Benimle konuşacağınız şey ne?" dedim çorbamdan bir kaşık daha alarak. Ses çıkarmadılar. Annem Efe'nin de çorbasını koyduktan sonra oturdu ve suyundan bir yudum aldı. Çorbamdan bir kaşık daha aldıktan hemen sonra babam kaşığını bıraktı ve boğazını temizledi.

İşte başlıyoruz, diye geçirdim içimden. Ne olabilirdi ki? Hastalığım yüzünden her ay bir hafta hastaneye mi yatmamı isteyecekti? Annem hamileydi ve bir kardeş mi geliyordu yoksa? Ah, hayır. Bunu kaldıramazdım. Bir süper zekâlı kardeşim varken bu iki olursa, kaçınılmaz sonum delirmek olurdu.

"Babanın iyi bir cerrah olduğunu biliyorsun değil mi kızım?" dedi babam, bir anneme bir bana bakarak. "En iyilerden," diyerek elimi elinin üstüne koydum ve geri çektim gülümseyerek. "Biliyorum."

“İstanbul’dan bir teklif aldım.”

“Ve kabul etti,” diyerek devam etti annem, ellerini *ben suçsuzum* dercesine havaya kaldırarak.

“Ne?” dedim babama dönerek. “Nasıl? Bundan nasıl haberim olmaz? Bana şimdi mi söylüyorsunuz bunu?”

“Sakin ol Deniz, nefes al,” dedi annem elini elimin üzerine koyarak ama elimi çekti. “Sakin olamam anne, bu benim hayatımı yönlendirecek bir karar ve çok önceden habercim olmalıydı.”

“Kesin değildi,” dedi babam. “Ama gerekli evrakları bu sabah hallettim ve Türkiye’nin en iyi hastanesine rekor bir maaşla baş cerrah konumuyla terfi ettim.”

“Sen buna terfi mi diyorsun? Bunun için mi?” dedim kaşlarını çatarak. “Son senemde okuldan ayrılacağımı mı söyleyeceksiniz biraz sonra da? Şaka mı bu? Kameralar nerede?” dedim inanmak isteyerek ve bakışlarını etrafta gezdirdim. Ama kamera falan yoktu. Her şey gerçektir.

“Tatlım, sakın ol,” dedi annem, bu sefer uyarıcı bir ses tonuyla.

“Sakin mi olayım?” dedim ellerimi açarak. “İstanbul’a mı gidiyoruz? Bu mu yani? Her şeyim, tüm arkadaşlarım buradayken hem de? Her şeyi yoluna koymuşken... İstanbul mu? Cidden mi?”

“Görevim bir hafta sonra başlıyor,” dedi babam ciddi bakışlarını üzerimde gezdirerek. “Ve iki gün sonra küçük hanım, iki gün sonra gidiyoruz.”

“Gitmiyoruz efendim, gelmiyorum ben!” dedim sandalyemi sertçe ittirip ayağa kalkarken. “Nasıl bana sormadan böyle bir teklifi kabul edersin?”

“Deniz bak kızım-”

“Dinlemek istemiyorum!” dedim bağırarak. Ellerim tit-

riyordu. Bunu bana yapmaya hakları yoktu. Düzenimi bozamazlardı. Yapamazlardı. Öfkeden gözlerim dolmuştu. Bağırmamla beraber bir gözyaşı gözümünden, bunu beklermiş gibi, aşağı indi. "Gitmek istemiyorum," dedim omuzlarım çökmüş bir şekilde sessizce mırıldanarak. Onca gürültünün ardından durgunlaşmam garipti. İşte bu da hayatın bana boş ver deme şekliydi.

"Bu konuşma burada bitmiştir küçük hanım," dedi babam ayağa kalkarak. "İki gün," diye ekledi ve masadan kalktı. "İki gün."

İki gün.

Peki, iki gün yeter miydi bu şehirdeki can kırıklarımı toplamaya?

15. Bölüm

Kafamı kaldırdım. Gözlerim aynadaki dudaklarıma takıldı.

Gözlerim doldu.

Alı hayır, yine mi başlıyoruz?

Güldüm. Hayat gülünecek bir şaka gibiydi. Sanki gülmezsem, şuracıkta yığılıp deli gibi ağlamaya başlayacaktım ve hıçkırıklarım boğazıma dizilecekti. Sanki biri gelip düşeyim diye itecekti beni. Düştüğümü görmeden gitmeyecekti. Sonra ben yine güç toplayıp ayağa kalkacaktım ve yine aynı şey olacaktı. Kimse beni yakalamayacaktı. Ben defalarca düşecektim ve kimse beni tutmayacaktı.

Daha bebekken tanıştım hastane denen o hapishaneyle. Orada doğdum. Ama bu kadarı yeterdi, değil mi? Normal bir insan bir sonrakinde grip gibi hastalıklara yakalandığında gelirdi veya kontrole ya da aşı olmak için... Sekiz yaşına kadar benim her günüm orada geçmişti. Sürekli hastalanıyordum. Bardaklar dolusu vitamin içiyordum. Şuruplar artık bir insanın içmesi gereken su gibi doğal bir hale gelmişti benim için. Annem bana içirmek için her seferinde *bu son*, diyordu. Ama hiçbir zaman son olmamıştı. Ben de biliyordum olmayacağı-

m. Ama yine de inanıyordum. Umutla doğmuştum ben, hep bir şeyler ummuştum. Umutsuz bir vaka olsam bile kalbim umut doluydu işte. Ve onu söküp almadıkları sürece de hep olacaktı.

Sekiz yaşından sonra iki yıl boyunca rahat bir şekilde yaşayabilmiştim. Bedenimi ameliyatların esiriydi ve ben oradan kurtulduğum her gün gülümsüyordum. Her gün gülümsüyordum ve yaklaşan fırtınayı fark edememiş, güneşe aldanmışım.

.Aç. Hayatım boyunca benimleydi, hayatım boyunca benimle kalacak. Ben böyle öğrendim.

Gözlerimden akan yaşları elime sildim ve tekrar sarıldım. “Hadi ama,” dedi Mertcan. “Hepimiz üniversite tercihlerine İstanbul’u yazacağız ve birkaç ay sonra bu kâbus son bulacak.”

“Ziyarete gelmezseniz kafanızı kırarım,” dedim Burcu’ya sarılarak.

“Orası bende!” Burcu elini göğsüne vurarak cevapladığında burnumu çektim.

“Sıra bende!” diyerek ayırdı Doğukan bizi. Sarılma merasimi bittiğinde, geride birkaç tebessümlük anılar kalmış bu şehirden gitmeye neredeyse hazırdım. Annemler çoktan o kapıdan geçip uçağa binmişlerdi bile. Gitme vakti yaklaşıyordu, zaman doluyordu ve benim elimde oraya gittiğimde mutlu olabileceğim hiçbir şey yoktu. Mertcan’ın saçlarını karıştırırken, “Saçlarını karıştırmayı özleyeceğim Kıvırcık,” dedim.

“Saçlarım da seni özleyecek,” diye cevaplayıp yanaklarımı sıktı.

“Bak aramazsan bozuşuruz,” dedi Damla koluma vurarak. “Oraya gittiğinde ne olursa olsun senden haberim olacak.”

Güldüm. “Sanki hiç gelmeyecekmiş gibi konuşuyorsun... Ailenle konuşup İstanbul’a geleceğine adım gibi eminim Damla.”

“O iş halloldu bil,” diyerek göz kırptı.

“Hadi hadi,” dedi Mertcan araya girerek. “Kız uçağı kaçırarak.”

“Kolay mı lan kaç yıllık kardeşini elin İstanbul’una bırakmak!” diye kükredi Damla ona. Mertcan ağzına hayali bir fermuar çekerken, “Sustum abla,” diye mırıldandı.

Telefonum çalmaya başlayınca çıkarıp arayana baktım. “Annem arıyor, gitmem lazım.”

“Deniz,” dedi Damla yaklaşıp mırıldanarak. “Tuna’yı bul ve ona yumruk at. Ama en sertini Mert’e sakla.”

“Koca İstanbul...” dedim. “Onları görmeyeceğime emimim.”

“Kaderinde varsa engelleyemezsin.”

“Ben kadere inanmam. Kader yoktur, tesadüfler vardır sadece.” Omuz silktim. Güldü. “Öyleyse aşk tesadüfleri sever, Maviş.”

“Bununla uğraşamayacağım, ne hali varsa görsün, umurumda değil,” dedim tekrar omuz silkerek. Elimini saçlarımdan geçirdim ve aralarından çıktım. “Bu bir veda değil ama yine de ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedim aralarından sıyrılıp kapıya doğru yürürken. El salladım onlara. Damla’nın gözleri dolu doluydu.

“Sevgili bulmadan bana gözükmeye Doğu!” diye seslendim gülerek. “Ve her gün Kıvırcık’ın saçlarını karıştırma görevi de senin Burcu,” diye ekledim.

“Kıvırcık dayanışması istiyorum Burcu,” diyerek itiraz etti Mertcan. Burcu kahkaha atmaya başladığında ben de güliyordum ama gözüm Damla’daydı.

Sonra önüme döndüm ve biletimi kenardaki görevliye verdim. Onaylayarak içeri geçmemi söylediğinde son kez dönüp el salladım ve başka bir hayata ilk adımımı attım. Öyleydi. Başka bir hayat... Ben Deniz Özer'dim. İzmir'de doğup büyüyen yaralı kız. Ya şimdi?

Ver elini İstanbul...

★★★

"Duvarlar arasına gizlenmiş sitelerden nefret ediyorum," dedim etrafa göz atarak. "Neden normal bir mahallede bir apartman dairesi ya da bahçeli bir ev değil de büyük gökdenlenler?"

"Deniz." Annem adımlarımı bana doğru yönlendirdikten hemen sonra kolu omzumu sardı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bu güvenliğimiz için."

"Adını ezberleyemediğimiz, çoğunlukla görmediğimiz ruh gibi komşularla dolu beton yığınlarının arasında kalmak tansa normal bir aile gibi kapıyı birkaç kez kilitleyerek uyuduğumuz çocuk sesleriyle dolu bir mahallede kalmayı tercih ederdim." Gözlerimi büyük binaların arasında gezdirdim. "Bu daha insancıl olurdu."

"Teknik olarak," dedi Efe dikkatimizi ona vermemizi sağlayarak, "metrelerce yükseklikte, insan seslerinden ve aşağıda neler olup bittiğinden uzak yaşamak bizim için daha tehlikeli, yani güvenlikten bahsetme..." Bakışlarını anneme çevirdi. "Garip, anlaşılamayacak bir şekilde değişik ve sorgulamak gerek ama yine de bu görüşünde ablama katılıyorum."

"Bak, gördün mü?" Omuz silkip bileklerinden tutarak ellerini yüzümden çekti. "Yüksek IQ'lu zeki kardeş de konuştuğuna göre bu sefer bizim isteklerimize kulak verseniz daha güzel olurdu."

“Bunu babanla konuşacağım.”

Daha fazla konuşmadık. Elimdeki kulaklığımı ve telefonumu çantama koyarak büyük duvarlarla çevrilmiş yeni sitemize giriş yaptık ve yalıtımlı sert betonların arasından geçerek binamıza vardık. Bina sonunu göremeyeceğim kadar yüksekti. “Sanırım bu yüzden arkadaş edinemiyorum,” dedim annemlerden ayrı boş bir asansöre binerek. Yirmi altıyı tıkladım ve aynaya döndüm. “Beni insanlıktan ayıran büyük, uzun betonlar var.”

Daireye girdiğim an her şeyin yerli yerinde ve temiz olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Bu annemin işiydi. Belki biz gelmeden önce temizliği başkalarına yaptırmış olabilirdi ama bu, birazdan kolları sıvayıp temizlik malzemelerini çıkartarak bütün evi baştan aşağı temizlemeyeceği anlamına gelmiyordu. Çünkü benim tanıdığım Mercan Özer, aynen böyle yapardı.

Babam birkaç işi olduğunu söyleyerek bizi buraya bıraktıktan sonra gitmişti. Yani, büyük ve feralı yeni evimizdeki yalnızlığımızın tadını çıkarabilirdik. Arkadaşlarım olmadan, Damla olmadan... Yalnız.

Bu kelimedenden nefret ediyordum. Kim yalnız olmak isterdi ki? Her şeyin başlıca sebebi buydu işte. Bütün kötülüklerin, bütün nefretin sebebi buydu. Yalnızlık.

Dünyanın en acımasız, ölümsüz yaratığı da olsan; içindeki boşluğu hissedebilirdin. Herkes sana kötü, acımasız, berbat ve gözü dönmüş şekilde bakarken kimse bunun altında yatan nedeni sorgulamazdı. Sadece yargılanırdın. Oysa ne kadar kötü olursa olsun, kimse önyargıyı hak etmezdi. Geriye sadece insanlığın en büyük, aşılması imkânsız ve cevabının belki de kendi sonunu getirecek sorusu kalıyordu. Önyargıyı nasıl aşabiliriz? Ding, dang, dong. İşte altın cevap: Aşamayız.

Çünkü biz insanız. Çünkü biz benciliz. Canımızı yaktığını fark ettiklerimizi umursamayı keseriz, âşık oluruz, yara alırız, korkarız, mutlu oluruz, gülümseriz, uyuruz, ağlarız, yoruluruz... Bazen ise hepsi içimizde birikir de birikir. Nefes alamayız. Yangına kurban verdiğimiz ormanlardaki ağaçlar gibi o içimizdeki duygu küçülür de küçülür ama asla gerçekliğini ve kuvvetini kaybetmez. Bu bizim doğamızda var ve hangi duygu baskın olursa olsun yaşamaya mecburuz.

Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: *Geriye ne kalıyor?*

Acı kaçınılmazdır. Nefes almayı kesmediğin sürece ona da öylece son veremezsin.

Biz vampir değiliz, duygularımızı kapatamayız. İstesek de iteleyip yok saysak da gitmezler. Etrafımızdaki herkesi kandırabiliriz, onlara yalan söyleyebiliriz ve buna inandırabiliriz bile ama kendimizi değil. Acı; gerçek, canlı ve yaşıyor. İçimizde nefes alıyor. Hem de bizi oluşturan yegâne parçalar arasında ilk sıralarda geliyor. Acıyı başından atamazsın, görmezden gelemezsin; o hissedilmeyi talep eder. Çünkü herkes hisseder. Bunu basit bir örnekle açıklamak gerekirse; herkes bir gün ölecek.

Çantamı çıkarıp yeni odamda bir kenara bırakarak kendimi yatağımın üzerine attım ve telefonumu çıkarıp internette gezinmeye başladım. Zaman nasıl geçecekti? Burada ne yapacaktım ki? Okulun ilk gününü düşünemiyordum bile... Asla kendime güvenemezdin ama aynı zamanda da özgüven patlaması yaşıyordun. Asla o gün gelene kadar kendimi hazırlayamazdın ama aynı zamanda da tam anlamıyla hazırlanıydın. Bedenim, duygularım ve dürtülerim bir bütün olarak normal olmayı reddediyordu.

Kendimi bir anda Facebook arama kutucuğuna o kendime çoktan lanetlediğim adı ve soyadı yazarken buldum.

Hiçbir şekilde tereddüt etmeden ismini aratırken kaynağı belirsiz bir sıcaklık her bir yanımı sarmıştı. Saniyeler sonra profil fotoğraflarında onun olduğu bir sürü hesap çıktı karşına. Birden fazla hesap kullanıyor olamazdı, hepsi gerçek olamazdı. Birkaç profil aşağıya indiğimde adına açılmış bir sayfa olduğunu fark ettim. Sponsorluydu ve milyonlarca beğenisi vardı.

Gözlerimin sonuna kadar açıldığını hissedebiliyordum. Sadece bir yıl geçmişti üzerinden... Bir yılda neler değişmişti?

Profillerin birinde yüklenmiş bir fotoğraf dikkatimi çektiğinde üzerine tıklayarak açılmasını bekledim. Saniyeler için fotoğraf açıldığında, karşımda simasını hatırladığım üç çocuk vardı... Diğer çocuğu çıkaramıyordum bir türlü. İlk üçlü sırasıyla Mert Öztürk, Çağatay Yıldırım ve Tuna -adını kendime yasakladığım- Solman'dı. Diğer çocuğun kafasında bir bandana vardı ama onu daha önce görmediğime emindim.

Sonrasında elim kaydı ve dokunmatik ekran sonucu binlerce yorum gözlerimin önüne serildi. Çoğu kızdı ve hepsi onların ne kadar yakışıklı, sempatik ve tatlı olduklarından bahsediyordu. Sinirle telefonu kapatıp kendimi yastığa, geriye doğru bıraktı ve gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. Sinirlenmiştim. Bir sene önce saklanmış bir gizem, şimdi bütün gerçekliği ve sinir bozucu hayran yorumlarıyla geri dönmüştü, üstelik beynimin çoğunu işgal ediyordu.

Kendime gelerek uzanıp tekrar telefonumu elime aldığımda profilini gezerken başka bir sitenin bir profil linki olduğunu fark ettim... Vine. Tekrar tereddüt etmeden tıkladım. Bu tereddüt etmeden bir şeyleri yapma konusunda kendime daha sonra kızacaktım.

16. Bölüm

Sana isim koymayacağım, hayır. Çünkü sen kelimelerin kaldırmayacağı kadar anlamlı, sözlükte karşılığı olamayacak kadar çözülmesi zor bir bilmecesin. Ne desem, hayallerim kirlenmez? Ne desem, hâlâ masum kalır sevgim? Ne desem, bu dünya siyaha boyamaz her yanımı? Diyemem işte... Diyemem.

“Mert yürü git şurdan.” Sinirle okulun bize ayrılmış çardağına otururken Mert omuz silkti ve devam etti.

“Oğlum ne zamandır iddiaya girmiyorduk zaten, bence yeni kız gayet güzel bir iddia...” Ellerini cebine sokup yanına oturdu ve Görkem’e dönerek, “Değil mi oğlum?” dedi.

“Lan bir kere de oynamadan, iddia falan olmadan bir kızla çıktığını görsem saçlarımı yeşile boyatacayım.” Mert gülüp, “Bunu yazdım bir kenara,” dedikten sonra Görkem elini sertçe ensesine geçirince hızla ayağı fırlayıp kötücül bakışlarını ona dikti. “Eh, bu yakışıklılığı tek bir kızla paylaşamam, o yüzden de-”

“O yüzden de en fazla bir hafta, değil mi?” Görkem sözünü kesip devam ettiğinde konudan sıkılıp değiştirmek için kafamı Mert’e çevirdim. “Kimmiş bu yeni kız?”

“Ne bileyim, dünkü cezam bizim cadının yanında evrakları dzeltmekti. Düzenlerken telefonda yeni ğrenci diye biriyle konuştu işte. Adını duyamadım ama kız mış.” Mert omuz silkerek ellerini cebine soktu. “Belki çok güzeldir ve takılırız.”

“Sen takıl, ben almayayım.” Omuz silktim.

“Aman eksik kalsın.” Güldüm.

Gökmen saçını düzeltip devam etti. “Bana bakın, kız masum, saf bir şeyse oynayanın anasını ağılatırım haberiniz olsun.”

“Katılıyorum,” dedim elimi kaldırarak. Yanımda oturup sabahdan beri başını kaldırmayan ağatay’ın kolunu da tutup kaldırdım. “e bir.”

“Bu zorbalığa girer,” dedi itiraz edecek ama ağatay ona gülüp kendi isteğıyle elini kaldırdığında Mert’e döndük. “İddia falan yok.”

“Neyse, bu ders Haleciğim beni odasına çağır mıştı, kahve alıp yanına gideyim bari.”

Görkem’in gidişiyle Mert yanıma kurulduğunda, “Ne var lan yine?” diyerek ona döndüm.

“Hadi iddiaya girelim. Yeni kızı kim kaparsa bir gün boyunca diğeri ona hizmet edecek.”

“Mert, siktirtme belanı yr git şurdan.”

“Ya hadi oğlum bozma işte.” Son harfı kız gibi uzatıp karşıma geçtiğinde homurdandım.

“Hayır,” dedim sertçe. Bu işlere karışmak istemiyordum. İçimde bir huzursuzluk vardı. Ya yine matematikten kalacaktım ya da eski sözde kız arkadaşlarımdan biri şuradan bir yerden çıkıp beni kullandın dramalarını yaşatacaktı. Buna hiç halim yoktu, hele bugün hiç yoktu. Okulun ilk haftası gelmeme geleneğimiz annemin bizi denetlemek için okula bas-

kınlar düzenleyecek olması gerçeğiyle son bulmuştu. Belki de düzenlemeyecekti; sadece o babamla konuşurken bunu duyacağımı biliyordu ve okula gitmem için söylemişti. Emin değildim. Üçüncü seçenek de olabilirdi tabii... Öğretmenlik için okula başvurmak. Babamla onu geçirdiği uzun hastalık sonucu işten ayrılmaya ikna etmiştik ama daha kırk yaşında bile olmayan bir kadını sahalardan uzak tutamazdık. O artık sağlıklıydı ve ben evde sıkıldığımı biliyordum.

Derin, kanlı öksürükler, aniden yükselen ateş, üşüyerek terlemek... Başta sadece grip ya da bir boğaz enfeksiyonu sanmıştık ama asıl gerçek annem hastaneye yattığında anlaşılmıştı. Kanseri başlangıcı demişlerdi. Kanseri başlangıcı... O kadar ani olmuştu ki. Bir, bir buçuk sene önce Antalya'da geçirdiğimiz yazın son günleriydi. Kaçık yan komşumuz Mavi Göz ve ailesinin, sarışın arkadaşıyla birlikte İzmir'e geri döndüğünü öğrendiğimiz haftaydı. Bizimle takılıp sonra da ortadan kaybolmaları biraz garip olsa da düşünecek bundan daha önemli bir şeyim vardı artık. Annem hastaydı ve biz bu yaz İstanbul'da kalarak anneme destek olmuştuk. Aylar önce atlatmış olsa da tetikleyen bazı şeyler vardı ve bunlara annem de ben de dikkat etmeliydik. Kanseri denilen illet benden her şeyimi alabilirdi, bunu yıllar önce anlamıştım. Ona bir kurban daha vermeyecektim.

"Evet."

"Hayır." Direttim.

"Evet."

"Senin derdin ne?" Ellerimi açarak bankta pozisyon değiştirip ona döndüm.

"Canım sıkıldı," dedi Mert omuz silkerek.

"İyi," Gözlerimi devirdim. "Ama istediğimiz her şeyi mi yapacak?"

“Evet.” Kafasını heyecanla salladı.

“Tüm okul Vine çocuğu Tuna Solman’ın neden yeni kızla ilk günden sevgili olduğunu konuşacak,” dedim kalkmadan önce. “Sen bu iddiaya benimle girerek çoktan kaybettin.”

“Senin varsa benim de *mavi gözlerim* var,” diyerek ayağa kalkıp kazanacağından emin bir şekilde okul binasına yürüdüğünde kafamı sağa sola sallayıp elimi saçlarımdan geçirdim. Belki annemle ilgilenmek beni biraz olgunlaştırmıştı ama Mert’e hiçbir şey katmadığı kesindi.

Yine de bir yanım Mavi Göz’ü merak ediyordu. Onun gibilerle çok karşılaştım sanıyordum ama öyle değildi. Bir, bir buçuk ay bizimle takılmıştı; karşımda ağzına bir şey bulaşacak, ruju bozulacak diye yemek yemeyen kızlara inat hayvan gibi yemeğe abanan biriydi. İkiye ayrılan kızların *aman onda çok kalori var yiyemem* bölümünden değil de *bundan iki paket daha alalım evde de yerim* bölümündendi ve ben bu bölümden bir kızla daha önce hiç tanışmamıştım.

Kafede kahvaltı ederken onu görüp yanımıza çağırman, onun kendini gizlemek için girdiği şekiller ve seslendiğinde bile hâlâ gelmemekte direnişi, popülerlik ya da yakışıklı çocuk peşinde olmadığının göstergesiydi. Anı yaşıyor, ne isterse onu yapıyordu. Onu kamptaki yarışmanın ortasında öpmüştüm, çünkü öpmek istemiştım ve bunun yarışmayla bir alakası yoktu. Tepkisini de merak etmiyor değildim. Ama o, bana yakınlaşacağı yerde uzaklaşmıştı. Kamp boyunca uzak durmuştu ve kamp bittiğinde ise İzmir’e döndüklerini öğrenmişim. Bu yaz da annemle kalıp Antalya’ya gitmediğimizden onun gelip gelmediğini öğrenememiştım ama belki de onu bir daha göremeyeceğimi aklıma kazıdığım da artık pes etmişim. Bir yaz hevesi olarak kalacaktı bende, o kadar.

★★★

“Baksana ya ben hâlâ senin ismini bilmiyorum,” dedim ona doğru bir adım atarak. Yüzü karanlıktaydı, adını çıkaramıyordum.

“Ama ben seninkini biliyorum, Dangalak,” diyerek karşılık verdi sesinin tatlı tınısıyla.

“Ha, ha, ha.” Bu sahte gülüşümün altında yatan bir anlam vardı. Hareketlerimi kontrol edemiyordum.

Bu, yaşanmış mıydı? Korkunç derecede tanıdık geliyordu bu sahne. Suyun içine girip bacaklarından tuttuğum gibi havaya kaldırdım ve geriye attım. Bir küfür mırıldanıp ayağa kalktı ve kahkaha attım.

Dakikalarca denizin içinde boğuştuğuktan sonra en sonunda geriye doğru çekilerek, “Tamam, tamam dur pes ediyorum,” diyerek kahkaha attı ve bana doğru kaldırdığı ellerini indirdi.

“Deniz,” dedi ıslak saçlarını geriye atarken.

“Ne denizi?” Etrafıma bakındım. “Balık falan mı var?”

“Hayır, Deniz,” dedi tekrar gülerek.

“Hayır, benim adım Tuna.” Gamzelerimin ortaya çıkacağını bilerek gülümsedim.

Yanlış bir şey mi vardı? Bir şey anlatmaya çalışıyordu ama anlamıyordum. Sonra birden yüzünde parlayan güneş çekildi ve ben onu gördüm. Kafasını sağ sola sallayıp yere bakarak güldü.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada uzaktan başka bir ses duyuldu ve her şey karanlıklaştı.

Uyandım ve ter içinde kaldığım yataktan doğrularak elimi saçlarımdan geçirdim. Rüya görüyordum. Bu sahneyi hatırlıyordum... Adını merak ettiğim için öğrenmeye çalışma çabalarımın sonuç verdiği ve o gittikten sonra adını daha yeni anladığım o gündü. Neden bilinçaltım onu hatırlamam için bana bu anıyı rüya olarak göstermişti ki?

Yataktan çıkıp banyoya yürüdüm ve ışığı açıp yüzümü yıkadım. Mert'e Damla'nın gittiğini söylediğimde, önce, "Oh be!" diyerek çığlık atmıştı sonra ise bütün gün evden çıkmamış ve Playstation oynamıştı.

Yüzümü kurulayarak yatağıma döndüm ve ellerimi kafamın arkasında birleştirerek tavanı izledim. Yarın Mert'in bahsettiği yeni kız geliyordu. Mert'in bir günlüğüne de olsa kölem olacağı düşüncesi beynimde yankılanıyordu. İddiayı kazanmalıydım.

17. Bölüm

*İstanbul'un esir aldığı gökyüzüne İzmir'den bir yıldız kaydı...
Hiç vazgeçmeyen, pes etmeyen ama her seferinde kaybeden bir yıldız.*

Hikâyelerin ilk bölümlerinde hep ne olurdu?

Kız yeni bir şehre, yeni bir okula gelirdi. Okulun kötü, hiçbir kıza bağlanmaz, ilk aşkıdan ihanete uğramış çocuğuna bulaşırdı istemeden de olsa. Hikâye böyle başlardı. Sonra nefret aşka dönüşür, çoğunlukla mutlu sona yelken açar ve genellikle mutlu sonla biterdi.

Ayakkabılarının bağcıklarına düğüm atarken Deniz'in aklındakiler bunlardan ibaretti. Böyle bir sahnenin yaşanmaması için kendini kötü çocuk bellemiş çocuklardan uzak duracağına emindi. Klişelerden nefret ederdi. Bunun yerine ilk günden okuldan atılmayı yeğlerdi.

Anahtarıyla kapıyı kilitleyip asansöre binerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Onu neler bekliyordu? Liseye ilk başladığı gün, herkesten önce, hava daha yeni aydınlanırken gelip okulun bahçesinde dikilerek binayı izlemişti. O okul ona yeni arkadaşlıklar ve yeni bir kimlik kazandırmıştı. Şimdi bu imkan bir kez daha ayaklarının önüne seriliyordu. Yeni bir ev, yeni bir okul, yeni bir şehir... Yeni-

n başlamak için gereken şeyler işte bunlardı ama o yeni-
n başlayamazdı. Acı, onu hiçbir zaman terk etmeyecekti.
n nefesine kadar onunla olacaktı ve ona unutmak istediği
r saniyeyi hatırlatacaktı. Sanki isminin anlamı acı gibiydi...
ünyaya acı çekmek için gelmişti sanki.

*Merhaba, yeni okulum. Seni üzmeyeceğim, söz veriyorum. Sa-
ce birkaç ay kaldı. Sonra gideceğim. Lütfen bana berbat anılar ya-
tma ve içindeki çocukluk sevincini benden alma. Ona ihtiyacım
ır. Bunu hissedebiliyorum.*

Ayrıca hissettiğim bir şey daha var.

Bu okul ve ismi bana tanıdık geliyor.

★★★

Mert, ilk defa ciddi bir şekilde okul koridorlarında Tuna
e beraber yürüyordu. Elinde bir sonraki dersin kitabı vardı
e geçen sene kaldıkları için sınav olacakları için kitabı karış-
tırıyordu.

“Nerede bu yeni kız?” Tuna’nın düşünceleri tamamen
Mert’i bir günlüğüne de olsa piyonu haline getirmek üzerine
oğunlaşmıştı. İddiayı o kazanacaktı, bunu biliyordu.

“Ne oldu? Bir anda ilgini mi çekti yeni kız?” Mert yandan
bir bakış attıktan sonra güldü.

Saniyeler sonra yanında biten Çağatay elindeki basketbol
opunu çeviriyordu. “Hangi yeni kız?” dedi kaşlarını çatarak.

“Dün sevgilinle mesajlaşmak yerine biraz bizi dinleseydin
imdi olaya Fransız kalmayacaktın.”

“Hadi ya.” Çağatay güldü. “Kız azılı çıkmasın.” Göz kırptı.
ğmur ve Ece de yanlarına geldiğinde konuşmayı bitirdiler.

“50’nin üzerinde bir şey alsam bari,” dedi Ece. “Fizikten
alamam.”

“Kopya grubu hazır, telefonları hocaya vermeyin,” dedi
Mert hepsinin yüzüne bakarak.

“Sen hâlâ akıllanmadın mı?” dedi Tuna. “Geçen sefer yakalandığında sıfırı dayadılar, bir de mahkemelik olduk. Ben uslu uslu sıfırımı alır otururum, kopyaya gerek yok.”

“Kanka.” Mert elini Tuna’nın gözlerinin önünde salladı. “Daha yeni kız gelmedi, etkileme numaralarına gerek yok”

Yağmur, Çağatay’a eğilerek, “Yeni kız mı geliyormuş?” diyerek yanağından bir öpücük çaldı. Çağatay kolunu omzuna attı. “Hımm, iddiaya girmişler.”

Yağmur’un kaşları anında çatıldı. “İddia mı?”

Ece de Yağmur’u duyarak, “Ne iddiası?” dedi ve hızlı adımlarla Tuna ve Mert’in önünde durarak ellerini beline yerleştirdi. “Bir kız üzerine iddiaya giremezsiniz, bu sefer olamaz.”

Ece’nin bir iddia geçmişi vardı. O dokuzuncu sınıfta buraya geldiğinde bir çocuk ona da oyun oynamıştı. Berbat bir histi. O söylediği her şeyi gerçek sanırken, aslında hepsi bir oyundu. Bir haftayı rüya gibi geçirdikten sonra, çocuk artık ondan hoşlanmadığını söyleyerek oyunu bitirmişti. Ece onun peşinden gitse de bir ay sonra bunun bir oyun olduğunu anlayarak bırakmıştı. Tabii bundan önce onu bir güzel rezil etmişti.

Aklına bu geldiğinde suratında acı bir ifade belirdi. Camı feci yanmıştı.

Yağmur, Çağatay, Tuna, Görkem ve Mert’le de böyle tanışmıştı. Şimdi altısı okulda bir gruptu ve kimse aralarına giremiyorlardı. Bulaşmaya cesaret edemiyorlardı, arkadaşlıklarının sınırsız olduğunu biliyorlardı.

“Adı neymiş kızın?” Yağmur merakla bakışlarını arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. “Ve Görkem nerede?” diye ekledi Çağatay.

“Adını bilmiyoruz, Görkem de Hale Hoca’nın yanındadır

ne.” Tuna gülerek cevapladığında çoktan kantine gelmişler-
. Her zaman onlara ayrılan masaya geçtiler. Bahçeyi gören
yük camın önüydü burası, hem girişi de görüyordu.

“Sizi onun etrafında aşk böcekleri gibi dolaşırken düşü-
müyorum,” diyerek itiraz etti Ece. “İddiayı bozun. Bu iş
lmaz. Sizi ifşa ederim.”

Tam o an, bütün grup gülüşürken, Yağmur’un cama kayan
özlerinden bir parıltı geçti. “Siktir...” dedi usulca. “Buna
anamıyorum.”

“Ben sana küfretmeyi yasaklamadım mı Yağmur?” Çağ-
ay’ın kaşları çatılırken Yağmur endişeli bakışlarını Tuna’nın
özlerine dikti. Kafasını uğraştığı telefonundan kaldıran
ına, “Ne oldu?” diyebildi Yağmur’a. *Ne olmuştu?*

Sahi ya, Deniz, kadere inanmıyordu değil mi? Kendi ka-
erinden habersizken...

O burada... Ama nasıl? diye düşündü Yağmur.

“Çağatay...” dedi Yağmur sevgilisine dönerek. Endişeyle
tefes alışları hızlandı.

“Ne gördün?” dedi Mert, Tuna’nın yanındaki sandalye-
inden kalkıp cama doğru giderek.

“Güzel kızmış,” dedi ve biraz kıstı gözlerini. Parlayan
navi gözleri ve yüzünü görmesiyle farkındalık hissi bütün
edenine yayıldı. Yavaşça mırıldandı: “Siktir...”

“Ya ne oluyor ya?” Tuna, elindeki telefonunu cebine atıp
yağa kalktı ve, “Ne gördünüz?” diyerek cama eğildi.

Oradaydı. Okulun giriş kapısından geçmiş, okul binasına
doğru gidiyordu. Telefonla konuşuyor, bir yandan da etrafa
bakıyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladığında gözleri fal taşı gibi açıl-
dı. “Siktir.”

18. Bölüm

Bir yumruk sinirini alabilir, belki onun canını acıtır ama iyileşir. Ama bir söz onu çok acıtır ve yarası hiç geçmez. Sen yine de ikisini de yap, içinde kalmasın.

“Damla,” dedim etrafıma bakarak. “Tamam, adı tanıdık geliyor ama emin misin onlarla aynı okula düştüğünden?”

“Adım gibi eminim,” dedi telefonun ucundan. “Onları görürsen Mert’in suratına bir yumruk geçir.”

“Neden?” Güldüm.

“Nedenini sorma işte, geçir sadece.”

“Tamamdır.” Seslice nefes verdim. Gidip sınıfımı bulmalıydım. Okulun bahçesine girdiğim sırada Damla aramıştı. Annemle konuşmuş olmalıydı, okulun adını duyunca onun aklına ne geldi biliyordum ama benim aklıma okuldan fazlası gelmiyordu. Sadece ismi tanıdıktı, o kadar.

Telefonu çantama atıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Müdürün odasını bulmalıydım. Sonra ders programımı, dolabımın anahtarını ve ders kitaplarımı almalıydım.

Çantamdan kimliğimi çıkaracağım sırada tam düşecekken çarptığım kişi beni tuttu ve doğruldu. Sakin geçeceğine dair kendime söz verdiğim okula gireli daha on beş dakika

olmamıştı ve ben birine çarpmıştım bile. "Pardon," dedim. "Önüne bakmıyordum-"

"Önemli değil," dedi. Kısa saçlarının etrafında bir bandana bağlıydı ve bu tanıdık geliyordu. Bandanasına bakarak hatırlamak için kendimi zorlarken elimi saçlarımdan geçirdim. Sanki kaza yapmış da hafızasını kaybetmiş biri gibiydim bugün, tanıdık gelen şeyler vardı ama hiçbirini tam olarak çıkartamıyordum.

"Şey," dedim çantamdan çıkardığım kimliğimi elime alarak. "Müdürün odası nerede?"

"Ah." Eliyle alınına vurduktan sonra gülümsedi. "Sen şu meşhur yeni kız olmalısın?"

"Meşhur mu?" Kaşlarını çattım. "Yeni gelen son sınıflara böyle mi deniliyor?"

"Haklısın, pardon, sadece..." Açıklayamayacakmış gibi bir ifade yüzünde belirdiğinde kafasını sallayıp elini uzattı. "Ben Görkem."

"Müdürün odası?"

"Bu kısımda senin de adını söylemen gerekiyordu." Güldü.

Gözlerimi devirdim. Bu bana birini hatırlatmıştı. "Deniz," dedim. "Şimdi, müdürün odası nerede?"

"İleride, büyük beyaz kapı," dedi benimle aynı hizaya gelip işaret parmağıyla gösterirken. Daha sonra zilin sesiyle geriye doğru adımlar atmaya başladı. "Tamıştığımıza memnun oldum."

"Evet, ben de." El salladıktan hemen sonra merdivenlerden havalı bir şekilde inmeye başladı. Okuldakilerin derdi neydi? Meşhur yeni kız olayı da neyin nesiydi? Kafamı sallayıp sorularımı beynimin tozlu raflarına kaldırdım.

Büyük beyaz kapıyı bulduğum anda derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım ve, "Gel," sesini duyduğum an içeri girdim.

“Ah, sen yeni öğrencisin değil mi?” Müdür, dizilerdeki kel ve göbekli amcalara kıyasla esmer, podyumdan düşmüş otuzlu yaşlarının sonunda ama hiç göstermeyen biriydi. Onu süzmeyi bırakıp, “Evet,” dedim sahte gülümsememi yüzüme yerleştirerek.

Çekmecesini açarak bir-iki kâğıt çıkardı ve bana uzattı. “Kâğıtlardan birinde sınıfın, öğretmenlerin isimleri ve ders programın var. Diğeri ise tamamen prosedür, ailene vermeni tercih ederim. Anahtarların biri okul dolabının, diğeri de kızların soyunma odasındaki dolabının anahtarı. Ders kitapların okul dolabında, ilk ders çoktan başladı.” Kol saatini düzelterek bana döndü. “Ama benim tercihim yeni öğrenci olduğumu ve benim odamda oyalanarak geç kaldığımı söyleyerek özür dilemen ve derse şimdiden başlaman yönünde. İyi dersler, Deniz Özer.”

Gülümseyerek odadan çıktım ve gülümsemem anında dondu. Ben? Geç kaldığım derse gireceğim? Bir de okulun ilk günü? O biraz zor.

Verdiği anahtarı çantama koydum ve merdivenlerden okulun girişinde gördüğüm bahçedeki büyük kantine indim. Bir çikolata ve su alarak masalardan birine oturdum. Herkes derste olmalıydı, kimse yoktu.

Okul büyüktü. Simetrik düzeni güzeldi, iç bölümü daha da güzeldi. Çikolatamı yiyerek ve suyumun son yudumlarını içerek oturmaya devam ettim. Dersin bitmesine daha yirmi dakika vardı. Sıkıntıdan oflayarak ayağa kalktım ve sınıfımı bulmak için üst kata çıktım.

Sınıfımı bulduğum an kapının önünde dikilerek derin bir nefes aldım ve okuduğum klişe hikâyeleri düşündüm. Ne oluyordu? Kız sınıfa giriyordu, okulun kötü çocuğunun tek oturma düzenini bozuyordu ve böylece bir savaş başlıyordu.

da yanı boş olan bir kızın yanına oturuyordu ve kızla öğlen teffüsünde konuşurken dikkat çekici kötü çocuğu çekiştiriyorlardı. Kız peşinden koşuyordu ve hikâyelerin sonu hep aynı sahne. *Sana ihtiyacım var* diyalogu. Biri üzerime *klişe sahlere alerjisi var* yazmalı.

Aniden gelen bir dürtüyle kapıyı tıklatarak içeri girdim. Oca ve bütün sınıf bana dönerken gözlerimi hocadan ayırıyordum. Kırmızı topukluları, bir karış eteği ve boyanmış saçlarıyla bir öğretmenden fazlasıydı. “Merhaba, hocam,” dedim tereddüt ederek. Kırmızı ruja boğduğu dudakları bir ilüminsemeyeyle aydınlandı ve, “Sen yeni öğrenci olmalısın,” diye şakıdı.

“Evet,” dedim. “Adım-”

“Deniz,” dedi elindeki küçük nota bakarken. “Değil mi?” diyerek onay bekledi. Kafamı sallayarak onay verdim.

“Ben de Hale Hoca, boş bir yere geçebilirsin.” Tekrar kafamı salladım ve sınıfa döndüm. 15-20 kişi olmalıydık, iki şilik sıralar maviydi. Etrafı incelerken arka sıralarda çivilenmiş bana bakan gözlere takıldım.

Yağmur.

Ece.

Çağatay.

Damla haklıydı. Burası onların okuluydu. Sadece inatçı ifzam ona sunduğum delilleri reddetmişti ve ben de böyle bir tesadüfün yaşanmayacağını düşünmüştüm.

Hâlâ tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? diyen iç sesime şılık derin bir nefes aldım ve omuzlarım yenilgiyle çöktü. Geç girdiğim ders su gibi akıp geçtiğinde zilin sesiyle karnı kollarımın arasına attım ve, “Şaka gibi,” diyerek müzlandım. “Hayat şaka gibi.”

Yağmur’un, “Deniz,” deyişiyle bir yıl saniyeler içinde

gözlerimin önünde akıp geçti. Antalya'ya gitmemiştik bu yaz, Yağmur'la veya Ece'yle ya da diğerleriyle hiçbir şekilde iletişim kurmamıştım. Tuna -adını unutmam gereken- Solman'ın bana yaşattığı o anın bedelini diğerleri de ödemişti. Koca bir yazımı çöpe atmıştım ve şimdi anılar bana göz kırpyordu.

Kafamı kaldırıp etrafımı inceledim. Üçü de etrafıma toplanmıştı. Masadan kalkıp kollarımı en yakınimdaki Yağmur'a doladıktan sonra, "Özür dilerim..." diyerek seslice nefes verdim. Ece ve Çağatay da sarılma sırası bekler gibi bana bakıyorlardı.

Çağatay'dan sonra Ece'ye de sarıldım. "Neyse," dedi affetmişçesine. "Artık buradasın."

Kollarımı Ece'den ayırdıktan sonra masanın üzerine oturan Yağmur bana dönüp kaşlarını çattı ve her şeyi bilmek istiyormuş gibi bir bakış atarak, "Sahi, ne oldu?" dedi. "Neden bir anda İzmir'e döndün ve neden şimdi İstanbul'dasın?"

"Uzun hikâye," dedim etrafı süzerek. "Sonra anlatırım. Şey-"

"Kantinde." Çağatay omuz silkti. "Onu kastettiğini biliyorum."

"Ben kimseyi kastetmiyorum," diyerek reddettim. "Sadece..."

"Onunla aranda bir şey olduğunu biliyoruz Deniz," diyerek tamamladı beni Ece. "Ama o da bu okulda ve sen de artık burada olduğuna göre eninde sonunda karşılaşacaksınız."

"Şimdi kantine inebilir miyiz?" dedi Çağatay gülüp kolunu Yağmur'un omuza atarak. "Deli gibi acıktım, sen de acımadın mı yeni kız?"

Ağzımı açıp, *aslında az önce yedim ama midemde biraz daha yer var*, diyeceğim sırada Ece'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve

ğmur'la Çağatay'a dönerek gözleriyle beni işaret etti. "Yeni
."

Çağatay "Hass..." diyerek kendini durdurduktan sonra,
ğmur şaşkın halde bana bakmaya devam etti.

"Tabii ya, *yeni kız*," dedi avcunu sertçe alnına çarpıp göz-
ini kapatarak.

Bugün ne oluyordu herkese böyle? Gökten zembille in-
ştim de haberim mi yoktu? Bu okula her yeni öğrenci gel-
ğinde böyle herkesin haberi olur muydu?

"Ne oldu?" dedim tekrar onları süzüp dudaklarımı birbi-
le bastırırken. Sanırım bugün sorularımın ardı arkası kesil-
ecekti ve başım hiç olmadığı kadar çok ağrıyacaktı.

Bilmediğiniz bir şey olduğunu fark ettiğiniz ve karşınız-
kinin bunu söylemek için sizi beklettiği sırada hissettiğiniz
renalin, bir de hiçbir fikriniz yoksa tavan yapıyordu. Bu
lar her ne kadar saniyeler sürse de kendinizi o anı yaşar-
n ağır çekimde gibi hissediyordunuz, zaman yavaşlıyor-
ı. Sanki bir filmin içindeydim ve yönetmen bu sahnenin
ır çekime alınmasını istemişti. Sanki o söylemeden hemen
ice bir şey olacaktı ve ben haftalar sonra öğrenecektim ne
ylemek istediğini... Ya da hiçbiri. Ya da bunlar yalnızca
ynimin bana oynadığı bir oyundu. Yavaşlatılmış sahne as-
da hiç yoktu. Sadece ben sabırsızdım.

"Şey," dedi elini ensesine götürürken Yağmur. Gözleri son-
z Çağatay ve Ece'nin üzerinde dolaştıktan sonra, "Bir iddia
rdı..." diye devam etti ve bana birkaç saniyelik düşünme
resi tanıdı. İddia. Normal hayatta maç sonuçları üzerine
nanan bir tür oyun ama işe *yeni kız* ve *okul* kavramlarını
ttıktan sonra bu oyun tamamıyla boyut atlıyor.

Ece, "Tabii hâlâ geçerli mi emin değiliz," diyerek düşün-
lerimle ördüğüm bağı kopardığında kafamı ona çevirdim;

bu şekilde devam etmesini istediğimi ifade etmiştim. “Yani yeni kız sen olduğuna göre...”

“Yani seni gördükten sonra fikirleri değişebilir.” Çağatay başparmağıyla arkayı gösterip kendi kendine kaşlarını çatıp düşüncelere boğulduğu zaman tekrar, “Yani,” diye başlayıp açıklamaya kalkıştığında Yağmur elini elinin içine alıp indirdi ve, “Bunu yumuşatarak söylemenin bir mantığı yok,” dedi. “Mert ve Tuna yeni kız üzerine iddiaya girmişlerdi, ilk kimin kapacağıyla ilgili. Kişisel algılama, kesinlikle sana yönelik değildi. Ki seni gördükten sonra da ortada iddia falan kalacağını düşünmüyoruz.” Dudaklarını birbirine bastırıp Ece ve Çağatay’a bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. “Konuşmamla işleri daha da batırma ihtimalim var, bunu ölçmem gerek. Şu an 1’den 10’a kadar nasıl hissediyorsun?”

“Şu an neredeler?”

“Bahçedeler büyük ihtimalle.” Kafasını hızla kaldırıp sesini sertleştirdi. “Ama hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Kesinlikle 11.” Aralarından geçtim ve sınıf kapısına doğru yürüdükten sonra sesli bir şekilde ekledim: “Tabii öfke olarak.”

Merdivenlerden hızla inerken kime çarptığımı, özür dileyip dilemediğim önemli değildi. Asıl önemli olan, akıllandığını, değiştiğini düşünmemdi. Bir sene olmuştu ve bana yaptığını hâlâ unutmamıştım. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı. Şimdi de ben olmasam, yerime gelen kız başka bir kız olsa, onunla da oynayacaktı. Muhtemelen iddiayı kazanmak için etrafında dolanacak, onun kendinden hoşlanmasını sağlayacak ve onunla çıkacaktı. Daha sonra ise kız tam ona âşık olduğunda ondan ayrılacaktı.

Sinirle soluduktan sonra son merdivenlerden bir hışımla atlayıp okul binasından çıktım ve herkesin etrafta dolaştığı

okul bahçesinde durup etrafa bakmaya başladım. Deli gibi burnumdan soluyordum, kalbim deli gibi çarpıyordu ve deli gibi de sinirliydim. Deli olma yolunda emin adımlarla ilerlediğimi söyleyebilirdik.

Öfkeli gözlerim onu bulduğunda beni fark ettiği an kaşlarını çatıldı ve dik oturup ayağa kalktı. Saçlarını kestirmişti, teni her zamanki bronzluğunu koruyordu ve o kendinden emin bakışları bu sefer donmuştu. Ona istediğim şaşırma anını yaşatmıştım, şimdi sıra bir başkasındaydı.

Yanına geldiğim an herkes bize dönmüştü ama pek de umurumda olduğu sayılmazdı. “Mavi Göz...” dedi ona son bir adım kala durduğumda. Şimdi Mert de ayağa kalkmıştı ve beni süzüyordu. Onların bu hallerini gören bakışların üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Muhtemelen çoğu ‘Bu kız kendini ne zannediyor?’ diye düşünüyordu ama odaklanabildiğim tek şey karşımdaki iki hödüktü.

“Tuna.” Sinirle gülümsedikten sonra döndüm. “Ve Mert.” İkisi de çok yakınımdaydı. Parfüm şişesini üzerine boşaltmış Mert’in vanilya kokusu burnuma dolduğunda bu sefer olduğu yerde donma ve her şeyi hazmetmeyi dileyebilme sırası bendeydi.

“Sen hiç âşık oldun mu Deniz?”

Elimdeki kahve bardağını ona uzattıktan sonra yerdeki yastığı alarak yanına oturdum ve dirseğimi koltuğa yaslayarak, “Nasıl yani?” diyerek daha da açık olmasını istedim. Sarı saçlarını sıkı bir atkıyuğu şeklinde toplamıştı ve üzerinde depresyon eşofmanları vardı. Gecenin bu saatinde bize gelmesinden aklını kurcalayan sorular olduğunu çıkarabiliyordum. O kafası karışıkken bana gelirdi ama ben kafam karışıkken sessizleşirdim, konuşamazdım. Sadece odamın bir köşesine kıvrılıp ayıcıklarına sarılırdım, en çok da Nomi’ye... Benim biricik, ayımsı maymunum...

“Onu gördüğünde kalbinin attığını hissettin mi?” Elindeki kahve bardağının üstünde parmaklarını gezdirdikten sonra kafasını kaldırdı. “Senden uzakta olduğu için her gece gökyüzündeki Ay’a, yıldızlara bakıp aynı gökyüzünün altında olduğuna sevindin mi? Böyle... Yüzü, gülümseyişi, onu sinirlendirdiğin anlar aklından çıkmadığında uyuyabildin mi? Kokusunu parfüm şişelerinde, şampuan aromalarında aradın mı?”

“Damla...” Devam edecekken elini kaldırdı ve gözlerini kapattı. “Hayır, Deniz... Konuşma. Lütfen, sus. Buna ihtiyacım var.”

Kahveyi kenara bırakıp kucığındaki yastığa eğildi ve kafasını yaslayıp uzandı. Krem rengi yastığın bir gözyaşı damlasıyla ıslandığını fark ettiğimde içim cız etti. Nazikçe saçındaki tokayı çıkardım ve saçlarını okşamaya başladım. Saçları vanilya kokuyordu... Damla, vanilya kokusundan nefret ederdi. Ama yeni banyo yapmış olduğumu hâlâ dipleri nemli saçlarından fark edebiliyordum. “Aptal kız,” diye fısıldadım yüzümde hissettiğim ıslaklığı silerek. “Ne yaptın sen?”

Beklemeden gözünün ortasına yumruğumu geçirdim. Sarsılarak yere düşen Mert sertçe inleyerek elini sağ gözüne götürdü ve etraftan hayret nidaları yükselirken, “Bunu neden yaptın ki şimdi?” diyerek tekrar inledi.

“Bu,” dedim iki yanımda sertçe sıkıttığım yumruklarımdan aldığım güçle. Dişlerimi deli gibi sıkıyordum ve öfkemin son demlerini yaşıyordum. “Bu, Damla içindi.”

Ağzı kocaman açılmış, gözleri Mert’te olan Tuna ise korku dolu bakışlarını bana çevirdiğinde ayağımı sertçe bacağına geçirdim ve, “Benden uzak durun!” diye bağırdıktan hemen sonra dolmuş gözlerimle fark ettirmeden okul çıkışına doğru koştum. Neler olduğunu hayretle izleyen bekçi itiraz edecek gibi olsa da yüzümü gördükten sonra geçmeme izin verdi ve kendimi hiçbir yerini bilmediğim İstanbul’un derinliklerine attım.

19. Bölüm

Sonra o gider. Çünkü en iyi yaptığı iştir bu. Senin için değerli olduğunu bilerek bir veda bile etmez sana. Son kez bakmaz bile. Gözyaşına bile bakmaz.

Sonra sen yine yalnız kalırsın. Yine korkmuş, yine kalkanlarını inşaat etmiş, yine “Bir daha asla...” diye içinden tekrar ederken bulursun kendini.

Ama o gelse, gözlerine baksa, adını söylese, sarılsa yine o kazanır. Bilirsin.

Genç kız psikolojisi hakkında bir kitap okumuştum. Kız defalarca kez çok sevdiği çocuktan karşılık alamasa da pes etmeyip devam ediyordu; aşkı için, o içindeki onu buna sürükleyen duygu için deli gibi uğraşıyordu. Ve sonra çocuk onunla olmayı kabul ediyordu. Bir haftayı rüya gibi yaşayan kız, tam yedinci günde bunun bir iddia için olduğunu öğreniyordu. Çocuk aynı dakikalarda ona berbat hakaretler savuruyor, aşağılıyordu. Kız daha fazla dayanamayarak, şehrin en büyük binasından atlıyordu. Kitabın son sayfaları da çocuğa yazılan bir mektubu kapsıyordu. *Çok sevdim seni*, diyordu kız mektubun son satırlarında. *Göstermelik diye değil, ilk görüşte de değil...* *Çarpıp düşürdüğü pamuk şeker için ağlayan çocuğa dayanamayıp*

sözlerinle onu susturduktan sonra birkaç paket pamuk şekeri eline tutuşturduğunu gördüğümünden beri... İçine atıp biriktirdiğin ne varsa, onlarla gerçek seni susturduğunu ve gecenin karanlığına karıştığını fark ettiğimden beri...

Her kötü çocuk hikâyesi iyi bitmez. Her âşık kızın sonu sahillerde sessizce şarkı dinlerken, gecenin misafir ettiği yıldızlara haykırırken bol bol gözyaşlarıyla biter ve bu seni büyütür. Olgunlaştırır. Yaşıtlarından farklı şeyler yapmaya iter.

Aşk dedikleri o üç harf öldürür insanı. Tüketir, yer, bitirir ve değiştirir. Anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğarsın ve her şeyi yeniden yaşarsın. Çünkü hayatın temelinde acı yatıyor... O da üç harfli. O da öldürür. Buradan çıkarabileceğimiz en sade cevap; *aşk eşittir acı*. Şimdi kalkanlarını kaldırıırken iki kere düşün, çünkü aşk için araladığın o kalkanlardan acı da sızacak.

Kendimi o halde bir taksinin önüne atıp binmemin ve beni en yakın sahile götürmesini söylememin üzerinden iki saat geçmişti. Çantamı okulda bırakmış olmama rağmen telefon kabıma ne olur ne olmaz diye sakladığım para hayatımı kurtarmış denebilirdi. Bir de kulaklığım yanımda olsaydı...

Hafiften esen hava yüzünden evlere kaçmış insanları anlayamıyordum. Ben burada kısa kolluyla kayalıklara oturmuş, ayaklarımı kayalara çarparak üzerime gelen dalgalarla ıslatırken onlar bunun ne kadar rahatlatıcı olduğundan habersizlerdi. Psikologlara ödenen paralar, içinde büyüttüğün sıkıntıları uyuyarak atmaya çalışmak ya da başka bir şey... Açıkçası, hepsi boştu. Psikolog dediklerimiz hiç tanımadığımız yabancılarla eş değerd, seni dinleyen bir arkadaşın olsa bu yeterliydi. Uyumak? Normal uyku ihtiyacımızın üzerinde uyuduğumuzda bunun sonucu baş ağrısından başka bir şey olmuyordu. Tabii bu da sıkıntıyı büyütüyordu.

Benim tercihim, kendini nelere vurduğu bilinmeyen dalgalara teslim etmektir. Gözlerimi kapatıp geriye uzandığımda ve kendimi rahat bıraktığımda, saniyeler içinde hepsi geçiyordu. Ağırılığımı üzerimden alıyordu. Okyanusun dibinde bir balık oluyordum, sonsuzluğa yüzüyordum.

Sonra aklıma adını çoktan unutmuş olmam gereken Tuna geliyordu. O an, bir martı gelip beni kapıyordu ve ölüyordum.

Ayaklarımı geriye çekip bağdaş kurduktan sonra cebimden telefonumu çıkardım ve Damla'yı aradım. Kulağıma tuttuğum telefon saniyeler içinde karşı taraftan gelen neşeli bir sesle açıldığında seslice nefes verdim ve bakışlarımı aşağı indirerek gözlerimi kapattım. "Buraya gelmen gerekiyor Damla." Ve kendimi tutamadım. Acil durum parolamız çaresizce dudaklarımdan döküldü. "*Sana ihtiyacım var.*"

"Çok sert vurdum ama," dedim gülerek ona kahvesini uzattıktan sonra ve yanına oturup ona döndüm. Her şeyi ayrıntısıyla ona anlatmıştım. Elimdeki çikolatalı süt paketi eve gelip düş alışımından sonra içtiklerimin beşincisiydi. Yağmur'la okulun arka sokağında buluşup çantamı aldıktan sonra eve gelişimin üzerinden saatler geçmişti ve Damla buradaydı. Çantasını toplayıp ilk uçakla buraya gelmiş olmalıydı. Sinirlenince başını alıp dünyanın öbür ucuna gidebilecek kadar zengin bir ailenin tek kızıydı ama bunu pek de umursadığı söylenemezdi. Onun bu huyunu seviyordum.

"Ama canı acımıştır," dedi kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturarak. Hemen ardından kafasını arkaya attı ve inledi. "Lanet olsun... Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Kaydını ne zaman alacaksın?"

“Babam halleder, onunla buraya gelmek için izin aldığım-
da konuşmuştuk.” Kahvesinden büyük bir yudum aldıktan
sonra devam etti. “Birkaç gün sizde kalmamı ve sonra bu si-
tede bir daire kiralayacağını da söyledi.”

“Tabii ki,” dedim onu onaylayarak. Damla annemin ikinci
kızı gibiydi. Babam da çok severdi. Efe adına ise konuşma-
mayı seçiyordum, çünkü çok değişken düşünceleri vardı.

“Kendimce bir karar verdim.” Kahve bardağını kafasına
dikip boğazını haşlamasını umursamadan konuşmasına de-
vam etti. “Madem yeni bir şehre ve yeni bir okula geldim,
yeni bir başlangıç istiyorum. İlk aşama olarak erkeklere
SGÇB atmaktan vazgeçiyorum.”

Dudaklarıma götürdüğüm çikolatalı süt pipetini geri çe-
kerek kaşlarımı çattım ve “Ne?” dedim paketi kenara koya-
rak. “Ama o bizi biz yapan şeydi.”

SGÇB, tam olarak erkeklere karşı kurduğumuz ortak it-
tifak kurallarından biriydi. Bize o şekilde yaklaşmaya potan-
siyel gördüğümüz her erkeğe *seni gebertirim çocuk bakışı* atı-
yorduk. Onlar tam olarak anlamıyorlardı ama önemli olan
bu değildi.

“Evet, bu yüzden 18’ine girmeye aylar kalmış ama hâlâ bi-
riyle çıkmamış iki kızız.” Gözlerini devirdi. “Bu gidişle evde
kalacağız. Bu yaşta çocuk doğuranlar bile var.”

Güldüm. “Mertcan, Doğukan ve Burcu nasıl?”

“Hepsi aynı bıraktığın gibi. Seni çok özlediler, gittiğin ilk
dakikalardan itibaren. Yokluğun İzmir’de fark ediliyor Maviş
ama özel olarak, bir daha yanımdan ayrılırsan seni öldürü-
rüm.”

“Sömestrde onları ziyarete gidelim,” diye bir fikir sürdüm
ortaya ama elini gerek yokmuş gibi salladı. “Onlar gelecek-
lermiş zaten, gittiğin andan beri plan yapıyorduk-”

Cümlesi çalan zille beraber kesildiğinde bitirmediğim çikolatalı süt paketine bir bakış atıp elime aldım. “Annemler Efe’yle alışverişe çıkmıştı, onlar gelmiştir herhalde,” dedim ama annemin de babamın da anahtarı olduğunu biliyordum. Efe gibi bir üstün zekâlının da kapının şifresini unutmuş olma ihtimali imkânsızdı. Onlarca komşumuzun birinin bile veni taşındığımız için bize tatlı getireceğini de düşünmüyordum. ihtimal bile vermiyordum hatta.

Çikolatalı süt paketinin pipeti ağızımdayken son damlaları da seslice çektim ve içimdeki merak duygusuna kapılıp normalde asla yapmayacağım bir şeyi yaptım. Kapının deliğinden bakmadan açtım.

“Senin burada ne işin var?”

Elimdeki son damlasını da içmek için can atarak sıkıttığım çikolatalı süt paketine garip bir bakış atıp kaşlarını çatığında, kalbimin şaşkınlıkla burkulduğunu hissettim. Sanki kalbim göğüs kafesimin içinde büküldü ve acıyla damarlarıma kan pompaladı.

Garip bir şekilde, “Selam,” diyerek pijamalarımın da bir bakış attığında elimdeki paketi indirip şaşkın bakışları çekemediğime mi yanayım, yoksa üzerimdeki biberonlu ayıcıklı kahverengi pijamalarımın karşısında durduğuma mı yanayım karar veremiyordum. Bence en rezili birbirine girmiş nemli ve taramayı unuttuğum saçlarımdı.

“Deniz kimmiş?” Damla’nın sesiyle kendime gelerek ırzına geçtiğim çikolatalı süt paketini kenara fırlattım ve sabahki olaylar yavaşça beynime dolarken patlamaya hazır öfkemi konudum. İstemsizce bakışlarım sertçe tekme attığını bacağına gidiyordu ve bir parçam, benden izinsiz onun için endişeleniyordu. O parçayı koparmak, söküp atmak istiyordum.

“Beni duymuyor musu-” Yanıma geldiğinde karşımdaki

Tuna'ya, namı diğer Basketçi ve Dangalak'a kızgın ve şaşkınlık dolu bir bakış fırlattı ve ağzını açıp kaşlarını çatarak bana döndü ama öylece kalmaktan başka bir şey yapmadı. O da şaşkıındı.

Birincisi, evimin adresini nereden bulmuştu? İkincisi, burada ne işi vardı? Ve üçüncüsü, cidden *evimin adresini nereden bulmuştu?*

Daha sonra her şey bir anda oldu: Tuna'nın, "Sen ne zaman geldin?" diyerek kaşlarını çatması, Damla'nın ona vurmaya yeltenmesiyle Tuna'nın geriye kayması ve Damla'nın kapının dışında kalması, sonra Tuna'nın içeriye girip sertçe kapıyı çarpması ve Damla'nın kapının dışından sertçe yumruklaması.

"Bilmiyordum," dedi bana doğru birkaç adım atarak. Duvarla arasında kaldığımda sırtımı kapıya yasladım. "Yeni kızın sen olduğunu bilmiyordum. Sadece Mert'in aptal eğlencelerinden biriydi."

"Seni davar! Aç kapıyı yoksa polisi arayacağım!"

Damla'nın boğuk sesi kulaklarıma dolduğunda gözlerimi gözlerine odaklayarak herhangi bir duygu aradım. Sanki gözlerine perde çekmiş gibiydi. Yüzü bunu yapmak istemediğini ama yapmak zorunda olduğunu gösterir gibi bir ifadeye bürünmüştü. Ne diyebilirdim ki? Onun yanında kalkanlar işe yaramıyordu.

"İddia olayı kapandı. Tamam mı? Okuduğum okula düşmenin ve İstanbul'a gelmenin senin isteğin dışında geliştiğini biliyorum. Annenle konuştum. Özür dilerim... Ama tüm bunlar o yaz kampın son günlerinde benden kaçıp, apar topar haber bile vermeden İzmir'e dönüşünü açıklamıyor. Bana bir açıklama borçlusun." Bana fırsat tanımadan konuşmaya devam etti. "Yarın okula geldiğinizde bizim masamıza gelir-

1
seniz her şeyi unutup yeni tanışmış gibi olacağımıza söz veriyorum ama gelmezseniz bu aramızdaki sorunu hiçbir zaman çözemeyeceğimiz anlamına gelir.”

Bir şey söylemem gerekiyordu. Onu buradan gönderecek, Damla’yı içeri alabileceğim ve söylediklerini düşünmek için yalnız kalabileceğim bir uyku seansı. “Git.”

Beni süzdü. Ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Bir süre gözlerime baktıktan sonra kafasını çevirip kolumdan tuttu ve beni geri çekerek kapıyı açtı. Damla açılan kapıyla öne doğru savrulurken, Tuna kenardan sıyrılarak asansöre bindi ve bizi öylece bıraktı.

“Bence İzmir’e dönmeliyiz,” dedim o gittikten sonra asansöre bakakalarak. Damla da olanlara şaşırmış bir şekilde bana bakıp, “Kesinlikle İzmir’e dönmeliyiz,” dedi ama ikimiz de bunu yapmayacağımızı biliyorduk.

20. Bölüm

Senin bilmediğin anlarda yanında olacağımı.

Damla, Yağmur'a dönüp biten televizyon dizisi hakkında saçmalamasını daha fazla dinlemek istemeyerek, "Kes," dediğinde ortaya atılarak devam ettirdim. "Kopyala."

"Yapıştır!"

Yağmur'un sesiyle Ece de gözlerini kocaman açarak başını telefonundan kaldırdı ve gülerek, "Tümünü seç falan mı demeliydim?" diye sordu.

Tuna'nın evimi resmen basmasının üzerinden iki gün geçmişti ve işte okuldaydık. Bahçedeki masalardan birinde oturmuş konuşuyorduk ve henüz bir masaya oturma olayı olmamıştı. Sadece biz konuşup anlaşılarak biraz erken gelmiştik, o kadar. İki gün boyunca Damla bizde kalmıştı ve yarın babasının sitede kiraladığı daireye yerleşecekti. Bu bizim için çok iyi olmuştu, çünkü yatıya kalma olaylarını annem, babam ve en önemlisi de erkek kardeşim olmadan gerçekleştirebilecektik. İstedikimizi yapabiliydik.

Yağmur ve Ece'yle ayrılmak istemiyorduk, bu yüzden onların arkadaş grubuna katılacaktık. Tıpkı Antalya'da olduğu gibi. Ayrıca onların masasına oturmayacaktık, onlar bizim

masanıza oturacaklardı. Bu yüzden erken gelip bahçedeki çardaklardan birindeki masaya kurulmuştuk.

Damla'ya döndüm. "Şu İzmir'e dönme işini belki ciddiye alırsak bir şansımız olabilir."

Gözlerini bana doğru devirerek kafasını yana eğip baktığında, "Tamam ya, tamam..." diye söylenerek önüme döndüm. Ben onun için endişeleniyordum... Mert'i görünce ne olacaktı? Onca unutmaya seans, kendini alışverişe vermesi -her ne kadar nefret etsek bile-, günde iki kitap bitirerek kitap karakterlerine âşık olmaya çalışması... Aslında onu anlıyordum. Ben de olsam gerçek hayattaki hödüklerin kalbimi kırmasına izin vereceğime, kitap karakterlerine âşık olmayı seçerdim. Tuna -kafasında sandalye kırmak istediğim- Solman kalbimi kırmış mıydı? Sanırım asıl sorun buydu. Mert haberi bile olmadan Damla'nın kalbine ulaşmış ve onu kırıp ellerine vermişti; Damla, Mert'in kalbini kırdığını kabul ediyordu. Asıl sorun da buradaydı. *Ben etmiyordum.*

Nasıl edebilirdim ki? Bu kabul edilemezdi. Ben onu öldürmek, suda boğmak, kafasını ezip duvara sürterek kıvılcıklar çıkarmak istiyordum. Ona karşı hislerim olamazdı. Olmamalıydı. Bunu kendime yapmış olamazdım. Bir erkekten hoşlanarak kendime, kalkanlarıma ihanet etmiş olamazdım. Bunu kabul etmiyordum, hayır.

Arkamdan gelen, "Hey!" sesini duyduğumda alıştığım sessizlikten koparak sıçradım ve yutkunup kendime gelerek arkamı döndüm. Bu çocuk, okulun ilk günü koridorda çarpıştım çocuktur.

"Beni mi takip ediyorsun?" Soru ağızımdan çıkana kadar ne kadar saçmaladığımın farkında bile değildim. Yine de güldü.

"Demek meşhur Mavi Göz sensin..."

Ece'nin gözlerini arkamdaki çocuğa çevirmesiyle telefonu elinden bırakışı bir olmuştu. Utanıyormuş gibi kollarını uzatıp dizlerinin üzerine koyduğunda şaşkınlıkla kaşları kaldırdım.

“Sen bunu... Nasıl? Nereden?”

Masada çaprazıma geçip oturduğunda Yağmur da ona dönüp, “Çağatay’lar nerede kaldı?” diye sordu ve hemen ardından bana döndü. “Bu Görkem, seninle Antalya’da olduğumuz yaz yine haylazlığı tuttuğundan ceza alarak babasının Bodrum’daki otelinde çalışmaya gitmişti. Hatta hatırlıyorsan bir ara konuşmuştuk, geri dönecekti ama otelde işler yoğunlaştığından dönememişti.”

Hatırlıyordum. Antalya’daki ilk haftalardan birinde akşam sahildeki partiye giderken Ece çok sevinçliydi ve ona bunun nedenini sorduğumda Yağmur, “Görkem gelecek, o yüzden,” demişti. Ama Görkem gelmemişi. Demek o çocuk bu çocuktı...

“Siz tanıyor musunuz?” sorusuyla Ece’ye döndüm. Utanıyor gibiydi ya da davranışlarını kontrol altına almak istiyormuş gibi duruyordu. Genelde kızlar hoşlandıkları çocuklarla aynı ortamdayken böyle olurlardı; sakinleşirlerdi, davranışlarını gözden geçirirlerdi, her şeye dikkat ederlerdi, bir şey söylemeden önce de eminim ki bin kere düşünürlerdi. İyi bir izlenim bırakmak isterlerdi ama bence bu saçmalık. Eğer utanç duygunuzu yenebilerseniz kendiniz gibi davranmalısınız. Bu hoşlandığınız çocuğun dikkatini çekebilmeniz için en iyisi olurdu. Eğer sakinleşir ve kontrol manyağı birine dönüşürseniz bunu sıkıcı bulabilir veya durgunlaşmanız yüzünden onun için bir hayalete dönüşebilirdiniz.

Bazen kendime şaşıyorum aslında. Başkalarına tavsiye verme konusunda profesyonellere taş çıkartırken konu kendim olunca cahilin önde gideniydim. Bakın bu dramdır.

“Okulun ilk günü çarpışmıştık, bana müdürün odasını göstermişti... Yanlış anladım sanırım, kusura bakma,” dedim Görkem’e hitaben. *Eyvallah* bakışı attı bana.

“Bu arada Çağatay’lar geliyorlar, ben bugün önden tanışmak için erken geleyim dedim.” Elini uzattı. “Ben Görkem.”

Ona ismimi söylememiştim. Birine ismimi söylemek sanki onun beni kırmasına izin vermem anlamına geliyor-muş gibi hissediyordum, bu yüzden birine ismimi söylemek zor geliyordu, yapmak istemiyordum.

Elini tutup salladım. “Deniz.”

Ve işte birine daha izin vermiştim. Hayatımı bölüp parça parça insanların eline veriyormuş gibi hissediyordum.

Bitmek bilmez dakikaların ardından sonunda üç kişilik bir erkek grubu bahçeye giriş yaptığında sıkıntıyla elimi saç-larımdan geçirdim. Onlar buraya doğru yaklaştıkça içimdeki his de bir çığ gibi büyüyordu. Elimi saçıma atıp bir tutamı ayırarak örmeye başladım.

“Neden saçını örüyorsun?” Sorusuyla Ece’ye döndüğüm-de dudaklarımı sıkıcı birbirine bastırmıştım. Damla bana ve masadakilere bir bakış attıktan sonra, “Ne zaman içini sıkıntı bassa saçını örer,” dedi.

“Hayır sadece örmek istedim, saçım gözümün önüne ge-liyor,” diyerek itiraz ettim ama Damla bana doğru kafasını devirip o *kime yalan söylediği sanıyorsun* bakışlarından birini attı. Ah... Senelerdir arkadaş olduğunuz birini kandıramaz-dınız... Bunu aklımdan çıkarmamalıyım.

“Tamam, peki, içimi sıkıntı bastı.” Ama bunun onunla alakası yok.

Evet, var.

Hayır, yok iç ses!

Ben senim. Beni kandıramazsın.

Düşündüğümüz gibi üçü de gelip masaya oturduklarında, yerlerimizden kıpırdamadık. Saniyeler boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Herkes masaya bakıyordu. Böyle ciddi bir ortam, muhtemelen Meclis'te bile yoktu.

Beşinci dakikanın sonunda Mert ve Görkem gülmeye başladığında, Ece de Görkem'e bakarak gülmeye başladı ve böylelikle ipler koptu. En sonunda herkes gülerken Tuna, Damla ve ben de tebessüm ettiğimizde çözülmesi neredeyse imkânsız bir problemi çözmüş gibiydik. Hem de sadece birkaç dakika içinde.

Böyle durumlar için her zaman cebimde bulundurduğum minik lastiklerden birini alıp ördüğüm saçımın ucuna taktım.

Dün akşamki bilmediğim futbol maçından konu açıldığında geriye yaslanıp onları sadece dinledim. Damla bile içinde Mert'in de olduğu bir sohbete katılabiliyorduyorsa, belki de içimdeki buzları eritebilirdim ama o kampta olanları asla unutamazdım.

Herkes kahkahalar atıp konuşurken kafamı kaldırıp Tuna'ya baktım. Yorgun gibiydi, kim bilir dün gece neden uyumamıştı...

Ve ben bir anda, kendimi yeni taşındığımız bu şehirdeki yeni okulunda, arkadaşlarımla bir çardakta oturmuş sanki hiçbir şey olmamış gibi onu düşünürken buldum.

★★★

Gökyüzü ile aramda metreler vardı ama denizin maviliği hep yanı başımdaydı. Küçüklüğümden beri o maviliklerde büyümüştüm sanki. Hiç bilmediğim bir yerde, hiç bilmediğim bir sahildeyken bile sanki senelerce buraya gelmişim de bir ton anım olmuş gibi hissediyordum.

İşte Coğrafya dersinde düşünebildiklerim ve bildiklerim bunlardan ibaret.

Kırklı yaşlarındaki hocamız elindeki sopamsı aletle haritanın uzanamadığı bölümlerdeki yükseltileri gösterirken dirseğini masaya yaslamış, çenemi de avucuma yerleştirmiş bir şekilde gözlerimi haritalardaki maviliklerde gezdiriyordum. Sanki gözlerimin maviliği beni mavi şeylere itiyor gibiydi, bu küçüklüğümden beri böyleydi. İlkokulda bahçede renkli bandanalarla takımımızı belirleyip oyun oynarken ben hep maviyi seçerdim. Oysa bütün erkekler mavi, bütün kızlar da pembe takardı. Sanki renklerin cinsiyeti vardı... Bu insanların beynine işlemişti. *Maviyse erkek, pembeyse kız*. Hayır.

Gözlerimi arka sıralardaki arkadaşlarımda gezdirdim. Hepimiz aynı sınıfta değildik. Ben, Tuna, Damla, Mert ve Görkem aynı sınıftaydık. Ece, Yağmur ve Çağatay da aynı sınıftaydılar. Aslında ilk güne kadar onların sınıflarındayım sanıyordum ama sonra beni bölümüme göre tekrar başka bir sınıfa yerleştirmişlerdi. Sorun yoktu, ta ki sınıftan içeri girene kadar.

Derin buradaydı. Bu okuldaydı. Bu sınıftaydı. Ve o benim aksime karşılaştığımızda hiç şaşırmamıştı. Burada olduğumu önceden biliyor olmalıydı.

Dersin başından beri oturduğu ön sıradan bana bakıyor, sonra da gülüp tekrar önüne dönüyordu ve sırasının üzerine telefonunu çıkarıp mesajlaşsa bile hocalardan hiçbiri bir şey demiyordu.

Biz arka sıralardaydık. Ben ve Damla en arkadaydık; Tuna ve Mert ne yazık ki önümüzdeydi ve onların önünde de Görkem tek başına oturuyordu.

Ufak bir tıklamayla kapı çaldığında öğretmen konuşmayı kesip diğer herkes gibi kapıya odaklandı ve kapı açıldı. Nö-

betçi öğrenci elinde minik bir not kâğıdıyla içeri girdi. “Deniz Özer, bu sınıfta mı?”

Bir şeyler döndüğüyle ilgili şüphe duysam da kaşlarımı çatarak el kaldırdım. “Evet, buradayım.”

“Çıkışta cezaya kalacakmışsın, kütüphanedesin.”

Şaşırarak ayağa kalktım. “Neden?”

Nöbetçi öğrenci ellerini açıp hoşnutsuzca, “Ben nereden bileyim?” dediğinde sınıftan birkaç kıkırtı yükseldi ama hocanın elini kaldırması ve nöbetçi öğrencinin sınıftan çıkmasıyla kıkırtılar kesildi.

Derin bir kez daha arkasını dönüp bana bakarak güldüğünde hemen önümdeki Tuna’ya bakıp göz kırptı. Tuna kafasını sağa ve sola sallayıp kafasını kollarının arasına, masaya attığında ben de ellerimi saçlarıma geçirdim. O an bana dönen bakışlarından anlamıştım ki beşimiz de bu işin kimin başının altından çıktığını biliyorduk.

Ders bitip de zil çaldığında Tuna sertçe sıradan kalkıp yanındaki iki arkadaşıyla sınıftan çıkmak üzere olan Derin’in kolunu kavrayıp dışarı çekti. Bütün dikkatler onlara yöneldiğinden sınıf da sessizleşmişti.

“Ama nasıl?” dedim kendi kendime itiraz ederken. Nasıl bana ceza verdirebilmişti ki?

“Derin ve Tuna’nın babası okulun sahipleri. Tuna’nın babası pek okul işleriyle ilgilenmiyor ve bu yüzden Derin okulda at koşturuyor. Hatta bunu kullanarak müdürü tehdit edebiliyor.”

“Onun o sıçan suratını alıp duvarda sürterek kıvılcımlar çıkarmak istiyorum.” Damla sinirle mırıldandığında yumruklarını sıkıttığını gördüm. “Bunu neden yapıyor ki?”

O an, sanki hepsi de nedenini biliyormuş gibi bana döndüğünde gözlerimi devirip kafamı çevirdim. Muhtemelen

yanak kızarma evresindeydim. Yanaklarım kızarmadan önce avuç içlerim kaşınırdı, hemen sonra boğazımdan yükselen bir sıcaklık basardı ve kızarırdım.

“Ben biraz hava alacağım,” dedim aralarından sıyrılıp sı-nıftan çıkarak. Belalı bir çakma sarışın istediğim son şeydi.

Okulun üst kattaki kantinindeki büyük terasa çıktıktan sonra korkuluklara yaslanıp serin havayı içime çektim. Bu-gün yağmur yağacak gibiydi, gri bulutlar gökyüzünde yer-lerini almışlardı ve tek bir açıklık bile yoktu. Sadece tenimi ürperten o rüzgâr saçlarımı uçuruyordu ve buradan boğaz köprüsünü görebiliyordum.

Son dersler de bittiğinde sınıfta, çantamı topluyordum. Ders boyunca düşünmekten renkli kalemlemlerimle defterimin birkaç sayfasını saçma sapan şekiller çizerek boyamıştım ve etraf yeterince dağılmıştı.

“Seninle kalacağım,” dedi Damla ama kafamı olumsuzca salladım. “Yalnız kalmak istiyorum, düşünmek için de vak-tim olur hem.”

“Sorun da burada ya Deniz, düşünmekten, binlerce ih-timali gözden geçirip binlerce sonuç çıkarmaktan bir gün beyin ölümün gerçekleşecek. Bu yüzden hayır, seninle kalıp dizi dedikodusu yapacağım.”

“Bu aralar yeni bölümleri takip ettiğim söylenemez,” de-dim. “Zaten senin gibi yerli dizi izlemiyorum, yabancı izli-yorum biliyorsun.”

“Ben senin için on sezonluk yabancı diziye başlamış kı-zım, şimdi benimle dizi dedikodusu yapmayacağını mı söy-lüyorsun?” Çantasını tek omzuna takıp sıradan çıktığında bana döndü. “Pekâlâ, biz de eski bölümlerden konuşuruz.”

“Damla.” Kalemlemleri toplamayı bırakıp kafamı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine diktim. “Lütfen, biraz yalnız kalmama izin ver. Lütfen.”

“O zaman akşam size geleceğim, şu Derin mevzusunu babana açıklarken yanında olup olayları kızıştırmak istiyorum .böylece o sıçan suratlı babası bunları öğrendiğinde daha ağır bir ceza alabilir.”

“Babama söylemeyeceğim,” diyerek itiraz ettim, son kalemi de kalem kutuma atıp fermuarını çekerek.

Sonunda sessiz üçlüden Mert, Damla ile aynı anda, “Ne demek babama söylemeyeceğim?” diyerek tepki gösterdiklerinde ikisine de bakıp güldüm. Birbirlerine benziyorlardı ama aynı zamanda birbirlerinin zıtlardı. Böylelikle hem birbirlerini çekiyor, hem de itiyorlardı ama bunu göremiyorlardı.

“Yani neden?” diyerek devam etti Damla. “Bu saçmalık. Hem cezaya kalacaksın hem de babama söylemeyeceksin öyle mi? Affedersin ama...” Ellerini sertçe saçlarından geçirip hızlıca konuştu. “Sen söylemezsen ben söylerim babama ve emin ol senin söylemenden bin kat daha ağır olur bu. Ailemi biliyorsun.”

Görkem de kafasını sallayıp Damla’ya katıldığında, gözlerim istemsizce Tuna’ya çevrildi. Derin’i yaka paça sınıftan çıkardıktan sonraki derse gelmemiştii, son iki ders de tek kelime konuştuğunu duymamıştım. Tepkisizce çantası tek omzunda, bir elini kotunun cebine sokmuş diğeriyle de telefonu uğraşıyordu.

Gayet umursamazdı.

“Cezam kütüphaneye ilgiliyse, bu ceza değil ödül olur. Bu yüzden o kitap işleriyle ilgilenip sıkıldığımı düşünürken ben sevdiğim işi yapacağım. Eskiden de kütüphaneye çok giderdik İzmir’de, hatırlasana. Bu işi sırf bu yüzden kabul ediyorum. Yoksa hanımefendimizin oyunlarıyla hiç uğraşamam.” Çantamın fermuarını kapattıktan sonra koluma tak-

tım. “Ve ona karşılık vermeyeceğim, çünkü ona bu zevki tat-tırmak istemiyorum. Karşılık veririm bu sonsuza dek sürer ama benim onun oyunlarına ayıracak zamanım yok.”

“O yüzden,” diye devam ettim sınıf kapısından içeri Ece, Yağmur ve Çağatay girerken. “Kütüphaneye gideceğim ve bunu yalnız yapacağım.”

Daha fazla itiraz kabul etmedim. Yağmur’lar da olaydan haberdar olduğundan kararına saygı duyup seslerini çıkar-mamışlardı ama içimde bir his, aralarından birinin bunu ka-bullenmesini istemiyordu. Belki kabullenmemiştii, belki De-rin’i sınıftan çıkardıktan sonra ona bağırıp çağırarak bizden uzak durmasını söylemişti.

Belki de... Bana sinir olduğu için Derin’i bu yaptığı için tebrik etmişti.

İhtimaller, beyninin içindeki sesler ve en çok da düşünmek öldürür insanı.

Kütüphanenin ikili kapısını açtıktan sonra içeri girerek et-rafı inceledim. Okulun kütüphanesi, kapalı spor salonu gibi ayrıydı. İçi iki kattan oluşuyordu; ilk katta uzun raflar paralel olarak dizilmişlerdi, üst katta ise bölümlere ayrılmış gibiydi.

Rafların arasından çıkan elinde bir defter ve kalemle fır-layan kırklı yaşlarının başında ince, gözlüklü bir kadın bana doğru gelmeye başladığında defterinde birkaç sayfa çevirdi ve önünde tutarak, “Deniz?” dedi. “Deniz Özer? Bu sen mi-sin?”

“Evet,” diyerek onu onayladım.

“Okula hoş geldin.” Gülümsedi. “Yeni geldiğini duydum, açıkçası okulun ilk haftasından müdürü kızdırıp böyle bir ceza alman biraz garip. Ne yaptığını çok merak ediyorum.”

“Evet,” diye fısıldadım kendi kendime. “Ben de ne yaptığımı çok merak ediyorum.”

“Ne dedin?”

“İlk haftamı işte,” dedim gülümseyerek. “Kuralları bilmiyordum.”

“Her neyse,” diyerek arkasına döndü ve, “Benimle gel,” diye ekledi. “Cezan akşam dokuzza kadar. Üst katta sağdaki bölümden başlayarak raflardaki kitapların tozlarını alman gerekiyor.” Üst taraftaki rafları gösterdikten sonra bana döndü. “Ben birazdan çıkacağım, sormak istediğin bir şey var mı?”

“Okul saat dokuzda kapanmıyor mu?”

“Normalde sekizde kapılar kapanıyor ama bugün değil. Bekçi cezana ilgili bilgilendirildi, yani bilgilendirilmiştir. Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“Teşekkür ederim öyleyse, sormak istediğim başka bir şey yok.”

“İyi akşamlar o zaman, temizlik malzemelerini ilerideki odada bulabilirsin.”

Kafamı salladım. Sesli bir şekilde nefes verdikten sonra çantamı ortadaki büyük masanın üzerine bıraktım ve ince hırkamın kollarını sıvadım. Kadın not defterini çantasına koyup danışma masasını toparladıktan sonra kütüphaneden çıktı ve saniyeler içinde kütüphanede yalnız kaldım. Dakikalar sonra ise okulda da yalnız kalacaktım.

Yalnızlık bu sefer sözlük anlamının hakkını veriyordu.

Adımlarımı temizlik dolabına yöneltip toz bezi, içi su dolu bir kova ve renkli püsküllü sopayı çıkardım. Merdivenleri çıktıktan sonra en sondaki rafa seyyar merdiveni dayayarak tırmandım ve kitapların tozunu almaya başladım. Öncelikle üst raftan başlayıp aşağılara doğru gidecektim. Sonrasında işimi erkenden bitirip kitaplara göz atmayı planlıyordum.

İzmir'deyken yakınımızda yaşlı bir dedenin kitapevi vardı. Bir nevi kütüphaneydi; öğrenciler gelir, ilgilendikleri ki-

apları alır, masalardan birine oturur, işlerini halleder ve giderlerdi. Eğer kitabı ödünç almak isterlerse de o dede zevkle ödünç veriyordu. Hiçbir şekilde isim almıyordu, numara almıyordu, ücret almıyordu. Kötü insanların kitapların olduğu bir yere geleceğine inanmıyordu. O yüzden insanlarla kitapların paylaşmayı çok seviyordu. Seksen yıllık ömrünün tamamını kitaplarla geçirmiş, kitapevindeki kitapların tamamını okumuş, biricik eşini kansere kurban vermiş, mutlu bir dedeydi. Evi kitapeviydi. Üç katlı, sokağın köşesindeki tatlı bir binanın tatlı dedesiydi. Yalnızdı. Okul çıkışlarında giderbildiğim kadar giderdim yanına ve yardım ederdim. Kitapları sevdiğim ve kütüphanede çalışmayı sevdiğim için bana izin verirdi. Birkaç kere onun harçlık dediği ama benim maaş olarak gördüğüm bir miktar para vermeyi denemişti ama kabul etmemiştim. Kitaplara ihtiyacım vardı, paraya değil.

Danla da arada benimle gelir, yardım ederdi bazen. Dedenin bizim gibi gençleri kitapevinde gördükçe gözlerindeki parlolu daha da artardı. O mutlu olunca ben de mutlu olurum. Bana ölen dedemi hatırlatıyordu. Onun gibi kafasında pek saç yoktu, sakalı ve uzun bir çenesi vardı. Yaklaşık aynı boylardaydı.

Onu özlemiştim. Keşke İzmir'den buraya taşınırken onu ziyaret etseydim. En son yazın başında yanına gitmiş ve yaz boyunca gelemeyeceğimden bahsetmiştim. Burası bana orayı hatırlatmıştı. Eski kitap kokuları, ansiklopediler, romanlar ve diğer kitaplar...

Merdivenin üzerindeyken uzanıp raftaki en eski görünen kitabı aldım ve koklamaya başladım.

"Ne değişik kızsın."

Beklemediğim, arkamdan gelen erkek sesiyle kitap elimden fırlayarak yere düştü. Aynı anda ayağımın da kaymasıyla

yeri boylayacakken gözlerini kapatarak kendimi fiziksel acıya hazırladım ama öyle olmadı. Onun yerine, bacaklarımın altından ve sırtımdan kavrayan kolları hissettim.

“Kötü haber, ölmedin.”

Gözlerimi açtım. *Kucağındaydım*. Bunun farkına varmamla sertçe doğruldum ve üzerimi düzelttim. “Senin burada ne işin var? İnsanların arkasından sessizce yaklaşıp aniden ses çıkartarak onları korkutmayı bırak.”

Omuz silkti.

“Neden gitmedin?”

Seslice nefes vererek ellerini pantolonunun cebine soktu ve etrafı süzdü. “Tarihten nefret ediyorum, o tarihlerin hiçbirini kafam almıyor. Tarihçiye yamuk yaptım, ceza verdi. Müdür de beni buraya gönderdi.”

“Ceza verme konusunda çok geri kafalılar,” diyerek yere düşmüş kitabı aldım ve merdivene çıkarak yerine yerleştirdim.

Gözlerini bana çevirdi. “Neden öyle söyledin?”

“Kitapları seviyorum, bu benim için bir cezadan çok ödül gibi.” Merdivenden aşağı inip yanından geçeceğim sırada kolumu tutarak ona dönmemi sağladı. “Sen bir şey yapmadın, neden buna göz yumuyorsun?”

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Kirpikleri özenle dizilmiş gibiydi, gamzesinin yeri bile özenle seçilmişti sanki. Dudakları ne çok büyük ne çok küçüktü. Yüzü öylesine orantılıydı ki kusursuz kavramını eksiksiz bir şekilde taşıyabilirdi.

“Çünkü saplantılı kız arkadaşının oyunlarına ayıracak vaktim yok.”

Kolumu bıraktı. “O benim kız arkadaşım değil.”

“O zaman söyle ona öyle davransın.” Önüme dönerek kenara bıraktığım renkli toz sopasını aldım ve alttaki rafların

tozlarını almaya başladım. Eğer Tuna da burada olacaksa, in ve sessiz kafayla kitaplara göz atma planımı unutabiliyim. Belki yarın sabah erken gelir ve göz atardım, kimse kken.

“Nereden başlıyoruz?” Çantasını kenara bırakıp kollarını adı.

“Sen öteki tarafta, benden en uzak kısımda işe başlayabilsin.”

“Yalnız kalmayı sevmiyorum.” Omuz silkti. Merdiveni tüp kenara çekti ve hemen arkamızdaki rafın önüne getirip z bezini alarak üst rafları silmeye başladı.

“Cezan saat kaç kadar?” diye sordum. Eğer erken bitirsek o giderdi ve ben de saat dokuz kadar kitaplara göz ardım.

“Ne zaman işimiz biterse o zaman,” dedi. “Çabuk bitirip re gidelim, işim var.”

“Bir fikrim var,” diyerek ona döndüm hemen. “Sen git en hallederim. Sorarlarsa da ikimiz yaptık deriz, sorun çıkı- laz.”

Dalga geçercesine güldü. “Kapıdan nasıl çıkacağım Mavi öz? Çok akıllısın sen.”

Oflayarak önüme döndüm. Gitmesini istiyordum. O ya- ımdayken doğru düzgün düşünemiyordum, düşünmemi ıgelliyordu. Bu hem iyi, hem de kötü bir şeydi. Eğer dü- ınmezsem, normalde kabul etmeyeceğim yanlış kararlar ırebilirdim veya yanlış bir şey yapabiliirdim. Ama aynı za- ıanda da başım ağrımazdı ve rahatlardım.

Bana hem iyi, hem de kötü geliyordu.

Dikkatimi çektiği inkâr edilemez bir gerçektir, bu kısmı ıbullenmişim. Ama fazlası olmamalıydı.

“Kitapları sever misin?” diye sorarak konu açmayı dene-

dim. Madem burada olacaktı, biraz konuşmaktan zarar gelmezdi.

“Pek sayılmaz,” dedi merdivende iki basamak inip alt kattaki rafların tozunu alırken.

“Belli,” dedim. “Kitapları seven birinin gıcık ve dangalak olmasını beklemezdim zaten.”

“Sen de kitapları seven biri olarak çok sinir ve şarlatansın.”

Elimdeki sopayı ona fırlattım ama arkasına dönerek anında yakaladı. “Vay be, reflekslerin iyiymiş.”

“Egomu okşadın.”

“Okşanabiliyorsa uçan tekme de atabiliyor muyuz? Buradan çok ihtiyacı var gibi duruyor.”

“Yakından da bakmak ister misin?”

Dalga geçtiğini anladığımda gözlerimi kısıp sinir bir bakış atarak arkamı döndüm ve daha fazla dayanamayacağımı anlayarak, “Ben arka tarafa gidiyorum, oradan devam edeceğim,” dedim.

“İyi,” dedi. “Senden ne kadar uzakta, o kadar iyi.”

Yanından geçerken ona dil çıkardım. Güldü. Görüp güldüğü an hızla adımlarımı diğer tarafa yönelttim, yoksa kalp krizi geçirecektim. Bunu görmemesi gerekiyordu.

Saatler sonra toz alma işini bitirmiş bir şekilde ilk kattaki masaya yığılmıştık. Saat kaçtı hiçbir fikrim yoktu, arka taraftaki tozdan saçlarım ve üzerim batmıştı, hapşırıp duruyordum.

Kafam kollarımın arasında masaya dayalıyken tekrar hapşırdığımda karşımdan bir gülme sesi geldi. Birbirine karışmış saçlarım ve yorgunluktan şişmiş gözlerimle kafamı kaldırıp baktığımdaysa elini ıslak mendile silen bir Tuna Solman vardı. “Ne var?” dedim yorgunluktan bitmiş sesimle. “Ne gülüyorsun?” Tekrar hapşırdım.

“Toza alerjin var ve kütüphaneyi seviyorsun... Gerçekten garip bir kızsın.”

“Sensin garip,” dedikten hemen sonra tekrar hapşırdı. “İşte kendimi geriye attım ve sırtımı sandalyeye yasladım. Hapşıyorum, hemen eve gidip duş alıp yatmam lazım.”

Kollarını arkaya doğru gerdikten sonra, “Benim de,” dedi esnerken eliyle ağzını kapattı.

Tam elime çantamı almış, ayağa kalkacaktım ki kütüphanenin kapanan ışıklarıyla olduğum yerde kaldım. “Yok artık.”

“Valla saat on bir.” Camdan yansıyan Ay’ın ışığı bedenine vuruyordu. “Olur mu olur.”

Olamazdı. Bekçi kapıları üzerimize kilitleyip gitmiş olamazdı. Sinirle çantamı koluma takıp “Hep senin yüzünden,” dedim. “Seninle tartışmaktan saate bile bakmadım.”

“Benim ne suçum var ya?” İtiraz ederken ellerini iki yanına açtı. “Sanki ben dedim git arka taraflara da bana sinirlepp toz almaya dal diye.” Ben hapşırdıktan sonra devam etti. “İşte. Şuna bak... Hapşıırıyorsun da.”

Babamın da toza alerjisi vardı. Burnu kızarırdı, hapşıırırdı. Ama eminim o da kitaplar uğruna hapşıırmayı göze verirdi. Sanırım babamla benzeyen tek özelliğimiz buydu.

Çantasını aldıktan sonra, “İlerle,” dedi. “Olmadı duvarın atlarız.”

Onu dinledim. Kapılar kilitlendiye bile gece bu yorgunlukla burada uyumayacaktım. İyi ki birkaç saat önce annemi ayp durumu anlatmış ve Tuna ile kütüphanede olduğumu söylemiştim. Başta çok soru sorsa da Tuna’nın da yanımda olduğunu söylediğimde sorun çıkarmamıştı. Ona garip bir şekilde güveniyordu... Zaten birkaç gün önce Tuna annesinin annemin telefon numarasını alıp evimizin adresini alıp geldiğinde anlamıştım.

Masanın kenarından tutunarak kapıya yaklaştığımda ayağıma bir şeyin takılmasıyla öne doğru tökezledim. Tam düşecekken beni tutmasıyla yere çakılmaktan son anda kurtuldum.

“Daha önüne bile bakamıyorsun, duvardan falan atlayamazsın sen. En iyisi burada uyuyalım, sabah eve gideriz.”

Anında itiraz ettim. “Olmaz. Hayatta olmaz. Eve gitmem lazım benim.”

“O zaman dur,” diyerek doğrulmamı bekledi. Kolumu tuttuğu eliyle elimi kavradığında hızla geri çektim. “Ne yapıyorsun sen?”

“Çok meraklıyım sanki elini tutmaya. İki adımda bir düşüp bir yerini burkarsan eve götüremem seni, bu daha güvenli.”

Kaşlarımı çatıp korkunç bakışlarımı suratına çevirdim ama bunu göremediği kesindi. Tereddüt ederek elini tuttuğumda gözlerini üzerimde hissediyordum. Birkaç saniye sonra önüne döndüğünde ilerleyip kütüphaneden çıktık. Kütüphane okuldan ayrı olduğu için şimdi karanlık gökyüzünün altında, sessiz okul binası ve ıssız bahçe ile karşı karşıyaydık.

“Bekçi kulübesinin ışığı yanmıyor,” dedi eliyle ileriye göstererek. “Duvardan atlayabilir misin?”

Elimde olan elinden başka bir şey düşünemiyorken mi? Duvar neydi?

“Hmm,” diyerek onu onayladım ama karıncalanan elimden başka bir şey düşünemiyordum. *Elimi tutuyordu*. Bunu her ne kadar düşmeyeyim diye yapıyor olsa da kalbimin ritmini yavaşlatamıyordum; göğüs kafesimin içinde oradan oraya çarpıyor, deli gibi atıyordu. Nefes nefeseydim, sanki okulun etrafında iki tur durmadan koşmuş gibiydim. Bu halime gülmek istiyordum. Hayır, hayır... Böyle olamazdı. Bu kadar kolay olamazdı. Bunu kendime yapamazdım.

Elimi elinden çektim. “Artık önümü görebiliyorum.”

Ama saniyesinde pişman oldum. Elim kaplayan sıcaklık karıncalanma da saniyesinde gittiğinde serin bir rüzgâr ırlarımı savurup elimi soğutmuştu. Beklemeden elimi ce-
me soktum.

Omuz silkti. Eliyle, “Şu duvar daha kısa,” diyerek ileri-
gösterdi. “Ama benim tercihim kapıdan atlamaktan yana.
manması daha kolay olur. Tırmanabilir misin?”

“Saçmalama ojem bozulur salak mısın?” diye dalga geçtik-
ı hemen sonra ileriye doğru yürüdüm ve telefonu çıkarıp
bime koyduktan sonra çantamı kapının üstünden fırlattım.
r ayağımı kapının alt kısmındaki çıkıntıya koyup üst taraf-
ı demirlerden destek alarak tırmandım ve kendimi yukarı
ktım. Bekçi kulübesinin çatısından tutunarak kapının he-
en üzerinde durduğumda ise beklemeden atladım.

Saniyeler sonra geldiğinde, “Bu iyiydi,” diyerek gülüm-
di.

“Sonunda özgürüm!” diyerek kafamı yukarı çevirdim ve
ıllarımı açıp derin bir nefesi içime çektim.

Tekrar güldükten sonra ellerini ceplerine soktu. “Şimdi
iş önüme.”

“O nedenmiş?” Sertçe ona döndüm. “Ayaklarım tutuyor
rhalde, şuradan bir taksi çevirip giderim ben eve.”

“Oldu,” dedi dalga geçer bir ifadeyle. “Bu saatte seni ha-
tta yalnız yollamam eve. Delikanlılığa sığmaz.”

Bu sefer ben dalga geçer bir ifadeye bürünüp güldüm.
layatımda senin kadar klişe bir çocuk daha görmedim ben.”

“Ne dedin, ne dedin?”

“Hiç,” diye mırıldandım. “Hadi gidelim.”

Duyduğunu biliyordum ama duymazlıktan gelmişti. Bu
vranişının üzerinde durmayarak omuz silktim. Dönüp

kaldırımında ilerlemeye başladığında arkasından koşarak ona yetiştim. Gecenin bu saatinde yalnız olmamak işime gelirdi.

Onun burada olması kalbinin işine gelirdi.

Kes, iç ses.

Kopçula, Deniz.

Allah'ım iç ses ne kadar da ben, diye içimden geçirdiğimde derhal düşüncelerimi dağıtmam gerektiğini biliyordum. Ben de yumdum gözümü açtım ağzımı. "Aslında buraya gelmeden önce, bu şehirle ilgili şüphelerim vardı. Hiç sevmem burayı. Küçüklüğümde beri de yenemediğim bir önyargım vardı ama artık yok gibi. Şu çöp konteynırı ne güzel, yerdeki yaprakların ağaçtan koptuğu kısım orantılı hesaplanmış gibi sanki. Şu ilerideki caddenin ışıklarından gözüken arabalara bak, sıkışık trafik ne güzel... Hem geceleri İstanbul ne kadar da güzelmiş öyle. Etrafta binlerce ışık, her gece bakmadan uyuyamadığım yıldızları da göremiyorum ışıklardan... Oh, oh ne güzel..."

"Mavi Göz..." dedi dehşetle durup bana dönerek. "Beynini kütüphanede falan mı unuttun? Bu ne biçim sen?"

"Ben de onu diyorum, bu ne biçim ben? Yani az önce ne güzel atladım değil mi kapıdan? Küçükken de hep ağaçlara tırmanır bazen düşer oramı buramı yaralardım. Çok yaramazdım, bak sana bir anımı anlatayım-"

Elini kaldırıp gözlerini gözlerime çevirdi. "Ne oldu? Neyin var?"

"İşte ben yine çıkmışım bir gün ağaca, böyle kocaman ama. Dut ağacı. En üstte de en olgun dutlar var, değer yani. Sonra ayağımı bir attım-"

Omuzlarımdan kavrayıp beni sarstı. "Deniz kendine gel, korkmaya başladım."

Varlığı hoşuna gidiyor.

“Hayır, hayır, hayır.” Ellerimi saçlarıma geçirip gözlerimi kapattım ve sızlandım. “Hayır, hayır...”

Ondan hoşlandım.

Ellerini ellerimin üzerine koyup çekmeye çalıştığında tekrar bağırıp kendimi geriye attım. “Hayır!”

“Deniz!” Ellerini tekrar omuzlarıma yerleştirip sarstı. “Kendine gel!”

“Dokunma bana!”

Hoşuna gidiyor.

“Hayır!”

Kabul et.

“Hayır, hayır, hayır, hayır...”

Kaldırımın kenarındaki duvara yaslanıp derin ve hızlı nefesler almaya başladım. “Sakin ol,” fısıltısı kulaklarıma dokunurken elleriyle ellerimi saçlarımdan çekti. Yaklaşıp parmaklarıyla çenemi kavradı ve yukarı kaldırdı. “Az önce ne oldu böyle?”

Cevap vermedim. Sessiz saniyelerin arkasına saklanıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kafamdaki sesler, diğer tüm fısıltılarla beraber durduğunda rahatlamıştım.

Sakin ol, Deniz, dedim kendi kendime. Buradasın, İstanbul'dasın. Kimse ölmedi. Kimse gitmedi. Herkes burada. Kalbin kırık değil artık. Havada yağmur sonrası toprak kokusu var. Rahatla.

“Eve gitmek istiyorum,” dedim çenemi parmaklarından kurtarıırken. “Çok yorgunum.”

Kafasını salladı. Geriye çekilip kaldırımdan çıktıktan sonra etrafa baktı. Saniyeler sonra köşeyi dönen boş taksiyi çevirdi ve kapıyı açıp geçmem için geriye çekildi. Bakışlarımı ondan koparıp adımlarımı taksinin arka koltuğuna attım ve geçip oturdum. Hemen ardından arabaya binip oturduğunda kapıyı kapattı ve yaşadığım sitenin adını verdi.

Kafamı geriye yaslayıp bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Bulutlar yıldızları kapatmıştı. Bulutlar olmasa bile, yıldızların parıltısını şehrin ışıkları yutmuştu. Yazık, çok yazıktı... Burada yaşayan insanlar yıldızlarla parıldayan gökyüzünün ışıltısından habersizlerdi.

Trafikte durduğumuzda ilerideki araçları saymayı bırakıp kafamı yana çevirdim. Tuna da dışarıya bakıyordu. Hafif yağmur çiseliyordu.

Klimadan gelen sıcak esintiyle mayışıp gözlerimi kapattım. Gidene kadar biraz gözlerimi dinlendirebilirdim. Bu saatler benim için geç değildi; normalde gece yarısına kadar uyumazdım ama bugün çok yorulmuştum. Kafam, müthiş bir yorgunlukla onun omzuna kaydığında kaldırmadım. Her şeye burnunu sokan iç sesim de sesini çıkarmadığında bu sefer gerçekten rahatladığımı hissettim. Sanırım o da uyumuştur.

Birkaç dakika sonra sert bir dönüşle biraz sarsılıp homurdandığımda elini yüzüme düşen saçlarımda hissettim.

“Kız arkadaşın uyuya kaldı,” dedi taksici amca neşeli sesiyle.

“Öyle oldu,” diye onayladı onu Tuna.

İtiraz etmedim.

21. Bölüm

Yağmuru en çok neden seviyorum, biliyor musun Taş Kafa? Çünkü gözyaşlarımı gizliyor. Bazen ağlamasam bile.

Küçükken babaannemlere gittiğimizde, hep amcamın odasını karıştırırdım. Çok ilginç biriydi. Üniversiteyi bitirdikten sonra her ay bir ülkeye gidip gezerdi. Bana ve Efe'ye de hediyeler getirirdi. O evde olmadığı zamanlar çalışma masasının en üstteki kilitli çekmecesini açıp karıştırırdım. Masasının üzerine çıkıp kitaplarının üzerindeki kavanozun içinde biriktirdiği farklı ülkelerin değişik paralarını yatağının üzerine yayıp onlarla oynardım. Sandalyesinin üzerinden kaç kere düştüğümü hatırlamıyordum bile... Çoğu zaman fıstık ve badem alıp bizimle paylaşırdı. Bazen doymadığım için ondan gizli alıp yerdim. Hatta konu gizliliğe gelmişken, buzdolabının buzluk kısmında bir çikolata ve dondurma hazinesi vardı. Doldurabildiğim kadarını cebime doldurup masanın altına girip yerdim.

Sonra amcam evlendi ve başka bir şehre taşındı. Onu görmeye başladım. Dedemin ölümüyle de iletişiminiz neredeyse kesildi. Bursa çok da yakın bir yer değildi. En azından

tek başıma gidebileceğim kadar... Belki üniversite tercihleri-
mi Bursa üzerinden yapıp onların yanına taşınırdım.

Aileme aile diyebilmek, benim için son birkaç yıldır zor-
du. Efe'yi kardeşim olarak görebilmek, babama baba demek,
anneme anne diye seslenmek...

Bu kadardı. Gerisini getirmeye dilim varmıyordu. Ben
dışlanmış olurdum. Ben farklı olurdum. Ben tıpkı Damla'nın
Mert'e dediği gibi, mavi gözlü bir uzaylıydım.

"Bir şey yemeyecek misin?"

Annemin sesiyle daldığım hayal âleminden kurtularak
katımlı kaldırdım. Sofradaydık, sabah olmuştu, kahvaltı edi-
yorduk.

Dün geceyi hatırlamıyordum. Sadece taksideyken uyudu-
ğum kısım aklımdaydı. Sonrasında annemin dediğine göre
Tuna'nın kucagında uyurken gelmişim eve. Beni yatağıma
yatırıp gitmişti. Sanırım ona bir teşekkür borçluydum. Uy-
kumun bölünmesinden nefret ederdim ve bu taşıma olayı
işime gelmişti.

"Tabii ki yiyeceğim," dedim kendime gelerek. Hikâyeler-
deki o sürekli tok gezen, canı bir şey yemek istemeyen kız-
lardan değildim. O kızlar genelde yemeklerle aç yaşadığını
söyler, sonra da yemekleriyle oynar ve hatta yemeden sofr-
dan kalkarlardı. İçim giderdi o anlarda... Hayır, anlamıyo-
rum. Sofrada bir kuş sütü eksik ve sen tabağına aldıklarıyla
oynatabiliyorsun. Sen hayırdır yani?

"Müdürünle konuşacağım." Babamın sesiyle ona dön-
düm. "Neden?"

"Daha ilk haftandasın ve sana hemen bir kütüphane dü-
zenleme görevi mi verdi? Bu saçmalık."

Evet... Dün akşam anneme olayı açıklarken daha gerçekçi
bir açıklama sunmak isteyerek işleri karıştırmış olabilirdim.

Bunun olmasından nefret ediyordum. Sadece söylediklerimi kabul edip kurcalamasanız olmaz mı? Böylesi hepimiz için daha iyi.

“Ben istedim,” dedim. “Ben gönüllü oldum.”

Annem kıkırdayarak masada eğildi ve fısıldadı. “Yoksa şu çocuk için mi?”

“Hayır!” diyerek sertçe itiraz ettim. “Tabii ki hayır. O... Onun varlığından hoşlanmıyorum bile.”

Yalan söylüyorsun.

Kes sesini, iç ses.

“Öyle mi?” diye tekrar sordu babam.

Kafamla onaylayarak, “Evet,” dedim.

“İyi çocuk bence,” diyerek gazetesini katladı ve kenara koydu. “Dün gece Efe’nin Sosyal Bilgiler ödevi için yardım etmeyi seve seve kabul etti. Bu akşam bize gelecek.”

Dudaklarıma götürdüğüm suyu hızla geri çektim. “Sosyal Bilgiler ödevi için- Ne?”

“Tarih’i iyiymiş, Efe’nin de bir ödev hazırlaması gerekiyordu. Çıkmadan önce Efe onunla konuştuktan sonra rica edince kabul etti.”

Efe sütünü içip kafasını salladığında dehşetle gözlerimi açtım.

“Onun Tarih’i iyi olamaz,” dedim dün akşamı düşünerek. Tarih dersi ve Tarih öğretmeniyile sorunu olduğunu açıkça belirtmişti.

Tarihten nefret ediyorum, o tarihlerin hiçbirini kafam almıyor. Tarihçiye yanıuk yaptım, ceza verdi. Müdür de beni buraya gönderdi.

“Baban denemek için birkaç savaşın tarihini sorduğunda hemen cevapladı, bence gayet iyi.”

Şaşkınlıkla anneme çevirdim bakışlarımı. Burada neler dönüyordu böyle?

Aceleyle tabağındakileri ağzıma tıktırıp ayağa kalktım. "Bu gidişle geç kalacağım." Kenardaki çantamı ve hırkamı aldım, ayakkabılarımı ayağıma geçirip asansöre bindim ve ancak zemin kata bastıktan sonra ayakkabılarımı doğru düzgün bağladım.

Mert'e sormam gereken bir şey vardı.

Siteden çıktıktan sonra cadde üzerine çıkınca bir taksi çevirdim ve binip okulun adresini söyleyerek telefonumu çıkardım. Normalde Damla'yla gidiyorduk ama ben erken çıkmıştım ve eminim ki şu an saçlarını dalgalandırıyordu.

Ona bir mesaj yazdım.

Bir işim çıktı, okula erken gidiyorum, affet sarışın... Orada görüşürüz. :)

İki dakika sonra cevap geldi.

Dün gece ne yaptın anlatmadın. Akşam saat 10'da size geldiğimde de yoktun. Bana bir açıklama borçlusun, Maviş. Oraya gelince açıklamamı hazır edersen iyi olur.

Güya dün akşam eve geldikten sonra Damla'ya gidecektim... Ama süper zekâmla saate bakmayı unutup, gecenin on birinde işi bitirmiş, bir de koskoca okulda Tuna -foşik-Solman'la birlikte yalnız kalmayı ve yanında krizin eşliğinden dönmeyi başarabilmişim. Cidden tebrik ediyordum kendimi. Bu performans görülmüş şey değildi.

Taksi okulun önünde durduğunda parayı ödeyerek indim ve okul binasına girdim. Tuna, Mert, Çağatay, Görkem, Yağmur ve Ece'nin her sabah erken geldiklerini biliyordum.

Sadece, öğrenmem gereken bir şey vardı. Antalya'dayken gece partiden sonra eve tek gitmek istediğimde peşime takılıp annesinin süt istediğini söylemişti ama ben eve girdikten sonra sütü çöpe atıp eve girmeden geri dönmüştü. O gece bunu düşünmekten gözüme uyku girmemişti. Fark etmeden etkilenmişim.

Şimdi ise Tarih'te kötü olduğunu ve Tarihçi ile tartışıp ceza aldığını söyleyerek benimle kütüphanedeki kitapların tozunu almış ve yine eve bırakmıştı.

Sanki... Sanki fark ettirmeden, belli etmeden yanımda oluyordu. Bana yardım ediyordu.

Derin bir nefes alarak normal hızımda okul binasına girdim ve at kattaki kantine indim. Genelde üsttekinde değil de bahçeye açılan kantinde oturuyorlardı.

Aşağı inip kenardan etrafa göz attığımda masada dört kişi oturuyorlardı. Görkem, Çağatay, Mert ve Tuna. Görkem'le Çağatay ellerinde telefonlarla bir şeyle ilgileniyorlardı, Mert önüne bir sürü çikolata paketi almış, bir çikolatadan bir de elindeki tosttan ısıırıyordu. *Aynı ben.* Tuna kafasını kollarının arasına koymuş uyuyordu. Ece ve Yağmur da muhtemelen lavabodaydılar.

Geri çekilip duvara yaslanarak çömeldim ve telefonumu çıkartıp Mert'e bir mesaj attım.

Okuldayım, terasa gel. Yalnız.

Riske giriyordum, Tuna'nın en yakın arkadaşıydı ve soracağım şeyi ona yetiştirebilirdi. Hatta yetiştirecekti de. Ama olan olmuştu ve buna değerdı.

Saniyeler sonra cevap geldiğinde ekranı kaydırıp okudum.

Beş dakikaya ordayım.

Tek omzumdaki sırt çantamı hızlı davranabileyim diye tamamen sırtıma taktım ve merdivenlere yönelerek çatıya doğru resmen depar attım. Olayı tam olarak kavrayıp bir cevap bulabildiğimde Damla'ya anlatacaktım. Eğer gereksiz bir şeyse, onun da kafasını bulandırmaya gerek yoktu. Ve eğer onun yanındayken Mert'i çağırıp gizli bir şey konuşmak isteseydim, onun kaç senelik arkadaşı olursam olayım kıska-nırdı. Sonra da kıskandığı için kendine kızar ve vicdanıyla boğuşurdu.

Kantin, içeride soğuk sandviçleri hazırlayan iki kadın dı-
şında boştu. Terasa çıkıp masalardan birine oturdum ve an-
tamı kenara bıraktım. Mert de elindeki çikolatayla iki daki-
kaya geldiğinde etrafı süzdükten sonra beni gördü ve yanıma
gelip karşıma oturdu.

“Bir şey mi oldu?”

Elindeki çikolataya güldükten sonra uzamış saçlarını ve
gözlerini süzdüm. Komik çocuktu, benim gibi yemeklerle
aşk yaşıyordu. Damla gibi yemek yapma meraklısı biri için
ideal biriydi aslında, tabii yaptığı yemekleri yakmasa... Dam-
la tarifleri ezberleyip değişik yemekler bulurdu, beraber ya-
pardık. Biz bir takımdık. Ben hep eksik malzeme koyar, bir
şeyleri unuturdum, o da hep yaptığı yemeği yakardı. Birlik-
teyken daha iyi olduğumuz kesindi.

“Tuna’nın Tarih dersiyle arası nasıl?”

“En sevdiği ders,” dedi. “Hocayla kanka olsam benim de
en sevdiğim ders olurdu ya neyse... Severek çalıştığı ve sı-
navlarından tam not aldığı tek ders diyebiliriz. Neden sor-
dun?”

“Şey.” Zaman kazanmak için yutkunup sandalyemi dü-
zelttim. “Şey... Efe’nin Tarih ödevine yardım etmeyi kabul
etmiş de... ocuk yanlış yapmasın şimdi diye sorayım de-
dim.”

“Anladım,” diyerek ikolatasından bir ısırık aldı. “Ama ne-
den ona sormadın?”

“Ya gıcık biraz ya da bana öyle, bilmiyorum...” Parmakla-
rımı tarak gibi saçlarımdan geçirip seslice nefes verdim. “Te-
şekkür ederim.”

“Önemli değil matmazel.”

Ayağa kalkmamla o a ayaklandı. Birlikte terastan çıkıp
merdivenlerden inerken bana döndü. “Yalnız mı geldin?”

İstemsizce güldüm. “Damla’yla ayrı geldik bugün. o da birazdan burada olur herhalde...”

Kafasını eğip elini ensesine attı ve kısık bir sesle mırıldandı. “Onu sormamıştım...”

“Tabii canım,” diyerek güldüm. O sırada yukarı çıkan ve kafası eğik olan Tuna kafasını kaldırıp bizi süzdü. “Siz?”

“Sen uyumuyor muydun ya?”

Mert, Tuna’ya doğru bir basamak daha indiğinde Tuna’nın gözlerine baktı. Dün gece uyumamış mıydı? Göz altlarında izler vardı.

“Gözlerimi dinlendiriyordum,” dedi ama ona inanmadım. Muhtemelen bilmem kaçınıcı rüyasını görüyordu ama kantin masasında beli ağrıdığı için kalkmıştı.

“Bence eve gidip uyu,” dedim sözcüklerin ağzımdan çıkmasına engel olamayarak. Bana neydi ki?

“Çok mu umursuyorsun beni?” Alayla güldü.

“Hayır, akşam kardeşimin ödevine yarı kapalı gözlerle yardım etmeni istemiyorum.”

Mert, “Vaay,” diye bir ses çıkarıp Tuna’nın sert bakışlarına maruz kalınca sustu. “Ben sınıfa gidiyorum o zaman, siz de gelirsiniz...”

Mert merdivenlerden seri bir şekilde hızla aşağı inerken Tuna da merdiven tırabzanlarına tutunup esnedi. “Haklısın, sanırım uyumalıyım.”

Omuz silktim.

“Dün gece hakkında...” diye söze başladı ama sözünü kestim. “Sana borçlandım.”

“Öyle mi görüyorsun?” diyerek tek kaşını kaldırdı ama biraz düşündükten sonra güldü. “Borcunu beni eve sağ salım ulaştırıp okulu kırarak öde.”

“Öh,” diye bir ses çıkardım. “Kendi kendine eve gidemiyor musun?”

“Dün gece öyle demiyordun ama.” Dalga geçercesine güldü.

“Dün gece bir şey demedim.”

“Tabii diyemezdin, ben kollarımda seni yirmi altı kat yukarı taşıyıp yatağına kadar bırakırken hayvan gibi uyuyordun.”

Sinirle sağ ayağını yere vurdum ve ofladım. “Of, tamam ya tamam!”

Güldü. “Çantamı da sınıfa bırakmamışsın, hadi gidelim o zaman.”

Dönüp aşağı inmeye başladığında ben de peşinden gidip söylenmeye başladım. “Gıcıkısın, pisliksin, davarsın, hödüksün, sinirsin, ukalasın, seni oluşturan hücrelerin bile iğreniyordur senden... Çok merak ediyorum bazen, dakika başına kaç kişi beddua okuyordur sana acaba? Hayır, kötüler ölmez lafını abartırlar sanmıştım ama sen karşımda bunun canlı belki de tek örneğisin.”

“Ama yine de yakışıklıyım.”

“Egon için ayrı bir çanta taşıyor musun sen ya?”

Güldü. Aynı anda okulun bahçesinden çıkmıştık. Kapının önünde bir taksi durduğunda muhtemelen binmek için ilerledi. Peşinden yumruklarımı sıkarak gittiğimde taksiden inen kişinin Damla olduğunu fark ettim.

Damla indiğinde Tuna kapıyı tutup, “Geç,” dedi.

Damla şaşkınlıkla, “Ne oluyor burada ya?” diyerek bana döndü.

“Sorma Damla, bana şu an hiçbir şey sorma,” dedim Tuna’nın ardından taksiye binerek. Kapıyı kapatmadan önce de, “Akşam her şeyi açıklayacağım!” diye ekledim.

Tuna adresi verdiğinde ve taksi hareket ettiğinde, çantamı kucığıma alıp sarıldım ve koltukta kayıp somurttum. Bana bakıp güldü ve önüne döndü.

Yaklaşık yarım saat sonra bahçeli evlerin olduğu bir site-
nin önünde durduk. Onu beklemeden taksiden indim ve ka-
pıyı sertçe çarptım.

“Yavaş yavaş,” dedi o da indiğinde. “Arabayı başımıza yı-
kacaksın.”

“Yıkılsın da geber diye yaptım zaten,” dedikten sonra kol-
larımı göğsümde birleştirdim. Gülüp güvenliğe doğru yürü-
dü. “Gülmekten başka bir şey bilmiyor musun sen? Çok mu
komik?”

Arkasından bağırdığımda duymamış gibi yaparak içeri
girdi. Peşinden içeri girdim ve evlere göz gezdirdim. Hepsi
bahçeli, iki katlı ama geniş, büyük evlerdi. Amerikan tarzı
bahçeli evlerdendiler. Villayı andırıyordular. Antalya’da kal-
dığımız bölgedeki evlere benziyorlardı.

“Hangisi sizin?” dedim ona yetişebildiğimde. Kaldırımında
yürüyorduk, elleri cebindeydi ve doğrudan karşıya bakarak
cevapladı.

“Hepsi.”

İşte tükürüğüm böyle boğazımda kaldı.

Öksürdüm. “Ne?”

“Hepsi bizim. Babamın bir inşaat şirketi var.”

İçimdeki şaşkınlığı bastırarak gözlerimi devirdim. “Züp-
pe.”

“Yanlış,” diyerek bana döndü. “Paramla hiç övünmedim.
Bu yüzden okula spor arabamla gelmiyorum.”

“Doğum günün Temmuz’da sanıyordum, henüz on sekiz
olmadın. Yani ehliyetin yok.”

“Hayır, var,” dedi köşede, buradaki evlerin hepsinden
daha büyük olana doğru yürürken. Bahçe kapısını açtı ve
geçmem için çekildi. “Küçükken anasınıfına iki kere gittiğim
için senden bir yaş büyüğüm.”

İçeri geçtim. Bahçe yemyeşildi. Her taraf renkli güllerle, çiçeklerle doluydu. "Burası çok güzel," dedim ama bana dönerek güldü. "Daha hiçbir şey görmedin."

Kapıyı açınca onu takip ederek içeri girdim. "Kimse yok mu?"

"Babam şirkettedir, annemin de evde duracağını zannetmiyorum. Canı sıkılıyor, muhtemelen az önce çıkmıştır."

Seslice nefes verdim. "Saat sabahın dokuzu ve seninle uyuman için yarım saatlik yol geldiğime inanamıyorum."

"Bence kal," dedi. "İlk ders çoktan bitmiştir. Gitsen bile yarım gün yok yazıldın. Ben yukarıda uyurken burada otursun, sonra da Efe'nin ödevi için size gideriz."

Seslice nefes verip kendimi son derece rahat görünen koltuklardan birine attım. "Tamam, git uyu sen."

"Acıkırsan dolapta bir şeyler vardır, odamda ve burada da DVD'ler var ve-"

"Tuna," dedim her hecenin üzerine basarak. "Tamam. Hallederim ben. Git uyu."

Kafasını salladı ve merdivenlerden çıktı.

Aslında o kadar da kaba ve öküz biri değildi. Çok da gıcık olduğu söylenemezdi. Sadece bir nedenden dolayı yüzüne bir maske takıyor ve sinir biri gibi davranıyordu. Bazen de o maske kayıyordu ve beklemediğim birine dönüşüyordu. Sanırım az önce yaşadıklarım o anlardan biriydi.

Dakikalar sonra oturup bir şeyler düşünmekten sıkılarak ayaklandım ve çantamı kenara bıraktım.

Gerçekten büyük bir evdi. Eve uygun, boyum kadar bir televizyon koltukların tam karşısında duruyordu. Koltuk takımları sade bir şekilde siyah, beyaz ve bordo renklerinden oluşuyordu. Perdeler de halı ve diğer eşyalar gibi uyum içerisindeydi.

DVD'leri karıştırdıktan sonra sıkıntıyla geri çekildim. Ak-siyon filmi aramıştım ama neredeyse hepsi romantik ya da komediydi. Ancak bir şansım daha vardı, Tuna odasında da DVD'ler olduğunu söylemişti. Uyuduysa bile uyandırmadan göz atabilirdim sanırım.

Merdivenlere yönelip çıktıktan sonra etrafı gezdim. Oda-sının kapısı hafif aralıktı. Yavaşça itip içeri göz gezdirdim. Odası büyüktü, çoğunlukla koyu gri ve beyaz renklerden oluşuyordu. Bazı yerlerde mavi de gözünüze sıkça çarpıyor-du. Bir elektrogitar ve klasik gitar hemen yatağının kenarına bırakılmıştı.

Çift kişilik yatağının bir kenarında yorganın içine girip yüzüstü yatmıştı. Elleri yastığın altındaydı. Gerçekten de uyuyordu.

Kapıyı sonuna kadar açıp sessiz adımlarla içeri girdim ve raflara göz gezdirdim. Birinde DVD'ler diziliydi, diğerlerin-de de kitaplar ve oyun CD'leri vardı. DVD'lerin yanına gi-decekken yatağının yatmadığı tarafında açık kalmış laptopu fark ettim.

Alıp kapatarak masasına koyup koymamak arasında kaldı-đımda bunu ona açıklayabileceğimde karar kılarak yanına git-tim. Havaya diktiği saçlarının bir tutamı alnına düşmüştü... Uyurken hiç de gıcık, sinir, hödük, budala, egoist ve ukala birine benzemiyordu doğrusu.

Bilgisayarı alıp kapatacağım sırada açık sekmeler dikkati-mi çekti. *Osmanlı'nın katıldığı savaşlar, Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nın tarihi, Malazgirt Savaşı, Cumhuriyet'in ilan edilişi* hak-kında detaylar... Bunlar Efe'nin ödevinin konularıydı.

Mert'in Tuna'nın Tarih konusunda iyi olduğunu söylediğini de hesaba katarsak; Tuna, Efe'nin ödevine yardım eder-ken bilgi yüklü olmak istiyordu sanırım...

Bu yüzden mi uyumamıştı?

Buna ihtimal vermiyordum ama yine de kenardan geçmiş yazısına tıkladım ve çıkan onlarca sekmenin saatlerine baktım. *Gece yarısı, biri on geçe, ikiye beş kala, ikiye çeyrek geçe, iki buçuk, iki otuz yedi, iki kırk üç, üçe beş kala, üçü yedi geçe, üçü yirmi geçe, üç kırk beş...* Ve en son da *altı otuz beş* yazıyordu.

Tuna sabaha kadar Efe'nin ödevine çalışmıştı. Bu yüzden uykusuz kalmıştı ve kantinde uyumaya çalışıyordu.

Ona çevirdim yüzümü. İstemsizce büzülen dudaklarımı direği sızlayan burnumu ve dolmuş gözlerimi ona çevirdim. Gece gece eve yalnız gitmeyeyim diye süt bahanesiyle beni eve bırakmıştı, kütüphanedeki kitapların tozunu tek başıma alıp da dokuzda eve tek gitmeyeyim diye ceza aldığı yalanını uydurup bana yardım etmiş; uyuyakaldığımda eve taşımıştı... Şimdi de, tarih konusunda iyi olmasına rağmen gece uyumayıp kardeşimin ödevine yardım edeceği için ko nulara çalışmıştı.

O koca yüreğini neden insanlardan saklıyorsun, Solman? Kırmamınlar diye mi?

Laptopu kapatıp çalışma masasının üzerine bıraktım ve istemsizce üzerinden kayan yorganı düzelttim. Saniyeler içinde aniden çakan şimşek odayı aydınlattığında korkuyla sıçramıştım. Bir şeyler mırıldandığında uyanacak korkusuyla parmak ucumda odadan çıktım ve aşağı inerek bahçe açılan büyük cam kapının yanında dikildim. Gök gürlüyordu, şimşek çakıyordu ama yağmur yağmıyordu.

Gözlerimi saate çevirdiğimde, 10'a geldiğini gördüm.

Böylelikle yelkovan akrebi, akrep de yelkovanı kovaladı ve böylelikle saat dört oldu. Televizyon izleyip mutfaktaki atıştırmalıklardan yemiş, alt kattaki odaları keşfe çıkmış. Damla'nın bir dersi ekmesini sağlayıp kırk dakika boyunca onunla konuşup olanları anlatmış ve hatta bir ara koltukta uyuyakalmıştım.

Ev gerçekten de çok büyüktü. Alt kattaki odalardan biri hizmetli odası gibiydi, diğeri kilerdi, başka biri banyoydu ama bir oda vardı ki evdeki en güzel odaydı. Bir tarafı büyük renkli yastıklarla döşenmişti, tam karşıda duvara monte, benim boyumun iki katı kocaman bir televizyon vardı. Ses sistemi, DVD oynatıcı, XBOX oyun konsolu ve daha bir sürü şey bulunuyordu. Duvarların biri bütünüyle camdı; bahçenin alt kısımlarına açılıyordu. Yan tarafta da aynı şekilde bir oda vardı ama oranın perdeleri çekilmişti ve kapı kilitliydi.

Uzanıp tavanı izledim. Bembeyaz tavana şekiller çiziyor, sahneler oynatıyor, hayallerimi ekiyordum. Eskiden çok yapardım...

"Günaydın," diyerek esnemesini gizleyen ve bu tarafa doğru yürüyen Tuna'ya çevrildi gözlerim. Tam vaktinde uyanmıştı.

Uzandığım koltukta doğrulup kalktım. "Tam vaktinde kalktın, hadi gidelim."

Ona bakmıyordum, çünkü çekiniyordum. Olduğunu sandığım kişi aslında bambaşka biriydi ve ben onu tanımadan yargılamıştım. İstemeden de olsa o iğrendiğim şeyi yapıp, ona önyargılı davranmıştım.

"Ah, sen burada bekle ben üzerini değiştirileyim o zaman," dedi başparmağıyla arkayı göstererek. Kafamı salladım.

O yukarı çıktığında kenardaki çantamı aldım ve bahçe kapısının önüne gittim. Her tarafta güller vardı, yanlara lavantalar döşenmişti ve...

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Burası çok daha fazlasıydı; içeriden baktığınızda sadece normal bir bahçe görüyordunuz ama dışarıya çıktığınızda çok daha büyük olduğunu fark edebiliyordunuz. Kelimenin tam anlamıyla kocamandı. Metrelerce ileriye uzanıyor ve ormanla son buluyordu. Şaşkınlıktan dilimi yutmak üzereydim. Burası cennet gibiydi.

“Çok güzeller değil mi?”

O olduğunu bildiğim içim kıpırdamadan etrafa bakmaya devam ettim. Yanıma gelip derin bir nefes aldı ve ellerini cebine soktu. “Burası bataklıktı,” dedi. “Her taraf çamurdu. İlk geldiğimizde arabamız çamura saplanmıştı.”

“Ne?” diyerek şaşkınlıkla ona döndüm. Ne saçmalıyor-du? Burası çamur ve bataklıkta, neden buraya ev yapma işine girişmişti ki babası?

“Annem akciğer kanseriydi,” diyerek eklediğinde devam etmesi için sustum. “Temiz havaya ihtiyacı vardı ama İstanbul bu açıdan kalabileceği son yerd. Ama babam onu yanında istedi. Buraya kamyonlarca toprak döktü.” Bir elini cebinden çıkarıp etrafı gösterdi. “Başka şirketlerin başkanları ve hatta babamın arkadaşları bile bunun boş bir çaba olduğunu ve zarara uğrayacağını söyledi ama o vazgeçmedi. Sonunda başardı. Bu alanı tamamen bize ayırdı ve bahçeli evler yaptırarak bir siteye çevirdi. Annemin çok sevdiği güllerle, bazı çiçeklerle ve lavantayla donattı. Ormana yakın olduğu için de temiz hava deposuydu.”

“Ama ya annen? İyileşti değil mi?”

“İyileşti,” dedi içten bir şekilde gülümseyerek. “Mutlu son.”

“Sevindim,” dedim gözlerimi etrafta gezdirerek. Gerçekten de buranın havası bizim evin oradaki havayla aynı değildi.

“Hadi gidelim,” diye ekledi. O bahçenin etrafından dolanırken onu takip ettim. Sonunda garaj olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısını açtı. “Burada bir sürü araba var,” dedim göz gezdirerek. İki siyah cip, biri kırmızı diğeri siyah iki spor arabayla içlerinden biri siyah olan üç araba daha vardı.

“Evet, zenginiz ama bunu önceden söylediğime eminim,” diyerek güldü ve siyah üstü kapalı spor arabanın sürücü kol-

ruğuna geçti. Gözlerini devirerek yürüdüm ve yanındaki koltuğa geçip kapıyı kapattım. “Hızlı sürme, araba konusunda bunu işi olarak yapanlar dışında kimseye sürücülükte güvendiğim söylenemez. Babam hariç.”

Tekrar gülüp garajın o tırtıklı kapısının yukarı çekilmesi için bir kumandaya bastı ve kapı açıldığında geri geri çıktı. “Emniyet kemerini tak,” dedim benimkini taktıktan sonra. Omuz silkti.

“Emniyet kemerini tak yoksa susmam.”

“Aman aman,” dedi hemen. “Çenenden kurtulacaksam hemen takıyorum.”

Siteden çıktıktan sonra emniyet kemerine uzanmışken bir kavşak için geri bıraktı. Araba sürdüğü için takamayacağını anladığımdan benimkini çözüp ona uzandım, nefesini ensemdede hissederken emniyet kemerini tutup çektim ve taktım.

Sessizce yerime geçip tekrar kendiminkini taktığımda kırmızı ışıktaki durmuştuk. “Neden uyumadın dün gece?”

Bana dönmeden önüne bakarak çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bir arkadaşımın gece kulübü açıldı, orada kız avındaydık diyelim.”

Neden bunu yapıyordu? Neden içindeki iyiliği saklıyor ve maskesini takıyordu? Neden o lanet maskeyi çıkarmıyordu? Neden kendini başka biri olarak gösteriyordu? Neden insanların kendinden soğumasını seviyordu?

“Pislik,” diye mırıldandım ama içim sorulara boğulmuştu. Damarlarımdan soru işaretleri akıyordu resmen.

Eve gelene kadar konuşmadık. Sonunda yağmur yağmaya başladığında sitenin girişindeydik. Kapalı otoparka park ettiğimizde aynı anda indik. Dakikalardır konuşmuyorduk.

Asansöre binip yirmi altıncı kata çıktığımızda çantamdan

anahtarımı çıkardım ve kapıyı açarak içeri girdim. Peşimden o da girdiğinde kapıyı kapattı.

“Sizin burada ne işiniz var?”

Salonumuza bütün grup doluşmuştu. Hatta Burak ve Derin’i de aralarında görebiliyordum. Damla, Ece, Yağmur, Görkem, Mert ve Çağatay’ı anlayabilirdim ama Burak ve Derin? Burak’ın İstanbul’da ve bizim okulda olduğunu bilmiyordum bile. Diğerleri gibi onun da üzerinde okulun adının işlediği tişörtten vardı.

“Arkadaşlarınla nasıl konuşuyorsun öyle?” diyen annem mutfağın elindeki meyve suyu dolu tepsiyle çıktığında herkesin elindeki tatlı tabaklarını fark ettim.

“Gördünüz mü?” dedi Derin yanındaki Burak’ı dürtüp Tuna’yla beni göstererek. “Size bizden bir şeyler gizliyorlar demiştim.”

Şaşkınlık ifadem anında kızgınlığa geçiş yaptı. “Bizden mi? Derin sen ne saçmalıyorsun? Sen bizden değilsin, düşmansın.”

Umursamayarak omuz silkti ve tatlısından dolu bir çatalı ağzına götürdü.

“Sen kalori saymıyor muydun?” diyerek ona baktı Tuna ama cevap belliydi. Annemin yemekleri lezzet konusunda inanılmazdı. Muhtemelen kokusunu aldığı anda hayır diemişti.

“Onu boş ver de,” dedi Mert bize dönerek ve tek kaşını kaldırıp, “Siz hayırdır?” dedi.

“Hayır, hayır,” dedi Damla kafasını gülerek sallarken. Derin de olumsuz anlamda, “Hayır hayır!” diyerek ayağa kalktığı anda annem tepsideki meyve suyunu uzattı ve Derin susarak uzanıp içti.

Burak, “N’aber güzellik?” lafıyla bana döndüğünde,

“İyi...” diyebildim sadece. Annem salonda bir ordu besliyordu resmen.

“Efe’nin ödevine yardım etmek için geldi,” dedim yanımdaki Tuna’yı işaret edip. Ardından kenarda oturmuş meyve suyu içen Efe, “Çok işimiz var, çok...” diyerek Tuna’yı koltundan çekerek odasına götürdü.

Kenara oturup masada boş gördüğüm tatlı tabağını aldım ve, “İyi bari,” diyerek yemeye başladım. Herkes tabaklara gömülmüş, annem de mutlu bir şekilde bizi izliyordu. Onun bildiği kadarıyla sadece Damla benim arkadaşımdı, o kadar. Başka arkadaşlarımın da olmasına çok sevinmiş olmalıydı. Anlamıyordum. Ona göre bir yabancıydım, nasıl beni...

Daha fazla düşünmedim. Bu konulara hiç girmek istemiyordum. İstedğim tek şey tabağımdaki tatlıya gömülmek ve kafamı kaldırmamaktı.

Dakikalar sonra Tuna hariç topluca Damla’lara geçmiştik. Koca evde yalnız başına yaşayacak olması beni her ne kadar ürkütse de arkadaşımı yalnız bırakmamaya niyetliydim.

Damla’ya anlattıklarımın sonrasından sonra yerinde duramamıştı, çıkışta bize gelmek istemişti ve bunun üzerine diğerleri de onun peşine takılıp gelmişlerdi. Burak, Mert’le konuşurken Damla gelmek istediği için Burak da peşlerine takılmıştı, tıpkı onları dinleyen Derin’in de gelmek istediği gibi. Sanırım Tuna’ya saplantılıydı, çünkü Tuna ve benim adım aynı cümlede geçtiğinde hemen olaya atlayıvermiş. Sonrası ise malum... Beni almak için eve gelince bulamıyorlar, anneme soruyorlar, o esnada Mert içeriden tatlı kokuları alıyor ve annem onları içeriye davet ediyor. Mert tatlıya atlayıp girince Damla da giriyor, Damla girince olay orada kopuyor ve salona kuruluyorlar.

Biz de saatlerdir boş boş burada televizyon izliyor, yemek

ya da Vine çeken sevgili fenomenlerimizi izliyor. bazen de onlara katılıyorduk.

“Şişe çevirmece oynayalım.”

Kollarımı göğsümde birleştirip de pencerenin dibine girerek sevtettiğim yağmurdan başımı çevirip arkamı döndüm. Herkes koltuklara kurulmuş abur cubur ve pizza yiyordu... Derin hariç. O az önce yediği tatlının hesabını veriyordu kendi kendine. Kızıyordu o kadar kaloriyi aldığı için. Hekim meyve suyu? Hadi, diyordu, *kaloriyi yedin, ya meyve suyu? Bana kabul edemem. Cezalısan. Derin. İki gün yemek yemeyereksin. Sırdere su ve beslenmiş pancar.*

Bunlarla nasıl hayatta kalabiliyordu ki?

“Çok klişe, daha heyecanlısı olsun...” diyen Damla’nın elindeki viski şişesine baktım. “Babamdan aşırı mıştım. Çok ağırdır. Cevap vermeyen ya da cesaret gelince yapmak istemeyen fondip yapar.”

Herkes teker teker kabul ettiğinde zil çaldı. Ece açmak için kalktığında Yağmur da fondip bardaklarını getiriyordu. Mini boy küçük bardaklar...

Sonunda Tuna geldiğinde onu da oyuna kattılar. Ben de çembere oturduğumda eğilerek, “Kardeşin çok garip, gerçekten korkutucu bir zekâsı var,” dedi Tuna kimsenin duymayacağı bir şekilde. Konuşmadan ağzımı oynatarak, öyledir, dediğinde güldü.

“Bu viski kaç kalori?” diyerek şişenin üzerindeki küçük yazıları okumaya çalışan Derin’i inceledim. Zayıflıktan ölüyordu ama yine de kilo mu vermek istiyordu? Bana göre bir gram bile verse mezardaki iskeletten farkı kalmazdı.

“Çeviriyorum,” dedi Çağatay yanındaki Derin’den boş viski şişesini alarak. Yağmur da Çağatay’ın yanına oturduğu için Derin’e kötü bakışlar atıyordu. Sanırım bu geceki kon-

aynız bakışları. Ece de Görkem'e şakırtmadan bakmaya başlamıştı, hatta bilerek karşısına oturmuştu. Sonuç olarak Burak bana pis bir gülümseme atarak karşına geçmişti ve bu bakışına gitmemişti. Ve de şu bakışları unutmamak lazım... Ah, evet, bakışma gecesi demiştim değil mi?

"Çevir," dedi Mert arkasındaki koltuğa yaslanarak. Çığır açtı. Şişenin ucu Burak'a, diğer tarafı da bana geldi.

"Dakika bir gol bir," diyerek alnımı ovuşturduğunda o da bakışlarını birbirine sürterek kötü kötü gülüyordu.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

Sanıveler sonra, "Çok garip bir kızsın," dedi. "Bu yaşta kadar hiçbir erkek dikkatini çekmedi mi? Küçükken bile..."

İçki içmemem lazımdı. Daha önce hiç içmemiştim. Damla'nın söylediğine göre de ağır bir içkiydi... Kaldıramazdım. Muhtemelen sarhoş olur ve söylememem gereken bir şey söyler, yapmamam gereken bir şey yapardım. Tereddüt ettim ama "Hayır," dedim düz bir sesle. Damla'nın gözleri bana çevrildiğinde Mert şüpheyile önce Damla'ya, sonra da bana baktı ama bir şey demedi. Şişeyi tutup tekrar çevirdim. Tuna ve Derin. *Bingo*.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Derin, Tuna'ya.

"Cesaret," dedi Tuna.

"Öp beni."

Herkes gülerken Tuna ifadesini bozmadan hızla fondip yaptı. Derin somurturken, "Sadece denemiştım," diye mırıldandı ama hepimiz öyle olmadığını biliyorduk.

Tuna şişeyi çevirdi ve ucu Damla'ya, diğer tarafı da Mert'e geldi.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

“Doğruluk.”

Damla bağdaş kurup dirseklerini yaslayarak seslice nefes verdiğiğinde biraz düşündü. Sormak istediği soruyu biliyordum. Muhtemelen, çok düşünmüş de soru bulamayıp bunu sormak zorunda kalmış gibi gösterecekti.

Beklenen an geldiğinde, “Hiç biriyle yemeğini paylaştın mı?” diyerek dolaylı yoldan sordu. Tuna dahil bütün erkekler gülmeye başladığında Mert de kahkaha attı. “Kesinlikle hayır.”

Mert şişeyi çevirdi, tekrar Burak ve bana geldi. “Doğruluk mu cesaret mi güzellik?” sorusuna “Cesaret,” diye cevap verdim.

“Tuna’yı öp,” dedi. “Kulağının altından.”

Görkem, Mert ve Çağatay aynı anda, “Ooo,” derken viski bardaklarından birine uzandım ama Damla elimi tuttu. “Yapma,” dedi. “Daha önce hiç içmedin ve bu çok ağır.”

“Bütün gece içmeden duramam,” dedim gerçekleri hatırlatarak. Elimini bırakır gibi oldu ama sonra tekrar tuttu. Diğer elimle bir bardağı kavrayıp içeceğim sırada bu sefer de diğer eliyle tuttu. “Senin derdin ne?” diye fısıldadım. “Onu öpemem. Alacağım duygusal zarar elimdeki bardaktan dolayı alacağım zarardan binlerce kat daha fazla.”

Ellerimi bırakmadığında sıkıntıyla nefes verip saçlarımı örme isteğiyle doldum. Sonunda Burak’a döndüm. “Yanak-tan öpsem?”

“Fondip yap,” dedi Tuna gözlerini gözlerime çevirerek. Çok sert bakıyordu ama hemen ardından Burak’a dönen bakışlarından sinirinin kaynağının o olduğunu anlamıştım. Damla’nın dikkatinin dağılmasından faydalanarak göğüs hizamda duran bardağa eğilip sonuna kadar içtim. Sert ve acı sıvı geçtiği her yeri yakarken burnum sızladı ve gözlerim

doldu ama belli etmeden hafifçe öksürdüm. “Çok da kötü değilmiş.” *Berbattı.*

Şişeyi çevirdim. Ece’yle Görkem’e geldi. Sanki herkes birlikte hoşlandığı kişinin karşısına oturmuş gibiydi ama Burak’ı çözemedim. Benimle uğraşmayı seviyor gibiydi.

Ece, Görkem’e, “Doğruluk mu-” diye başlayarak sormaya başladığında Görkem direkt, “Cesaret,” diye yanıtladı. Gözleri Ece’ye kilitlenmişti.

“Bandanam bana verir misin?” Ece’nin gözleri onun başına bağladığı siyah bandanaya çevrildiğinde Görkem güldü. Fondip yapacağımı zannediyordum ama Görkem ayağa kalktı ve başındaki bandanayı çıkardı, eğilip Ece’nin başına taktıktan sonra yerine geri oturdu.

Herkesin gözleri Görkem’in bandanasız başına çevrildiğinde Çağatay, “Vay be,” diye mırıldandı. Yağmur gülüyordu. Gözlerimiz birleştiğinde Ece’yle Görkem’i gösterip göz kapıttı. Kafamı salladım.

Görkem şişeyi çevirdiğinde tekrar Burak ve bana geldi. “Yok artık,” diyerek ayaklandım ama, “Otur bakalım prenses,” diye itiraz etti. “Yok öyle oyun bozanlık.”

“Şişeye bir şey mi yaptın ne oluyor ya? Dakika başı dönüp bize geliyor. Hep de sen soruyorsun.”

Omuz silkip sordu. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk.”

Seslice oflayıp yerime geri oturdum ve bağdaş kurdum. O da elini saçından geçirip sordu. “Böyle konularda geri kafalı olduğuna göre şöyle sormalıyım sanırım: Hiç biri seni öptü mü?”

Bir an soluk boruma tuzlu deniz suyu doluyor sandım. Sanki nefes alamıyordum ve boğuluyordum. O gün olanın aksine, yüzeye çıkmak yerine kendini dibe itiyordum ve su ciğerlerime doluyordu.

Bakışlarını yerdeydi. Tuna'nın bana baktığını biliyordum. Böyle bir soruya cevap veremezdim. Fondip bardaklarından birini alıp diktim ve bu sefer Damla dahil kimse karşı çıkmadı. Kafam hafiften dönmeye başladığında bir bardak daha içersen sonumun iyi olmayacağını hissedebiliyordum.

Şişeyi tekrar çevirdiğimde bu sefer şişe biraz bana doğru kaydı ve Mert, Tuna'yla eş çıktı. Mert soruyordu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

"Bu adama da ne soracağım lan? Her bokunu biliyorum," diye mırıldanırken çenesini ovuşturuyordu. Tuna küçük bir tebessüm ettiğinde Mert kaşlarını çatmış düşünüyordu. Sonunda bakışları Burak'ı buldu, sonra bana döndü. Yağmur'un, "E hadi ama," demesinin ardından sorusunu sordu.

"Bana hoşlandığın kız tipini anlat."

Tuna elini saçlarından geçirip dudaklarını büzdü ve seslice nefes verdi. "Tamam, pekâlâ... Gözleri renkli olabilir, fark etmez," diyerek dudaklarını yaladı ve geriye kaykılıp ellerini yere dayayarak gözlerini kapattı. Muhtemelen düşünüyordu. "Sağını olsun. Sarışınlar her zaman bir adım öndedir. Saçları uzun ve düz olsun. Çok kısa olmasın, orta boy yeter. Güneşli günleri sevsin bir de, yağmurdan nefret ederim. İnsanı vicık vicık ıslatıyor."

İrkildim. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı. Yağmur... Hayır. Ölürdüm de yağmurdan vazgeçmezdim.

Ah, bunu düşünmem saçmalıktı.

"Çok konuşup başımı şişirmesin," dedi gözlerini sonuna kadar açıp bana bakarak. Gözlerimi devirdiğimde devam etti. "Bir de Galatasaraylı ise tamamdır bu iş."

"Düşünce tarzı hiç önemli değil yani?" dedim itiraz ederek. "Nasıl biri olduğu hiç önemli değil?"

“Onlar da önemli tabii ama...” diye cümleye başladığında Mert sözünü kesti. “Ya neyse tamam ya uzatmayalım, hadi devam.”

Tuna çevirdi. Şişe yine garip şekillere girip yuvarlandığında ucu Damla’ya, diğer kenarı bana geldi.

“Ama ben ne soracağım ki?” diye itiraz eden Damla’ya güldük. Tuna da kaşlarını kaldırıp gülerek, “Fena,” dediğinde ona dil çıkarmamak içi kendimi zor tuttum.

“Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk,” dedim omuz silkerek.

Klişe, “Kimi seviyorsun...” sorusunu ağzını garip şekillere sokarak söylediğinde tekrar güldük. “Sana ne...” diyerek oyunu devam ettirdim.

“Ya dalga geçmeyin hadi sor,” dedi Yağmur gülenleri susturarak.

“Pekâlâ.” Damla dudaklarını yaladıktan sonra bir süre düşündü. Sonunda eğdiği kafasını kaldırıp ciddi bir şekilde sessizce nefes verdi. “Balık, martının onu yiyeceğini biliyor mu?”

Cevap vermedim. Elim fondip bardaklarına gittiğinde Damla tekrar elimi tuttu. “Bana cevap ver, Deniz. Bu kolay bir soru. İçme.”

Biliyor, demek istedim. Ama diyemedim.

Tuna’yı kast ediyordu. Öğlen ona telefonda anlattıklarım onu bazı düşüncelere sürüklemişti ve benim düşünmek istemediklerimle yüzleşmişti. Bunu yaptığını biliyordum.

Burak da fondip yapmamı dört gözle bekliyormuş gibi bakarken diğer elimle hızla bir bardağı kafama diktim. Bu sefer öksürmekten kurtulamamıştım.

Tekrar şişeyi çevirdim. Bu sefer Derin ve Damla’ya gelmişti. Derin, “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sorduğunda Damla, “Doğruluk,” dedi.

“Saç boyanın renk tonu ne?”

Damla gülerek saçını salladı. “Yüzde yüz doğal sarışınım canım.” Güldü. “Senin aksine.”

Derin somurtarak kollarını göğsünde birleştirdiğinde. Damla gülerek şişeyi çevirdi. Şişe Burak’la Tuna arasında durduğunda az önce Tuna’nın kullandığı lafı kullanarak “Fena,” dedim ve güldüm.

“Harbiden öyle,” dedi Tuna seslice nefes verip bakışlarını Burak’a çevirirken. “Doğruluk mu cesaret mi?”

Burak biraz düşündükten sonra, “Cesaret,” dedi.

“Martı,” diye başladı Tuna sert bakışlarını Burak’a sabitleyerek. “Martı balığı istemiyor. Kedinin olmayan fareyle oynamasına gerek yok. Tamam mı?”

Burak güldü. Uzanıp bir bardağı Tuna’nın gözlerinin içine bakarak kafasına diktiğinde gergin ortamı dağıtmak amacıyla şişeyi alıp bacağına dürterek Burak’a uzattım. Kafasını çevirip şişeyi aldı.

Şişe Derin’le aramda durduğunda ve cesaret cevabıma, “Fondip yap,” cümlesini kurduğunda her türlü içmek zorunda olduğumu biliyordum. Kötü bakışlar Derin’e kilitlenirken Tuna bana bakıyordu. Yavaş yavaş çakır keyif olduğumu biliyordu. Oyun boyunca en çok ben içmiştim. Sanki herkes bana içirmek için oyun oynuyor gibiydi.

Böylelikle şişe üç tur daha döndü ve tekrar bana geldiğinde, başım çatlıyordu. Arada görüntüler kayıyordu ve doğru düzgün düşünemiyordum.

“Doğruluk mu cesaret mi?” diye sorduğunda beklemeden, “Cesaret,” dedim. Ne olursa olsun bir şeyler yapmak istiyordum. Yerimde durmak istemiyordum. Nedeni alkol olmalıydı.

“Tuna’yı öp,” dedi tekrar. Bu sefer o cümlemin devamını

getirmedi ama var olan başka bir seçeneğimi daha dile getirdi. “Ya da fondip yap.”

Başım dönerken yüzümü ovuşturdum ve ayağa kalkmak için hareketlendim. Ben ayağa kalktığımda Tuna da kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

Ona doğru bir adım attığım sırada şişeyi de alıp ayağa kalktı. “Pekâlâ,” dedi. “Bu oyun burada bitti. Saat de çoktan on bir olmuş zaten, hadi herkes evlerine.”

Burak ve Derin’in itiraz etmesine kalmadan herkes kabul edip kalktığında, Damla da kalan birkaç fondip bardağını mutfığa götürdü. Omuz silkip kendimi koltuğa attıktan sonra Mert’in sesini duydum.

“Üç taksi çağırıyorum, Tuna sen arabayla mı geldin?”

“Evet.”

Dakikalar sonra ise Damla gelip kolumdan tutarak beni kaldırdı. “Sen de içeri geç, bugün burada kal. Yarın hafta sonu zaten, Mercan Teyze sorun etmez.”

Ayağa kalktıktan sonra kolumu çektim. Gözlerimi açtığımda herkes gitmişti. “Ne zaman çıktılar?” dememle kapının kapanma sesini duymam bir oldu.

“Bir şey söylemeyi unuttum,” dedim kapıya doğru giderek.

“Bu halinle nereye gidiyorsun?” diye itiraz etti Damla ama, “Hayır,” dedim. “Şimdi söylemezsem bir daha hiç söylemeyebilirim.”

“Git gel çabuk,” dedi. “Ama gelince uyumadan her şeyi anlatacaksın. Bu kafayla sabaha bir şey hatırlamazsın.”

Çıkıp kapıyı kapatmadan önce, “Tamam!” diye seslendim ve aşağı inen asansörü beklemeden yanındaki boş olana binip zemin kata bastım. Yaklaşık bir dakika sonra aşağıdaydım, dışarının karanlığını arada çakan şimşegin ışığı aydınlatıyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktım ve kendimi deli gibi yağın yağmuru altına attım. Bir vandan da etrafa bakıyordum.

Taksilerden birini çıkarken gördüğümde oraya doğru koştum ama yetişemedim. Sonunda yenilgiyle yere oturduğumda artık vücudumun her zerresi ıslanmıştı.

Bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafında dolayarak ağlamaya başladığımda kendimi kontrol edemiyordum. Bir araba kornası kulaklarıma dolduğunda kafamı kaldırıp suratımı sildim ama tamamen sırlıklamı olmuştum.

Bu onun arabasıydı. Henüz gitmemişti.

“Ne yapıyorsun orada!” dedi ıslanmayı umursamadan arabadan çıkıp duymam için bağıarak. “Hasta olacaksın, içeri geçsene,” diyerek hızla yanıma geldi ve kolumdan tutup çekti ama kımıldamadım. “Söylemem gereken bir şey var,” dedim sesimi duyması için yükselterek. Bir şimşek çaktığında ise artık sadece üşüdüğümünden değil, korktuğum için de titriyordum.

“Yarın söylersin,” dedi. “Şimdi içeri geç.”

“Neden içeride seni öpmeme izin vermedin?” dedim kolumu çekip dönmesini sağlayarak. “Ne?” dedi. Artık tamamen ıslanmıştı.

“Neden izin vermedin?” dedim tekrar ederek.

Kaçamayacağını anladığında biraz eğildi. “Kendi isteğin değildi.”

“Nerden biliyorsun?”

Geçistirecek gibi oldu ama yapamayacağını anladığında kafasını yukarı kaldırıp gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana döndü ve sıcak avuçlarıyla kollarımı tuttu. “Beni öpeceksen zorla değil, kendi isteğinle öp,” dedi gözlerini gözlerime kilitleyerek. “Tamam mı? Şimdi eve gir.”

“Ama-” dedim ama elleriyle yüzümü avuçlayarak beni

susturdu. Yüzünü yaklaştırıp alnuna yasladığında, “Bak,” dedi, “martının onu yiyeceğini biliyor mu?”

Damla’nın içeride cevaplamayıp fondip yaptığı sorusunu soruyordu.

Kafamı salladım. Ağlıyordum ama yağmur gözyaşlarımı gizliyordu. “Biliyor.”

“Güzel,” dedi başparmaklarıyla yanaklarımı okşayıp. Dudaklarım dudaklarıma hafifçe değdirip durdu. Sonunda öpmeden geri çektiğinde ellerini de yüzümünden çekti ve geri gidip arabasına binerek beni sicim gibi yağın yağmurun altında yalnız bıraktı. Arabası sitenin çıkışına doğru gidip gözden kaybolduğunda yere çöküp deli gibi ağlamaya başladım.

Kendime ihanet etmişim.

Birini sevmişim. Kendime ihanet etmişim.

Kendime ihanet etmişim.

22. Bölüm

Hayatımı yönlendirip kararlarımda başrol oynadığın anlarda, film setini başına yıkmak istiyorum.

Ertesi sabaha Damla'nın yanında, sarışınlardan nefret ederek uyandım. Beynimin belli özelliklerini yöneten odacıklardan birine bu cümle yerleşmişti ve sevdiğim sarışın arkadaşlarım olsa da kurtulamayacak gibiydim. Sadece beynimde bu cümle yankılanıyordu. *Sarışınlardan nefret ediyorum. Sarışınlardan nefret ediyorum. Sarışınlardan nefret ediyorum.*

“Dün gece kaç bardak içtim öyle?” dedim kahvaltı masasına elimdeki kahve bardağıyla otururken. “İlk bardaktan sonrasını hatırlamıyorum bile.”

“Sana söylemiştim,” dedi. “Akşam çıkıp geri geldiğinde sayıklayarak da olsa bana anlattığın iyi oldu.”

“Çıkıp geri geldiğimde mi?” Dirseklerimi masaya yaslayarak şakaklarımı ovdum.

Kafasını salladı. “Bizimkiler kalkınca bir şey söylemem gerek diyerek çıkıp gittin. Geri geldiğinde aradan bir saat geçmişti ve deli gibi öksürüyordun. Yarı baygın gibiydin. Ben de kıyafetlerini değiştirip uzanmana izin verdim ama anlat-

madan uyutmayacağımı söyleyince yarı baygın bir şeyler anlattın.”

“Danıla...” dedim dehşetle. “Ne anlattım?”

“Hmm, bir bakalım...” dedi krepinden bir parça ağzına atarak. Çiğneyip yuttu ve kahvesinden içti. “Aşağı inmişsin. Tam gittiler sanırken Tuna arabasıyla önünde durup inmiş. Sürekli, ‘İslanmaktan nefret eden biri için çok kolay indi ve sırlıslıkla oldu,’ deyip durdun. Sonra neden onu öpmene izin vermediğini sormuşsun ve-”

“Tamam, tamam,” dedim elimi kaldırarak. “Hatırlıyorum.” *Hem de her saniyesini.*

“Güzel,” dedi. “Alkol sende yan etki yapıyor herhalde.”

“Keşke hatırlamasaydım ama,” dedim kahvemi bırakıp ayağa kalkarak. “Ben duşa giriyorum.”

“Az önce duş almadın mı sen?”

“Bu düşünme duşu. Kendimi suyun altına atıp beynime eziyet edeceğim. Dört saat içinde çıkmazsam polisi ara.”

23. Bölüm

Gün batımını izlemek için uçurumun dibine gelip oturduğumda aklıma sen geliyorsun. Atlasam yine sen, atlamasam yine sen... Hep sen.

Keşke umursamayı kesmem için bir iksir olsaydı da içip kurtulsaydım.

Keşke bu kadar çok düşünmeyi bırakmam için bir sihirli değnek olsaydı da dokunduğumda her şey geçseydi.

Keşke sarı rengine karşı oluşan önyargımı ortadan kaldırılabilseydim de karşımdaki sarı diş fırçamı çöpe atmaktan kendimi alıkoyabilseydim.

Ama derin bir nefes verip, “Hayırlısı,” dedim ve severek aldığım sarı diş fırçamı çöpe atıp dolaptan yeni bir tanesini çıkararak bir hışımla dişlerimi fırçalamaya başladım.

“Sen geri zekâlı mısın Deniz? Ne diye o yağmurda çocuğun peşinden bir şey söylemem gerek diye koşuyorsun? Hatırlamayacakmışım... Al işte, hatırlıyorum...”

“Anne, ablam yine kendi kendine konuşuyor! Deli hastanesini arayayım mı?”

Kapının arkasından Efe’nin sesini duyduğumda homurdandım. Her şey de o kadar iyiydi ki kulaklarının da bu kadar

keskin olmaması imkânsızdı. Ağzımı yıkayıp kuruladım ve banyonun kapısını açtım.

Ya da banyonun önünde sıra beklediği için her şeyi duymuştu.

“Beni dinlemeyi kes,” diye mırıldanıp yanından geçtiğimde odama girip okul kıyafetlerimi giydim. Çantamı da alıp kahvaltı masasını toplayan anneme göz attıktan sonra ayakbükülerimi giyip çıktım. Asansöre binip altı kat yukarı çıktıktan sonra Damla’nın dairesinin ziline abandım ve duvara yazıldım.

“Yavaş Maviş, yavaş,” diye söylendikten sonra çantasını ve anahtarını da alarak çıktığında güldüm. Asansör kapısını ona önden açarak, “Buyurun prenses,” dediğimde başını dik tutarak sanki uzun bir elbise giyiyormuş gibi eteklerinden tutup prenses edasıyla içeri girdi.

Dakikalar sonra hafta sonunda halledebildiğimiz servise binmiştik. Gökyüzü dün geceye nispet gri bulutlarla kaplıydı.

Servis bir saat sonra okulun önünde durduğundaysa inip sınıfa çıkmıştık. Derin sırasında bir şey yemeyip suyla cebelleşirken, Tuna masaya kapaklanmış muhtemelen uyuyordu. Onun aksine Mert ve Görkem’in gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Sıramıza geçerken Mert’in, “Günaydın,” demesiyle ben sustum ve Damla’nın cevap vermesini bekledim. Bana gözlerini kocaman açıp sonra da Mert’e dönerek, “Günaydın,” dediğinde ise gülmemek için kendimi zor tuttum.

Okul günü boyunca birlikte takıldık. Ecc sürekli Damla’ya yeni çıkan renksiz frambuazlı parlaticıdan bahsederken, biz de Yağmur’la çıkışta gideceğimiz filmin fragmanına bakıyorduk.

Tuna bütün derslerde kafasını sıradan kaldırmadan uyu-

muştı. Yüzünü öğle yemeğinde görebileceğini sanmışım ama izin kâğıdı alıp diğer derslere de girmeyerek revide uyumuştı.

Mert, Kimya hocasının fotoğrafını çekip kepslerken ne-redeyse yakalamıyordu ve Görkem de kadınla Vine çekmişti resmen.

Altmışlı yaşlarında, çoktan emekli olması gereken bir kadındı. Neden hâlâ ders vermeye çalışıyordu anlamıyordum

“Bir yere mi gidiyorsunuz, servisler arka tarafta?” dedi Mert kalabalıkta durarak. “Biliyoruz herhalde,” diye gözlerini devirdi Damla.

“Şu yeni çıkan film var ya, ona gidiyoruz,” dedim omuz silkerek. Yağmur, Çağatay’ın koluna yapışarak, “Siz de gelin,” dedi.

Tuna, Görkem’in yanında elini ikide bir saçlarından geçiriyor ve gözlerini ovuşturuyordu. Bu sefer neden uyumamıştı ki?

“Gelelim bakalım,” dedi Çağatay diğerlerine göz gezdiren. Tuna’nın, “Geliyoruz,” demesiyle Çağatay kolunu Yağmur’un omzuna attı ve önden gitmeye başladılar.

Geride Damla ve Ece’yle beraber onlara bakıp dudak büzdük.

Şanssızım.

Şansızsın.

Şanssızız.

“Bu nedir abi ya... Aksiyon filminde kahkaha krizine girmek nedir? Gürültüden hiçbir şey anlamadım filmde,” diye söylenen Mert’e dönüp güldük. Film bitmişti, sinema bölümünden çıkmış yürüyen merdivenlere doğru yürüyorduk.

"Ama güzel filmdi," dedim omuz silkerek.

"Ya bir git," dedi Tuna bana dönerek. "Yanımdaki çocukla yer değiştirince fark etmeden bittin film boyunca koltuğunu tekmeleyip durdun."

"Ne?" Yanaklarıma yayılan sıcaklıkla umursamadan ona döndüm. "İnsan bir şey söyler değil mi? O çocuk yandaki kızla sevgili diye koltuğu tekmeledim ben."

"Sessizce film izlediğimi görünce niye devam ettin?" dedince cevabı yapıştırdı.

"Mısır yiyordum, filme dalmışım ayağım da alışmış ne yapayım?"

Birkaç gün önce olanları hatırlamadığımı sandığımı düşünüyordum. Başka türlü bu şekilde normal devam eder mıydık, hiçbir fikrim yoktu.

"Ya, kızına benim arkadaşına." Ece kıkırdayarak koluma girdiğinde Görkem sinirle Ece'nin koluna yapışıp öntüne çekti. "Ya sen? Sen çok mu masumsun sanki? Yanına oturduğum kızın yerine Yağmur'u oturtmadım Çağatay'ın yanına otursun diye, iyilik yapayım dedim başımdan aşağı kola döktün. Bir de yanlışlıkla oldu diyorsun..." Eliyle ıslak kafasını işaret edip, "Bu ne lan, bu ne?" diye bağırdı. Ece gülmeye başlayınca biz de güldük.

"Tek masum benim," diye ortaya atılan Damla'ya da ben aynı bir bakış attım. "Sen de yanlış kızın kafasına mısır atıyorsun be sarışın," diyerek tuz dolu, yağlanmaya yüz tutmuş ama daha bu sabah yıkadığım saçlarımı gösterdim. Sonra yaklaşıp kulağına fısıldadım. "İyilik olsun diye Mert'in yanındaki kız kaldırıp ben oturmuştum."

Mahcup gözlerini gözlerime dikti. "Özür dilerim Ma-
viş..."

"Affettim gitti."

“Ama ben affetmiyorum.” Mert buraya doğru gelirken Yağmur’un yanına gittim.

“Başta başkasına ıskalamış olabilirsin ama ikinci yarıda doğru kişiye mısır attın. Tişörtümün içinde kaç tane mısır var biliyor musun sen?” Mert, Damla’ya çatık kaşlarla baktığında Damla sinirden gülüp, “Bilmiyorum ama eminim beyin hücrelerinden daha fazladır,” diyerek cevabı yapıştırdı.

Günün sonunda alışveriş merkezini turlayıp inat olsun diye erkekleri bütün mağazalara sokmaktan telef olmuş bir halde evlere dağılmıştık. Duş aldıktan sonra elim yatağa değdiği gibi uyuyakalmıştım resmen.

Ertesi sabah yine Damla’nın zilini taciz etme ve servis evresinden sonra, kantine doğru yürüyordum. Damla Coğrafya ödevini vermek için öğretmenler odasına çıkmıştı ve servis bizi normalden biraz daha erken getirmişti.

Kantinde bir masaya oturup internete girerek gezmeye başladığımda, hemen karşımda duyduğum sesle kafamı kaldırdım.

“Günaydın, arkadaşım.”

Kafamı kaldırdım. Tuna sırtıarak karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. “Dalga mı geçiyorsun?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Elimde Matematik sınav sorularının cevapları var,” dedi. “Ne kadar dalga geçiyor olabilirim?”

Avucumu sertçe alnıma çarptım. “Doğru ya, bugün sınav vardı değil mi?” Ona döndüm. “Bir dakika, elindeki kâğıta sorular ve cevapları mı yazıyor yani şimdi? Sen ciddi misin?”

“Yağmur’la Çağatay’ın ilişkisi kadar.”

“Canım arkadaşım,” dedim sırtıp ellerimi birleştirerek yanağıma yaslayıp. “O kâğıda bakmama izin vereceksin değil mi?”

Sonuç olarak kâğıdın kopyasını alıp ikinci derse kadar her soru ve cevabı ezberlemiştim. Sınavda Mert yanımda oturacaktı, Damla önüme ve Görkem de onun yanına. Tuna da yan sırada olacaktı.

Vakit gelip kâğıtlar dağıtıldığında bütün cevapları yazıp bekledim. Yağmur konuştuğumuz gibi karabibere batırdığı parmağını koklayınca hapşırdı ve ben de, "Hocam arkadaş hapşırdı, peçete vereceğim izninizle," diyerek cevapları yazdığım peçeteyi uzattım.

Saniyeler sonra Mert öksürmeye başladığında öksürüğünün arasından çaktırmadan *dokuz*, rakamını uzattı ve gözlerim dokuzuncu soruda durdu. Hoca arkasını döndüğü an cevabı kısaltarak sıraya yazdım ve onun da aynı olmamak şartıyla kâğıdına geçirip sıradan silişini izledim.

Dakikalar sonra sınav bittiğinde Yağmur, Ece, Çağatay ve diğerleri ile birlikte kapının önündeydik. "Nasıldı?" diyerek gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. Hepsi aynı, "İyiyim," cevabını vermişti. Tabii ki iyi olurdu. Tuna sayesinde topluca kopya çekmiştik.

"Bunu kutlayalım," diyerek ortaya bir fikir attım. Herkes onayladığında kalan dersleri ekme planı da tamamlanmıştı. Tüm okul aynı anda sınav olduğumuz için öğretmenler sınav kâğıtlarıyla cebelleşecek ve bugünlük derslere girmeyeceklerdi. Biz de gelecek yüksek notlar için bir kutlama yapabiliirdik böylece.

"Deli gibi acıktım," dedi Mert, hep beraber çantaları almış açık kapıya doğru yürürken. Bekçiye onu müdürün çağırdığı hakkında ufak pembe bir yalan söylemiş olabilirdik... Ama küçük bir yalandı. Kimse gittiğimizi anlamazdı bile.

"Daha az önce koca bir tost yedin," diyerek hayretler içinde Mert'e döndü Damla.

"Mert de benden." dedim. Damla kaşlarını kaldırıp ~~ama~~ ~~ben~~ dercesine bakarken. Mert de, "İnek dayanışması!" diye rek benimle bir beşlik çıktı.

Tuna, "O ne alaka?" diye sorduğunda güldüm. "Siz Muggle'lar anlamazsınız..."

"Bir Muggle olmadığımız kalmıştı," diyerek seslice nefes verdiğinde Mert yanına gelip omzuyla omzuna vurdu "İneklerin sekiz midesi vardır."

Damla, "Tespit diye buna derim," diyerek sağ elini kalbinin olduğu yere götürüp hafifçe eğildiğinde, omzuna vurup, "Eyvallah," dedim.

Mert de benim gibi yemeklere âşık biriydi. Bizim gibiler için aşk meşk işleri muhtemelen daha zordu. Yemekler zaten başlı başına karşı konulamaz bir dertken, bir de tutup kalbimizi söküp yerine başkasını koyabilmek...

Bende Filolopi var, bunun başka bir açıklaması olamaz. *Âşık olmaktan korkma hastalığı.*

İki taksiye doluşup alışverişe merkezine gitmek, muhtemelen yaptığımız en berbat işti. Alışveriş merkezi teknik olarak okula on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve biz taksiyle gidiyorduk. Geçen sefer de aynısı olmuştu ama o zaman hava şimdiki gibi durgun değildi, yağmur yağacak gibiydi. Şimdi ise hava gayet durgundu. Yine de kimse bu konu hakkında bir şey söylemedi. Sanırım biz zengin arkadaşlardık. Yani, en azından bu tabiri Tuna için kullanabilir-dik. Henüz diğerlerini bilmiyordum ama onlar da orta durumlu durmuyorlardı, böyle bir koleje geldiğimize göre... Damla'ysa zaten zengin ve özgür aile kızıydı. O konuya hiç girmek istemiyordum.

Alışveriş merkezine girdiğimiz an Mert'le direkt olarak üst kata çıktık. Diğerleri de arkamızdan geliyorlardı ama

çok olan bızdık. Yemekler bizi kendine çekiyordu adeta. Yemek katına girdiğimiz anda pizza sırasına girdik ve diğerleri de arkamızdan geldiler.

Yarım saat sonra, dört büyük boy pizza bitirmiştik. Çoğumu Mert'le ben yemiştik. Yağmur, Ece ve Damla iki diğardan ileri gidemezken Çağatay, Görkem ve İlinaz ise dört dilim yemişti ama rekor Mert'le bendeydi. Tam on bir dilim yemiştik. "Bu bir yetenek," dedim. "Kimse bu oturuşta on bir dilim yiyemez."

"Bugünden sonra tartıldığında beş kilo almış olmazsan kendini yemeye vereceğim. Bu ne va?" diyerek utaz eden Ece başını geriye attı. Yağmur da, "Aynen," diyerek ona kattığında Damla el kaldırıp, "Yumurtanın üzerine bal sürüp kola içerek yiyen birinden bahsediyoruz. Ben alışığım onun bu hallerine," dedi. "Siz daha hiçbir şey görmediniz."

"Evet, hiçbir şey görmediniz," dedi İlinaz kaşlarını kaldırmış garip bir şekilde bana bakarken. Bu bana alışveriş merkezinde deli gibi yemek yediğim günü hatırlatmıştı. Bana manmayıp yemekleri ceplerime doldurduğumu düşünmüş ve beni resmen kovalamıştı.

Kafamı sallayıp güldüm ama bu sanırım bu günlerdeki son gülüşümdü.

Karnımda hissettiğim sancıyla ağzıma attığım patatesi çiğneyişim yavaşladı. Kasıklarımnda hissettiğim sancı bir zehir gibi aşağıya ilerlediğinde çığlık atmamak için kendimi zor tutup, oturduğum sandalyenin kenarlarını sıkıca kavradım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak açtım. Damla neler olabileceğini bildiği için hemen, "Deniz?" dediğinde gözlerinde o bakış vardı. Anlamıştı.

"Hayır, hayır, düşündüğün şey olamaz," dedim sandalyemi itip bir şey belli etmeden ayağa kalkarak. Bal gibi de oydu.

Damla benden daha iyi biliyordu hatta ama bana güvendiği için kabullenmesi kolay olmuştu. “Çok hızlı yedim karnımda ağrı yaptı, ben bir lavaboya gidip geleyim.”

Ergenlik yaşına ulaşmış kızların ve kadınların, doğurganlık özelliklerinin bir belirtisi olan bu aylık döngü ve diğer kadınsal şeyler beni rahatsız ediyordu. Kız olmayı, kadın olmayı ya da böyle şeyleri sevmiyordum, hiç ısınmamıştım. Belki de küçük yaşta bu işlere en ağır şekilde bulaştığım içindi, her şey olabilir. Ama bunu normal karşılayan diğerlerinin aksine benim durumumda, ortada normal karşılanabilecek bir şey yoktu. Filmi burada kesip geriye sarmak istiyordum sadece, geriye sarmak ve bir daha bu sahneye gelmemek. Gerekirse yönetmeni öldürebilirdim ama bu sahneyi çekmek istemiyordum. Sonuçları önemli değildi... Ben zaten ölmüştüm.

Bazı anlar gelirdi ve çaresizce duygusal acıyı, fiziksel acıyla kapatmaya çalışırdınız. Ama olmazdı. Çünkü hiçbir fiziksel acı, duygusal acının verdiği acıyı veremez size. Bu her ne kadar boyutlarla alakalı olsa da eşit bir şekilde davranırsak, değer verdiğiniz birinden gelen bir hakaret binlerce bıçak darbesine eş değerdi. O anı geriye alamazdınız, hiç yaşanmamış gibi davranmayı deneyebilirdiniz ama yapamazdınız; o bıçaklar bedeninizden asla çıkmazdı. Aksine, sanki binlerce el gelip o bıçakları daha da acı vermek istercesine döndürürdü. Bütün gözyaşlarınız, bıçak darbelerinden akan kanlar gibi süzülürdü. Akıtmak için ayrı bir çaba harcamanıza gerek kalmazdı, sadece... Aklınıza gelirdi ve gözleriniz dolardı işte. İlk damlayı durduramadıysanız, diğerlerini de durduramazdınız.

Boş lavaboda kapıyı kapatıp duvara yaslandım ve arka cebimden cep telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Daha geleli sadece bir saat olmuştu, nasıl geri dönmeyi isteyebilirdim ki? Bir aksilik olduğunu anlardı.

İçimde sanki ince, zehirli yılanlar vardı. Her nefes alışımında, hayatta olmamı istemiyorlarmış gibi nefes almayı bırakmamı diliyorlardı ve deli gibi acıtıyorlardı. Zehirlerini bırakıp, acı çekmemi zevkle izliyorlardı. Ortaya çıktıklarında mücadele edecek gücüm yoktu onlarla, zerre yoktu hem de. Bir kadına en çaresiz anımı sorsalar, muhtemelen kalp kırıklığından ya da dost kazıklarından bahsederdin. Ya da aileleriyle ilgili bir olayı anlatırdın ama bende öyle değildi. Benim en çaresiz anım, o yılanların kendilerini belli ettikleri andı. Çünkü devamında, kendimi kaybediyor ve acıdan ellerim tutmaz hale geliyordum.

Belki de ailemin bu kadar çok üzerime düşme sebebi buydu. Sağlık olaylarında o kadar zayıf ve hastalıklıydım ki biricik kızlarını acı çekerken görmek istemiyorlardı. Öyle anlarda yüzlerine bir tokat gibi çarpan o sahneleri deli gibi göstermek istiyordum onlara. Ben buyum, demek istiyordum. Hayat bu. Nefes almak böyle. Her duygu acıdan ibaret. Acı, diğer duygulardan besleniyor. Elimde olsa hiçbir şey hissetmemeyi dilerdim. Aşkı, sevgiyi, sadakati, mutluluğu, şefkati ve iyi hissettiren tüm o diğer duyguları acının varlığından kurtulmak için feda etmeye hazırdım. Sihirli bir değneğe sahip bir peri televizyon izlerken karşıma çıksa, hiç tereddütsüz bunu dilerdim. Hiç tereddütsüz kabul ederdim. Bir saniye bile düşünmezdim.

Ama bazen, hayatta acıyı hissetmeye değecek bir şeyin olduğunu hissediyordum. Orada bir yerlerde ve bulunmayı bekliyor. Hissedilmeyi, yaşanmayı istiyor. Aşk eğer gerçekten varsa, yaşanmayı talep ediyor. Sadece bu. Aşk yaşanılmayı talep eder.

Elimi karnımın üzerinde tutarak cep telefonumu tekrar arka cebime soktum ve kapıyı açarak lavabodan çıktım.

Adımlarımı bizimkilerin oturduğu masaya doğru atarken uyduracağım bahaneyi tekrarlıyordum. Ne de kolay *bizimkiler* diyebiliyordum artık... Oysa bir-iki hafta önce okulda bulunmamın tek sebebi buna zorunda olmamdı. Bir de onlarla aynı okulda olduğumu öğrendikten sonra Mert'e attığım yumruk ve Tuna'ya attığım tekme vardı tabii. Onlardan özür dileyememiştim. Ama bir düşününce, bence dilememe gerek yoktu. Hatta bu tekme ve yumruk onlara azdı bile.

"Annem aradı," dedim hırkamı ve çantamı alarak. "Siz keyfinize bakın, benim eve dönmem gerek."

Hareketlenen Damla'nın kolundan tutarak durdurdum. "Hayır, aile içinde bir sorun var sanırım..." Kırıldığını hissederek bunu içime gömdüm ve masaya dönerek herkesin üzerinde gözlerimi gezdirdim. "Yarın görüşürüz millet."

Onlara el sallayıp arkamı döndüğüm an dik yürümek adına verdiğim mücadeleden sağ çıkmıştım ama burnumun dişi sızlıyordu ve gözlerim dolmuştu.

Böyle anlarda oyuncu olmak istiyordum. Bu işin altından en iyi şekilde kalkabilirdim. Hayatımın yarısında rol yapmak zorunda kalmak, bazı şeyleri içime gömmek demekti. Ve bazen gömmeye yer kalmadığında, bazıları üst üste binip boğazıma kadar çıkıyorlardı. Öyle anlarda nefes alamıyordum. Soluk borumu tıkıyorlardı, onlar da yaşamamı istemiyorlardı.

Bazen, *boş ver, zaten öleceğiz*, diyerek şakaya vuruyordum ama ben ciddi ciddi ölmek için doğmuş gibiydim. Ya da acı çekmek için doğmuştum. Evet, yaşama sebebim buydu. Acı çekmek için, her gün defalara kez ölmek için doğmak. Kimseler duymadan tekrar tekrar dirilip, tekrar tekrar ölmek... Bu sizden çok şey çalıyordu.

Alışveriş merkezinden nasıl çıktığımı, o yağmurda taksi-

ve nasıl binip eve geldiğimi hatırlamıyordum. Kulaklarımda defalarca kez bastığım zil vardı ve ses kulaklarımdan girip beynimde dağılıyordu. Evde kimsenin olmadığına kanaat getirip iki büklüm olmuş bir halde çantamdaki anahtarı çıkarabildiğimde, deliğe sokup çevirebilmek için nefesimi tuttum. Bunu yapmak bile böyle anlarda benim için cehennem oluyordu.

Sonunda kapı açıldığında kendimi içeriye atarak ayağımla kapıyı kapattım ve ellerimi yere dayayarak nefes almaya çalıştım. Annemi ya da babamı aramalıydim. Bu sadece ilk dalgaydı, bir sonrakinde bilincimi yitirebilirdim. İşte o zaman eve biri gelene kadar rahmim ciddi derecede zarar görebilirdi.

Nadir görülen bir rahim hastalığım vardı. Kadınların özel dönemleri de doğrudan rahimle alakalı olduğu için, ikisi bileşerek kusursuz acıyı huzurlarıma sunuyordu ve ben buna boşu boşuna kusursuz acı demiyordum.

Sanki biri derinizi diri diri deşerken bir diğeri de derinizin altındaki etleri canlı canlı kaynar suyla haşlıyordu ve birkaç kişi de aynı anda kollarınızdan, bacaklarınızdan ve kafanızdan tutup deli gibi çekiyordu. En kötüsü neydi biliyor musunuz? Ölmüyordunuz. Ölmüyorsunuz ve bu, siz son nefesinizi verene kadar her ay devam ediyordu. Ve bunu yaşadığınız her saniye, son nefesinizi verdiğinizi zannediyordunuz. Çok acınasıydım. Gören, hâlâ yaşadığım ve son nefesim olmadığı için bana acıyabilirdi ve bu görmek, bilmek ya da duymak istediğim son şeydi. Annem, babam, Damla ve birazcık da olsa Efe dışında bilen kimse yoktu. Ama bazen Damla'nın haberi olduğu için pişman oluyordum. Bir keresinde hastane odasında üç gün boyunca uyumayarak uyanmamı beklemişti. Doktorlar bazen bitene kadar bana ciddi dozlarda ağrı ke-

sici ve uyku ilacı veriyorlardı. Bu da beni uzun süre yorgun düşürüp uyutabiliyordu. Başa çıkabildiğim anlarda ise çığlıklarım zorla boşalttığım evde yankılanıyordu. Evet, bu başa çıkabildiğim zamanlardı...

Kendi kendime sinirlenerek arka cebimdeki telefonuma uzanmaya çalıştım. Uzun uğraşlarım sonucu başarabildiğimde yan yatmış bir şekilde bacaklarımı sertçe kendime çekmiş karnıma bastırıyordum.

Rehberde babamı bulup aradım ama açmadı. Telefonun diğer ucundan telesekreter, *"Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz..."* cümlesini kurduğunda öfkelenmeden tekrar aradım ama açan olmadı. Bu sefer anneme geçtiğimde telesekreter yine aynı cümleyi kurdu ve sinirle bir küfür mırıldandım. Telefonu bırakıp ellerimi karnıma bastırarak derin bir çığlık attığımda kafamı sertçe yere vurdum. Dişlerim birbirine bastırmaktan kırılacak gibiydiler.

Son kez gücümü toplayarak telefonu kavradım ve tek elimle bir mesaj yazdım.

Hemen eve gel, anne. Acil durum.

Gözlerim kapanırken rehberde adını seçerek mesajı gönderdiğim an telefonu ellerimden bıraktım ve kalkmayı denedim. En azından emekleyebilecek bir pozisyona gelirsem, buradan kalkıp kendimi sıcak suyun altına atabilirdim. Geçmezdi ama en azından rahatlatırdı.

Avuç içlerimi yere bastırarak gözlerimi kapattım ve dişlerimi sanki daha fazla sıkabilirmişim gibi sıktım. Deli gibi yorgundum. Deli gibi canım yanıyordu. Bir krizin eşiğindeydim ve eğer durduramazsam kendime zarar verebilirdim. Bu yüzden yalnız olmamalıyım.

On beş dakika boyunca verdiğim mücadeleden mağlup çıkarak oturduğum yerde kaldığımda, çalan zille dikkatimi

diyafona verdim. Biri zile basıyordu. Annem ya da babam alamazdı, onların anahtarı vardı.

Biraz bekledim. Hareket etmediğim için acı biraz hafiflerken kendimi kaldırıp diyafona ulaştım ve zıpladığım an kamerayla birlikte kapıyı da açtım.

Tuna.

Onun burada ne işi vardı? Diğerleriyle beraber alışveriş merkezinde olması gerekmiyor muydu? Oradan ayrılalı bir saat olmuştu, hemen evlere mi dağılmışlardı?

Çoktan dış kapıyı açtığımı fark ettiğim an acı da geri döndü ve bu sefer kendimi tutma girişimlerimi işe yaramadı. Gözyaşlarım bana inat teker teker gözpınarlarımdan aşağı atlayarak intihar ediyordu.

Saniyeler sonra ise zil tekrar çaldı. Yere, beni kambur kıla-
cak bir pozisyonda eğilmiştim ve sancılar ayağa kalkıp kapıyı açabilmemi imkansız kılıyordu.

Kapıyı tıklattığında hemen ardından bir, “Mavi Göz?” sesi kulaklarımı doldurdu. “Deniz, orada mısın?”

Klişelerden nefret eden bir kız olarak kapı koluna uzanabildiğimde, bunun psikolojik bir olay olduğunu kendimi daha sonra inandıracaktım. Şimdilik acıyla yeterince meşguldüm.

Kapı yavaşça açıldığında gözleri kendi hizasındaki mavi gözlü kumral bir kızı aradı ama bulamadığında, muhtemelen her türlü mahvolmuş bir halde yerde duran beni fark etti.

“Deniz?” diyerek yere bir atılması vardı ki diz kapaklarının acıdığına kalıbımı basabilirdim. Ve ben, tarihe geçecek en geri zekâlı kız olarak kendi derdimi bırakıp onu düşünebiliyordum. Bunun için bu acıyı çekmeyi hak ediyordum işte.

“Deniz, ne oluyor?” Kollarımdan tuttu. “Bu halin ne?”

Hava çok sıcaktı, beton da serin diye kendimi yere atayım dedim,

demek istedim. Böyle bir anda bile kendimle dalga geçebiliyordum.

“B-beni hastane götürmen gerek.” Kelimeler zorla ağzımdan çıktığında. “Annem...” diye devam ettim. “Annemleri de ara.”

Terlenmişim. Alnımdan akan terleri hissedebiliyordum. Gözlerim yarı açıktı. Ayaklarımı hissetmiyordum. Bu halimi görmesini isteyebileceğim son kişi karşımdaydı ve şaşkın gözlerle beni izliyordu.

“Deniz...” dedi yüzümü avuçlarken ama vakit kaybediyorduk. Bunlara zamanım yoktu. Bilincimi kaybetmemeliydim. Krize girmemeliydim.

Daha fazla beklemeden bir kolunu sırtımdan diğerini de bacaklarımdan geçirip beni kaldırdığında, artık sancıdan belimden aşağısını hissetmiyordum bile. Sürekli kesik kesik nefesler alıyordum ve kollarım karnıma dolanmıştı, bu yüzden ona tutunamıyordum bile.

Bu ağrıyı ilk çektiğimde altıncı sınıfı yeni bitirmiştım. Bir yaz gecesi, ansızın uyandığımda bütün yatak kandı. Deli gibi ağlamıştım ve annemler de çok geçmeden yanıma gelmişlerdi. Bodrum’da bir oteldeydik, gece bulabilecekleri en iyi hastaneye götürmüşlerdi beni. O cehennem geceyi nasıl unutabilirdim ki? Sıcak hançerler karnımı delip geçiyordu, kriz geçiriyordum, sakın olamıyordum, titriyordum ve annemin bana küçükken söylediği şarkıyı söylüyordum.

*Bir küçücük aslancık varmış,
Çöllerde ko-ko-koşar oynarmış,
Annesi onu çok, çok severmiş,
Sen benim ca-ca-canımsın dermiş...*

Her taraf kandı. Çok fazla kan vardı. Kendimi durduramıyordum. Ağlamaktan alıkoyamıyordum. Ölüyor muydum?

Neyin nesiydi bu? Kimin kanıydı bu kadar? Neden belimden aşağısını hissetmiyordum?

Acı her yerdeydi. Acı içime çektiğim her nefeste derime zehirli bir bıçak gibi saplanıyordu ve buna devam ettikçe devamı da geliyordu.

İlk rahim ameliyatıma on iki yaşımdayken girdim. Öncesinde bana anlatmaya çalışmışlardı ama daha fazla acı çekeceğimi düşünerek evden kaçmıştım... Çok uzağa değil. Damla'lara. Dolabında saklamıştı beni.

O aylarımda hastaneyi dolaşırdım hep. Yavaş ve küçük adımlarla etrafı gezer, yatalak yaşlı teyzelere çiçek verirdim. Hastanenin bahçesinden gizli gizli kopardığım için kızarlardı bana.

Babamı en çok o zamanlar görürdüm, sanırım bu işin en güzel yanıydı o. Kendini doktorluğa adanmış biricik babamı görebilmek, hafta sonları dahil o kadar zordu ki... Tüm sene boyunca ailesiyle geçireceği tatil için aralıksız çalışırdı ama o yaz tatil yapamamıştık bile, o yeniden hastanesinde dönmüştü. Tek fark, bu sefer ben de oradaydım.

Hastane olayları bittiğinde bir kadın ortaya çıktı. Babamın arkadaşıymış... Araştırdım kendisini, alanında uzman bir psikolog idi. Arkadaş olduk. Bana çocuk doğurabilme özelliğinin olmadığını, o yüzden beni anlayamayacağını söyledi. Kadının rahmi yokmuş, yani doğduğunda öyleymiş. Sonra bir adamla evlenmiş, çok sevmişler birbirlerini. Adam çocuk istemiş, denemişler ve olmamış. Hastane hastane gezmişler. Rahmi olmadığı ortaya çıkınca da ailesi, "*Nasıl kandırırsınız bizi! Biz çocuk doğuramayan gelini ne yapalım?*" diyerekten adamı boşanmaya zorlamış. Kadın da ortada kalmış. Ama zaman geçtikçe yanına bir yoldaş olarak yetimhaneden bir erkek ço-

cuğu almayı istemiş. Arada yemeğe geliyorlardı İzmir'deyken... Beş yaşındaki k oğluyla oynardım ben de kaderimizin aynı olduğunu, aynı yerden geldiğimizi bilmeden.

“İyi misin?” diyerek elini yanağıma koyan Tuna'nın sesiyle gzlerimi açtığımda floresan ışıklarıyla döşenmiş tavan gzlerimin önünde hızla hareket ediyordu. Beyaz önlüklü bir kadın sağ yanımda, Tuna sol yanımda, birkaç hemşire de hemen kenardan kafalarını uzatmış bir şekilde hızlı nefesler alıyorlardı. Koşturuyorlardı sanki.

Sonra bir sedyede yattığımı ve soğuk hastane duvarları arasında olduğumu anladım.

Yine.

24. Bölüm

Yağmur yağar. Herkes bulutlar sanırken yıldızlar ağlar.

Bazı anlar olur, hayatınızı gözden geçirirsiniz. Yaşıyorsunuz, evet ama gerçekten yaşıyor musunuz yoksa sadece nefes mi alıyorsunuz?

Eğer savaşımaya değer bir şey bulamıyorsanız, işte bu savaşımaya değer. Hayat acısıyla tatlısıyla yaşanmaya değer bir yer; çünkü bir defa geliyorsunuz, bir defa yaşıyorsunuz, bir kere nefes alıyormuşsunuz gibi. Son nefesiniz gibi. O nefesi iyi değerlendirmeniz, çekebildiğiniz kadar oksijen çekmeniz gerek içiniz. Bir sabah kalktığınızda kendinize gelebilmek için her gün yaptığınız rutin şeylerden arınmanız ve değişik bir şeyler yapmanız lazım.

Yağmurda ıslanmayı sevmiyor musunuz? Kendinizi dışarıya atın, bırakın gökyüzü üzerinize yağsın. Güneşten mi hoşlanmıyorsunuz? Bütün gün güneş tepenizdeyken arkadaşlarınızla veya yalnız, gezin eğlenin. Hiç yapmadığınız, normalde olsa yapamayacağınız bir şey yapın. Platonik âşık olduğunuz çocuğa her şeyi açıklayan bir mesaj atın. Nefret ettiğiniz turuncu renkte bir tişört giyin. Korktuğunuz böcek-

leri ziyaret edin. Küçüklüğünüzde sizi onlara karşı paranoyak yapan ve fobinizi oluşturan palyaçolarla yüzleşin. Ne olacak? Bunları yaparsanız, dünya başınıza mı yıkılacak?

Hayır, aksine... Korkacağınız bir şey kalmayacak.

Gözlerimi soğuk hastane odasında açtığımda, beni uyandıran sesler beyaz ruhsuz odanın dışından, tam olarak kapının arkasından geliyordu.

“Hanımefendi, hâlâ uyuyor. İçeri girerseniz uyanabilir, lütfen...”

“Ya bırakın içeri gireyim, onun bana ihtiyacı var sizin uyku ilacı dolu iğnelerinize değil. Söz veriyorum koltukta uslu uslu oturup uyanmasını bekleyeceğim, ses çıkarmayacağım...”

Bu Damla’ydı.

“Ama hanımefendi...”

Ve kapı açılır.

“Sen uyumuyor muydun?” Sorusu, kapıdan içeri attığı birkaç adımdan sonra boğazına dizilirken etrafı süzdüm.

Bu sahneye alıştım. Konusunu açmak istemediğim acı dolu anlarımdan sonra gözümü hastanede açmayı, Damla’nın içeri girmesine izin vermeyen hemşireyi atlatmasını dinlemeyi veya annemle babamın başımda dikilmelerini, hemen ardından bir-iki gündür uyuduğumu söylemelerini ve şaşıрма evresini zamanla atlamayı... Evet, hepsine fazlasıyla alıştım.

“Az önce uyandım,” dedim boğazımı temizledikten sonra. Sonra da Damla’nın kolundan tutup çekmeye hazır olan hemşireye dönüp ekledim: “Sorun yok, girebilir.”

“Ama sancılarınız-”

“Eğer sancı çekseydim emin ol seninle bu konuşmayı yapmıyor olurduk.”

Kafasını sallayarak odadan çıkan hemşirenin ardından Damla kapıyı kapattı ve benim sormama gerek kalmadan, "İki gündür uyuyorsun!" diyerek yanıma geldi. Yatağımın kenarına oturarak iki eliyle elimi kavradığında, "Çok endişelendik," diye ekledi. "Tuna berbat halde kafeteryada diğer çocuklarla birlikte oturuyor. Onlara bozuk bir şey yediğini söyledim ama Tuna seni getirdikten sonra doktorla konuşmuş, ne olduğunu biraz biliyor. Sanırım ona bir açıklama yapmak zorundayız. Deniz... Yüzünü görmeliydin. Hiç konuşmadı ama seni o halde bulduğunda neler hissettiğini anlayabiliyorum sanırım."

"Tamam," diyerek onu onayladım. "Ona anlatacağım. Ama diğerleri nasıl biliyorlarsa öyle bilmeye devam etsinler, tamam mı?"

O an kapıyı ona açarken, anlatmayı çoktan kabul etmiştim zaten. Şimdi bir de bununla kendimi boğup sıkıntıya sokamazdım. Zaten ona söylememi gereken çok şey varken, birini eksiltmekten zarar gelmezdi.

Dakikalar sonra Damla'nın gidişinin ardından kapı tıklandı. Bunun kim olduğunu da biliyordum, hem de bu sefer kimse konuşmasa bile biliyordum.

"Girebilirsin, Tuna."

Gözleri şişmiş gibiydi. Ağlamamıştı, hayır. Ama uyumamıştı da. Eve gitmediğine kalıbımı basabilirdim, çünkü üzerinde aynı kıyafetler vardı.

"Damla beni görmek istediğini söyledi."

Kafamı salladım. Avuç içlerimi yatağın kenarlarına bastırarak doğrulmaya çalıştığımda hemen yanıma gelip yastığımı düzeltti ve yardımcı oldu. "Teşekkür ederim," dedikten sonra kafasını sallayıp yanımdaki boş yere oturdu.

Saniyeler süren sessizliğin ardından, yere diktiğim gözle-

rimi ona çevirecek cesareti bulduğumda beni izlediğini fark ettim. O an, kolundan tutup onu yine evine götürmek ve uyumasını sağlamak istedim. Hatta yorganını üzerine örtmek ve uyumadığı için şişmiş göz kapaklarından öpmek istedim. Ama sadece istedim.

“Teşekkür ederim, her şey için,” diyebildim sadece.

Sesli bir şekilde soludu. “Kazara attığın mesajın ardından evine gelip seni o halde buluyorum ama söylediğin tek şey bu mu?” İşte şimdi gerçekten bir açıklama beklediğini hissettirmişti.

“Bekle,” diyerek şaşkınlığımı gizlemeden gözlerimi gözlerine çevirdim. “Ne mesajı?”

Elini pantolonunun cebine attı ve telefonunu çıkarıp parmaklarını ekranında gezdirerek bana çevirdi. Bu bir mesajdı. **Mavi Göz**, diye kayıtlı birinden gelmişti. Telefonu elime alıp okudum.

Bu bendim. Anneme atacağım mesajı, ona atmıştım.

“Anneme atmam gerekiyordu, yanlışlıkla sana göndermişim,” dedim hayretle. Bunu nasıl yapabilmıştım? Gerçi o haldeyken, mesajı doğru yazıp birine gönderebildiğime şükretmeliydim ama konumuz bu değildi.

“Sen gittikten sonra biz de biraz daha dolaşıp çıktık, eve gitmişim. Senden mesaj gelince okuyup resmen evden fırladım. Acil durum olarak ne olabilir ki belki ailesel bir şey diye kendimi yerken sen kapıyı açtın. O halin gözümün önünden gitmiyor Deniz. Seni hastaneye getirirken krem rengi pantolonun ve tişörtün kıpkırmızı olmuştu. Kafayı yedim, anlıyor musun? *Kafayı yedim*. Ve şimdi bir teşekkürden daha fazlasına ihtiyacım var.”

Gözlerim dolarken dişlerimi dudağıma geçirdim ve sertçe yutkundum. Bana olanları düşünürken, onda yarattığım en-

kızın farkında bile değildim. Empati kurmam gerekiyordu. Onu anlamam gerekiyordu.

Dakikalar önce bir işi olduğunu söyleyerek arkadaş ortamından çıkan kız, yarım saat sonra eve döndüğünde size mesaj atıyor ve durumun acil olduğunu söylüyordu. Evden aceleyle çıkıp evine geliyordunuz ve asansör yirmi altıncı kata çıkarken ayaklarınızı yere vurmaktan ve sabırsızca beklemekten başka çareniz kalmıyordu. Kapıyı açtığınızda ise gözlerinden yaşlar akan ve bilmediğiniz bir nedenden deli gibi acı çeken aynı kızı görüyordunuz. Her tarafı kanla kaplı bir şekilde kucaklıyordunuz ve hastaneye yetiştiriyoordunuz. Doktor size dehşet verici bir şeyler söyledikten sonra ise etraftaki sesleri artık doğru dürüst işitemez hale geliyordunuz. Annesi geliyordu, babası, arkadaşları... Size ne olduğunu sorup duruyorlardı ve doktoru bekliyorlardı. O kız iki gün boyunca uyuyordu ve siz sadece gözlerinizi kapatmadan beklemeyi becerebiliyordunuz, çünkü elinizden başka bir şey gelmiyordu.

“Bir rahim hastalığım var,” dedim dudaklarını birbirine bastırıp durduramadığım gözyaşlarımı kafamı eğerek gizlemeye çalışırken. Hıçkırdım. Sanki birine daha anlatsam geçecekmiş gibi anlattım. “Ne zaman malum gün gelse bu acıyı çekiyorum ve sonum hep aynı oluyor. Beyaz bir odada serum bağlı bir şekilde başım çatlayarak uyanıyorum, önce vücudumu verdikleri ağır ağrı kesiciler yüzünden hissetmeyip endişeleniyorum ama bir süre sonra alıştığım için artık bu olmuyor. Çok kişinin haberi yok, sadece ailem ve Damla biliyor. Lütfen kimseye söyleme.” Kolunu tuttum ve kesik kesik aldığım nefeslerimi düzeltmeye çalıştım. Beceremediğim gibi hıçkırıkları da çoğalmıştı.

“Ağlama.” Parmakları çenemi bulup yüzümü yukarı kal-

dırdığında kaşlarını çatmış ama aynı anda da hüzünlü bir şekilde bana bakıyordu. Gözyaşlarımı sildi ve, “Sulu göz,” diyerek dalga geçti. Kıpırmızı olduğuma emindim. “Kıpırmızı oldun.”

Kıpırmızı olma kısmını es geçip, “Gözlerimle ne sorunun var senin?” diyerek gülmeye çalıştım ve geri çekildim. Bunu biliyordum... Ağlayan kızı güldürmeye çalışan erkek. Aptal bir klişe.

Klişelerin kızı olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun, Deniz Özer.

Ve baş belası bir iç ses.

“Renklerini kuskanıyorum,” dedi gülüp yanımdan kalkarken. Tekrar uzanmamı sağladıktan sonra örtüyü üzerime örtüp “Şimdi uyu, her ne kadar iki gündür bunu yapıyor ol-san da. Çünkü buradan gitmek için söyleyebileceğim başka bir şey yok,” diye devam etti ve kendini gösterdi. “Şu halime bak. Senin bu gülen suratını görmek için mi iki gündür zombi gibi ayakta dikiliyorum ben?”

“Doğru,” dedim. “Tipin kaymış basketçi çocuk.”

“Bak, sen bile söylüyorsun Mavi Göz. Eve gidip duş aldıktan sonra iyi bir uyku çekeceğim.” Ellerini iki yanında açtığı anda kafamı salladım. “Aynen öyle yap.”

“Ama gözlerini kapatmadan gitmiyorum,” diye devam ettiğinde, “O işi olmuş bil,” diyerek derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

Saniyeler sonra alnımda hissettiğim dudakların ardından kapının kapanması ve gitmesi aynı anda olmuştu.

Bu, acının ve gözyaşının üzerini sahte gülümsemeler ve gülen sözcüklerle kapatmanın bizimsi yoluydu. Tunamsı ve Denizimsi yolu, işte böyleydi. Gözyaşını silmek ve aptal bir cümle kurarak anı bozmak, daha sonra beş dakikalığına in-

dirdiğimiz maskeleri her ne kadar zor olsa da yeniden takmak ve devam etmek. Yolun sonundaki sahneyi her ne kadar gözümde canlandırabilsem de...

O gittikten sonra, düşüncelere dalıp tekrar uyurken bulmuştum kendimi. Rüyamda bile kızıyordum artık kendime, ona bu kadar yakın davrandığım için. Bunu yapmamalıyım ama sanki ona doğru çekiliyordum. Biraz klişeydi, şimdi iç sesime hak verebilirdim ama bunu daha farklı nasıl söyleyebilirdim bilmiyordum; o bana iyi geliyordu. Feminist duygularının önüne bir perde çekerek sadece gülümsüyordu ve bütün o gürültü yok oluyordu. Kafamdaki bütün düşünceler yok oluyordu. Soru işaretleri beynimin duvarlarına çarparak aı vermiyordu ve bütün o sesler susuyordu. Onun yanındayken düşünmüyordum, sadece yapıyordum.

Ona hem, 'Senden nefret ediyorum!' diye bağırarak geliyordu içimden, hem de 'Seni seviyorum!' diye haykırmak. Ama biliyordum ki ikisini de yapamazdım.

Uyandığım an eşyalarımı toplayan ve ne olur ne olmaz diye muhtemelen yedek kıyafetlerimi doldurduğu bir çantayı elinde tutan annem ve elindeki zekâ küpüntü çözen Efe karşılamıştı beni. Üç dakika sonra bütün renkleri bir araya getirdiğinde her zamanki gibi bozmam için bana vermişti ve ikimizde konuşmamıştık. Annemin aksine... O sürekli konuşmuştu. Telefonunu şarj etmeyi unuttuğu için kapandığından bahsetmişti, babamın bir ameliyatta olduğundan ve o mesajı iyi ki yanlışlıkla Tuna'ya attığımdan. Ona çok şey borçlu olduğundan da bahsedip durmuştu. Hemen ardından ise akşam her zamanki gibi bir işe yaramayan ilaçlarımla beraber taburcu olmuştum. Sıcak çorbalar eşliğinde kendi yatığıma uğurlanmıştım, her ne kadar iki gündür uyuduğumu onlara anlatmaya çalışsam da babam gelip başımda dikilerek

o yüzde yüz ikna etme yeteneğini konuşturarak doktorumsu bir konuşma yapmıştı. O konuşmalar hep, “Bak Deniz...” diye başlıyor ve, “Beni anlıyorsun değil mi? Ben senin babanım,” diye bitiyordu. Bu konuşmaları her tekrar edişinde karşısına dikilip ona son söylediği cümlelerin gerçekliği konusunda itiraz etmek istiyor, hemen ardından ise susuyordum. Çünkü benim için yaptıkları ele avuca sığacak, küçük şeyler değildi. Onlar benim ailemdi.

Birkaç günlük rapor eşliğinde okula gitmediğim günlerde, her okul çıkışı odama doluşan biricik arkadaşlarım bana neşe kaynağı olmuştu, bu yüzden çabuk toparlamıştım.

Annem ve babam bu şekilde daha fazla gidemeyeceğimin farkındaydılar, bunu akşam yaptıkları konuşmadan anlayabiliyordum. Hatta Efe bile farkındaydı. Hepsi küçükken olmayı reddettiğim o ameliyatı olmamdan yanalardı ama eğer rahmimi aldırırsam, bir gün çocuk sahibi olamayacaktım. Normal bir kız olarak büyüymeyeceksem, yaşamının ne anlamı vardı ki sahi? Gizli gerçeklerin üzerini kendimizi inandırabildiğimiz yalanlarla kapattığımızda, asıl gerçek onlar olurdu. Kimse sorgulamazdı, kimse inandıklarını dönüp de ‘Acaba?’ diyerek sorgulamazdı, çünkü eğer gerçekten inanırsanız, ne olursa olsun onun doğru olduğunu bilirsiniz. Onu yanlış çıkarmak, sizi kocaman bir karmaşanın içine sürükler ve bu sizi öldürür. Kimse bunu istemez.

Eğer bir gün hayatımı konu alan bir kitap yazsalardı, adı *Acı* olurdu.

Ya da olmazdı. Ya da ben bütün bunları abartan aptal bir ergen olarak tarihe geçerdim. Sonunda uyuşturucu bağımlısı bir alkolik olarak barlarda yatıp kalkan keşlere dönerdim ve hayatı dalgaya alırdım. Çünkü her şeyi elde eden birinin hayalleri yoktur. Hayalleri olmayan birinin, hiçbir şeyi yoktur.

Şimdi bu yaptığım saçma konuşma hakkında bir dolu düşünürdüm ama her zamanki gibi üşeniyorum.

Damla'nın Nomi'nin kollarından tutup dans etmesi, diğerlerinin ona ayak uydurmaya çalışması ve Tuna'nın gülerек onları Vine'a çekmesi üzerine, okula gideceğim günün önceki akşamı da bitmişti ve acı yok olmuştu. Geri geleceğini bildiğim halde tamamen gittiğine inanabilmek, o hallerden buraya kadar gelebilmek ve her seferinde kurtulduğum için şükretmek bir gün çok fazla gelecekti ve o zaman o ameliyatı kabul edecektim ama sanırım deli aklım sanki o zamanlar gelmemiş gibi yapmaya devam edecekti. Emin değildim. Her koşulda ben deli bir kızdım ve mazoşistliğe doğru emin adımlarla yürüyordum. Bu gidişle bir sadiste dönüşmekten korkuyordum.

Siyah pantolonumun fermuarını da çektikten sonra hırkamı üzerime giyip çantamı aldım ve odadan çıkmak için kapıyı açtım ama beklediğim manzara, kesinlikle elini kapıyı tıklatmak için kapıya uzatan bir Tuna Solman değildi.

"Senin burada ne işin var?"

"Benim burada ne işim var?"

"Dalga mı geçiyorsun Solman?"

"Dalga Deniz'de olur Mavi Göz."

"Haykırdım," diyerek işaret parmağımı kaldırdım ve esprisini sindirebilmek için bekledim. Ama hüüzünle sonlandı ve yapmacık bir kahkaha atarak geri çekildim. "Ben ciddi-yim, burada ne işin var?"

"Annen aradı," dedi gözlerini devirip somurtarak. "Annen annemi aramış. Sonra bir şeyler oldu, sonuç olarak seni okula servis değil ben bırakacağım."

"O da güzel," dedim kafamı yana eğerek. "Ama Damla?"

"Artık uçarak mı gelir, ışınlanarak mı bilemem."

Sinirlenip elime geçen ilk şeyi kafasına atmamla havada yakaladı. Elinde tuttuğu peluş oyuncak, tam olarak yatarken yanıma aldığım biricik ayımsı maymunum Nimo'ydu. "Bu ne ya?" dedi kafasından tutup kendine çevirerek. "Ayı mı maymun mu belli değil."

"Tuna," dedim. "Sakin ol ve Nimo'yu Viki'yle Bobo'nun yanına bırak." Elimle dolabımın kenarındaki beyaz tavşanımı ve büyük kahverengi ayımı gösterdim.

Bir kahkaha attı. "Bobo mu? O ne ya öyle popo gibi."

"Onlara öyle söyleyemezsin."

"Çocuk musun sen?" dedi Nimo'yu bana atarak. Havada yakalayıp başını okşayarak yastığımın yanına bıraktım.

Tekrar güldüğünde "Ya ne var ya, ne var?" diye kızarak ona döndüm.

"Yoksa sen o şeyle mi uyuyorsun?"

"Onun bir adı var."

"Neymiş?" Kafasını yana eğerek sorduğunda ellerimi belime yerleştirdim.

"Nimo."

Tekrar güldü. "Bak bu sefer uçan tekmeyle geliyorum." diyerek ciddi bir şekilde tehdit ettiğimde, "Tamam, tamam." diyerek sustu ve geçmem için geri çekildi.

Evin boş olduğunu fark etmem saniyelerimi aldı. Herkesin erken kalkıp gitmesi gereken yerlere dağıldığını düşünerek üzerinde durmadım. Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken kapının önünde beni süzen Tuna'ya döndüm. "Hâlâ soruma cevap vermedin. Damla'ya ne olacak?"

"Onu, beğeneceğine emin olduğum bir sürpriz bekliyor."

Her ne kadar başta anlamasam da bağcıklarını bağlayıp kapıyı kapattım ve açtığı asansör kapısından içeri girerken emin olmak için mırıldandım. "Mert'i onun yanına mı yolladın?"

“Aynen öyle.”

“Fena olmuş,” diyerek onun lafını kullandığımda asansörün otomatik olarak otobüsün otopark katına bastı.

“Laflarımı yapıyorsun.”

**Kalbimi çalışıyorsun. “Buna çalmak denmez, sadece beğen-
ğim için kullanıyorum.” Bastığı otopark kartını gösterdim.
abanla mı geldin?”**

"Eh, seni alıp okula götürmek için bu yağmurlu havada
 sı biraz kötü bir fikirdi."

"Egoist züppe profili çizmek istemediğini söylemiştin."
yle söylemişti. Bana şantaj yapıp uyumak için evine getir-
ğinde, garajdaki arabaları gösterip böyle söylemişti.

“Öyle ama ıslanmayı sevmiyorum.”

Omuz silkişini izledikten sonra aklıma dolan anıyla utarak önüme döndüm. Damla'nın evinde şişe çevirmece madığımız gece, peşinden koşup söylediklerimin ardından anlar ve sırlıklam oluşumuz sanki aklımdan çıkıyormuş bi bir de gözümün önüne geliyordu. Kıp kırmızı olduğuma nindim. Eğer Damla'nın yanında onun söylediği ya da yaptığı bir şeyle kıp kırmızı olursam anlardı. Ben sadece değer verdiğim beni utanıracak bir şey söylediğinde kızarırdım. Damla ve memlemlerle utanma evresini çoktan atlamıştık ama Tuna'ya kalıp uyduramazdım. En son çok sevdiğim ortaokul öğretmenim bana bir görev verdiği ve başaramadığım için beni azarladığında kıp kırmızı olmuşum.

O gece sınırsızlaştım oldun, demek istedim ama diyemedim. Elimeler her zamanki gibi boğazıma dizildi ve ben sustum.

Asansör kapalı otopark katına indiğinde ses çıkarmadan yah spor arabasına doğru ilerledik. Kilitli kapıları açtığında, nun sürücü koltuğuna binmesiyle ben de kapıyı açıp içeri girdim ve kapıyı kapatıp emniyet kemerimi taktım. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktığımız ve caddeye girip kırmızı ışık-

ta durduğumuz halde kemerini takmadığını fark ettiğimde, yağmurun sesini duymak için müziği kapattıktan sonra öncekinde olduğu gibi üzerine eğilip emniyet kemerini bağladım ve hemen ardından geri çekilip kafamı koltuğa yasladım. Yeşil ışıkla beraber araba ilerlediğinde, gözlerimi kapatıp yağmurun sesini dinledim.

Dakikalar sonra bahçeye ulaştığımızda o emniyet kemerini çıkarırken ben buğulu cama noktalar çiziyordum.

“Onlar ne?” dedi açmak için uzandığı kapıdan elini çekip bana dönerken.

“Yıldızlar,” dedim.

“Ama çok saçma,” diyerek burnunu kırıştırdı. Sonra da kendi buğulu camına ilkokulda öğrendiğimiz o iki birbirine ters üçgenin iç içe geçmiş halini çizdi. “Yıldızlar böyle olmaz mı?”

“Yıldızların belli bir şekli yoktur,” dedim omuz silkerek. “Onları bu iki üçgenin sınırlarına hapsetme, nasıl hayal edersen öyledir yıldızlar. Sadece dünyadan böyle yuvarlak, nokta şeklinde gözüküyorlar işte.”

Kaşlarını kaldırıp güldü. Tepki vermedim. Hemen ardından arka koltuğa uzandı ve bir şemsiye çıkardı.

Kapıyı açıp indiğinde ben de indim. Siyah şemsiyeyi açıp kapıyı kapattıktan sonra bakışları, arabanın etrafından dolaşıp ondan ayrı yürüyen bana çevrildi.

“Ne yapıyorsun?” dedi kaşlarını çatarken. “İslanmak istemiyorsan yanıma gelmen gerek.”

“Sana ıslanmayı sevdiğimi söylemiş miydim?”

Bırak gökyüzü üzerine yağsın. Herkes bulutlardan sanırken yıldızlar ağlasın.

Gülerken peşimden geldi ve kafasını salladı. “Sen delisin.”

Etrafımda dönüp onu onayladım. “Öyleyim.”

Ben bir deliyim. Ben sana deliyim.

25. Bölüm

Nefes alırken boğulan biri için 'Balık' tanımından daha uygun ne olabilirdi ki zaten?

Bir haftalık hızlı bir geçişten sonra, bu sefer kendi isteğimle kütüphanedeydim. Bu koca kütüphaneyi okulda benden başka seven yoktu sanırım... Emin değildim ama görevli dışında pek giren çıkan yoktu.

"Gelmek istemediğine emin misin?" dedi Damla elindeki kitabı karıştırmayı bırakıp aldığı rafa yerleştirirken.

"Evet," dedim. "Biraz burada kafa dağıtmak istiyorum."

"Bak, Mert de bilmiyor Tuna'nın neden gelmediğini ama öğrendiğim an sana da söyleyeceğim. Zaten bizimkiler birazdan Tuna'lara geçecek, neden bugün öyle okuldan çıkıp ortadan kayboldu herkes merak ediyor."

"Tamam." Onu onaylayarak arka cebime koyduğum telefonuma taktığım kulaklıkları kulağıma geçirdim.

Birkaç saniye beni öyle izledikten sonra yanıma gelerek kulaklarımdan birini çekti ve, "Bizim telefonlarımızı açmıyor, bir de sen arasan?" diyerek gözlerine o anlamlı bakışlarını yerleştirdi ve beni izledi.

“Bu bir şeyi değiştirmez,” diyerek karşı çıktım. “Hem sen onların yanına gitsene, bahçede seni bekliyor olmalılar. Çok beklettin be sarışın, gittikten sonra neler oluyor öğrenirsiniz zaten.”

Kafasını salladı. Kenara bıraktığı çantasını alıp el sallayarak kütüphaneyi terk ettiğinde müziğin sesini açtım.

Sabah her şey normaldi. Geçen hafta boyunca sabah gelip benimle okula gitmesinin ardından her şey normaldi. Bir haftalık normallik fazla gelmiş olmalı ki bu sabah dersin ortasında durup dururken çantasını da alıp çıkmıştı. Peşinden gidememiştik, çünkü öğretmen kapının önünde dikilmişti. Mert’ler öğretmeni geçebilirlerdi ama daha sonra bu ailelerimiz aranarak bize patlardı. Önemli bir durum olmasaydı Tuna dersin ortasında çıkıp gitmezdi, bunu biliyorduk bu yüzden umurumuzda değildi. Bu yüzden öğretmeni atlatıp bahçeye kadar inmiştik ama biz geldiğimizde, Tuna çoktan gitmişti. Telefonlarımıza cevap vermiyordu, ondan hiçbir şekilde bir haber yoktu. Derin bile çok merak ettiğinden gelip onu bize sormuştu.

Sonuç olarak okul çıkışı onlar Tuna’lara gidip neler olduğuna bir bakmayı seçmişlerdi, ben de gürültülü geçen günün ardından kütüphanede kalmayı. Çünkü sınıftan çıkıp giderken yüzünün halini bir tek ben görmüşüm belki de. Gözlerini görmüşüm. Orada çok şey vardı ve ben korkmuşum.

Bir saatimi böylelikle kafamı başka şeylere yormaya çalışarak ve kitaplara göz atarak geçirdikten sonra, rafların arasında kulaklıklarımın teki takılı bir şekilde geziniyordum. Görevli kadın çikalı 15-20 dakika oluyordu ve bir süre sonra benim de gitmem gerektiğini biliyordum, bu okulda bir kapalı kalma vakası daha yaşamak istemiyordum.

“Söyle ruhum söyle, hiç yenildin mi böyle?”

Eşlik ettiğimi şarkının ardından rafa uzandıktan saniyeler sonra biri daha şarkıyı eşlik etti.

“Düşmemek için, hiç atladın mı söyle?”

Kalbimin korkuyla teklemesinin ardından uzandığımı ki-
tap vere düştü ve ben suratımda korku dolu bir ifadeyle ar-
kama döndüm. “T-tuna?” Gözleri kıpkırmızıydı. “Burada ne
yapıyorsun? İyi misin sen?”

Elimi kalbimin üzerine koyup kendimi sakinleştirmeyi
denedim ama korku geçse de onun burada, bir-iki adım uza-
ğında olduğu gerçeği bana hiç yardımcı olmuyordu.

“İyiyim,” dedi ama yalan olduğunu biliyordum. Gözlerini
gözlerimden ayırmazken bana doğru birkaç adım attı ve göz-
lerini kalbimin olduğu noktaya çevirdi. “Kalbin,” dedi bakış-
larını aşağıya çevirerek. “Çok hızlı atıyor.”

Şundan birkaç adım *uzaklaş*, diye bağırdı beynimi. *Kalbini
durduracak!*

Aynı anda kalbim gözlerinin kırmızılığından ve dudakla-
rından dökülen yalandan dolayı çığlık attı. *Sarıl ona.*

“Normaldir, beni korkuttun.” Cevabımın ona yetersiz
kaldığını belli ederek çarpık gülüşünü sergilediğinde, bu se-
riler gözlerinde acı vardı. O tanıdık duyguyu biliyordum. Sa-
dece ona yakıştıramıyordum. Tuna Solman’a, benimle dalga
geçen Basketçi’ye ve dünyanın en asalak Dangalak’ına acıyı
yakıştıramıyordum.

“Yalan söylüyorsun,” dedi. “Asıl gerçek bu değil.” Ve ekle-
di: “Hadi, *söyle.*”

“Sen de yalan söylüyorsun,” diyerek konuyu ona çekmeye
çalıştım ama bir adım daha yaklaşip kaşlarını kaldırdı ve sırtı-
tı. “Yani yalan söylediğini kabul ediyorsun?”

Omuzlarından itmeye çalıştım ama bir santim kımlıda-
madı. “Neden böyle davranıyorsun, anlamıyorum Basketçi.”

“Ben de anlamıyorum, Mavi Göz.”

Daha da yaklaştığında artık aramızda çok az bir mesafe vardı.”Sarhoş falan mısın?” diye sordum ama hiç de öyle kokmuyordu.

“Şimdi çektiğin acıyı anlayabiliyorum,” dedi gözlerini gözlerime kilitleyerek. O andan sonra gözlerimi başka bir yere çekemedim. Gözlerim doldu. Damarları belli olan kıpkırmızı olmuş gözlerindeki acıyı, görebileceğim en net şekilde görebiliyordum. Bir insan, karşısındakinin acısını hissedebilir miydi?

Onun dolu gözlerinden yaş akmadı ve benim yanaklarımdan akanları hissedebiliyordum. Bir elini hemen yanımdan rafa yasladı, diğer eliyle çenemi okşayıp oraya inmiş yaşları sildi. “Ne oldu? Anlat bana,” dedim ama kötü bir şey olduğunu en başından beri hissetmiştim. Sadece o düşünceyi kapalı kitap sayfaları arasına, zincirlenmiş kapılar arasına kilitlemek ve konusunu açmamak istemiştim. Sanki dile getirmesem, olmamış gibi olacaktı. Ama gerçek çok daha farklıydı.

“Nasıl kaldırabiliyorsun bu kadarını?”

Kafamı eğmek istedim ama çenemdeki eli engel oldu. Gözlerimi gözlerinden çeviremediğinde bir dakikalığına kapatıp gözlerimdeki birikintinin damlalar halinde süzülmesine izin vererek tekrar açtım. “Ne oldu, Tuna?”

Bu sefer başını o eğdi. “Annem...” dedi. Devamını getirmedi. Getirmesini istemedim. Kollarını bana doladı ve derin bir nefesi içine çekti. “Devam etmenc gerek yok...” dedim yine de dile getirerek. O ise sadece, “Sen de gitme,” diyebildi.

26. Bölüm

Rüyalarımı sanki gerçekmiş gibi içindeyken bile bunu neredeyse bildiğim ve kendimi inandırabildiğim anlarda, uyandığım zamanlarla kendimi öldürmek istemediğim tek bir an vardı. Sendin... ve sanki gerçekten omzımdaymış gibi hissettiğim başım. Rüya- içinde rüyaya dalsam da gecelerce kâbuslarla boğuşarak çılgınlık- ğinde uyansam da, inan bana... Buna değerci.

Rahatsız hastane koltuğunda bacaklarımı kendime çektim kollarımı etrafına sardım.

Tuna'nın gelip o kıpkırmızı olmuş gözlerle bana sığınma- ının ardından iki gün geçmişti. O an aklıma gelen ihtimaller, lesine kötü ve acımasızlardı ki... Gerçek kadar, öylelerdi.

Annesinin kanseri yeniden baş göstermişti ve bu sefer ıcekinden çok daha ağırdı. Duyduğum zaman aklıma Tu- 'lara ilk gittiğim an, o büyük bahçeyi ve arazinin tamamını rdüğümde bana söyledikleri gelmişti. Babası, annesinin stalığı için temiz hava gerektiğinden cehennemi cennete virmişti. *Mutlu son*, demiştik. Ama bir şeyi atlıyorduk... *Mutlu sonla bitiyorsa hikâye, daima devamı vardır. Çünkü hiçbir n mutlu olmaz.*

Bu da benim hayat felsefeme dayanıyor. “Boş ver, zaten hepimi bir gün öleceğiz.”

Annem ve babam da buradaydı. Babam kalp cerrahi olduğundan ciğer bölümü de onun alanına giriyordu ve Nermin Teyze babamın olaya el atmasıyla onun hastası olmuştu. Ameliyatına kendi girmiş, ciğerindeki suyu bizzat boşaltmıştı. Nermin Teyze uyanalı 2 saat oluyordu. Bizim hastaneye geldiğimizden beri ise tam 2 gün.

Hastanenin kaldığımız katı doluydu. Kimse hiçbir yere gitmek istemiyordu, çünkü babamın dediğine göre her an her şey olabilirdi ama Nermin Teyze uyanmıştı, önemli olan buydu. Ve biricik oğluyla da görüşmüştü.

Babam, İstanbul’a geleceğimizi, buradan çok iyi bir iş teklifi aldığını söylediğinde ona kızıp bağırmıştım ama hastane o kadar güzel, prestijli ve tam teşekküllü ki ister istemez ona hak veriyordum. Düşünsenize doktorsunuz, hem de alanınızda profesyonelleşmiş bir doktorsunuz. Hayatınızın neredeyse tamamını geçirdiğiniz yer sizin eviniz olur zamanla. Demek istediğim, hayatını insanların sağlığına adanmışken ve onlara daha iyi bir hizmet verebilecekken, kim böyle bir yerde çalışmak istemez ki?

Bir de biricik Vine fenomenlerimizin hayranlarından ve taziye mesajlarından bahsetmem gerekirdi tabii. Hastanenin bahçesi onlarla doluydu ve güvenlik onları dışarı çıkarmaya çalışırken yenileri içeri girmek istiyordu. Sayı giderek artıyordu ve basın da bilgi alıp haber yapmak için gelmişti. Sonunda Mert, Çağatay ve Görkem onlara nazik bir dille birkaç bir şey söyleyip, imza vererek fotoğraf çektirip göndermişlerdi. Hayran olabilirlerdi ama böyle bir zamanda fotoğraf çektirip imza almak için gelmek... Açıkçası çok düşüncesizceydi.

Örnek olarak, bu sabah lavaboya gittiğimde kabinlerin bi-

rindeydim ve iki kız aynada makyaj yapıyorlardı. Biri, “Beni ona ittiğinde, yanlışlıkla çarpmış gibi yapacağım... Plan tam tıkırında!” demişti. Sonra diğeri güldüğünde aynı kız devam etmişti. “Mert’i de sana ayarlarım artık, ne de olsa ikisi çok yakınlar.”

O an, bahsettikleri kişinin Tuna olduğunu anlamıştım. Hayır, cidden anlamıyorum... Çocuğun annesi hastanede ölüm kalım savaşı veriyor, kendisi zaten perişan halde ve sen gelmiş çakma aşk hikâyesi planları yapıyorsun...

Merak edip onlardan sonra kabinden çıkmış, başımı aynaya çevirmemle çılgılık atmamak için kendimi zor tutmuştum. O halim neydi öyle? Gözlerim şişmiş, saçlar desen karman çorman; iki gündür aynı kıyafetlerle... Yüzümü yıkayıp babamın dinlenmemiz için tuttuğu odaya geçmiş, annem sağ olsun eve gittiğinde getirdiği kot pantolonu ve tişörtü giymiştim. Ve tam o sırada, koridordayken o kızları görmüştüm. İleride de Tuna telefonla konuşuyordu. Kızlar kıkırdarken Tuna telefonunu kapatıp cebine atmıştı ve sıkıntı içinde elini saçlarından geçirmişti. Öyle yorgun gözüküyordu ki... Kızmayacağını, daha sonra vicdanımla yüzleşmeyeceğimi bilsem ve azıcık bencil olsam kafasına bir şey geçirir en azından o şekilde uyumasını sağlardım. Kalbim cız etmişti. Ve ben ona karşı bunları hissederken, diğer kızların gelip onunla ilgili iğrenç hayaller kurması ağırıma gitmişti. Kalbim acımişti. binlerce parçaya bölünmüştü ve her parça onun için endişelenmeye kaldığı yerden katlana katlana devam etmişti.

O anı bozup onu çekip almak vardı ama ne yapacaklar diye merak etmiştim. Kızlar hızla arkasından yürüdüğünde diğeri onu itmişti ve kız da tıpkı konuştukları gibi Tuna’ya çarpmıştı. Tuna dalgın olsa da kızı düşecekken tutmuş. kızın gözleri parlarken, “Kusura bakmayın, biraz dalgınım.” diye-

rek kızı ve arkadaşını öylece bırakıp oradan uzaklaşmıştı. İşte o an dudaklarını birbirine bastırıp gülümsememek için kendimi zor tutmuştum.

Akşama doğru ise Nermin Teyze uyutulurken ve hâlâ yoğun bakım ünitesine bağlıyken koridor ilk defa sessizdi. Mert'ler kafeteryadaydılar, annem Efe yüzünden eve gitmek zorunda kalmıştı ama sabah geleceğini söylemişti. Benim için endişelense de omzumda uyuyakalmış Tuna'yı gördüğünde hüznü bir gülümsemenin ardından gitmişti. Nasıl olsa burası hastaneydi ve bugün babam isteyerek nöbeti devralmıştı.

Bizimkiler, Tuna ve babası haricinde çok da kişi yoktu aslında ve bunun nedenini ilk düşündüğüm an biraz seslice düşünmüş olmalıyım ki babam, "Ailesi bilmiyormuş," demişti. Daha fazla eşlememiştim ama merak etmiyor da değildim.

Omzumda uyuyakalmış Tuna kafasını öteki tarafa çevirip duvara yasladığında ise üst kattaki terasa çıkıp buz gibi havada kendime gelmeyi denemiştim. İki gündür hafif dalmalarım dışında hiç uyumamıştım ama kendimi nöbetteki asker gibi hissediyordum. Sanki uyuyakalsam koruduğum yer bombalanacaktı. Hoş, artık ne kadar koruyabiliyorsam...

Geri döndüğümde ise kafasını geriye atıp duvara yaslamış, hâlâ uyuyan bir Tuna'yla karşılaşmıştım. Onu izlemek için ortamı bir kişilik boş yer bırakıp kenara kayarak kafamı ona çevirdiğimde, benim kafam da duvara yaslıydı. Uykusunu bölmek istemiyordum ama burada uyumasını da istemiyordum, babama sorarsam uyuyabileceği bir oda bulabileceğimize emindim ama uyurken bana o herkesten sakladığı Tuna'yı hatırlatıyordu. Gece eve yalnız gitmeyeyim diye annem süt istiyor bahanesiyle bana eşlik eden, cezanın tamamı üzerime kalmasın diye yardım etmek için ceza aldığını söyleyip bana yardım eden, Efe'nin ödevi için gece boyunca uyuymayıp konuların üzerinden geçen Tuna'yı. Gerçek Tuna'yı.

“Beni kesmeyi bırakmalısın.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözleri kapalıydı ama konuşmuştu. “Uykun varsa git odaların birinde yat,” dedim konuyu değiştirmek için.

“Uyumuyorum ve uykum yok,” dedi gözlerini açarak. İki gündür *ikimiz de* uyumuyorduk.

Sokaktan geçen birine olayı anlatsanız ve kızın neden çocuk uyumuyor diye uyumadığını sorsanız, herkes, “Kız geri çekilmiş,” gibisinden bir cevap verirdi. En azından çoğu. Ama bakın, size ne diyeceğim...

Bir kız âşık olduğunda, kalbini âşık olduğu çocuğun eline vermiş. Çocuk acı çekerse kız da acı çeker, çocuk mutlu olursa kız da mutlu olurmuş. Çocuğun yüzü asık diye kız kendini kahredermiş, ne oldu diye merak eder çok üzülürmüş ama gururundan bir şey diyemezmiş.

Şimdi söyleyin bana, o uyumuyorken ben nasıl uyuyabilirim?

Saniyeler süren sessizliğin ardından laf ettiği mavi gözlerime bakmayı sürdürerek, “Neden eve gitmedin?” diye sordu.

“Ev boş denebilir, babam nöbeti devralmış, bizimkiler de kafeteryada. Gitmek için bir sebebin yok.”

“Burada kalmak için de bir sebebin yok.”

“Sen varsın.”

İşte yine oluyordu. Beynim artık düşünmeme izin vermeden kalbimle hareket ediyordu ve nedense bu hep onun yanındayken oluyordu.

Gözlerimi anında gözlerinden çevirip bakışlarımı koryorda gezdirdim. Bunu söylediğim için kendime iyice bir kızmam gerekiyordu, bu olmamalıydı.

Dakikalar süren sessizliğin ardından, babam gayet dinç bir şekilde beyaz önlüğünün cebine ellerini sokmuş bir şekilde

bize doğru yürümeye başladığında, Tuna hemen ayaklandı ve yanına gitti. "Bir şey mi oldu?"

"Evet," dedi babam bakışları benim ve onun arasında gidip gelirken. Kötü bir şey olmuş gibi bir yüz ifadesi vardı, bu yüzden kalkışımı hızlandırıp yanına yürüdüm.

Dudakları kıpırdandığında gülümsemesini serbest bıraktı. "Annen normal odaya alındı, tehlike resmen geçti."

İşte Tuna'nın ihtiyacı olan şey de tam olarak buydu.

Kısa bir sevinç patlamasının ardından Nermin Teyze'nin geçtiği odayı ziyaret etmiştik. Önce Tuna yalnız girer sanmıştım ama beni de bileğimden tutup çektiğinde hayır diyememiştim. Yarım saatlik bir anne-oğul konuşmasının ardından ise hepimizin içi rahatlamıştı.

Nermin Teyze şu iki günde çökmüştü. Burnuna takılı, kulaklarından geçen bir kablo vardı ve nefes alıp vermesini kolaylaştırıyordu.

"Baban hiç uyumadığınızı söyledi Deniz," dedi Nermin Teyze bakışlarını bana çevirirken. Dudaklarımı yaladıktan sonra, "Biraz öyle oldu," diye cevapladım.

"İkiniz de eve gidip güzel bir uyku çekiyorsunuz, hemen. Bir daha bu berbat halinizle sizi burada bulursam ciğerlerime dolan sudan değil de görüntü kirliliğinden öleceğim."

Tuna hafifçe gülümsedi. İtiraz edecekmiş gibi olduğunda annesi kaşlarını çatarak ona bir bakış attı. Tuna oflayarak kalktı, "Tamam," dedi derin bir nefes vererek.

"Güzel," dedi annesi. "Deniz, sen de onunla git ve uyuduğundan emin ol. En az bir yirmi saat uyuyup dinlenmesi lazım, uyumadan uyanırsa tekrar yatır, olmadı yatağa zincirle. Zorluk çıkarırsa suya dolabın küçük bölmesindeki uyku ilacından kat ki uyanmasın."

"Anne ne yaptın ya..." Tuna gülerek elini ensesine götür-

jiğinde ben de onun bu haline bakıp güldüm. “Şu dışarı-
daki kızlara da bir formül bulsanız süper olacak,” diye devam
etti adımları pencereye yönelirken. Camı açıp dışarı bakmaya
başladığında yanına gittim ve bende aşağı baktım. Kartonla-
rı adlarını yazmış, fotoğraflarını yapıştırmışlardı. Bu kadar
şilgin hayranları olduğunu bilmiyordum ve bu saatte burada
dikildiklerine inanamıyordum.

“Hastaneden nasıl çıkacağız?” dedim ona bakarak.

“Hastanenin kapalı otoparka çıkan bir yolu vardır elbet,
yani umalım ki olsun.”

Sonuç olarak o annesine iyi geceler dileyip odadan ayrıldı
ve ben de vedalaşacakken eli kolumu kavradı. “Bir şey mi
oldu Nermin Teyze?” dedim korkuyla. Bu yürek, daha fazla-
sını kaldırabilir miydi emin değildim.

“Hayır, olmadı,” dedi. “Sadece oğlumun yanında olduğun
için teşekkür ederim, *mavi gözlü güzel kız.*”

“İyi geceler, Nermin Teyze.”

Odadan çıkıp kapıyı kapattığımda koridorun sonuna doğ-
ru yürüyen Tuna’yı fark edip, yanına koşturdum. Görevliler-
den biriyle konuştu ve adam ona kapalı otoparka giden yolu
gösterdi. Hastanenin bodrum katına inerek kapalı otoparka
giden kapıdan geçtik. Hastaneyi otoparka bağlayan büyük
dönen kapıdan geçtikten sonra ilerideki siyah spor arabanın
kapısının kilitlerini açmasıyla ona döndüm. “Çok yorgun-
sun, araba kullanman tehlikeli değil mi?”

Bana döndü. “Yavaş sürerim, bu saatlerde yollar pek dolu
olmaz.”

“Çok çıkıyorsun herhalde bu saatlerde dışarı?” diye takıl-
dım.

Gülerek, “Ya, ne demezsin,” dediğinde arabanın önüne
gelmiştik. Dolanıp bindikten sonra kapıları kapattık. Her za-

manki gibi emniyet kemerini takmasını bekledim ama takmadığını gördüğümde, eğilip ben taktım.

Çözülmesi imkânsız bir matematik problemi gibiydi ama neyse ki ben sayısalcıyım.

Dakikalar sonra ise Damla'lar aklıma geldiğinde telefonumu çıkarıp parmaklarımı ekranda kaydırarak kısa bir özet geçtim ve gönderdim.

Saniyeler sonra arkada kornaya basan adamın yeşil ışık yandığı halde gitmediğimiz için durduğunu fark ettiğimde, telefonuma eğilmiş bakan Tuna'ya dönüp, "Bilmem farkında mısın ama mesajlarımdan daha çok ilgilenmen gereken ve hayati önem taşıyan bir şeyin başındasın şu an," dedim. Çenesinden tutup kafasını yola çevirdim. Cevap vermeden gaza bastığındaysa söyleniyordum. "Hem sana ehliyetini kim verdi çok merak ediyorum... Parayla mı aldın?"

"Düşünmedim değil." Gözlerini bir anlığına bana çevirdi.

"Eminim ehliyetindeki fotoğrafta mal gibi çıkmışsındır," dedim kafamı sallayıp gözlerimi kısarak.

"Sen karar ver," dedikten sonra cebinden cüzdanını çıkarıp kucağıma attı. Açıp ehliyetini çıkardım.

Buna Denizimsi bir siktir arkadaşlar. Çocuk vesikalıklar da bile bu kadar yakışıklı çıkıyorsa ben camdan atlamaya gidiyorum.

"Retrica'yla çektin değil mi bunu?" diye sorarak son bir umut kaçış yolu aradım ama kahkahası kulaklarımı doldurdu.

Saniyeler sonra ise sessiz ve karanlık yolda susmuş, yorgun bir şekilde sürmeye devam ediyordu. Çok yorgun olduğunu bildiğim için ağzımı açmak istememiştim, o da neler oluyor diye merak edip konuşmamıştı. Bu yorgunlukla bir de araba sürüyordu.

Onun annesi kanserdi. *Onun annesi kanserdi.*

Eve gelmemizin ardından ise her şey gayet sakin ve ola-
bildiğince sessiz ilerlemişti. Bana temiz havlu verip misafir
banyosunda duş alabileceğimi, kendisinin de duş aldıktan
sonra odasında olacağını ve dolaptan bir şeyler atıştırabilece-
ğimi söylemişti.

Ama aç değildim. Her zaman deli gibi aç olan ben, bu
sefer bir şey yemek istemiyordum gerçekten.

O çok güçlü biriydi. Acısını içine atıyordu, dışa vurmu-
yordu. Ne zaman içten, ne zaman sahte gülümsediğini an-
layamıyordunuz. Ama bu en kötüsüydü. Öfkesini, acısını
kusması gerekiyordu. Belki etrafına zarar vererek, yıkıp dö-
kerek olmalıydı bu ama olmalıydı. İçine atmamalıydı böyle.
Biliyordum, çünkü bunun insanı ne denli yıprattığını.

İçinde enkaz bırakıyordu. Biriktirdikçe insanı içinden yı-
kırıyordu.

Onun yanında olmalıydım. Bildiğim tek şey buydu. Onun
yanında olmalıydım, acısını paylaşmalıydım, omuzlarındaki
yükü hafiflemeliydim. Bana anlatmalıydı. Tıpkı benim ona
sığındığım gibi, bana sığınmalıydı. Bir hafta çıkıp ayrılacak
bir çiftten ziyade sonsuza kadar dost olmayı isterdim. Belki
de bu bencillikti, hiçbir fikrim yoktu.

Onu olacaklara hazırlamalıymışım gibi hissediyordum.

Havluyla kurulandıktan sonra bana verdiği siyah eşofman
ve tişörtü giydim. Onun gibi kokuyorlardı, büyüklüğünden
de anlaşıldığı gibi ona aitlerdi. Aslında o çok da kocaman de-
ğildi ama ben küçüktüm işte. Ben ve ufak bedenim...

Zayıf.

Yıkılmış.

Enkaz.

Islak saçlarımı tarayarak banyodan çıktım ve mutfak ola-

yını es geçerek odasına yürüdüm. Işıkları açtı ama aralık kapıdan görüldüğü kadarıyla yatağında uyuyordu.

Işıkları kapatıp yanına kıvrıldım. Amacım biraz onu izledikten sonra bana gösterdiği misafir odasına geçip uyumaktı ama öyle olmadı.

“Ya of sus, uyanacaklar şimdi.” Yanağımın altındaki elımı hareket ettirerek sesleri dinlemeye devam ettim.

“Sussana salak!” Yağmur’un sesinin hemen ardından Mert’in inlemesini duydum. Çıkan ses ensesine şaplak yediğini gösteriyordu. “Uyanacaklar şimdi.”

Kahkaha atmamak için dişimi içten yanağıma geçirdim.

“Buradaki tek salak sensin.” Mert’in tıslayışının hemen ardından bu sefer daha sert inledi.

“Kime salak diyorsun lan sen?” Çağatay’ın tıslamasının ardından Yağmur kıkırdadı ve Mert bir şeyler homurdandı. Damla kıkırdamaya başlayınca Yağmur tekrar ofladı. “Neyse aşağı inin, ikisi de Nermin Teyze uyanana kadar uykusuz kaldılar. Uyununlar, hadi.”

“Lan geçen gece gittiler hâlâ uyuyorlar! Saat kaç haberin var mı senin? Bu ne biçim iş? Ben uyandırıyorum...” Mert’in sesini Damla’nın kızgın sesi böldü. “Ağzını yüzünü dağıtıyorum Mert, hadi aşağı. Marş marş!”

Küçük bir tartışmanın hemen ardından kapı kapandığında gözlerimi açtım. Tuna’nın yatağında uyuyakalmıştım. Daha da kötüsü, yüzlerimiz çok yakındı ve kolu belimdeydi.

“Gittiler mi?”

Bir anda yerimden sıçradım. Ayağıma dolanan ayakla yataktan düşeceğim sırada belime dolanan kolla aldığım darbeyi umursamadım, beni tutmuştu.

“Te-reşekkür ederim,” diye söylendim ama resmen keke-
kmiştim.

Beni yatağa bırakıp ayağa kalktıktan sonra dolabın sürmec
kısını açtığında bordo bir tişörtü üzerine geçirdi. Elini de
açlarından geçirdiğinde aynadan ona yiyecekmiş gibi baktı-
ğımı fark edip durdum.

“Süzme işi bittiyse hastaneye gidiyorum,” dedi her za-
manki odunluğu üzerindeyken. “Kalkacaksan seni de eve
bırakırım.”

“Odun,” diye mırıldanıp gözlerimi devirdim ve ayağa
kalktım. Ayağım yerdeki terliğe takıldığında tam düşecekken
tekrar tuttu ve mırıldandı. “Odun ama iyi bir tutucu.”

“Hi-hı, tabi tabii,” diye gözlerimi devirerek kollarından
kurtuldum ve oflayarak kapıyı açtım.

Kafamı kaldırdığımdaysa, doğrulan bir Ece’yle burun bu-
runa gelmiştim. “Bizi mi dinliyordun?” dedi arkamdaki Tuna
tek kaşını kaldırarak.

“Hayır, hayır! Kesinlikle hayır... Yani- Pek eğlenceli oldu-
ğunuz söylenemez ve ben- Hayır, hayır kesinlikle sizi dinle-
miyordum.” Nefessiz kaldığında sustu ve kocaman açılmış
gözleriyle bizi süzerek derin nefesler aldı. “Sizi dinlemiyordum,”
dedi hemen sonra sakince kendini de buna inandırmak isti-
yormuş gibi.

“Pekâlâ,” diyerek kaşlarımı çattım ve bakışlarımı Ece ile
Tuna arasında mekik dokudu. Dakikalar sonra hepimiz aşağı-
da, Damla’ların yanında hastaneye dönmeye hazırlanıyor-
duk.

27. Bölüm

Uçabiliyorken uçurumdan düşmek üzere olan biri için 'Marı' tanımından daha uygun ne olabilirdi ki?

Caddeye çıkıp taksi çevirmek yerine sahile döndüğümde hafif bir tebessüm yayıldı suratıma. İstanbul'a geldiğimizden beri doğru düzgün gelememiştim sahile.

Kayalıklara çıkıp denizin kokusunu içime çekerken büyük taşlardan atlayarak ilerlemeye başladım. Bir hafta oluyordu, Nermin Teyze hastaneden taburcu olmuştu ama bu kanseri atlattığı anlamına gelmiyordu. En son odasında, çok dikkat etmesi gerektiğini söyleyen ve ardından bir sürü şey tembihleyen, babam dahil, bir sürü doktor vardı ama iyileşeceğine ve bunu atlatacağına emindim. Bir hafta boyunca Tuna'dan haber alamamıştım. Kayıplara karışmıştı resmen. Ortadan kaybolmuştu. Hafta sonundaydık ve Nermin Teyze'nin de normale dönmesiyle işler yoluna girmiş gibiydi, bir o eksikti.

Acaba ne yapıyordu?

Bunu düşünme Deniz.

Sınava dört ay kalmıştı, gittiği yerde çalışıyor muydu?

Deniz, düşünme.

Havalar da soğudu ama. O gece uyurken üstünü de açar şimdi, ya hasta olursa?

Düşünme Deniz.

Şu an iyi mi? Nerede? Nasıl hissediyor?

Onu düşünme Deniz.

Ama ben-

Düşünme! Sen onun aklının ucundan bile geçmiyorken, düşünme onu. Sen kalbini söküüp yerine onu koyduğunu kendine itiraf etmişken ve buna yeni yeni alışırken, düşünme onu. Daha fazla acıtma canımı.

Nefes verdim. Hava soğuk olduğundan sahilde kimse yoktu. Sahil yolu da boştu. Ama ben soğuğu seviyordum, soğuk beni kendime getiriyordu.

Diğer kayaya atlarken ayağıma kramp girmesiyle soğuk dalgaları boylayacağım sırada gözlerimi sınıksıkı kapattım.

Bekledim.

Nefes alabiliyordum hâlâ. Ölmemiş miydim?

Gözlerimi açtım. Karşımda iki kızgın kahve göz duruyordu ama sanki biraz daha koyulaşmıştı rengi. Yakınlığının ve belimdeki kolunun verdiği yanmayla kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı.

“Kendini öldürmeye çalışıyorsan daha işe yarar ve acısız bir yol bul.”

Omzundan itmemele belimdeki kollarını gevşetti ve konuşmaya devam etti. “Burada ne işin var? Ya ben olmasaydım? Başını kayalıklara çarpıp buz gibi suyu boylaman yalnızca saniyeler alırdı.”

Ölümün saniyeler alırdı, Deniz.

“Senin sorunun ne?” dedim gayet sakin bir şekilde gözlerine bakarak. “Ölene kadar bu şekilde yaşayamazsın. Bu şekilde insanlardan kaçamazsın. Senin sorunun ne?”

“Benim bir sorunum yok,” dedi nefes verip omzumun üstünden dalgalara bakarak. “Sorunlu olan insanlar.”

“İnsanlardan mı korkuyorsun?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Sen de bir insansın, annen de, baban da, değer verdiğin tüm arkadaşların da. Konuşabildiğin, gülebildiğin, derdini anlatabildiğin bütün varlıklar insan.”

Bunu kendini yalnız hissettiğinde maymunumsu ayısı Nomi'yle konuşan bir kızın söylemesi ne kadar da ironik.

“Rahatça konuşabildiğim, gülebildiğim, derdimi anlatabildiğim sadece tek bir insan vardı ve o artık çürümüş bir bedenden başka bir şey değil,” dedi usulca. “İnsanlar bu. Değer verirken giderler. Değer vermesen de giderler. İnsanlar hep gider!”

Sinirliydi. Bir şeye sinirliydi ve gözlerinden bunu anlayabiliyordum. Onu hep gözleri ele vermiyor muydu zaten?

“Yanlış insanlar gider,” dedim burnumun sızladığını hissederken.

“Öyleyse insanların hepsi yanlış.” Gözünü arkamda kayalara vuran dalgalardan ayırmayarak konuşmaya devam etti.

“Belki de sadece seçimlerin yanlıştır?” dedim anlık bir cesaretle, adrenalin ve umut kırıntılarıyla boğuşup ona bir adım daha yaklaşarak. Geçmişi bana o an sır dolu kapalı bir kutu gibi geliyordu ve ben meraklı bir kızdım.

Gözleri yüzümde gezindi. Dudaklarımda durdu. Sonra gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.”

“Neyi anlamıyorum?” dedim sesimi yükseltip ellerimi iki yanımda açarak. “Anlamam tabii, anlatmıyorsun ki!”

“Ama anlatamam,” dedi kısık sesiyle.

“Tuna,” dedim gözlerim buğulanırken. “Daha ne yapmam lazım?” Rüzgârın uğultusu kulağımı tırmalamayı bıraktı. Rüzgâr da mı susmuştu yoksa? O da mı acımişti bana?

Kıyıya vuran dalgalar sessizleşti.

Ve bir şimşek çaktı.

Titremedim. Çığlık atmadım. Korkmadım.

Hayatımda ilk defa, güçlü bir şimşegin sesi beni korkut-

maya yetmemişti. Yerimden sıçratmamıştı. Ağlatmamıştı. Sı-
ğındırmamıştı hiçbir limana.

Sessizlik sustu. Tuna Solman da sustu.

Sonra ben konuştum.

“Antalya’ya ilk geldiğimde, aklımdaki tek düşünce haftala-
rın çabucak geçmesi idi. Biraz kum, güneş, deniz, belki yeni
arkadaşlar ama asla aşk değıldi.”

Gözlerime bakmıyordu. Devam ettim. “Bana zor kız de-
din, ama asıl zor olan sendin.”

Burnumu çektim. Yağmur atıştırıyordu. “Benim hesaba
katmadığım tek şey senin en fazla üç gün süren aptal ilişki-
lerindi. Senin hesaba katmadığın şey ise benim diğerkızlara
benzemediğimdi.” Tekrar gök gürlledi. “Ben,” dedim yere eğ-
diği bakışlarını gözlerime dikmesi isteğıyle dolup ona bakar-
ken. “Ben okuduğı hikâyede en ufak bir öpücük tabiri geçse,
öyle bir sahne olsa yanakları kızaran, utanan, aptal hareketler
yapan bir kıyım. Ben lisenin ilk günü son sınıflardan bir çift
sevgili okulun boş olan çatı katında öpüşüyorlar diye çığılık
atıp gördüğüm sahnenin etkisinden bir hafta çıkamayan bir
kıyım. Ben yalnızca karakteri kendi yerime koyup da okuya-
bildiğim hikâyelerdeki kız masum değılse, kitap ne kadar iyi
olursa olsun, bir daha o kitabın yüzüne bakamayan kıyım.
Ben Derin değılim.” Yutkundum. Yağmur hızlandı. “Ben es-
kilerinden bir kız değılim.” Hıçkırdım. “Ben Deniz’im.” De-
rin bir nefes almaya çalıştım ve yağmura karışan gözyaşlarımı
serbest bıraktım. “Ben sadece Deniz’im. Geçen yaza kadar
erkeklere karşı oluşturduğu kalkanı şerefsizce, sadece aptal
bir yarışma için ilk öpücüğünü alan korkağın teki için indi-
ren, her seferinde yaralanan, her seferinden yeni bir darbeyle
dibe çöken bir kıyım!”

Gözlerini kapattı. Kalbimin hızlı atışını durduramıyor-
dum. Sağınağı dönüşen yağmur, gürlleyen gök, çakan şim-

şekler, sertçe kayalara vuran dalgalar ya da kanımı donduran soğuk rüzgâr umrumda değildi.

“Belki oyuncagındım. Öylesine bir kızdım. Ama ben korkak değildim,” dedim nefes vererek. “Ben sana aşığım ve bunu burada karşıdayken sana söyleyecek kadar cesurum. Ben duygularımı saklayacak kadar korkak değilim, ben hissetmekten korkan biri değilim.” *Hayır, öleyim.*

“Soğuk biri gibi gözükebilirdim ama göğsümde sıcak atan bir kalbim vardı. Belki aşka inanmadığımı söylüyordum ama günün birinde âşık olmayı umut eden salağın tekiydim.” Kalbim tekledi. “Ve âşık oldum. Ama aşk umduğum gibi değildi. Aşk kitap sayfalarındaki gibi değildi! Raflara en güzel şekilde dizilmiş aşk romanlarındaki gibi değildi aşk.

“Sen âşık olunmayı hak etmiyorsun. Sen sevimliyi hak etmiyorsun. Ve şimdi ben sadece seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.” Gözleri hâlâ kapalıydı. *Uyuyor muydu? Uykusu mu vardı? Uyumamış mıydı o kaldığı yerde? Neden uyumamıştı? Yoksa...*

“Çok mu zorsun sanıyorsun? Sana bunu yaptıran şey ne? Deli gibi âşık olduğun kız mı öldü? Sana ihanet mi etti? Yatakta mı bastın başkasıyla? Annen mi öldü? Sırtından mı bıçaklandın? Ne oldu Tuna? Ne oldu söylesene!” Buğulu gözlerimin ardından ellerimle omzuna vurdum. Yıkılmayı bekliyormuş gibi geriye sendelemişti. “Üç beş gün sonra geçer mi diyeceksin yoksa?” Öylesine güçsüz hissediyordum ki. Yalnız. Kırılmış. Bozulmuş, pili bitmiş bir oyuncak gibi...

“Kalbimi söktüm seni koydum yerine, söyle benziyor mu o üç günlük sevmelere?”

Lanet olsun Platon; izin vermediğin, karşılıksız bıraktığın, uçuruma sürüklediğin tüm aşklara lanet olsun.

28. Bölüm

Bana 'İyi misin?' dediklerinde 'Bir şeyim yok,' diyeceğim. Onların ağrım yok sandıkları anlarda, ben seni kısı ediyor olacağım.

Kapattığım dolabın sesi tüm koridorda yankılanırken zihnim karman çorman olmuştu. Dersler ve dönemin son sınavları bir yana, üzerimde öyle bir stres vardı ki ne yapsam geçmiyordu. Başım çatlayacak gibiydi.

Alnımı ovuşturarak kantine indim ve bizimkilerin oturduğu masaya yöneldim. Masaya oturup nefes verdiğimde herkes bana dönmüştü. “Neyin var?” dedi Yağmur kaşlarını çatıp yüzüme bakarak.

“Bir şeyim yok ya. Başım ağrıyor biraz,” dedim. Başımı kaldırmıyordum. Çünkü Tuna’nın burada olduğunu ve bana baktığını hissedebiliyordum. Artık böyle bir önsezi oluşmuştu bende. Bakışlarının yakıcılığını tenimde hissediyordum. Sadece ona özeldi bu etki.

“Revire gidip ağrı kesici alalım mı?” dedi Ecc bileğindeki tokayla saçlarını toplarken. “Gerek yok, az önce aldım. Birazdan geçer,” dedim ve ellerimi şakaklarımdan indirdim.

“Eee?” dedi Yağmur kendini yanıma atarak. “Bugün neden bu kadar suskunsunuz bakalım?”

Yağmur'un cümlesinin bitmesiyle Ece'ye baktı. Ece dudaklarını büzdüğünde Damla omuz silkti ve Mert'e baktı. O da *bir şey yok* dercesine kafasını kaldırdığında Çağatay'a döndük. O da Tuna'ya baktığında orada durdum ve gözlerimi ona çevirmemek için yere eğdim. Az önce öğle arasına girmemizle dersten sonra revire inmiş, bir ağrı kesici içmişim ve etkisi yavaş yavaş belli oluyor, baş ağrım hafiften geçiyordu.

"Kimya sınavı tam bir fiyaskoydu," dedi Mert ortamdaki gerginliği dağıtmak için. "Zaten kadından bir şey anladığımı yok. Sanki karşıma geçip konuşuyor bir şeyler, anlatıyor kendine kendine. Not tutturacak desek bir cümleye başlıyor, bir başkasıyla devam ediyor. Yok böyle hoca."

Mert'in ortaya attığı konuyla herkes konuşmaya daldı. Gariptir ki Tuna bile arada sırtıp konuşuyordu ama benim gözlerim onun dışında her yerdeydi. Varlığını reddediyordum sanki, ama bir yandan da kabullenemiyordum da.

Aklıma dün Tuna'yla sahilde yağmurun altında yaptığımız tartışma ve benim itiraflarım geldiğinde baş ağrım tekrar arttı, bir sancı olarak damarlarımda dolandı. Yüzümü buruşturdum fakat sonra iğrenç görüldüğümü düşünerek ifadem düzelttim.

En son ona bağırdıktan sonra koşarak caddeye çıkmış, bir taksi çağırarak eve dönmüş ve hemen uyumuştum. Ama akşam Yağmur, Ece ve Damla üçlüsü evi bastığında zorla kaldırılmışım. Yüzümde nasıl bir ifade varsa Damla hemen anlamıştı tabii ve ben de tam bir saat boyunca onlara olanları anlatmışım.

Sonuç olarak buradaydım işte. Haftaya sömestr tatili başlıyordu ve son sınavlarımızı vermiştik.

Kendimi ondan başkasının yanında düşünemiyor, yalnız-

ca ona ait hissediyordum ve bu canımı yakıyordu, çünkü hiçbir tepki vermiyordu. Onun umurunda olmasa da, gözlerim bir erkeği bulduğunda sadece bakarak bile ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

Evlere dağılmadan önce akşam yeni açılan bir barda buluşmak üzere sözleşmiştik. Kendimi kötü hissediyordum, çünkü aklımdaki tarih, yani yeni bir acı dalgası yaklaşıyordu.

Birkaç saat sonra ise sözleştiğimiz barda, arka kısımdaki siyah koltuklardaydık ve Ece'lerin isteği üzerine, şişe çevirmece oynuyorduk. Cevap vermeyen, istenileni yapmayan geçen seferki gibi fondip yapacaktı. Bu sefer beni tuzağa düşürecek Burak ve Derin ikilisi olmadığı için rahattım. İkisi de okuldayken bize bulaşmıyordu bu aralar, Tuna'nın annesinin olayını duymuş olmalıydılar.

Şişe çevrildiğinde bu sefer Mert ile Damla'ya geldi ve kendimi düşünce dünyamdan ayırarak gerçek hayata döndüm.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Damla.

"Cesaret," dedi Mert omuz silkerek.

"Masanın üstünde makarena dansı yap."

"Ben de susamıştım zaten."

Ve Mert fondip yaptığında, Damla gözlerini devirerek şişeyi çevirdi. Şişenin bir ucu Damla'ya, diğer ucu da kayarak Tuna'ya geldiğinde istemsizce nefesimi tutmuştum.

"Doğruluk," dedi Damla beklemeden.

"Geçen yaz kamptan sonra neden haber bile vermeden apar topar İzmir'e döndünüz?" diye sordu Tuna tek kaşını kaldırarak. Damla bana döndüğünde hızla kafamı kaldırdım. Söylememeliydi.

"Sen daha iyi bilirsin Tuna Solman." Damla her kelimenin üzerine bastırarak söylediğinde Tuna anlamış gibi kafasını salladı ve dudaklarını birbirine kenetleyip kafasını eğdi.

Sonraki elde Ece ve Çağatay çıktığında, Çağatay, “Cesaret,” derken Ece gözlerini devirerek dudaklarını yaladı ve konuşmaya başladı. “Senden Görkem’in bugün nerede olduğunu ve neden bizimle takılmadığını açıklama cesaretini göstermeni istiyorum.”

Kıkırdadım. Diğerleri de kahkaha attı ve Çağatay da gülererek “Anneannesi hastalanmıştı, onun yanında kaldı,” dedi ve ekledi: “Ama çok merak ediyorsan yarın gelecek.”

Ece gözlerini kısıp ona bir bakış attığında Çağatay tekrar gülererek şişeyi çevirdi. Hepimiz Ece’nin bunu yapmasının altında yatan nedeni biliyorduk.

Şişe tekrar çevrilirken bana geldiğinde, Mert’e sormak için döndüm ama yanımdan geçen garsonun içecek dolu tepsiyi üzerime döküldüğüne ufak bir çığlıkla beraber ayaklandım. Garson, “Çok özür dilerim efendim, ben ne diyeceğimi bilmiyorum...” diyerek özürlerini sıralarken sakinleşip, “Önemli değil,” dedim. “Ölmedim ya. Altı üstü içecek.”

Saniyeler sonra pantolonumla bakışmayı keserek, “Ben lavaboya gidiyorum,” deyip masadan ayrıldım. Bar tarzı yerleri sevmezdim zaten, bunlar hep emin olmadığım yerlere geldiğim için oluyor.

Lavabonun boş olduğuna şükrederek suyu açtım ve üzerimi elimden geldiğince temizlemeye çalıştım ama birbirine karışmış kokular beni rahatsız etmişti. Sonunda eğildiğim yerden kalkarak gözlerimi aynaya sabitlediğimde arkamdaki Tuna’yı fark ettim.

“Gerçekten kızlar tuvaletine karşı bir zaafın falan olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Sana söylemem gereken bir şey var,” diyerek kolu tuttu ama “Biz kelimeleri dün sahilde çoktan tükettik,” diyerek cevabı yapıştırdım ve kolumu çektim.

Tam gidecekken tekrar kolumu tuttu.

“Benden sana doğru bir adım bekliyorsun, peki ya uçurumun kenarındaysam?”

Gözlerimi gözlerine çevirmekten alamadım kendimi. “O zaman atla,” dedim. “Parçaları kırık dökük ağaçtan sana köprü olmaz, Solman.”

Tekrar kolumu çektiğimde bu sefer gitmeme izin verdi. Daha fazla burada duramayacağımı anlayarak ıslanmış kotumu bahane ederek çantamla montumu aldım ve bardan çıkarak bir taksi çevirdim.

Bir arkadaşım, sürekli, “Görmezsen unutursun, bu işler böyle,” diye zırvalardı. Bunun olabileceğine inanmıyordum ama sömestr tatilini 4x4 bir cipe halat bağlayıp gazı köklüyormuşçasına çekiyordum.

Sonraki elde Ece ve Çağatay çıktığında, Çağatay, "Cesaret," derken Ece gözlerini devirerek dudaklarını yaladı ve konuşmaya başladı. "Senden Görkem'in bugün nerede olduğunu ve neden bizimle takılmadığını açıklama cesaretini göstermeni istiyorum."

Kıkırdadım. Diğerleri de kahkaha attı ve Çağatay da gülererek "Anneannesi hastalanmıştı, onun yanında kaldı," dedi ve ekledi: "Ama çok merak ediyorsan yarın gelecek."

Ece gözlerini kısıp ona bir bakış attığında Çağatay tekrar gülererek şişeyi çevirdi. Hepimiz Ece'nin bunu yapmasının altında yatan nedeni biliyorduk.

Şişe tekrar çevrilirken bana geldiğinde, Mert'e sormak için döndüm ama yanımdan geçen garsonun içecek dolu tepsisi üzerime döküldüğüne ufak bir çığlıkla beraber ayaklandım. Garson, "Çok özür dilerim efendim, ben ne diyeceğimi bilmiyorum..." diyerek özürlerini sıralarken sakinleşip, "Önemli değil," dedim. "Ölmedim ya. Altı üstü içecek."

Saniyeler sonra pantolonumla bakışmayı keserek, "Ben lavaboya gidiyorum," deyip masadan ayrıldım. Bar tarzı yerleri sevmezdim zaten, bunlar hep emin olmadığım yerlere geldiğim için oluyor.

Lavabonun boş olduğuna şükrederek suyu açtım ve üzerimi elimden geldiğince temizlemeye çalıştım ama birbirine karışmış kokular beni rahatsız etmişti. Sonunda eğildiğim yerden kalkarak gözlerimi aynaya sabitlediğimde arkamdaki Tuna'yı fark ettim.

"Gerçekten kızlar tuvaletine karşı bir zaafın falan olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyerek kolu tuttu ama "Biz kelimeleri dün sahilde çoktan tükettik," diyerek cevabı yapıştırdım ve kolumu çektim.

Tam gidecekken tekrar kolumu tuttu.

“Benden sana doğru bir adım bekliyorsun, peki ya uçurumun kenarındaysam?”

Gözlerimi gözlerine çevirmekten alamadım kendimi. “O zaman atla,” dedim. “Parçaları kırık dökük ağaçtan sana köprü olmaz, Solman.”

Tekrar kolumu çektiğimde bu sefer gitmeme izin verdi. Daha fazla burada duramayacağımı anlayarak ıslanmış kotumu bahane ederek çantamla montumu aldım ve bardan çıkarak bir taksi çevirdim.

Bir arkadaşım, sürekli, “Görmezsen unutursun, bu işler böyle,” diye zırvalardı. Bunun olabileceğine inanmıyordum ama sömestr tatilini 4x4 bir cipe halat bağlayıp gazı köklüyormuşçasına çekiyordum.

29. Bölüm

Nefret ve aşk arasında ince bir çizgi vardır ve bazen o çizgi insanın ayaklarına dolanır.

Damla'dan

Barın kapısını sertçe iterek girdiğimde sigara kokusu her yanıma sarmalamıştı. Öfkem her yerdeydi. Öfkem kendimeydi. Öfkem o salağaydı. Öfkem hayataydı.

Deniz son hafta okula gelmemişti. Her gün beni arıyor, "Geldi mi?" diye soruyordu cümlelerin ardına gizlenerek. İşler iyice sarpa sarmıştı. Yağmur, ben ve Ece sürekli bunu konuşuyorduk. Çağatay, Görkem ve Mert'i okulda her köşede sıkıştırıyor, Tuna'yı soruyorduk. Aldığımız tek cevap, "Bilmiyoruz," oluyordu.

Hadi oradan, biz de yedik.

Kenarda telefonuyla uğraşıp yanında ona sırnaşmaya çalışan çakma sarışın kıza karşı ekrana bakarak gülümsüyordu ama onu dinlemediği açıkça belliydi. Çakma sarışına vurgu yapıyorum, çünkü ben doğal sarışınım.

Topuklu çizmelerimin zeminde bıraktığı tok sesi umursamadan hızlı ve öfkeli adımlarımı Mert'e çevirdim. Geri zekâlı. Sanki anlamayacaktım bildiğini.

Deniz, hep beraber bara gidip şişe çevirmece oynadığımız günden beri Tuna'nın olmayışıyla kendini odasına kapatmıştı. Hastaydı. Şu aptal acı dönemlerinden birini yaşıyordu. Karne almaya gelmişti, ağrı kesici aldığını ve çok fazla acımadığını söylemişti ama hepimiz surat ifadesinden ve atan renginden ne olduğunu biliyorduk; Deniz artık onlardan saklayamayacağını düşünerek anlatılabilir bir yolla anlatmıştı ve ben de ona yardımcı olmuşum. Şimdi diğerleri onu daha iyi anlıyorlardı.

Ama Tuna yoktu. Karne almaya bile gelmemişti.

Mert, Tuna'nın yerini biliyordu, çünkü karne günü o telefonu çaldığında bizden ayrılıp ters yöne saparken peşindeydim. Tuna'yla konuşuyordu.

Karne Günü

Topuksuz çizmelerimi giydiğime şükrederek zeminde ses çıkarmamaya özen gösterdim ve dinlemeye devam ettim. "Bilmiyorum, sanırım şu kızsız ağrılarını çekiyor ama bugün kötüydü. Yüzü renksizdi falan. Karnesini bizden biri de alabilirdi ama o kız sancısına rağmen geldi. Bu ne kadar sürecektir?" Mert sitem dolu sesiyle sertçe nefes vererek devam etti. "Kızı mahvediyorsun. Ne demek duygularından emin değilim? Piç misin oğlum sen?"

Birkaç dakika yeri izleyerek telefonun diğer ucundaki sesi dinledi. Ama ben anlamıştım. Anlamıştım işte, Tuna'yla konuşuyordu. Yalan söylüyordu. Ondan haber almadığı, yerini bilmediği yalandı. Biliyordu işte. Anlamıştım zaten yalan söylediğini. Şapşal şey, yalan bile söyleyemiyordu.

"Daha ne kadar kalacaksın o evde?" Tek kaşını kaldırıp elini cebine sokarken durdu ve duvara yaslandı. Beni görmesin diye yan bir şekilde duvara yaslandını.

"Geçti geçti diyorsun ama geçmemiş işte. Hâlâ acıyorsa geçmiş geçmemiş demektir."

Neyden bahsediyordu? Ne geçmişi?

"Tuana Abla burada olsaydı ve Deniz'i görseydi seni Everest'in tepesinden yuvarlardı. Kıza yapmadığını bırakmadın. Sikeyim Tuna! Kendine gel oğlum, eski halinle görmek istemiyorum seni artık! Ya bırak kızı gitmesine izin ver ya da sarıl benimlesin de. Bu ne ya!"

Tüm konuşma buraya kadardı. Sonra Mert küfür ederek telefonu kapatmış ve bizim yanımıza dönmek için hareket etmişti. Ben de tabanları yağlayarak bizimkilerin yanına dönmüştüm.

Öncelikle, *"Tuana Abla,"* diye bahsettiği kız kimdi? Ya da geçmişte ne olmuştu da Tuna acı çekiyordu? Mert onu hangi haliyle görmek istemiyordu?

Kafamdaki sorulara cevap alacağımı umarak Mert'in tepesinde dikildim. Kızın dikkatini çekmemiş olacağım ki Mert'e sırtışmaya devam etti ama sonra boğazımı temizlediğinde kız kafasını kaldırdı. Mert telefona odaklanmış bir şekilde klavyede parmaklarını gezdiriyordu.

"Ne oldu? Ne var?" dedi kız baygın bakışlarıyla.

"Geri bas kızım," dedim tıslayarak. Kız kaşlarını çattıysa da ona doğru bir adım atmamla kalkıp poposunu zor kapatan elbiseyi düzelterek kalabalığın arasında kayboldu.

"Mert," dedim dişlerimin arasından. Tepki vermedi. Tekrar tısladım. "Mert."

"Mert!" diye bağırmamla aldığım tek tepki, "Ha?" olmuştu. O telefonla ne yapıyordu?

Kıvrak bir hareketle elinden telefonu kaptığımda hemen ayaklanıp, "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdı ama üzerime atılmasıyla koltuğun etrafından dolaşıp, "Ne var telefonda? Neden duymuyorsun beni!" diye sitem ettim. Koltuğun ar-

kasından dolandığında bende ona göre pozisyonumu ayarladım.

“Okuma onu! Ver telefonumu geri!” diye kükrediğinde gerçekten önemli bir şey olabileceğini anladım. “Tamam ya, ne kızılıyorsun,” dedim alınmış gibi yaparak korkunç bir sakinlikle. Çaktırmadan telefona baktığımda, Tuna’yla yazıştığını gördüm. Birkaç adımda ona yaklaşarak, “Al,” diyerek telefonu vereceğim sırada, çantamı eline tutuşturup kıvrak bir hareketle ondan kurtuldum ve kızlar tuvaletine koşmaya başladım. Üzerinde kadın simgesi olan kapıyı hızla ittirip içeri girdiğimde, artık suratımda nasıl bir ifade varsa, içerideki kızlar bana dağdan şehre inmişim gibi bakıyorlardı. Kabinlerden birine dalıp kapıyı kilitlediğim sırada tuvaletin kapısının açıldığını ve Mert’in, “Damla!” diye bağırdığını işittim. Kızlar çığlık attığında topuk sesleri yankılandı ve sonra hepsinin çıktığını anladım.

Salaklar. Sanki işiyordunuz. Alt tarafı makyaj yapıyordunuz. Bir erkek sizi öyle görür diye mi korkuyorsunuz? Ne bu ciyaklama? Benim bile kulağımın zarı patladı. Anneniz size ne içiriyor Allah aşkına?

“Damla, burada olduğunu biliyorum.” Mert’in sesini duyduğumda klozetin kapağını kapatıp oturdum ve mesajlarda en üste çıktım. Sadece bugünün tarihiyle başlayan bir yazışma vardı. WhatsApp mesajlarıydı. Mesajlarımı siliyor olmalıydı.

“O mesajları okumaktan alıkoyamayacağımı seni, biliyorum,” dedi pes etmiş bir ifadeyle. Nefes verişini duyduğumda sessizce, “İyi, oku,” dedi. “Ama bana uslu duracağına söz ver.”

Gözlerimi ekrana sabitledim.

Deniz’le konuşmadım bugün, şu şey ağrısı vardı herhalde. Beti benzi atmıştı kızın.

İlk mesaj Mert'tendi. Kalbim hızla atarken ve ekranda yazılara bir anlam vermeye çalışırken okumaya devam ettim.

İkinci dönem ne yapacaksın? Bu böyle sürmez. Kalbini söküp çıkarmadığın sürece de bitmez, bitmeyecek.

Mert'in attığı ikinci mesajın ardından Tuna yazmıştı.

Görmezsem biter.

Kendini kandırıyorsun Tuna.

Senin benim tarafımda olman gerekir Mert!

Kendini kandırma, Tuna. Tuana Abla burada olsaydı bu yaptığına çok kızardı. O gittiği ve kalamadığı için başkalarına da sürekli gidecek gözüyle bakıp sevmekten korkamazsın.

AMA O BURADA YOK!

Ve konuşma bitiyordu. Mert cevap veremeden telefonu elinden kapmış olmalıydım.

Burnumu çekip kabinin kilidini açtım ve bakışlarımı, çaresizce kenardaki tabureye oturmuş kafasını ellerinin arasına almış Mert'e çevirdim. "Bunları Deniz'e söylemezsem, Tuna'nın onu kırdığı her zerresinden yeni bir Deniz inşaat edecek ve o Deniz ruhsuz, yaşayan bir ölü olacak. Öylesine nefes alan biri. Bunu hayat dolu bir kıza yapamazsınız."

"Ona anlatmaya çalıştım, ama korkuyor," dedi Mert elleriyle yüzünü kapatarak. Yanına gidip önünde durdum ve eğilerek bileklerimden tuttum. Yavaşça kollarını çekip kızarmış gözlerine bakarken, "O korkağın teki," dedim. "Ama sen değilsin, Deniz'e yardım et... Bana yardım et Mert."

Burnumu çektim. "Tuna'nın bir ablası vardı ve onu terk mi etti?"

"Bırakınak zorundaydı," dedi. "Gitmeyi o istemedi ki... Ölüm gelirken haber vermez, Damla."

"Ne?" Şaşkınlıktan gözlerim sonuna kadar açılırken seslice yutkundum. "Ablası öldü mü?"

Kafasını salladı. Oturduğu yerden kalktığında beni de kaldırdı ve kollarını bedenime dolayarak sarıldı.

Geldim.

Mesajı yazdıktan sonra Damla'ya göndererek telefonu cebime sıkıştırdım ve taksinin hafif çamurlu zeminde tekerleklerinin kayışını izledim. Araba dönerek yola girdiğinde kısa sürede gözden kayboldu ve ben başımı dağ evine çevirdim.

Bahçede, uçurumun kenarında olan salıncak gözüme taktığında yavaş adımlarla ona doğru ilerledim. Salıncak uçurumun kenarında sallanıyordu ama büyük ağacın kalın ve sağlam dalına dolanmış bir zincirle kopmaz gibi duruyordu.

Bu kez bir mesaj daha yazıp Tuna'ya gönderdim.

Aşağı in, korkak.

Damla'nın bana adresi mesaj attığı adrese, son bir kez onunla yüzleşmeye gelmiştim. Ya aşağı iner ve benimle konuşurdu ya da benim için sonsuza kadar biterdi. En azından, gurur denen aşağılık duygu ağlarımı duvarlarımın üzerine örter ve benim ağzımı bu konu için sonsuza dek kapatırdı. Ne olursa olsun; *bir genç kızın ilk aşkı, ilk kalp kırığı olmamalıydı.*

Karnım ağrıyordu ama aldığım ilaçlar bastırmıştı. Evde olmalıydım. Sıcacık yatağımın içinde, kahvenle birlikte. Hiç bitmesin diye yarım bıraktığım kitaplarımı okumaya devam etmeliydim.

Sonuçta gerçek aşk kitaplardaydı, dünyada değil. Yıllar boyu şarkılarda ve şiirlerde dolanmıştı aşk. Ama aslında hiç olmamıştı bu gezegende. Aşk, dünyaya hiç uğramamıştı. Sadece insanlar basit hoşlantıları ve ihtiyaçları birleştirip kirlletmişti bu üç harfi. Herkes ne de kolay söylüyordu *ben âşık oldum* diye.

Hatta bir de bunu sayıyorlardı değil mi? Eski okulumdaki

kızlardan biri lavaboda anlatıyordu eski sevgililerini. Ayır-
mıştı hepsini 'âşık olduklarım' ve 'âşık olmadıklarım' diye.
Garip, çoğunun adını hatırlamıyordu bile.

Ya da ben saçmalıyordum. Reddedip, var saymadığım ger-
çekleri yanlış olarak beynimde şekillendirerek bununla bir
yerlere varacağımı düşünüyordum.

Tuna Solman... Beynimin her köşesinde bu ad vardı be-
nim. Bir tek o vardı. Başkası yoktu. Her şeyin bir sebebi var-
dı, her hareketinin ardında yatan bir neden ve ben öğrenmek
için yeterince beklemiştim.

"Mert mi söyledi?" Gözlerim salıncak ve uçurum arasında
giderken hareket etmedim. Gözlerimi kapatıp sıktım ve kal-
bime *dayan* dedim. *Dayan küçük dostum. Sakın ritmini bozma.*

"Evet." Arkamdaydı.

"Bana söylemen gereken şeyler varmış, öyle duydum,"
dedim nefes vererek. Üşüyen ellerimi montumun cebine
soktum. "Bir açıklamayı hak ediyorum."

Uçurumun dibindeydim. Geldi ve tam yanımda durdu.
Zaten buradan bir adım ötesi ölümdü. İntihardı. Ya da son-
suzluktu. Yine de korktum. O adımı atmayacağını bilsem de
korktum. Ben daha ona sarılmamışken, unuttuğum kokusu-
nu içime çekememişken gidemezdi. Kalbi atmaya bırakamaz-
dı. Ya da saçmalıyordum. Her zamanki gibi.

"O gideli 4 yıl oluyor."

Başımı ona çevirdim. Sonunda konuşmaya başlamıştı.
Gözleri kıpkırmızıydı. Ayağında siyah botlar vardı. Siyah bir
mont, siyah bir pantolon, siyah bir kazak... Neden siyahlara
bürünmüştü ki bugün? Ben onun renkli giyinişini çok sever-
dim. Özellikle kırmızı ve mavi çok yakıştırdı. Gerçi, ona her
şey yakıştırdı ama...

Hem kimden bahsediyordu ki? Çok sevdiği, âşık olduğu
bir kız mı vardı geçmişinde?

“O öldü.” diye devam etti ben sertçe yutkunurken. O an boğazıma bir şey takıldı. Bunu her zaman düşündürdüm. Ölüm... Neydi? Hafızamızı kaybedip geri mi geliyorduk başka bir kimlikle, yeniden mi başlıyorduk? Korkup ezdiğimiz ve onu düşünmediğimiz örümceklerden biri olarak mı geliyorduk, yoksa dışarıda aç bırakıp gitmesi için tekmelediğimiz köpek mi?

“Adı Tuana.” Ölmemiş gibi konuşması kalbimi burkarken sızlayan burnumu çekti. Karnım ağrımaya başlıyordu yine. Lanet olsun ki dışarı artık çok soğuktu ama ben ince giyinmiş sayılırdım. “Kanserdi. Akciğer kanseri. Annem gibi... Ona ilik için yeni bir çocuk denediler ama ne olduysa işe yaramamış, düşük bile olmuş. İki kere.” Montumun cebinde tınaklarımı avuç içlerime batırdım. “O her gün ölürken ben sadece izliyordum. Bir gün hastanede bir çocukla karşılaşmıştı. Adı Kerem’di. O da kanserdi. Çok geçmeden birbirlerinin dayanakları oldular. Kerem’i çok tanımasak da ablama iyi geliyordu ve aileden kimse sesini çıkarmadı. Benim liseye başlayacağım sene, ablam da liseden mezun oldu. Mezuniyet balosuna beraber gittiler. Onun... Saçları yoktu. Peruk taktı. Ama prensesler gibiydi.” İç çekişini duydum. Başımı eğip gözlerimi kapattığımda fark etmeden dolan gözlerimden yaşlar boşandı.

“O gece birlikte olmuşlar. Onu kullanmış, Deniz... Ertesi gün ona bittiğini, iyileştğini, her şey için teşekkür ettiğini zıvalayıp gitmiş. Sevgisinden emin değilmiş. Ama onlar evlenecekti. Her şey hazırda biliyor musun? Ama o salak bırakıp gitti onu.” Gözlerimi açıp bakışlarımı ileriye diktim. Ona bakmadım yine. İnat ettim. Bakamazdım gözlerine. Kuyamıyordum. Tutamazdım kendimi o zaman. “Sen bazen bana küfrediyorsun ya...” dedi ama sustu. Ancak ne demek

istediğini anlamıştım. Kerem denen heriften bahsediyordu. Asıl kılıfredilecek olan oydu.

“Aşk diye bir şey yok Deniz. Ben bunu Kerem ve ablamı izlerken öğrendim. Sen bana âşık olamazsın. Beni sevemezsin. Sen de gideceksin.”

“Bu yüzden mi?”

Sustu. Ama ikimiz de cevabı biliyorduk. “Sonra ne oldu?” diye devam ettim.

“Kerem’den sonra iyileşmeye başlayan ablamın durumu kötüleşti. Bir ay sonra savaşımayı bıraktı. Nefes almayı bıraktı.”

“Ben...” Konuşacak gibi olduysam da dudaklarımı birbirine bastırdım ve sustum.

“Şimdi anlıyor musun nedenini?” dedi bana dönerek. Ona döndüm ama gözlerim yerdeydi.

“Beni sana yapışmış bir sülük olarak mı görüyorsun?” dedim omuzlarım çökerken.

“Hayır,” dedi sesi titremeden çabucak. “Sen uyuşturucuya bağımlı bir kızsın.”

“O zaman sen benim uyuşturucumsun,” dedim hemen ardından dudaklarımı dişlemeyi bırakarak. “Sensiz olmuyor ama seninle de olmaz.”

“Bu yüzden gitmen gerek,” dedi. “Ben yapamam. Seni incitirim.”

“Yapmadığın şey değil,” dedim gülmeye çalışarak ama yapamadım. “Denesek, olmaz mı?” *Sanki dileniyordum.*

“Lise bitene kadar.” Bana döndü. Aramızdaki iki adımı kapatıp yüzümü yüzünün hizasına kaldırdı.

“Sorun değil,” dedim. “Mezun olduktan sonra Bursa’da ya da İzmir’de okumayı düşünüyorum zaten,” dedim dilime gelen şeyi söyleyerek. Uydurmuştum ama orayı düşünmüyordum değilim.

“Hayır...” dedi. “Anlamadın.”

“Nasıl?”

“Mezun olana kadar yanımda dur,” dedi. “Eğer gittiğim her yerde olmazsan gözlerim seni arıyor. Mezun olduktan sonra hayatına devam edersin. Sen de, ben de.” Bir adım daha attı ve az önce nefes alsınlar diye dışarı çıkardığım ellerimi kavradı. “Şimdilik sadece benimle ol.”

Şimdilik.

“Ben en çok Martı’ya âşık olan Balık için üzülüyorum...” dedim gözlerine bakarken. “Yanına gitse mutlu olur ama ölür. Suda kalsa yaşar ama uzaktan izler sadece. Dokunamaz. Öpemez. Hissedemez. Sarılamaz. Gözyaşını silemez. Acısına ortak olamaz.”

“Aşk iki beden arasında değil, iki kalp arasında yaşanır,” diye devam ettim sonra bitmesine rağmen hâlâ özlemi içimde alevlenen *Sana Bir Sır Vereceğim*’den alıntı yaparak.

“Aşk eğer varsa, sadece ihtiyaçtır,” dediğinde tekrar burkuldu yüreğim. Onu anlamıyordum.

“Ya gidemezsem?” Dudaklarımız çok yakındı. Gözlerimiz çok yakındı. İlk defa bu kadar yakından bu kadar uzun bakabiliyordum ona. Başımdaki bere aşağı kaydığında gülererek yukarı çektim.

“Beni aşka inandır,” diye fısıldadığında aklıma yine o yazın anıları doldu. Bu şarkıyı Antalya’dayken söylemişti.

“Cesaretin var mı aşka?” dedim tek kaşımı kaldırıp gülümserken. Daha sonra ise sadece kıkırtısını duyabildim. Güldü ve kollarını belime doladı. Sanki hep oraya aitmiş gibi kollarını boynuna doladı ve alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı.

Benim bedenim soğuktu, buz gibiydi... Ama temas ettiği her yer yanıyordu.

30. Bölüm

Hâlâ acıtıyorsa geçmiş, geçmemiş demektir.

“Ocak bitiyor... Olsun, ben seni Şubat’ta da severim.”

Kış geliyor. Her tarafa beyaz bir örtü örtülmüş. Ama kefen mi, gelinlik mi belli değil. Mutlu muyum, yoksa rol mü yapıyorum ben bile anlayamıyorum artık. İnsan kendisini bilmez mi? *Düşmemek için atlar mı insan?* Cayır cayır yanarken üzerine benzin döker mi? Bile bile kendine ihanet eder mi insan?

Koskoca iki ay geçmişti ve ben hissedememiştim bile. Tuna’nın dengesiz hareketleri devam ediyordu; bir an seviyor, bir an sevmiyor diyordum kendi kendime. Durup dururken gözümünden yaş bile gelebiliyordu. Beni resmen sulu göz yapmıştı. Değişen pek bir şey olduğu söylenemezdi; Ecc sonunda Görkem’e resmen açılabilmişti ve çıkıyorlardı. Damla ile Mert ise benim dağ evine gittiğim akşam ne olduysa birden sevgili olmuşlardı. Sanırı bu durumdan etkilenmeyen ve ilişkilerine devam eden bir tek Çağatay ile Yağmur vardı. Derin, ikinci dönemin başında eğitimi için Amerika’ya gitmişti. Burak ise artık pek bizle takılmıyordu, kendi arkadaş grubuy-

laydı. Nermin Teyze ise, ikinci kez kanseri yenerek bize ne kadar güçlü bir kadın olduğunu göstermişti.

“Mert sakın!”

Damla’nın sesi evde yankılanırken kalkıp yanımda yatan odunu odada yalnız bırakıp mutfığa yürüdüm. “Ne oluyor burada?”

“Mert’in elindeki son Milka! Ya tut şunu yemesin!”

Gülmeye başlamışken Milka lafını duymamla durdum ve Mert’e döndüm.

Bilinçaltım beynime fısıldayarak bir anda çikolata yeme isteğini tetiklemişti.

“Damla üç deyince sen sağdan ben soldan.” Sinsice sırttan Mert’e bir bakış atıp Damla’yla kafalarımızı salladık ve ben üç dediğimde harekete geçtik.

Masanın ortasında oturan Mert, Milka paketini de alıp masanın üstünden atladığında Damla’yla aynı anda “Yavaş be, hayvan!” diye bağırdık ve peşinden koştuk.

Tuna’nın uyuduğu odaya daldığında Damla’yı susturup, “Çık ordan Mert! Tuna uyuyor dün gece uyumadı o,” dedim sessizce.

Uyumamıştı. Dün Nermin Teyze’yi kontrolleri için hastaneye götürüp bütün gün peşinde dolanmıştı ve gece de geç yatmıştı. Annem Efe’nin de bizimle olması şartıyla Mert-ben-Damla-Tuna dörtlüsünün bizde kalmasına izin vermişti. Çağatay, Yağmur’un istediği filmi izlemek için onunla kalmıştı. Görkem’le Ece de kendi hallerinde takılacaklardı.

Sonuç olarak, içeride uyuyan yorgun biri vardı ve ben onun uyanmasını istemiyordum. Ancak aksi gibi çikolatayı da istiyordum.

“Mert,” dedim dişlerimin arasından tıslayarak. “Çık şuradan uyuyor işte. Uyandırma sakın.”

Birkaç saniye ses gelmedi ama biz tam kapıdan içeri geçeceğimiz sırada uyuklu görünen Tuna kafasını çıkarıp, “Uyku sorun değil, tabii eğer Milka söz konusuysa,” diyerek hızlıca dudaklarını öptü ve aynı hızla kafasını geriye çekerek Mert’in yanına gitti. “Ateşkes istiyorum.”

Mert’in beceremediği kötü adam kahkahasına Damla’yla birlikte gülerken Mert’in tekrar, “Milka yiyoruz! Son Milka bizim! Zafer bizim!” diye bağırmasıyla ona cevap olarak, “Sivilceler de sizin!” diye bağırdım.

Başta iyi bir şeymiş gibi aynı anda, “Evet!” diye bağırsalar da sustular ve birbirlerine kaşlarını çatarak baktıktan sonra gözlerini deviren Mert çikolata paketini bize doğru attı.

Umursamadan ucundan koparıp ağzıma attığımda Damla da aynısını yaptı ve tam yutkunacakken Mert’in kulağına, “Tuna şişko biriyle sevgili olmak istemez,” diye fısıldamasıyla çikolata boğazımda kaldı. Öksürerek gidip çikolatayı tükürdüm ve ağzımı yıkadım. Paketi kapatıp tezgâhın üzerine bıraktığımda Damla’yla beraber somurtuyorduk.

Şişko olsaydım Tuna beni bırakır mıydı?

Boş ver zaten öleceğiz.

Kahvaltı vakti geldiğinde ise karşımda uyuklu bir Efe oturuyordu. Tuna yanımdaydı ve Efe, Mert’le Damla’nın ortasına oturmuştu.

Efe elindeki Milka paketini çıkarıp bir ısırık aldığında dördümüzün gözü ona döndü. “Ne?” dedi bir ısırık daha alarak. “Size kilo yapar, sivilce yapar ama benim öyle bir derdim yok.” Ve ardından kafasını geriye atarak kendi kötü çocuk kahkahasını atıp çikolatadan kocaman bir ısırık aldı.

Son Milka da işte böyle bitti. Sonuç olarak sabahın köründe yataktan zıplayıp çikolatanın peşinden koşma olayımız, Efe’nin koca bir çikolatayı kahvaltı boyunca tek başına yemesiyle son buldu.

“Çok konuşma sen,” diyerek kahvaltıma devam ettiğimde Efe de yutkunup ağzını açtı.

“Ablacığım?”

“Ne var?”

“Yatağının altında ne buldum biliyor musun?”

Yok canım o değildir.

“Ne buldun benim biricik kardeşim?”

“Akıllı da diyecektin sanırım.”

“Ne buldun benim biricik, akıllı kardeşim?” diye düzelttim hemen ardından.

“Ve bir de-”

“Efe!” dedim uyararak. “Tamam, tamam,” dedi gülerek.

“Şu parlatıcını arıyordun ya onu buldum.”

Bu sefer olmadı be Efe... Ben parlatıcı sürmem ki.

“Deniz parlatıcı sürmez ki,” dedi Tuna konuya atlayarak.

Damla dudağını ısıırıp *bittin kızım* bakışı atarken sandalyeme sindim. Mert dönüp bakışlarıyla ne olduğunu sorduğunda Damla omuz silkti.

Yatağının altında, Tuna’ya kızdığım zamanlar fotoğraflarına bıyık çizip karaladığım fotoğraflar vardı ve bir dart tahtasına da çoktan delinmiş fotoğrafını yapıştırmıştım.

“Valla ben bilemeyeceğim artık.”

Bilerek yapmıştı.

Tuna hafifçe kaşlarını çatarak, “Ne var yatağının altında?” dedikten sonra masadan kalktı ve odama yöneldi. Efe’ye *sen bittin oğlum* bakışlarını atarak Damla ve Mert’ten daha hızlı bir şekilde masadan kalktım. Yatağının altında onun görme-
mesi gereken bir hazine gizliydi.

Odama girmeden aradan geçip önde durdum ve ellerimi kaldırdım. “Bence girmemelisin.”

“O zaman kesinlikle gireceğimi.” Bileklerimden tutup

aşağı eğdi ve içeri geçerek yatağımın yanında durdu. Bu kadardı. Birazdan görecekti.

Mert ve Damla arkamda durduğunda gözlerimi kapatıp kollarımı açtım ve dertli bir şekilde homurdandım. “Biri beni çöpe atsin, hemen.”

“Şimdi daha çok merak ettim,” diyen Tuna ise beni dinlemeden yatağın altına eğilip muhtemelen gördüğü tek şey olan mavi kutuyu çekti ve çıkardı. “Ne var bunun içinde?”

“Nasıl olsa açacaksın...” Ve öyle oldu. Saniyeler sonra kutunun kapağını açtı ve içine göz gezdirdi. Mert’le Damla da hâlâ açık duran kollarımı indirip içeri girdiklerinde Tuna’nın kaşlarını kaldırabileceği kadar kaldırmış bir halde kutunun içindekilerine baktığını gördüm. Nefesimi tutmuştum.

“Görmemi bu kadar çok istemediğin şey çorapların mı?”

Seslice nefesimi bırakıp hızla yanına gittim. “Ne?”

“Çorap...” dedi elindeki beyaz çorabı kaldırıp gözümün önünde tutarak. Gözlerim sinirle kapının önüne dikilen Efe’yi bulduğunda, *bu kadar atraksiyon sana yeter de artar ablacığım*, diyerek dudaklarını oynattı. *Seni öldüreceğim*, diyerek aynı biçimde sessizce cevap verdim.

“Neyse ne işte,” diyen Damla, Tuna’nın elindeki çorabı kapıldığı gibi kutunun içine attı ve kapayıp yatağın altına geri yolladı. “Birazdan Yağmur’lar gelir, sofrayı toplayalım biz de.”

O kadar akıllıca bir plandı ki... Bazen yüksek IQ’lu bir kardeşimin olmasının zararlarını en ağır şekilde yaşıyordum.

“Geri zekâlı,” diye tısladım yanından geçerken ama Efe kahkaha attı. “Hadi ama, öyle olmadığımı ikimiz de biliyoruz.”

Yumruğumu sıkıp diğerleri görmeden koridorda havaya bir tekme attım. Onların da odadan çıkmasıyla hızlanıp salo-

na geçtim ve sakince sofrayı toplamaya başladım. Dakikalar sonra ise dördümüzün de girişimleriyle sofra toplanmış, bu-
laşıklar makineye yerleştirilmişti.

“İmza şeysi bugündü değil mi?” dedim konuyu değiştirmek amacıyla.

“Evet,” dedi Mert. “Birazdan gelirler işte Çağatay’lar da.”

“Biz de alışverişe çıkarız, değil mi Damla?” dedim göz kırparak. Kafasını sallayıp anlamlı anlamlı güldü ve, “Evet.” dedi.

“Güzel o zaman.” Tuna kalktığı anda tabağındakileri bitirdiğini gördüm. Mert de ayaklandığında, ikisi aynı anda, sanki ikizmişler gibi bir hareket yaptılar. Kısaca Tuna beni, Mert de Damla’yı aynı anda öptü.

“İyi eğlenceler,” dedim el sallayarak.

“Gelmek istemediğine emin misin?” diye bir soru yöneltti Tuna ama ona cevabımı önceden vermiştim. “Hayır,” dedim tekrarlanan sorusuna aynı cevabı vererek. Ceketini alıp çıkarırken ikisinin kulağında da telefon vardı. Tuna, “Alo Çağatay?” dediğinde Mert’in aradığı kişi de açmış olacak ki, “Alo Görkem? Oğlum kalkmadın mı daha?” dedi ve kapıyı kapatarak ortadan kayboldular.

Efe seslice nefes vererek, “İmza günü için orada olacaksınız değil mi?” dedi baygınca.

“Evet,” dedim Damla’ya bakıp gülerek.

Efe kalan çikolata ve süt bardağıyla içeri giderken homurdanıyordu. “Bunlar ne salak ya? Anlamıyorlar mı anlamlı anlamı gülmelerden, göz kırpmalardan... Hepsini geçtim, Deniz alışverişini sevmez ki... Yedi yaşındaki ben miyim onlar mı belli değil...”

31. Bölüm

*“Aşıkun, kendini saçma sapan anların içinde bulursun ve hepsi
ekisi geçene kadar gayet mantıklı gelir.”*

“Dağılın ama çok uzaklaşmayın, geldiklerinde güzel kızların arkalarına girin,” diyerek işaret verdim ve gözlüğümü tekrar iterek taktım. Ece, Damla ve Yağmur aynı anda kafalarını sallayıp dağılırken bir köşeye oturmuş, etrafa bakıyordum.

Burası bir alışveriş merkeziydi. Dikkat çekmek için de Vine fenomenlerinden birkaçını davet etmişlerdi işte. Perüğümü, lenslerimi atıp, “İmdat, burada cııldak cııldak kızlar var! Bir polisi arasin!” diye bağırmak istiyordum.

Tamamen siyahlara bürünmüştüm. Siyah lens, siyah peruk, önceki halimi andırmayacak bir makyaj, sıfır kol siyah bir gömlek, siyah şort ve siyah ayakkabılar.

Ece sarışın olduğundan kırmızılara bürünmüştü. Aslında kırmızıdan nefret ediyordu ve bunu herkes bilirdi ama iş kendini belli etmemek olunca mecburen baştan aşağı kırmızı giyip ‘kırmızıya bayılırım’ süsü vermişti kendine. Böylece asıl Ece’den gerçekten de uzak bir görünüm sergiliyordu. Görkem’in hiçbir şekilde sevgi sözcüğü kullanmamasından

vakıymıyor, her bir araya geldiğimizde onun kendisini sevmediğini söylüyordu. Onun testi buydu. Aslında hepimizinki buydu. Nasıl insanlarla birlikteyiz, sadıklar mı ya da yavşaklar mı onu kontrol edecektik sadece. Eh, edebildiğimiz kadar.

Yağmur ise normalde hep dalgalı olan saçlarını düzleştirmiş, daha uzun bir görünüm vermişti. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve o da benim gibi şapka&gözlük ikilisini kullanmıştı ancak onun şapkası benimkinden büyüktü.

Damla ise... En nefret ettiği renk olan yeşili kullanmıştı. Tamamen yeşillere bürünmüş, altına bir kot şort geçirmişti. Tabii ki kahverengi peruk ve gözlükler. Yoksa bu çocuklar bizi tanırdı.

İlkbahara yeni girmiştik ama yaz gibi giyinmiştik. Bir al-kış lütfen? Bizim kamufle olmamız işte bu. Bu bile olmamış yani. Buradan belli ailelerimizin bizi yapamadığı. Böyle çocuklar bizimle nasıl ilgileniyor ben de şaşıyorum.

"Geliyorlar, geliyorlar!" Çıgıllıkları arasında gözlerimi devirerek üzerime düzelttim ve ayağa kalkarak yavaşça oluşmaya başlayan dört sıraya baktım.

"Geliyorlarmış, ne geliyor yani ne geliyor? Gören de *Teen Wolf*'taki Alison yeni sezonda hortladı da geliyor sanır. Ne bu heyecan? Onlar da insan yani. Bir taraflarını kaldırmayın Allah aşkına, sonra biz uğraşıyoruz hep," diye homurdanarak Tuna'nın bölümündeki sıraya girdiğimde, bu sıranın diğerlerine nazaran daha da uzun olduğunu fark ettim. Sinirden küplere binerek önüme döndüğümde çoktan dudağımı kanatmıştım bile.

"Merhaba," dedi arkamdaki kızlardan biri. *Bana mı dedi acaba?* diye düşünürken omzuma dokunduğunda ona dönerek, "Merhaba," dedim.

Şimdi biri bana açıklasın. Bu kız neden bu kadar güzel?

Buradaki kızların hepsi neden çok güzel? Sanki güzellik yarışması başvurusu için toplanmış hepsi, yok böylesi.

“Sen de mi en çok Tuna’yı seviyorsun?” dedi heyecanlanarak. “Ben de!” diyerek devam etti. “ ok tatlı değil mi? Bir de kas yaptı. Ay! Arka tarafta fotoğraf  ektirmek Meet&Great paketin var mı? Benim var. Kucağına atlayacağım!”

O an beynim dondu. Kucağına atlamak?

“Ama şey,” dedim kendime hâkim olmaya çalışarak tırnaklarımı elime batırırken. “Tuna’nın bir sevgilisi var diye duydum, yani bu biraz fazla kaçmaz mı? *Kucağına atlamak?*”

“Ah, evet, neydi adı? Deniz,” dedi ve suratını buru turdu. “Ben Tuna’yı ondan daha çok mutlu ederim. Eminim daha iyiyimdir.”

Önümüzdeki de dönüp konuşmaya katıldığında etraf yükselen çığlık ve seslerle uğulduyordu. “Ama bilmeden konuşmak... Bu  nyargı,” dedim suratımı buru turarak ve devam ettim. “Bence kız gayet iyi biri. Ve yakı ıyorlar. Umarım evlenirler.”

  ten i e gülümserken ilk konu tuğum kızıl kız kocaman bir kahkaha attı. “Bu  ağatay’la Mert’in evlenmesi gibi bir şey,” diyerek diğeri devam ettiğinde ikisi de güldü. “Nesi komik?” dediğimde kızlardan biri, “Deniz güzel bile değil,” dedi.

“Hatta biz bin basarız. Hatta sen tek başına bin basarsın.” Kızıl olan tekrar konu tuğunda önümüzdeki esmer de, “Herkes Deniz’den iyidir, o kız hak etmiyor Tuna’yı,” dedi.

Karnıma giren sancıların haddi hesabı yoktu. Ben hak etmiyor muydum Tuna’yı?

 ekip gidesim vardı ama başlamıştık bir kere oyuna. Şu an kaleme doğru gol için ko an biri vardı ve önündeki tek engel de umudumdu. Eğer Tuna’yı beklediğim gibi bulmaz-

sam, o gol kaleme atılacaktı ve o şiddetle kale diye bir şey kalmayacaktı.

Futboldan nefret ettim, ne biçim anlatıyorsun?

Sen sus iç ses. Sus konuşma.

“Bakın ne diyeceğim,” dedim çaktırmadan gülümseyerek kızıl ve esmere dönerken.

“Üçümüz de ayrı ayrı yavşayalım, yüz verirse Deniz bunu boş bırakıyor ve Tuna onu yeterince sevmiyor demektir. Ama eğer yüz vermezse bundan Deniz gerçekten iyi bir kız ve birbirlerini seviyorlar anlamı çıkar. Kabul mü?”

“Kabul,” dedi kızıl olan kendinden emin bir şekilde gülümseyerek. Esmer de gülerek, “Kabul,” dediğinde önüme döndüm ve tek umuduma sarıldım.

Yine de sakinleşmek için telefonumu çıkarıp Tuna’ya bir mesaj yazdım.

Sevgilim? :)

Deniz, artık Deniz değil. Bu iğrenç mesajdan bunu anlıyoruz.

İç sesim ilk defa böylesine doğru bir cümle kuruyordu. Böyle vıcık vıcık kelimelerden nefret ederdim.

Bu kalabalıktan fark edemeyeceğini anladığımda çaldırıp saniyeler sonra kapattım. Yaklaşık beş dakika sonra mesaj gelmişti.

Buyurun benim? :)

Hızla parmaklarımı ekranda gezdirdim.

Yok bir şey, hâlâ sevgili miyiz diye merak etmişim.

Ve mesajı gönderdikten sonra derin bir nefesi ciğerlerime çekerek rahatladım. İnsanların moralimi bozmasına izin vermemeliydim.

Dakikalar sonra sıra yavaşça bize gelmişti ve arkadaki kuyruk giderek uzuyordu. Burada yüzlerce kişi vardı ve diğer çocukların sırasındaki kızların iki katı Tuna’nın sırasındaydı.

Bu da demek oluyor ki ben gerçekten Tuna'yı boş bırakıyordum. Ya da kıskançlık krizine girdim ve ne dediğimi bilmiyorum.

Esmere ne olduğunu anlamadan sıra bana geldiğinde Vine'ların toplandığı albüm CD'sini çıkararak posterlerle birlikte masaya bıraktım ve masaya ellerimi koyarak eğilip, "Selam," dedim sesimi değiştirebildiğim kadar değiştirerek.

"Selam," dedi gülümseyerek.

"İstersen numaramı verebilirim ve çıkışta görüşebiliriz," dedim yeni cilveli değişmiş sesimle.

İmzaları attıktan sonra kafasını kaldırıp suratımı ve vücudumu dikizleyerek, "Olur," dedi.

Susturmasaydın şimdi ne güzel ben demiştin diye ego kasacaktım be...

Bekle, ne?

Aldatma olaylarında son nokta... Seni seninle aldatıyor.

Beni benimle aldatma.

Damla'dan,

Az önce Damla'ya, yani dolaylı yoldan bana laf atan arkamdaki çakma sarışına yumruğumu çakma isteğimi bastırarak önüme döndüm.

Çakma sarışınlar her yerde!

Bana bakın! Ben gerçek sarışınım, tamam mı? Bakın da gerçek sarışın görün! Sizin gibi dip boyam gelince saçlarımı boyatmıyorum ben tamam mı?

Sinirimi bastırarak önüme döndüğümde Mert gülümseyerek önümdeki kızla bir şeyler konuşuyor, bir yandan da imza veriyordu.

Sıra bana geldiğinde cebinden telefonunu çıkarıp saniyeler içinde bir şeye baktıktan sonra öne eğildiğimde hızla kapatarak cebine sıkıştırdı ve kalemmini alarak kafasını kaldırdı.

Gülümseyip albüm ve fotoğrafları çıkararak önüne bırak-
tım ve masaya eğildim.

Şu an kendimi çok kötü gibi hissediyordum ama bunu
yapmak zorundaydım.

“Çıkışta işin yoksa bir şeyler yapabiliriz,” deyip gözlü-
ğümü eğerek göz kırptığımda gülümseyerek göz kırptı ve,
“Olur,” dedi. Fotoğraflardan birinin üzerine sayılar yazarak
uzattığında, “Bu numaram,” diye ekleyerek uzattı.

Bekle, ne?

Ece'den,

“Susar mısın geri zekâlı sıra bana geldi şu an,” deyip önü-
me döndüğümde muzırca gülümseyerek albüm ve fotoğraf-
ları uzattım. Dirseklerimi masaya dayayarak aynı Yağmur’un
dediği gibi eğilmiştim. Başta bakmıyordu ama masanın al-
tından uğraştığı telefonunu kenara bırakıp kafasını kaldırdı-
ğında, göz kırpıp muzır bir şekilde gülümsemeye başlamıştı.

“Bir otel odası kiraladım...” dedim gamzemi ortaya çıkara-
rak gülümsediğimde. “Bilirsin...”

Tekrar bir bakış atıp kafasını iki yana sallayarak güldüğün-
de başta, ‘Hayır,’ dediğini sanarak rahatlamıştım.

Ta ki elimi alıp avucuma numarasını yazana kadar.

“Olur, çıkışta ararsın.”

Bekle, ne?

Yağmur'dan,

“Ay çok tatlı!” diyerek gamzelerini tekrar ortaya çıkaran
kıza bir kez daha baktım. Yeşil gözleri, siyah saçları ve pürüz-
süz beyaz teniyle o kadar güzeldi ki. Bunlar bu kızları gör-
dükten sonra, eve geldiklerinde ayrılık konuşması yapmaz-
larsa asıl ben şüphe ederdim.

Deniz haklıydı, buraya gelmekle iyi yapmıştık.

Önümde iki kız varken eğilip kenardan baktığımda, Çağatay'ın telefonundan bir şeye baktığını ve öndeki kızın da eğilip ona bakmaya çalıştığını fark ettim. *Sen ne bakıyorsun Allah aşkına, hayır yani sana ne,* diyerek atlayacakken şu an onun sevgilisi olan Yağmur'dan başka bir kız olduğumu fark ederek yerime geri döndüm. Dakikalar içinde sıra bana geldiğinde öne doğru eğilip ona döndüm ve posterle albümü uzattım. Gülümseyerek, "N'aber?" dediğimde önce beni süzüp, bakışları yüzümde biraz oyalandı. Daha sonra yüzüme bakarak gülümsedi ve, "İyi, senden?" dedi.

"İyi," dedim nefes vererek. "Sevgilin var mı yakışıklı?" Tekrar değiştirilmiş, cilveli sesimle konuştuğumda kahkaha atarak. "Yok," dedi. "Tek bir kıza bağlı yaşayamam, bilirsin."

Karnıma ardı ardına yumruklar yerken boğazıma sarılı eli itmeye çalışarak yutkundum ve dik durmaya çalışarak, "Öyleyse..." dedim son harfi uzatarak ve elini uzandım. "Çıkışta işin var mı?"

"Yok," dedi tekrar gülerek. Böyle güldükçe diğer kızlar onu gördüğü için öldürmek istiyordum. *Sen nasıl başkalarına gülümsersin? Gebertirim seni. Sadece benim yanımda güleceksin tamam mı? Sadece bana gülümseyeceksin.*

Son darbeyi de numarasını fotoğrafın arkasına yazıp, "Ararsın," diyerek uzattığında yemiştım.

Nasıl sevgilin yok? Ben neyim o zaman Çağatay?

Ben neyim? Boru muyum ben?

Tuna'dan,

İmza saatlerinin bitmesinin ardından alışveriş merkezinin yanındaki oteldeki lobide onu bekliyordum. Bitmez saniyelerin sonunda, girişte gözlüklerinin altından akan siyah göz yaşlarını gördüğümde gülmemek için kendimi zor tuttum.

Gözlüklerini çıkarıp lenslerini çıkardığı masmavi gözle-riyle gözlerime baktı ve hızlı adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Akmış rimeli ve göz kaleminin ardındaki buğulu mavi gözleri kıpkırmızı olmuştu. “Pislik!” diye bağırdı beni omuzlarımdan iterek. “Kimi aldattığını sanıyorsun sen!”

Bileklerinden tutup ona bakmaya başladım. Şu an gerçekten de aldattığımı düşünüyordu. Sanırım kamuflaj işinde berbat olduğundan habersizdi ve bana güvenmiyordu.

Tabii güvenmezdi... En başta korkaklık eden bendim ve sevgisine de ona da güvenmemiştim. Ayrıca geçen gün parfüm reklamındaki kızlarla ilgili onu kızdırmıştım ve o kızların çok güzel göründükleriyle ilgili bir tartışma yaşamıştık. İmza gününe gelen kızların da kapalı bir tarafları yoktu ve hepsi birbirinden güzeldi ama benim için hiçbirisi ne içte ne de dışta bir Deniz etmiyordu. Çünkü sadece görünüşü sevemezdin, sadece görünüşe âşık olamazdın. Sadece hoşlanabilirdin, o kadar. Çıkardınız ve bir haftada ayrılırdınız. İşte neden buydu. İnsanlar birbirlerini tanımadan dış görünüşlerinden hoşlanarak bunu aşk, sevgi sanıp bu kelimelerin anlamlarını yitirmelerini sağlıyordu. Onlardan iğreniyordum.

Bugün imza verip gülümsediklerim ve fotoğraf çektirdiklerim... Onlar hayranlarımdı. Vine’larımda ve YouTube videolarımda yaptığım komikliklerimle ve sempatikliklerimle beni seven, tatlı ve yakışıklı bulan hayranlarım... Ama Deniz beni her halimle seviyordu. Aslında bunun basit bir hoşlanıtı olduğunu düşünüyordum ama yaşadıkça gerçeği en ağır şekilde daha iyi anlıyordum.

Beni kaybetmek istemiyordu. Senenin sonunun gelmesini istemiyordu ama bir ay önce dağ evindeyken söylediklerim benim de kulaklarımda yankılanıyordu.

Bir Ay Önce
Dağ Evi

Yazar'dan,

"Burası soğuk," dedi Deniz ellerini ovuşturarak. İçeri girdiklerinden beri bunu düşünüyordu. Ve ayrıca Tuna hasta olabilir. Ya da olmuş muydu? Belki de alıştı ama yine de hasta olabilir ve Deniz kendinden önce onu düşünüyordu. Donan parmak uçlarından çok, Tuna'nın hasta olup olmasısıyla ilgileniyordu daha çok. Ne ara bu kadar çok bağlandı, ne ara sadece onu düşünecek kadar kendini ikinci plana attı, bunu merak ediyordu.

"Üşüdün mü?" dedi Tuna sönmüş şömine ateşini canlandırmak niyetiyle elindeki yanan gazete kâğıdını şöminenin kuru odunlarının yanına atarak. Hemencecik alevlenen odun parçaları, şöminenin önünde duran Deniz'i bir sıcaklık dalgası olarak karşılamıştı. Bunun adını biliyordu... Bu sadece ateş değildi. Bu yanındaki çocuğun ona verdiği güvenin sıcaklığıydı.

Belki de kendinden çok güveniyordu ona.

Montunu çıkarmadan önce bakışları dolapların yanındaki şifonyerin üzerindeki çerçevelere döndü. Çerçeve siyah tonlarındaydı ve içinde bir resim vardı. Küçük bir erkek ve küçük bir kız.

"Tuana," dedi Tuna arkasından gelerek. Şimdi sıcacık nefesi usulca yaklaştığı kızın boynundaydı. Deniz irkildi. Deniz'in kalbi çok hızlı atmaya başladı. Deniz ürktü. Deniz güvendi. Deniz sevdi. Deniz deli gibi ağlayacağı gecelere kendini hazırlamaya çalıştı. Ama sadece çalıştı.

Deniz... Deniz'di işte. Etrafındakilere kendinden parçalar

bulaştıran ve 'benim gibi' manasında onlara *Denizimsi* diyen Deniz'di o.

Ensesindeki nefesi unutmaya çalışarak hemen önündeki duvarda asılı çerçeveye baktı. Kahverengi saçları düzleştirilmiş bir kız vardı şimdi de. Hafif esmerdi. Üzerinde beyaz bir elbise vardı.

"Lise mezuniyeti," dedi Tuna açıklamak istercesine. Aslında hiç de istemiyordu. Fotoğrafı kesmişti, çünkü yanında Kerem vardı. O çocuğun adını bile duymak istemiyordu. Ablasının onun yüzünden savaşımdan vazgeçtiğini düşünüyordu.

"Sana soracaklarım var," dedi Deniz birden konuyu değiştirerek. Önüne döndüğünde karşısında yüzüyle arasında santimetrelerden daha az mesafe bırakan bir Tuna vardı. Dudakları o kadar yakındı ki...

Çağrısına dayanamayan dudaklar, Deniz'in dudaklarını buldu. Kollarını beline dolayarak sanki yapabilirmiş gibi onu daha da yakınına çekti.

Onu öpen ilk erkekti. Onun ilki. Ona bu kadar yakın olan ilk erkek. Bunu düşünmeyi, bunun gerçekliğini seviyordu Tuna. Sorsanız herkes ikinci el bir araba yerine sıfır kilometre olanı tercih ederdi tabii. Ama Tuna, bu hırçınlığı, hırsızlığı, salaklığı, masumluluğu ve saflığı seviyordu. Öpmeyi de seviyordu. Deniz bilmese bile, birkaç gece önce Deniz'i kontrol etmek için onlara gelmişti. Mert ona çok kızılıyordu, çünkü Deniz'in gerçekten ağır bir hastalığı vardı. Vicdan azabından çok ona doğru çekilerek yanında yatmış, sabah ise o uyanmadan gitmişti.

Bugüne kadar ne yaptığını bile bilmiyordu ki.

Deniz haklıydı. Hem de çok.

Kızın ince, uzun parmakları Tuna'nın saçlarının arasından

geçtikten sonra hemen kafasında ne yaptığını tarttı. Öpüşüyorlardı. *Sevgililer öpüşürlerdi.*

Sevgililer miydi? Evet. İşte gerekli tek kelime bu.

Dakikalar sonra ise Deniz'in durup yavaşça onu itmesiyle bu yakınlaşma da sona ermişti. Adımlarını koltuklara atan kız, daha sonra vazgeçerek terastaki büyük minderlere gitti. Kapıyı açarak içinden geçtikten hemen sonra birine oturup bacaklarını kendine çekti ve yağmuru izlemeye başladı.

Tuna da mutfağa geçerek hızlıca iki kahve hazırlayıp peşinden gitti. Terastan geçip kahvenin birini ona uzattıktan sonra, hemen yanındaki mindere uzanarak sırtını arkasına koyduğu yastığın ardından duvara yasladı.

Dudaklarını yaladı Deniz. Tadı hâlâ oradayken düşünceleri bundan daha çok uzakta, bir yıl kadar geçmişteydi. Tüm o yarım kalmış gerçekler onu yiyip bitirirken artık buna izin vermeyecekti.

"En baştan sormaya başlıyorum," dedi kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. Bakışları Tuna'ya hiç dönmedi. Ya bardağının içindeki sıcak kahvedeydi ya da yağın yağmurun ardındaki sisli dağlarda. "Madem kızlara bağlanmaktan uzak bir hayat seviyordun, neden Antalya'daki ilk günlerde o kadar yakın davrandın?"

"Hatırlarsan Mert'le oynadığımız basketbol topu bahçenize kaçtığına gıcıklık yapıp topu atmamıştın," dedi Tuna ona bakarak. Deniz ona dönmedi ama Tuna'nın ona baktığını hissedebiliyordu. "İntikam almak için küçük bir oyun düşündüm sonra vazgeçtim."

"Neden?"

"Masumdun. Değmezdi. Kerem'den bir farkım kalmazdı." Omuz silkti.

Deniz ona bakma isteğini bastırarak kahvesinden bir yu-

dam daha aldı. Beş dakikalık sessizliğin ardından tekrar konuşmak için dudakları aralandı. "Doğum günü partinde eş değiştirmeli dans ederken eş değiştirmek için yanımıza gelen bütün çiftleri kovmuşsun. Hayırdır?"

Şimdi ikisinin de keyfi yerine gelmişti. Tuna kendi kendine sırıtırken Deniz gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"Kafam omzuma yaslamıştın ve halinden gayet memnun gibiydin. Ayrıca omzum o eş değiştirmek için gelen pezevenklerin omzundan daha rahattı."

"Pezevenk mi?" Deniz kıkırdadı. Kafasını sallarken kahvesini içti ve biten bardağı kenara bıraktıktan hemen sonra dizlerini kendine çekip kollarını etrafına doladı. "Antalya'dayken parti dönüşü eve yürüyüp şarkı mırıldanırken şarkıya eşlik ederek birden yanımda belirmiş ve annenin süt istediğini söylemiştin ama eve girdikten sonra pencereden poşeti çöpe attığını ve eve girmediğini gördüm. Sonra kütüphaneye Tarih'ten cezalıyım diye geldin ama Tarih'te çok iyi olduğunu ve hocayla aranızda bir sorun olmadığını öğrendim. Ve bir de bütün gece Efe'nin yardım edeceğin ödevine çalıştığını ve o yüzden uykusuz kaldığını gördüm ama sorduğumda dışarıdaydım dedin. Neden maske takıyorsun?"

"Bunları nereden öğrendiğine dair hiçbir fikrim yok ama..." dedi Tuna ve gözlerini, Deniz'in masmavi gözlerine çevirerek devam etti. "Yaptım, çünkü canım öyle istedi. Maske falan takmıyorum, bana kelime oyunu yapma."

Deniz gülüp gözlerini devirdi. "Peki o zaman, sıradaki soruyu açıkça soruyorum. Kamptayken yarışmanın ortasında bandanayı almak için beni öperken hiç vicdanın sızlamadı mı?"

"Bandanayı almak için öpmedim," dedi Tuna. Doğruyu söylüyordu. "Öptüm çünkü öyle istedim."

Deniz bir kahlkahayı serbest bıraktı ve eliyle ağzını kapatarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tuna, “Ne gülüyorsun?” diye sorduğunda ise, “Yok bir şey,” dedi. *Her türlü ilk öpücükle Tuna'nındı demek ki,* diye düşündü.

“Beni okulda ilk gördüğünde ne hissettin? Ama dur.” Deniz ona döndü. “İzmir’e döndüğümü duyduğunda ne hissettin onu söyle önce.”

“Bunu yapmak zorunda mıyız?” dedi Tuna ensesini kaşırken.

“Evet.” Deniz onayladıktan hemen sonra gözlerini devirdi ve bıkkınca nefes verdi. “İzmir’e döndüğünü hissettiğimde ertesi gün beraber yüzmeye gideceğim, sinirlendirip kendimi eğlendirebileceğim bir kız yoktu ama zaten bir hafta sonra da ben döndüm İstanbul’a.”

Deniz’in beklenti dolu bakışlarını gördükten hemen sonra da oflayarak devam etti. “Ve seni okulda ilk gördüğümde içimden geçirdiğim ilk iki kelime *baş belasıydı.*” Elindeki bardağı kenara koyup devam etti. “Yine kurtulamamıştım senden.”

Deniz sorularının bittiğini fark ettiğinde gülerek Tuna’nın üzerine atıldı ve sıkıca boynuna sarıldı. Tuna yavaş demeye kalmadan arkadaki minderin üzerine devrildiğinde Deniz’in kafası tam olarak Tuna’nın boynundaydı ve gülümsüyordu. Tuna’nın elleri onun belindeyken rahatladığını hissetti. Kafasını kaldırıp sanki Tanrı oradaymış gibi “*Bu kadar kolay mıydı?*” diye fısıldadıktan hemen sonra Deniz’in saçlarını öptü ve gözlerini kapattı.

Şimdiki Zaman

Deniz'den,

“Kalpkıran!” diye kükredim peruğumu çıkarıp kafasına fırlatırken. Havada yakalayıp güldüğünde gözlüklerimi de çıkarmış ona fırlatmaya hazırlanıyordum ama elimi havada yakalayıp kollarını belime dolayarak beni öpmeye başladı. Sıcak dudakları dudaklarımı kavrarken geri çekilmeye çalışsam da izin vermedi. Yeni stratejimi düşünerek alt dudağına dişlerimi geçirdim.

Metalik tat ağzımda kalırken inleyerek geri çekildi ve, “Bunu içindi şimdi?” diyerek aynaya yöneldi. O dudağımı inceledi, “Sen bana oyun mu oynadın!” dedim daha da bağırarak. Şimdi oturup daha da ağlamak istiyordum.

“Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandın?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Git,” dedim sinirle.

“Ne oldu şimdi?” dedi ellerini iki yanında açarak.

“Sen benim yüreğime indirdin, git ben ağlayacağım.”

Güldü. Tek kaşını kaldırıncı daha da çekici oluyordu. Arkamdaki koltuktan aldığım yastığı kafasına fırlatıp, “Tek kaşını kaldırma!” dedim gözyaşlarımı silerek. “Nedenmiş?” dedi indirdiği kaşını tekrar kaldırıp sırtırken.

Kötü kötü bakıp kendime hakim olmaya çalışırken, “Dangalaksın,” diye tısladım.

“Şarlatansın,” dedi gülerek.

Az önce beni aldattığını düşünüyordum ama ben ona oyun oynarken aslında o bana oyun oynuyordu. “Sen şimdi bana oyun mu oynadın?” dediğimde merdivenlerden yükselen bir çığlıkla kaşlarımı çattım. Bu çığlık Damla'ya aitti ve

muhtemelen Mert de her şeyi biliyordu. “Ya da siz?” dedim kaşlarını çatarak. Geri gitmeye başlayıp gülümserken dudaklarını ısırdı.

“Birincisi sen alışverişi sevmezsin, ikincisi Efe bir şeyler çıkartamayacak kadar akıllı; yani bilerek yaptı, son olarak üçüncüsü de bana *sevgilim* diye mesaj attığında bir şeyler döndüğünü anladım. Ayrıca kamufle işinde berbat olduğunuzu size daha önce söyleyen oldu mu? Yine de iyi denemeydi.”

Çığlık atarak kaçan Mert merdivenlerden atladığında, “Lan kızım uzak dur! Git! Hoşt!” diye bağırın sesi lobiye doldu. Hemen ardından giren Damla, Mert’in koştuğu yöne, içeriye koşarken, “Bittin oğlum sen! Bittin! Yüreğimi ağzıma getirdin be!” diye kükrediğinde ben de ileriye atılıp Tuna’ya uzandım ama o da koltuğun üzerinden atlayarak diğer tarafta durdu. “Tuna gel buraya... Tuna!”

Koltuğun üzerinden geçtiğimde içeri koştu ve ben de peşinden koşmaya başladım. Yandaki koridora saptığında takip ettim ama temizlik odalarından birine girmiş olmalıydı. “Ya Tuna...” dedim. “Tamam çık bir şey demeyeceğim, *aşkım*.”

“Düzenbaza bak... Sen o kelimeyi sevmezsin ki!” diyerek yan odadan fırlayan Tuna’nın peşinden ayakkabımı çıkarıp fırlattım ama ayakkabı duvara çarparak yere düştü.

Oflayarak peşinden aralık kapıdan çıktığımda asansöre bindiğini gördüm. Hemen yandaki asansörü çağırarak beklemeye başladığımda sinirden ayağımla bir ritim tutturmuştum.

Asansör geldiğinde hemen içine atlayarak tekrar lobi katına bastığımda, birkaç saniye içinde kapı açıldı. Lobideki danışman masanın altına girmişken anlamsızca ona baktım ama sonra ne olduğunu anladım.

Ece, Görkem’in sırtından inmeye ve bir yandan da ona

vurmaya çalışıyordu. Lobideki koltuklardaki ağır yastıklardan biri elindeydi, bu yüzden sürekli sarsılıyorlardı ve bağılıyorlardı. Yağmur, Çağatay'ın peşinden nereden bulunduğunu bilmediğim terlikleri fırlatırken Damla ise Mert'in peşinden bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. Mert koltukların üzerinden atlıyor, arada Çağatay'la kaçıyorlardı ama kızlar pes etmiyorlardı.

Sonra gözleri beni buldu. "Canım benim," dedim hiç kullanmayacağım kelimelerden birini daha çok tehlikeli bir sesle kullanarak.

"Efendim biriciğim," dedi Tuna benim suçum yok dermiş gibi gülmeye çalışıp, bir yandan da yavaş yavaş geriye giderken.

"Nerede kalmıştık?" dedim ama kaçacak bir yeri yoktu. Kıyamadım. Adımlarımı yanına atıp ben de masanın altına girdim ve bağdaş kurarak onun gibi diğerlerini izlemeye başladım. Saniyeler sonra yaptığım şeye şaşırarak bana bakmayı kestiğinde yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı.

32. Bölüm

Gölğeler yutuyor varlığını, sen de göremiyorsun artık yavaş yavaş... Yok oluyorum, Taş Kafa.

“Ya arkadaşım yürür müsün?” dedim kolumdaki Damla’yı çekştirerek.

“Ya arkadaşım ben gitmem oraya! Şunların boyuna bak. Sanki sırık yutmuşlar.”

“Git sen de yut o zaman.” Gözlerimi devirerek konuştuktan sonra kolundan çıkarak, “İyi sen gelme,” dedim ve gözlerimi kısarak devam ettim. “Ya sen nasıl bir malsın? Boyları daha uzun diye Mert’i o kıza mı kaptıracaksın?”

“O geri zekâlıda birazcık akıl olsaydı işaret ettiğimde gelirdi.” Kollarını göğsünde bağladı ve saçlarını sallayarak geri yürümeye başladı.

“Allah’ım şaka gibi...” dedim elimi saçlarımın arasından geçirerek.

Ben Mert’i nasıl buraya getireceğimi düşünürken belimden sarılan bir kolla bir bedene yaslandım ve sağ omzumun üstüne bir ağırlık çöktü. Sıcak nefesini hissederken, “Ne şaka gibi?” diye tekrar etti.

“Sen nerdeydin?” dedim sesimin titremesine engel olmayarak. Arkamdan sarılmış ve çenesini omzumun üze-

rinden kafamla aynı hizaya getirmişti. Tumblr'da gezerken baktığım sevgili gif'lerini görünce kıskançlıktan bilgisayarı sertçe kapatıp tüm gün hayal kurarak uyuduğum birkaç sene öncesini hatırladım. Ne berbat günlerdi! Sevgili görmeyeyim diye paten kaymaya sahile inmezdim ben. Dışarı çıkmazdım. Psikolojim o derece bozulmuştu artık.

"Uyuyordum," dedi omzumun üzerine bir öpücük bırakarak. "Damla neye kızmış? Yan odada kalıyorlar ve neredeyse kapısını kırıyordu."

"Şu arkadaşını gidip şu kızlardan alır mısın?" dedim ileriye göstererek. "Damla ona gelmesini işaret etti ama o gelmedi, Damla'da kızıp gitti."

"Ne kızı?" diyerek ileriye baktığında lobideki kızları ve ortalarında mahsur kalmış Mert'i gördü. Geri çekilip yanıma gelerek kıkırdarken, "Beni oraya göndersen daha büyük bir izdiham çıkmaz mı?" diyerek güldü.

Kaşlarımı çatarak biraz düşündüm. İmza günü Tuna'nın masasındaki sıra Mert ve diğerlerinininkinden daha büyük ve uzundu. Ayrıca nedense grubun gözdesi de Tuna'ydı.

Gözlerimi açarak kolundan tuttuğum gibi kimse görmeden onu odamıza çekistirmeye başladım. "Nereye?" dediğinde tekrar gülmeye başlamıştı. "O kızların seni göremeyeceği bir yere," diyerek asansörü çağırdım. Beklerken tekrar dönüp Mert'e baktığımda kızlar daha da çoğalmıştı sanki.

"Bu böyle olmayacak." Tuna'nın ağzından çıkan kelimelerin ardından dönüp ona bakacaktım ki yanımdan geçip gitti ve rüzgâr etkisi yaratan kokusunu içime çektim. Parfüm mü kullanıyordu bu? Kendi kokusu daha iyiydi hâlbuki.

Tekrar Mert'lere dönüp baktığımda Tuna'nın onu alıp buraya getirmek yerine fark ettirmeden güvenliğe gidip birkaç şey söylediğini gördüm. Adam kafasını salladığında diğer güvenlikle birlikte Mert'in olduğu yere koşturdular ve Tuna da,

“İşte bu kadar,” diyerek yanımda geldi ve belimden kavrayarak yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

“Kahraman,” diye fısıldadımı kalabalığı dağıtan adamları akıl eden Tuna’ya bakarak. Ama o duymadı, çünkü o sırada kapısı açılan asansöre biniyordu.

“Gelmiyor musun?” dediğinde arkama dönüp asansöre bindim. Kapı kapanırken bir kızla göz göze geldim. Hemen yanımdaki Tuna’dan bakışlarını aldıktan sonra bana baktı ve süzdü. Kapı kapanırken gözü ortamızda bir yerde asılı kaldı. Bakışlarını takip ederek indiğimde Tuna’nın elimi tuttuğunu fark ettim. Ne zaman elimi tutmuştu bu?

Başımı o kadar çok döndürüyordu ki elimi tuttuğunu bile fark etmemiştim. Tekrar başımı kaldırırken kapı kapandı. Sanki sevgilisinin elini tutan metresiymişim gibi bir his içime dolduğunda dudağımı dişledim.

Asansör dokuzuncu katta durduğunda indik ve Tuna cebinden çıkardığı kartı kapıdan geçirdi. Kapı açıldıktan sonra ben içeri girip mutfağa yönelirken o da kapıyı kapattı.

Nerede miydik? Tatildegdik. Sınav stresini atmak için sekiz kişi Uludağ’a gelmiştik ve bir oteldeydik. Bunu Nermin Teyze düşünmüştü. Onun durumu gün geçtikçe iyileşiyordu ve bizi bir tatilde göndermek istediğinde kimse reddetmemişti.

Sabah gelmiştik. Ben odaya girdiğimde Tuna ortalıktan kaybolmuştu, ben de Mert ve Damla’yla oteli geziyordum. Ta ki bir kız gelip Mert’i durdurana kadar. İmza ve fotoğraf istemişti. Tabii sonra kız topluluğu da arttı. Bir, iki, üç derken ondan fazla kız etrafına toplandı ve biz Damla’yla kenara çekildik. Damla, Mert’in bakışlarını yakaladığı sırada buraya gelmesini işaret etti ama Mert kıpırdamadı. Belki de kıpırdamamı, bilmiyorum.

Sonuçta okuldan iki gün izinli olarak perşembe ve cuma

günlerini hafta sonuyla birleştirerek tatile gelmiştik. Ve yarın kayak yapacaktık.

Kulağa güzel geliyordu ama... Ben kayak kaymayı bilmiyordum.

Küçükken annemlerle Uludağ'a ya da başka bir kış tatiline gittiğimizde ben hep otel odasında ya da yemekhanede olurdum. Günlük yazar, resim çizer, film izlerdim. Kayak yapmazdım.

Ve şimdi suratıma ellerinden çıkardığı eldivenlerle tokat atıyordu sanki. Yine, yine ve yine.

"Sen uyuyacak mısın?" diye seslendi Tuna içeriden. İçtiğim suyu bitirip, "Hayır, uykum yok," dedim.

Ses gelmeyince içeriye doğru yürüdüm. Yatağa yaslanmış telefonuyla uğraşıyordu. Belki de yorgundu. İki araba gelmiştik ve bizim olduğumuz arabada şoför oydu. Kendi sürmek istemişti.

"Ne yapıyorsun?" diyerek yanına uzandım ve yan durarak dirseğimi yatağa yasladım. Başımı da avucuma yasladığımda kafam omzunun üstündeydi. "Şuna bak," diyerek bir Vine gösterdi.

Vine'da Mert sanki bir hayranmış gibi Tuna'ya koşturuyordu ve sürekli, "Aman tanrım Tuna Solman! Tuna Solman!" diyordu sürekli. Bunu burada çekmişlerdi. Ama hangi ara?

Kahkaha attıktan sonra, "Bunu ne zaman çektiniz?" dedim.

"İlk geldiğimizde ben koltuklarda otururken birden telefonu kendine tutup çekmeye başladı, ben de ayak uydurdum," dediğinde güldüm.

Şimdi de Instagrama girmişti. Ana sayfada dolaşırken rastgele birkaç kızın resmini beğenmeye başlayınca telefonu elinden alıp doğruldum ve, "Ne yapıyorsun sen ya?" diyerek kaşlarımı çattım. Bir yandan da beğendiği fotoğraflardaki beğeniyi geri çekiyordum.

“Onlar sadece hayran,” deyip omuz silktiğinde, “Ya gördüm ben imza günü o hayranları.” diyerek gözlerimi kısıtım. “Konuştuğum kızlar hiç masum değildi.”

“Bunlar neden öyle olsun?” dediğinde beğendiği fotoğraflara baktım.

Kızın teki en fazla iki yaşındaki kız kardeşini çok şirin bir şekilde giydirmiş, kucağına almış gülümseyerek fotoğraf çekilmişti. Dekolte yoktu. Boğazlı bir kazak ve pantolon giymişti. Fazla makyaj yoktu. Aldığım beğeniye geri verirken, “Peki,” diyerek telefonu ona geri uzattım ve tekrar omzuna yattım.

O böyle birkaç fotoğrafı daha beğenip benim ısrarımla birkaçına yorum bırakırken gülümsüyordum. Hayranların hepsi sapık değillerdi demek. Ya da sürtükçe dışa vuruyorlardı. Bu iyiydi. Hatta bazıları çok tatlıydı. Bir kız, erkek kardeşinin doğum günü pastasına Tuna’nın resmini bastırıp kardeşinin pastanın başında somurturkenki fotoğrafını çekmiş, kenardan da elini kapayıp başparmağını çıkartarak poz vermişti. Bu gerçekten de komikti.

Vine’daki bir hayran hesabı da Tuna’yla ilgili gif’leri birleştirip arka plana güzel şarkılar koyuyordu. Birini Revine’ladıldıktan sonra cebimden telefonumu çıkarıp aynı hesaba girdim ve kulaklıklarımı da takarak Vine’ların hepsini izledim. Tuna’nın küçüklüğüne ve tüm Vine’larına dair her şey vardı. Üstelik bazıları duygu yüklü, bazıları da çok komikti, bu yüzden her Vine’da ruh halim değişti.

Vine’lar bittikten sonra Tuna’ya döndüğümde bana bakıyordu. “Ne oldu?” dediğimde, “Yok bir şey,” dedi ve önüne döndü. Tekrar ne yaptığına bakmak için omzuna yattığımda kafasını çevirip alnımı öptü.

Şimdi tekrar Instagram hesabındaydı. Bir hayran hesabını geziyor, birkaç video ve fotoğrafı beğeniyordu. Videolardan

birinde bir kız koşarak Mert'in üstüne atlıyordu ve Tuna da tam yanlarındaydı. Diğer kız da Tuna'nın üzerine atlayıp sarılacakken Tuna buna izin vermeyerek sadece sarılmıştı. "Bu ne zamandan?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Birkaç hafta oldu," dedi omuz silkerek. "Damla bunu görmesin," diyerek kıkırdadım. Benim görme ihtimalime karşı tartışmak istemediğinden izin vermemiştii demek ki... Ama Mert çok rahattı ki kızın üzerine atlamasına izin vermişti.

"Mert sapık mı?" dedim kaşlarımı çatarak. "Tek bir kıza bağlanamıyor mu?"

"O sadece bir hayran," dedi saçlarını karıştırıp soruma gülererek. "Ben duş alacağım, sen diğerlerini de alaşağı in, yemeğe başlayın. On dakikaya ordayım."

"Tamam." Omzundan sıyrılıp yataktan kalkacakken kolumdan tuttu ve üzerine düşmemi sağladı. Dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp gülererek yataktan kalktığında, peşinden somurtarak ben de kalktım ama gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Ona, "Beni öpmeyi seviyorsun," dediğimde, "Hayır, birini öpmeyi seviyorum," demişti ve bu da karnıma binlerce bıçağın saplanması neden olmuştu ama beni kızdırmak için öyle söylediğini ikimiz de biliyorduk.

Omuz silkerek ayağa kalktım ve o banyoya girdiği için üzerimdekileri çıkarıp kot pantolon ve bordo bir kazak giydim. Düz saçlarımdaki tokayı da çıkardıktan sonra çizmelerimi giyerek yedek kartı cebime sıkıştırdım ve odadan çıktım.

Yaklaşık on dakika içinde Görkem, Ece, Mert, Damla, Yağmur ve Çağatay'la birlikte yemek salonundaki dağ manzaralı masadaydık.

"Tuna nerede kaldı?" dedi Mert oflayarak. Ah, şu gergin ortamdan da bahsetmiş miydim? Mert'le diğerlerinden kat kat daha baskın bir şekilde acıkmıştık ve hiçbirimiz Tuna gelmeden başlamak istemiyordu.

“Gelir şimdi,” dedim omuz silkerek. Yanımdaki boş sandalyeye de üzgün bir bakış atıp dudak büzdüm.

“Ben acıktım,” dedi Yağmur. “Biz başlayalım, o da gelince yer.”

“Gelir şimdi beş dakika daha dayan.” Çağatay eğilip Yağmur’un yanağını öpecekken Yağmur’un ona dönmesiyle dudağını öptü. Yağmur sanki ilk kez öpüşüyormuş gibi kızarıp önüne döndüğünde Çağatay güldü ve telefonuyla uğraşmaya başladı.

Bu çocuklardaki telefon aşkı Romeo ve Juliet’te yoktur.

Sen de sosyal medya da ünlü olsaydın görüşürdük canım.

Sen ölmedin mi hâlâ?

Gülerken etrafı izlemeye başladım. Burası gerçekten büyük ve prestijli bir oteldi. Ailelerimiz paraya kıyıp beş yıldızlı bir otelde tatile göndermişlerdi, üstelik sınav yaklaşmışken.

“Selam.”

Sağ tarafımdaki boş sandalyeye bir karartı çöktüğünde döndüm. Siyah mini bir etek ve siyah gömlekten çok gözüme çarpan açık çıplak bacaklara bakarken bile kendi bacaklarımın üşüdüğünü hissettim. Kafamı kaldırıp kızın suratına baktığımda ise, bu kızın sabah asansör kapanmadan önce gördüğüm kız olduğunu anlamıştım.

“Selam.”

“Selam.”

Çağatay ve Mert gergince arkalarına yaslanıp selam verdiklerinde, Yağmur kızı süzüyordu. Damla ise kızı yeni idrak edebilmiş gibi kıskanç bakışlarını üzerinde gezdiriyordu. Mert’le sabahtan kavgalılar ve barışmamış olmalıydılar ki Mert’e bir bakış atıp arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağdaştırdı.

Herkes kendi uğraşına geri döndüğünde, “Bizi tanıştırmayacak mısınız çocuklar?” diyen kıza karşı, Çağatay ve Mert bakışıp bir *cık* sesi çıkarttılar ve telefonlarına geri döndüler.

“Bu kim?” dedim dirseklerimi masaya dayayıp. Bu onların dikkatini çekmiş olacak ki ikisi de kafalarını kaldırıp boğazlarını temizledi. “Eski bir arkadaş,” dedi Mert.

Çağatay da omuz silkti.

“Peki...” diyerek arkama yaslandım.

“Merhaba, ben Pelin.” Yanımdaki kız Damla’ya elini uzattığında Damla dudak büzerek, “Ben de Damla,” dedi ve gülümsedi.

“Memnun oldum,” diye ekledikten sonra Yağmur’a döndü ve, “Sana da selam,” dedi kafasını sallayarak. Demek Yağmur’la da tanışıyorlardı?

“Merhaba.” Bana döndüğünde dudağımı dişlemeyi bırakarak, “Merhaba,” dedim. “Ben Pelin,” diyerek elini uzattığında elini tuttum ve, “Deniz,” dedim. Neyse ki bu tanışma vakasında Tuna’ya ismimi ilk söylediğimdeki gibi bir şapşallık yaşanmadı ve kız gülümsedi. “Güzel isim.”

“Teşekkürler, senin ki de.”

Gülümsedim. Önüme döndükten sonra Pelin tekrar konuştu ama bu sefer bana hitaben değildi. “Deniz, Görkem’inki mi?”

Çağatay’la Mert birbirlerine baktığında kaşlarımı çatıttım. Neden sürekli bir şey söylemeden önce birbirlerine bakıp gözleriyle tartışıyor, anlaşıyor ve öyle konuşuyorlardı? Hem bir hayır demek neden bu kadar zordu? Böyle bir bakışmayı gerektirecek ne vardı ki?

Ece kaşlarını çatıp Pelin’e döndüğünde ve Yağmur tam ağzını açmışken yemek salonuna telefonla konuşarak giren Tuna’yı gördüm. “Tuna da geldi,” diyerek ayağa kalktığımda bakışları önce beni buldu ve gülümsedi.

Sonra yan tarafıma baktı. Ve dondu.

33.Bölüm

Yağmur yağıyor, gök gürüldüyor, şimşek çakıyor... Korkuyorum. Hayatımda ilk defa çok sevdiğim bir şeyden korkuyorum. Seninle başladı, seninle bitecek.

Bir Ay Önce

Sömestrin Son Günlerinden Biri

“Bil bakalım ben kimim?”

Kalınlaşmış ve boğazdan çıkan sesi işittiğimde, “Damla sen mal mısın gözlerini kapat deyip masadan kalkarak zaten kapalı olan gözlerimi bir de ellerinle kapatıyorsun?” dedim ters bir sesle.

“Benim bir suçum yok.”

Damla’nın sesi hemen karşımdan geldiğinde, “Ne?” diye tısladım.

“Unutmuş bizi bak görüyor musun Doki? Yürü gidiyoruz.”

“Burcu?” Arkamdan gelen sesle gözlerime kapatan iri eller de çekildi. Gözlerim ışığa ve alışveriş merkezinin canlı renklerine alıştığında gözlerimi kısıp Damla’ya bakmayı ke-

sererek ayaklandım ve arkama döndüm. “Doğukan? Mertcan? Burcu?” İsimleri tek tek sıralarken gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. “Beni unuttunuz sandım!” diyerek dörtlü kucaklaşma yaptığımızda Mertcan, “Asıl sen bizi unuttun şapşal, hiç arama sorma zaten,” dedi sesindeki sitemle.

Doğukan, “Sen gittiğinden beri bir tek sevgili yapamadım, başımın etini yiyen bir kız olmayınca başkasına alışamıyorum,” diyerek kahkaha attığında kaşlarını kaldırarak Mertcan ve Burcu’ya baktım. İkisi de aynı anda, “Doğru,” dediklerinde büyük bir, “Oha!” boğazımdan serbest kaldı.

“Damla, sürpriz dediğin bu muydu? Yüreğime iniyordu! Bende hediye falan aldın sandım...” diyerek kahkaha attım. Damla gözlerini *tabii, tabii* dercesine devirdiğinde, “Elbette bekliyordum sizi,” diyerek çocuklara döndüm. Doğukan ve Burcu boş sandalyelere oturduğunda Mertcan kepini döndürerek ters taktı ve yanımızdaki masada oturan kızlardan boş sandalyelerini istedi. Kızlar kıkırdayarak izin verdiklerinde çocuktan sandalyeyi çekip masaya oturana kadar gözlerini ayırmadılar. Aslına bakarsanız, oturduktan sonra da ayırmadılar.

“Bakıyorum da yine talibin çok,” dedim arkadaki kızlara son bir kez bakarak. Sarışındılar. Birinin dip boyası gelmişti. Damla görürse muhtemelen yanlarına gidip gözüne soka soka, ‘Dip boyan gelmiş şekerim,’ derdi. Hatta şu an içtiği limonatayı başlarından aşağı döker, ‘Bu işini görür, gerçek sarışınlara saygı!’ diye bağırır dururdu. Onun saçının sarılığı nadir bulunan bir doğal sarı olduğu için herkes onun saçını boya sanıyordu ama Damla saçını boyatmamıştı. Sadece arada uçlarına renkli röfleler attırırdı. Neyse ki, kızlara sırtı dönüktü.

“Ne sandım kızım?” diyerek kolunu sandalyemin arka-

sına atıldığına güldüm. “Ee, anlatın bakalım. Ne var ne yok İzmir’de?”

“Ben söylüyorum.” Burcu kahkaha atarak Doğukan’la Mertcan’a baktığında kafalarını salladılar ve Burcu boğazını temizledi. “Üçümüz de üniversite tercihlerini İstanbul’dan yapıyoruz.”

Damla hemen sevinçle atladı. “Bu harika bir fikir! Yine hep bir arada olacağız. Sizi Mert ve diğer çocuklarla da tanıştırmam...”

Sustum. Onlar konuşurken sesler boğuklaştı ve kayboldu. Kendi sessizliğimde kayboldum.

Tuna’yla dağ evinden ayrılalı ve işkence dolu acı krizimi atlatalı beş gün geçmişti. İki gün sonra okullar açılıyordu. Burcu, Doğukan ve Mertcan İstanbul’a taşınmaktan bahsediyordu ama benim beynimde sesler uğulduyordu.

Tuna bana okul bitene kadar demişti. Okul bitene ve biz yollarımızı ayırana kadar. Onunla birlikte olabilmek, onunla gülebilmek, onunla bütün duygularımı hayallerimi yaşayabilmek için sadece birkaç ayım vardı ve biz sınava girdikten sonra, üniversite tercihleri açıklandığı andan itibaren artık ‘biz’ olmayacaktık. O İstanbul’da kalacak, yine o zengin hayatına ve kızlara geri dönecekti. Ben de Bursa’da ya da İzmir’de bir ev kiralayıp, Uludağ Üniversitesi’ne yerleşecektim tabii. İstanbul ile Bursa ya da İstanbul ile İzmir arası kaç saatti acaba? Birkaç ay sonra o ayrılık konuşmasını yaptığımızda beni özler miydi? Ya sonra? Birini onun kadar sevebilecek miydim? Olmazdı ki... Olmazdı. Biliyordum. İlk aşklar her zaman özel kalırdı. Yaşanmasa bile.

Nefes verip içimdeki Deniz sessizce ağlasa da dışarıdan gülümsedim ve onları dinliyormuş gibi sohbete katıldım.

Böyle yapıyorlardı değil mi kitaplardaki, filmlerdeki o

terk edilmiş, üzgün ve acı içindeki kadınlar? Çok seviyorlardı ama bu karşılıklıydı ve bir gelecekleri vardı.

Tuna ile benimse sadece birkaç ayımız.

Şimdiki Zaman

Uludağ, Otel

“Selam.”

Pelin doğrudan gözlerini kırpmadan Tuna'ya bakarken bundan ne kadar rahatsız olsam da sesimi çıkarmadım ama Tuna da ona aynı şekilde bakıyordu. Sanki... Sanki aralarında unutulmaz şeyler geçmiş gibi.

“Selam.” Tuna'nın o tok ve buz gibi sesini duyduktan sonra vereceğim nefes boğazımda kaldı ve yutkunamadım. Yanım dolu olduğundan çaprazıma, Pelin'in tam karşısındaki boş yere oturdu ve telefonunu masanın üzerine bıraktı.

“Amerika'dan yeni döndüm, buraya tatil için gelmiştim ama sabah sizi görünce selam vermeden geçmek istemedim.”

Tekrar sabahın anıları beynime dolarken gülümsememek için kendimi tuttum. Tıpkı filmlerdeki gibi bana arkadan sarılmıştı, sonra Mert'i kızlardan kurtarmıştı ve elimi tutarak asansöre binmiştik.

Pelin, benim için, “Görkem'inki mi?” demişti ama sabah asansörde Tuna'yla kenetli ellerimizi görmüştü. Buna yemin edebilirdim.

Bu kızın derdi neydi?

Birden ona olan sıcak, ılımlı ve samimi bakış açım 180 derece değişti ve kafamı kaldırarak Tuna'ya baktım. O da ifadesiz yüzüyle bana bakarken bakışlarımız çarpıştı. Omuz silktim. Şu an Pelin'e göre Görkem'inki olabilirdim, her ne

kadar *Tuna'nunki* olduğumu bilse de. Ama bu benim Tuna'ya ya da onun bana karşı olan hislerini değiştirmiyordu.

"Neden döndün?"

Tuna'nın sesi gergin ortama buz gibi çarparken Titanik'in o buz dağına çarpma sesi ve etkisi tüm vücudumu ele geçirdi.

Tuna ve Pelin bir şeyler yaşamışlardı. Bunu hissedebiliyordum.

"Buraları özledim," dedi Pelin nefes vererek. "Sizi özledim."

Pelin daha çok '*seni özledim*' demek istemişti ve bunu bu masadaki herkes fark etmişti ama o yeterince cesur olduğunu göstermişti. Ben de cesurdum ama ben sadece aptallaştığım zamanlar cesur olabiliyordum. Ya da sarhoş.

İkincisi bir daha tatmak istediğim deneyimlerim arasında son sırada bile gelmiyor.

"Özleyebileceğin birileri kalmadı." Tuna'nın sesi ikinci darbeyi indirirken nefes verdim. Yaklaşık on beş dakika önce sipariş ettiğimiz yemekler garsonlar tarafından masaya dizilirken cam kenarında olmanın verdiği avantajla nefes verip arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirerek dışarıyı izlemeye başladım.

Yağmur yağıyordu. Hem de deli gibi. Gök delinircesine gürlediğinde bir an yerimden sıçrayıp masadakilerin dikkatini çeksem de kafamı kaldırmadım. Çakan şimşegin sesi içride yankılanırken tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi kapattım. Bunun olmasını her ne kadar sevsem de korkuyordum işte. Deli gibi korkuyordum. Hâlâ bir çocuk gibi korkuyordum. Hem sevip hem de korkar mıydı insan?

Dışarıdaki fırtına daha da güçlenirken, bir süre sonra yanımdaki siyah siluetin kalktığını hissettiysem de oraya dönmedim. Bir süre sonra yerini bordo bir siluet aldığında, baca-

ğımın üzerinde ritim tuttuğum elim daha büyük parmakların arasına girdi ve ellerimiz kenetlendi. Yanıma az önce oturan Tuna'ya bakarken tebessüm ettim ve sandalyede ona doğru kaydım. Eğilip alnımı öptüğünde önüme dönüp dikleştim ve bıçağımla önümdeki balığı kesip ağzıma atmadan hemen önce Pelin'in birkaç masa ileriden bana olan bakışlarını gördüm. Ona baktığım an bakışlarını kaçırdı ama bir süre sonra dudaklarına götüreceği şarap kadehi havada asılı kaldı; gözleri yanımda Mert ve Çağatay'la gülerek bir şeyler konuşan Tuna'daydı.

Birkaç dakika önceki gergin ortama rağmen mutluyduk ve kahkaha atıyorduk. Tuna da gülüyordu ve o kız sürekli Tuna'nın gülüşüne bakıyordu. Neden bakıyordu ki? Anlaması gerekmez miydi artık?

Gülümsemesin istiyordum Tuna'nın. Ne garip değil mi? İnsan sevdiğinin gülümsememesini ister mi hiç? Ama gülümsemesindi. Benden başkasına da gülümsemesindi, başkası bakarken de gülümsemesindi.

Sıcak bir duşun ardından vücudumu saran gevşeme hissiyle dolmuş, çok rahat hissediyordum. İç çamaşırlarımı giyerek bornozu üzerime geçirdim ve kapıyı açarak içeriyi kontrol ettim. "Tuna?"

Ses gelmeyince içeri yürüdüm ama tişörtünü çıkarmış, sadece pantolonuyla yatakta uzanıp televizyon izleyen Tuna'yı gördüğümde çığlık atıp duvara yaslandım. "Bu televizyonun sesi neden bu kadar kısık, seslendiğimde neden cevap vermedin ve neden üzerinde tişört yok?"

Gözlerimi sımsıkı kapatmış, duvara yaslanmış şekilde ona dikleniyordum. Şu an arkamdan yaklaşırsa bile fark etmezdim.

kadar Tuna'nın olduğu bilse de. Ama bu benim Tuna'ya ve da onun bana karşı olan hislerini değiştirmiyordu.

"Neden döndün?"

Tuna'nın sesi gergin ortama buz gibi çarparken Titanik'in o bur dağına çarpma sesi ve etkisi tüm vücudumu ele geçirdi.

Tuna ve Pelin bir şeyler yaşamışlardı. Bunu hissedebiliyordum.

"Buraları özledim," dedi Pelin nefes vererek. "Sizi özledim."

Pelin daha çok 'sizi özledim' demek istemişti ve bunu bu masadaki herkes fark etmişti ama o yeterince cesur olduğunu göstermişti. Ben de cesurdum ama ben sadece aptallaştığım zamanlar cesur olabiliyordum. Ya da sarhoş.

İkinci bir daha tatmak istediğim deneyimlerim arasında son sırada bile gelmiyor.

"Özleyebileceğin birileri kalmadı." Tuna'nın sesi ikinci darbeyi indirirken nefes verdim. Yaklaşık on beş dakika önce sipariş ettiğimiz yemekler garsonlar tarafından masaya dizilirken cam kenarında olmanın verdiği avantajla nefes verip arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirerek dışarıyı izlemeye başladım.

Yağmur yağıyordu. Hem de deli gibi. Gök delinircesine gürlediğinde bir an yerimden sıçrayıp masadakilerin dikkatini çeksem de kafamı kaldırmadım. Çakan şimşegin sesi içinde yankılanırken tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi kapattım. Bunun olmasını her ne kadar sevsem de korkuyordum işte. Deli gibi korkuyordum. Hâlâ bir çocuk gibi korkuyordum. Hem sevip hem de korkar mıydı insan?

Dışındaki fırtına daha da güçlenirken, bir süre sonra yamandaki siyah silüetini kalktığını hissettiysem de oraya dönmedim. Bir süre sonra yerini bordo bir silüet aldığında, baca-

ğının üzerinde ritim tuttuğum elim daha büyük parmakların arasına girdi ve ellerimiz kenetlendi. Yanıma az önce oturan Tuna'ya bakarken tebessüm ettim ve sandalyede ona doğru kaydım. Eğilip alnımı öptüğünde önüme dönüp dikleştim ve bıçağımla önümdeki balığı kesip ağzıma atmadan hemen önce Pelin'in birkaç masa ileriden bana olan bakışlarını gördüm. Ona baktığım an bakışlarını kaçırdı ama bir süre sonra dudaklarına götüreceği şarap kadehi havada asılı kaldı; gözleri yanımda Mert ve Çağatay'la gülerek bir şeyler konuşan Tuna'daydı.

Birkaç dakika önceki gergin ortama rağmen mutluyduk ve kahkaha atıyorduk. Tuna da gülüyordu ve o kız sürekli Tuna'nın gülüşüne bakıyordu. Neden bakıyordu ki? Anlaması gerekmez miydi artık?

Gülümsemesin istiyordum Tuna'nın. Ne garip değil mi? İnsan sevdiğinin gülümsememesini ister mi hiç? Ama gülümsemesindi. Benden başkasına da gülümsemesindi, başkası bakarken de gülümsemesindi.

Sıcak bir duşun ardından vücudumu saran gevşeme hissiyle dolmuş, çok rahat hissediyordum. İç çamaşırlarımı giyerek bornozu üzerime geçirdim ve kapıyı açarak içeriyi kontrol ettim. "Tuna?"

Ses gelmeyince içeri yürüdüm ama tişörtünü çıkarmış, sadece pantolonuyla yatakta uzanıp televizyon izleyen Tuna'yı gördüğümde çığlık atıp duvara yaslandım. "Bu televizyonun sesi neden bu kadar kısık, seslendiğimde neden cevap vermedin ve neden üzerinde tişört yok?"

Gözlerimi sımsıkı kapatmış, duvara yaslanmış şekilde ona dikleniyordum. Şu an arkamdan yaklaşıp bile fark etmezdim.

“İçeriye böyle geleceğini bildiğim için cevap vermedim ve izlediğim filme reklam girdiğinden sesini kısıtım.” Cevabı karşısında gözlerimin tekini açtım. Yataktan kalkmış buraya geliyordu. “Ne yapıyorsun?” dedim doğrulup gözlerimi açarak. Denize girerken de onu tişörtsüz görmüştüm, şimdi neden böyle yapıyordum?

İç ses, nerdesin? Gelip bana hakaret etmen gerektiği yerde ortadan kayboluyorsun. Şimdi sensiz bu odada sadece Tuna ve ben varım. Lütfen ortaya çık! Ben ortak otel odası fikrini senin düşüncelerimi ele geçireceğini düşünerek kabul ettim!

“Üzerinde bornoz var, içinde iç çamaşırların var ve çıplak değilsin. Neden bu kadar utanıyorsun?” Önüme geçtiğinde eli belimi sardı ve sırtımı duvara yapıştırdı. Tekrar ettim. “Ne yapıyorsun?”

“Aynı odada kaldığım bir kızdan en fazla bir gün uzak duralabilirim.” Alnını alnıma yasladı ve gözleri gözlerimden sonra dudaklarıma kayd.

“Ama biz birlikte olamayız,” dedim kaşlarımı çatarak. “Olmaz.”

“Biliyorum.”

Dudakları dudaklarıma kapandı. Belimdeki eli belimi okşarken yukarı çıktı. Ellerimi aradan çıkardım ve boynuna doladım. Bacaklarımı kavrayıp beline doladığımda bornozumu üzerimden çıkartıyordu.

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim az önceki son söylediği sözü hatırlayarak. “Bu sana özel değil, ben kimseyle birlikte olamam.”

“Biliyorum.”

Sırtımı yatakla buluşturduğunda ellerini ellerime kenetledi ve dudakları dudaklarımdan çeneme, daha sonra da boynuma kayd. Bunu yapmak güzel değildi, bunu *sevdiğinle* yapmak güzeldi.

Sevgilinin olması güzeldi. Bunu söyleyebildiğim için kendimi iyi hissediyordum, çünkü daha önce olmadığından, nasıl bir his olduğunu merak eder dururdum. Kimseye de soramazdım, çünkü etrafımda bunu sorabileceğim bir çift yoktu.

Oda da sadece televizyondaki reklamın ışığı vardı ve dışarıdaki yağmur sesine karışmış nefeslerimizin sesini duyabiliyordum.

Yatağın içine sürünerek yorganın içine girdim ve yastığı suratıma bastırarak soğukluğun yanaklarımdaki kızarıklığı geçirmesini diledim.

“Buradan bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum.”

“Yalan söyleme, suratımda yastık var,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hissediyorum Deniz, elini tutsam kızaran bir kızsın.”

“Tamam, tamam,” dedim hızlıca. “Sus.”

Gülerek yorganın altına girdi ve yastığı yüzümden çekti. Gözlerimi kapatıp ellerimi de yüzüme bastırdım ve, “Bakma!” dedim. Bir yandan da üzerimi kapatmaya çalışıyordum çünkü saçlarımdaki havlu düşmüştü, saçlarım ıslaktı ve iç çamaşırlarımlaydım. Ben, beden dersi için soyunma odası yerine kızlar tuvaletinde kabinde giyinen ben, şimdi bir erkekle çok fazla yakınlaşmıştım ve beni iç çamaşırlarımla görüyordu.

“Sizi de anlamıyorum. Bikiniyle gayet güzel çıkıyorsunuz yazın plaja kumsala, hatta sırf askılı izi kalmasın diye iplerini çözüp öyle güneşleniyorsunuz ama iç çamaşırlarıyla kalınca sorun oluyor.”

“O başka bu başka,” dedim sol elimle yastığı tekrar kafama bastırmak için ararken. Ellerim çıplak teninin üzerinden kaslarına değdiğinde elektrik çarpmış gibi çekerek irkildim.

“Kaşlarım dokunmak için bahane aramana gerek yok,” diyip kıkırdadığında. “Ben yastığı... Şey...” diye kekeleydim ve içimden küftettim. Bugün ne boktan bir gündü böyle?

“Bahane aramana gerek yok, çünkü istediğin zaman dokunabilirsin.”

Tuttuğu bileklerimi çekmeye çalışarak, “Bırak,” dedim.

“Bırakmıyorum,” dedi kıkırdayarak. “Hareket edemezsin, senden güçlüyüm.” Harika. Suratıma vurmana gerek yok.

“Arkadaşını bırakır mısın?” diyerek şakaya vurmaya çalıştığımda “Arkadaş mı?” diyerek kahkaha attı. “Sen ciddi misin ya?”

“Arkadaş arkadaşdır,” diyerek omuz silktim.

“Öyle mi?” diyip kaşlarını kaldırdığında dudağımı dişledim.

“Arkadaş arkadaşını dudaklarından öpmez,” diyerek dudaklarıma eğildiğinde elimi dudaklarımın üzerine kapattım ve böylece elimi öpmüş oldu.

Tek kaşını kaldırıp geriye çekildiğinde saçlarımı örme isteğiyle doldum, çünkü gerilmiştim. O kaş hareketine dayanamıyordum işte! Ve gamzelerine. Ve dudaklarını büzmesine. Ve gülümsemesine. Aslında... Her şeyi beni ona çekiyordu.

Kafamı uzatıp dudaklarımla dudaklarını kapattım. Bu onu ilk öpüşümdü. Diğerlerinde hep o ilk adımı atmıştı ama şimdi dudaklarımızı birleştiren ben oluyordum.

Onu yana devirip kafamı üzerine uzattım ve kolumu bükerek elimle saçlarıyla oynamaya başladım. Dudağımı dişlediği sırada saçını çektim ve geri çekildim. “Bu ne içindi?”

“İmza günü dudağımı kanatmıştın,” diyerek omuz silkti. “Mazoşist,” dedim ve başparmağımı dişlediği yere bastırdım. Elim çekince parmağımdaki kanı görüp, “Kanıyor,” diyerek yataкта oturur pozisyona geldim.

“Öyle mi?” diyerek dalgasına sorduğunda, o da benim gibi oturdu ve beklemeden boynumdan tutarak kanayan yeri emmeye başladı. Kanayan yer acı yerinde sızlama hissi bıraktığında yavaşça kafamı çektim. “Vampir misin?” Gözlerimi kısıtım. “Bu konuda çok kitap okudum ve çoğunda çocuk kızın bir yeri kanadığında kandan gözünü ayıramıyordu.”

Gözlerini devirdi. Devam ettim. “Ne? Bunca kitabın ve vampirlerin bir ortaya çıkış sebebi olmalı. Millet öylece tamamen saf kendi hayal gücünden kan emen, beyaz tenli ve büyük azı dişleri olan insanları efsaneleştiremezler ve bu kadar yaygınlaştıramazlar.”

“Vampir hastalığına tutulmuş, kan tadını seven insanlar vardır ve insanlar seneler boyu bu hikâyeyi efsaneleştirmişlerdir,” diyerek kafasını yana eğdi ve gözlerini kısıtı. “Yani vampir diye bir şey yok.”

“Kan tadını seviyor musun?” diyerek gözlerimi kısıtım.

Eline aldığı kumandayla televizyonu kapattı ve oda tamamen karanlığa bürünürken, “*Seninle ilgili her şeyi seviyorum,*” diye fısıldadı.

“Tuna?” diyerek kafamı kaldırdığımda kolumdan tutarak yatağın içine çekti. “Bir şey soracağım,” diyerek devam ettim ama cevap vermedi. Beni göğsüne yatırdıktan sonra nefes verip gözlerini kapattı. “Ama-” diyerek başımı kaldırmaya çalıştığımda “Şşş!” diyerek beni susturdu.

Göğsüne yatarak kalbinin atışlarını dinledim. Bir süre sonra nefes alışverişleri düzene girdi.

Gözlerimi kapattım ve duyduğuma emin olduğum cümleyi düşündüm.

Seninle ilgili her şeyi seviyorum.

Yani o vampir değil.

Salak.

İç ses? Sen mi geldin?

34. Bölüm

Birer birer gözümlü bile kırpmadan yırttığım günlük sayfaları birleşip ayaklarıma dolanıyor, yeniden düşünüyorum. Yine düşünüyorum. Yine tutmuyorsun.

Eğer bana yalnızca 3 sene önce ‘Bir sevgilin olacak,’ deseydiniz, buna hiç gülmediğim kadar gülerdim. Ama eğer 15 yaşında genç bir kızsanız, erkeklere karşı güvensizliğiniz varsa ve hiç sevgiliniz olmadıysa; ne demek istediğimi anlayamazsınız.

O kadar yalnız hissediyordum ki o zamanlar... Etrafımdaki bütün arkadaşlarıma rağmen yalnızdım işte. Arkadaşlarımla dolaşmaya çıktığımda onlar etraftaki erkekleri süzüp puan verirken ve yiyecekmiş gibi bakarlarken, ben onları izler ve ne kadar aptal olduklarını düşünürdüm. Bir erkeği sevmek, zayıflık demekti benim için. Ya da birine çok fazla değer vermek...

Arkadaşım olarak gördüğüm etrafımdaki bütün erkekler çıkma teklifi etmeye başladıklarında ise boşluğa düştüm. 15 yaşına yeni basmıştım ve onlar ne diyorlardı öyle? Küçük-tük bir kere. Ayrıca ben en az 30 yaşında evlenmeyi düşünüyordum, eğer olacaksa o yaşlarda olmalıydı. 15 sene boyun-

ca beraber olabilir miydik? İmkânsızdı. Bir de sanki kabul edecekmişim havaları yok muydu? Hepsi aynıydı işte. Bütün erkekler. Bu ego değildi, aksine özgüven eksikliğiydi. Büyük bir özgüven eksikliği hem de.

Önce kendime ‘*Nasıl beni sever?*’ diye sormuş, sonra aynı soruyu onlara yöneltmişim ve aldığım cevap hep aynı olmuştu: “Sevilecek kızsın ki sevdim işte, ne uzatıyorsun?”

Ve gerisi tamamen beyin fırtınası, baş ağrısı ve tüm bunlarla birlikte gelen düşük notlar.

Çok iyi hatırlıyorum, notlarım ilk düştüğünde annem ve babam beni kenara çekip, “Sevgilin mi var?” diye sormuşlardı. Benden olumsuz cevap aldıklarında ise annemi bir gün yatağımın altındaki günlüğümü karıştırırken bulmuştum ama ona kızmamıştım. Eğer üsteleseydi zaten günlüğüme yazdıklarımın aynılarını söyleyecektim ve okuması daha kolay olmuştu benim için.

Ve şimdi ise... Bana bakın. Bir erkek arkadaşım var. En yakın arkadaşlarımın erkek arkadaşlarıyla da arkadaşlar. Ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de gittikçe artan bir popülerite-leri var. Kızlardan da bahsetmiş miydim?

Ah! Kızlar...

Kendi cinsime karşı hiçbir zaman bu kadar kıskançlık besleyen biri olmamışımdır ama dün akşamki kız, Pelin o kadar güzeldi ki. Bir an Tuna’yı bırakıp zorluk çıkarmamak için ayrılışım gelmişti. O kısacık konuşmaları bile aralarında bir şey geçtiğini belli ediyordu ve bu... Çok ağırdı. Yani eski sevgilisi gelmiş de hesap soruyormuş gibiydi. Pelin, Tuna’yı seviyordu; bunu bakışlarından anlamamak imkânsızdı. Geçmiş bir insanın suratına böylesine çarpılabilir miydi? Belki Tuna’nın suratına çarpan hafif bir rüzgârdı ama onun geçmişi bana şimdi bir tokat gibi çarpıyordu. Aklımdaki sorular birer birer

beynimi kemiriyor, beni biraz daha karanlığa, biraz daha bilinmezliğe itiyordu. Onun aklındaki sorular yanıt bulmuştu, yanıtları belki de tam olarak kendisiydi ama benim aklımdaki soruların ne cevabı vardı, ne de bende o soruları Tuna'ya sorabilmek için biraz cesaret.

Şimdi ise burkulmuş bir bilekle, otelin bowling salonunda durmuş, onların oyun oynamalarını izliyordum. El bileğim buruktu; çünkü sabah Pelin ve erkek arkadaşının da bize katılacağını duyduğumda kayak yapamadığımı söylemek istememiştim. Ve tıpkı geçen yaz korku filmine gittiğimizdeki gibi gelişmişti her şey. İlk 10 metrede iyi yaptığımı bile düşünüyordum ama sonra tepetaklak düştüm ve sonuç olarak sağ kolum burkuldu. Şükürler olsun ki filmlerdeki gibi ayaklarımdan birini değil de kollarımdan birini feda ettim. Ciddiyim, ayaklarım önemli. Birine muhtaç değilim en azından. Sonuç olarak teşekkürler Brütüs, bacağım yerine kolumu aldığı için.

“Başlıyoruz.”

Görkem'in sesiyle kendime geldim ve kafamı kaldırdım. Pelin'in erkek arkadaşının (!) adı Jake'ti ve o Amerikalıydı ama en az bizim kadar iyi ve akıcı Türkçe konuşabiliyordu. Sarışındı ve gerçekten dikkat çekiyordu ama çok konuşmuyordu. Mesela ben kolum yüzünden oynayamıyordum ve biz grup olarak ayarlamıştık. Jake, bowlingde berbat olduğunu söylediğinde ve ben de oynayamayacağımı açıkladığımda, Pelin seve seve Tuna'nın eşi olmuştu. Tuna o an bana dönse de hiçbir tepki vermemiştim ve sonra bakışlarımı büyük pencereyle dağ manzarasına çevirmiştim. Ve işte Deniz Özer'in dalışlarının hep manzaraya karşı olmasının sebebi; bu benim suçum değil, sadece manzaraları ve fotoğrafları seviyorum. Ayrıca çok güzel oluyor ve bu insanı hep bir masalın için-

deymiş gibi hissettiriyor. Düşünceleri daha ağrısız ve kolay kılıyor.

“Eminim berbat oynuyorsundur,” diyerek oturduğum koltuğun yanında dikilen Tuna’ya bir bakış atıp güldüm ve o da gülerek omuz silkti. “Göreceğiz bakalım.”

“İddialıyız sanki?” diyerek tek kaşımı kaldırdığımda o da bana dönerek dudaklarını yaladı ve tek kaşını kaldırdı.

Vücuduma bir sıcaklık yayılırken kafamı hızla çevirip gülümsememek için kendimi tuttum ama saniyeler sonra parmaklarıyla çenemi kavradı ve üzerime eğilip, “Kızardın sanki?” dedi gülerek. “Hiç de bile,” diyerek tekrar çenemi çektiğimde ellerimi yüzüme kapatma isteğiyle doldum ama sağ kolumun dirsekten parmaklarıma kadar sargılı olduğunu fark edince küfür etmemek için kendimi tuttum.

Vazgeçtim Brütüs, bacağımlı al ve bana kollarımı geri ver!

“Ve yüzünü de kapatamıyorsun...” diyerek devam ettiğinde tekrar kıkırdadı. “Benim yapmamı ister misin?” dediğinde koltukta kayıp kullanabildiğim kolumla aldığım yastığı suratıma kapattım ve, “Teşekkürler, gerek yok,” diyerek nefes verdim.

“Başlıyoruz, izleyecek misin?”

Sesi muzip tondan normal tona döndüğünde yastığı kaldırıp dikleştirdim ve hâlâ benden bir cevap beklediğini fark edip kafamı salladım. “Güzel,” diye mırıldanıp dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. “Şu Jake’i gözüm hiç tutmadı, onunla konuşma,” diyerek Damla’ların yanına gitti.

Arkasından mırıldandım. “Senin gözün hiçbir erkeği tutmuyor zaten.”

Az önceki sahneyi kafamdan atmaya çalışarak boğazımı temizledim ve tekrar kızarmamak için dua ederken dilimi ısırdım. Yüzümü buruşturarak oflarken Mert’in bowling

toplarına bakışını görüp başladıklarını düşünerek kafamı onlara çevirdim ve dilimin acısını unuttum.

Dört gruptular. Mert ile Damla, Ece ile Görkem, Yağmur ile Çağatay ve ne yazık ki, -lanet olsun Brütüs- Tuna ile Pelin.

Mert ile Damla ikilisinden ilk Mert attı ve bütün lobutları devirmesi üzerine Damla bir çığlık atıp ellerini çırparak sevgilisine sarıldı. Bana da öpücük atıp Pelin'in arkasından geçerken ensesine vuracak gibi oldu ama Mert'in gözlerini kocaman açmasıyla gözlerini devirip eski yerine geçti. Kıkırdarak önüme döndüğümde elinde iki kupayla buraya gelen Jake'i gördüm.

Onunla sabahki kayak maceramızda sadece adlarımızı öğrenmiştik. Tuna ya da diğerleri onu daha önceden tanımadığı için ilk defa kendimi yalnız hissetmemiştim ve bunun için mutluydum. Gerçi bu konuda Damla ile yarışıyorduk ama Mert ve Pelin'in arkadaşlıktan öte bir anılarının olmamasının bu kadar belli olmasının başka bir açıklaması yoktu. Sonuç olarak Tuna ve Pelin diğerlerine nazaran önceden daha da yakınlaşmış gibi görünüyorlardı ve bu tabii ki beni rahatsız ediyordu. Bu benim için eski kocamın yeni karısıyla tanışmak değildi, çünkü Tuna eskim değildi ama Pelin için öyle olabilirdi.

“Merhaba.”

Kafamı kaldırıp komik aksanına gülmemek için yanığının içini dişleyerek gülümsedim ve, “Merhaba,” dedim. Yapmacık değildi, kötü biri gibi de durmuyordu. Tuna'nın her erkek için bana öyle söyleyeceğini düşünerek uzattığı kupayı aldım ve sıcak kahvenin kokusunu içime çektim. “Kahve için teşekkürler,” dedim o kendini yanıma atarken. Koltuk ikiliydi ve aramızda yeterince mesafe vardı. Hem o bir uca oturmuştu, ben diğer uca.

“Kolun nasıl oldu?” dedi az önce atış yapıp lobutların hepsini deviren Görkem’e bir bakış atıp. Anlaşılan aradaki eşitliği kızların berbat, iyi ya da orta atışları belirleyecekti. Ah, orada bir olsaydım... Yıkardım ortalığı. Ciddi söylüyorum. Bowlingde iyiyimdir ama ilk oynadığımda topu zavallı bir çocuğun kafasına fırlatmıştım... Allah’tan çocuk kafasına gelen kocaman mavi topu görüp kafasını eğebilmişti. Ne yazık ki top yemek bölümündeki camı kırmıştı ve o zamanlar reşit olmadığım için ailemi çağırmışlardı. Ne berbat gündü ama... O camın parasını kazanmamı söyleyip beni 15 yaşında bir kafede işe başlatmışlardı ama o parayı tamamlayıp babama götürdüğümde o parayla istediğini alabileceğini, sadece bunun çalışıp nasıl bir durumda olduklarını görmem için olduğunu söylemişti. Okuldaki bazı kızlar dalga geçmişti ama sonuçta elimde yüklü miktarda para vardı ve ben o parayla bir güzel alışveriş yapmıştım.

“Ağrıyıyor ama yine de hareket ettirmemeliyim ve bu da bowling oynamama engel, çünkü ben sağ elimi kullanırım,” dedim iç çekerek.

“Kötü olmuş...” dedi kahvesinden bir yudum alarak. “Yanlış anlama ama Tuna çok şanslı. İyi kızsın.”

Kafamı kaldırıp Tuna’ya baktığımda elindeki topu atmak üzere olduğunu gördüm. Atmadan önce arkasını dönüp bana göz kırptı ve ben kızarmadan hemen önce top hızla ilerleyerek bütün lobutları devirdi. Ona gülümseyerek baktığımda zafer işareti yaptı. Bu sırada Mert’in telefonuyla onu çektiğini gördüğümde videoda olup olmadığım hakkında endişelendim ama sonra çok düşünmemem gerektiğini kendime tekrar ederek boş verdim.

“Sen de iyi çocuksun. Yani sanırım... Pelin şanslı.”

Neden şu an Tuna’yı aldatıyormuş gibi hissediyordum?

Bu his dayanılmazdı ve hemen buradan kalkıp gitmek istiyordum ama bunun için bir bahane bulmam gerekliydi ve hepsinden önce o bahane bu oyunu izlememe engel ya da Tuna'nın oyunu bırakıp benimle gelmesine neden olmamalıydı. Biraz düşündükten sonra öyle bir nedenin olmadığını ve bunu uydurmanın imkânsız olduğunu, çünkü yalan söyleyemediğimi kendime hatırlatarak bu düşünceden de vazgeçtim.

“Pelin’le ne zamandır çıkıyorsunuz?” dedim nefes vererek. Konuyu değiştirmek istiyordum, çünkü kendimden bahsetmeyi hiçbir zaman sevmemişimdir. Ben hâlâ özgüveni olmayan bir kıyım. Ya da egosu... Tamam bazen öyle gözüküyor olabilirim ama bu tamamen aptallığımdan. Ya da deli cesareti.

Kesinlikle deli cesareti.

“İki ay olacak,” dedi. “Hatta bir hafta önce bugün birinci ayımızdı.”

“Vay be,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Bu zamanda ne kadar süredir bir kıyla çıktığını hatırlayacak kadar değer veren erkek kaldı mı?”

“Tuna sevmiyor mu?” Kaşlarını çatı.

“Hayır. Yani bilmiyorum... Yani seviyordur yoksa neden- Ah bu çok saçmaydı. Yani o detaylara takılan biri değil. Birlikte miyiz? Evet. Beni günün yirmi dört saati öpebilme yetkisine sahip mi? Evet ve gerisi puf.”

“Bence değer verirse gideceğinden korkuyor,” dedi ileriye bakarak tekrar oyunu izlemeye dönerken.

“Ne?” diyerek gözlerimi kıstığımda kahkaha attı ve, “Bu belli değil mi?” dedi. “Pelin burada sizi gördüğünde bana onu anlattı ve zor bir çocuk olduğundan bahsetti. Kötü anıları varmış ve kıylara kalıcı değil de geçici gözüyle bakıyormuş

hep. Siz ne zamandır birliktesiniz? Sadece kestirmeye çalışıyorum. Kalıcı mısın, geçici mi? Ona göre geçiciymişsin.”

“Pelin böyle mi söyledi?” dedim bakışlarım Pelin’e dönerken. Siyah bir tayt ve bordo bir kazak giymişti. Dikkatli bakınca Tuna’yla uyumlu giyindiğini fark ettim ve gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Hadi ama Deniz! Tesadüf olabilir. Tesadüf olabilir. Tesadüftür! Tesadüf olmalı.

Böyle tesadüfler sadece filmlerde olur sanıyordum.

Beni kışkırtmayı ve en olmadık zamanlarda ortaya çıkmanı kes!

Yapıştır.

Bozıştır. Hıh.

“Evet. Tuna’yı ve çocukları uzun zamandır tanıyormuş ve bana böyle söyledi.”

“O ne düşünüyor? Yani benim hakkımda.”

Kahvesinden bir yudum aldığında ben de soğuttuğumu düşünerek birkaç yudum aldım ve hâlâ sıcak kaldığını fark ederek rahatlardım. Kahvemi hiçbir zaman soğutmazdım.

“Şey...” dedi elini ensesine götürerek. “Geçici diyor işte, bunu söylemiştim. Öncekileri araştırmış. Hepsiyle aynı belirtiler olduğunu söyledi. Hepsine aynı davranıyormuş.”

Kaşlarımı çattım. “Kız arkadaşının başka bir erkek hakkında bu kadar düşünüp, konuşup araştırma yapması seni nasıl olur da rahatsız etmez?”

“Kıskanç biri değilim,” dediğinde “Belli...” diye mırıldandım. Sonra aklıma takıldı. Kıskanmayan erkek?

Kıskanmayan erkek sevmiyordur.

Kahvemi içmeye devam edip onlara döndüğümde Pelin’in atışını gördüm. Pozisyonunu ayarlayamadığı için oflasyonca Tuna’ya seslendi ve bir şeyler söylerken saçlarını geriye attı. Kaşlarımı çatıp onları izlerken Tuna da Mert’e bir şeyler

söyledi ama Mert kafasını sallayıp yanlarına giderken Damla kolunu tuttu ve küçük bir tartışma içine girdiler. Onların bu hallerine güldüğümde kupayı bırakacak bir yer bulamadığım için ayağa kalkıp kafeterya bölümüne yürüdüm. Bardağı bırakırken hâlâ onları izliyordum. Bu sırada Pelin, Tuna'nın kolundan çekiştirip bir şeyler daha söylediğinde Tuna az önce oturduğum koltuğa baktı. Daha sonra etrafına baktığında beni aradığını fark ettim ama ses çıkartıp yerimi belli etmedim. Pelin bir kez daha çekiştirip bir şeyler söylediğinde Tuna ofladı ve kafasını salladı. Pelin önde topu parmaklarıyla kavramışken Tuna arkasına geçti, Pelin eğilince o da eğildi ve bileğinden tutarak yönlendirdi.

Hiçbir şekilde sesimi çıkarmadım. Kenardan onları izlerken Tuna uzak durmaya çalışıyor gibiydi. Pelin ondan yardım istemiş olmalıydı.

Tuna yine bir şeyler söylediği sırada Pelin kafasını çevirip ona döndü ve dudaklarına bakmaya başladı. Tuna kaşlarını çatığında Pelin ona yaklaştı ama Tuna bileğini itti ve top zeminine düştüğü an Tuna geri çekildi. Top lobutlara ilerleyerek biri hariç hepsini devirdi ve ben de Tuna uzaklaştığı için rahatça nefes verdim.

Ona güveniyordum. Hem de deli gibi.

Okul bittiğinde her şey bitecekti. Biliyordum. Günlerimizi kavgayla geçirmememiz için ona hiçbir şekilde kızamıyordum. Kızımıyordum. Eğer filmlerin birinde olsaydık ya da normal hayatta veya bir filmin içinde; kesinlikle bu sahneden sonra kız çocuğa trip falan atardı. Aralarından bir soğukluk geçerdi.

Bense sadece kalbimin titremesiyle, böbreklerimin takla atmasıyla, karnıma yediğim darbelerle ve boğazıma yapışan ellerle kalakalıyordum.

Ve Deniz Özer böylesine korkaktı. En sevdiğini, böylesine değer verdiği ilk erkeği kaybetmekten böylesine korkan, çok büyük bir korkak... Ama büyük seviyordum be.

Yine de Pelin'le aramızda bir bağ yoktu ve erkek arkadaşımı ayartmaya çalıştığı gözümün önünden kaçmamıştı. Dudaklarına yaklaşıyordu orada. Tuna topu bırakıp geri çekilmeseydi öpecekti de. Ayrıca pozisyonları yeterince tehlikeliydi.

Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek yanlarına gittiğimde "Eee?" dedim neşeyle. "Kim kazandı bakalım?"

Taktığım maske işe yaramış olacak ki Yağmur, Çağatay'ın üzerine atlayıp, "Biz!" diye bağırdı. Çağatay tam zamanında bacıklarını kavrayıp beline doladığında güldüler.

"Ezik," dedim Tuna'ya dil çıkarıp. Yanıma gelip elimi tuttuğunda, "Pelin'in ezikliği," diyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Donup tekrar kızardığımda, "Yine kızardın," diyerek kahkaha attı ve bu sefer de kızaran yanaklarımı öptü.

"Şunu yapmayı kes," dedim ondan uzaklaşıp kıkırdarken.

"Hadi oradan. Yağmur, Çağatay'ın üzerine atlarken bir şey olmuyor da ben sevgilimi öpünce mi olan oluyor?"

Sevgilim dediği için mi öpmekten bahsettiği için mi kızarsa bilemeyen yanaklarım yetmezmiş gibi beni bu sefer ateş de bastığında kafamı sallayıp kıkırdadım.

"Eee? Ne yapıyoruz?" Görkem kolunu Ece'nin boynuna dolamış bir şekilde geldiğinde diğerleri de ayaklandı ve ayakkabılarını değiştirmek için danışma bölümüne yürüdük. Tuna ile parmaklarımı kenetliyken bir ara Pelin'le göz göze geldiğimde bana çok soğuk baktığını fark ettim.

Ben senin düşmanın değilim, diye bağırmak geldi o an içimden. Ben kimsenin düşmanı değilim. Kimseden nefret etmiyorum. Benden nefret etmeyin.

"Şişe çevirmece oynamaya ne dersiniz?" Pelin gülümse-

yererek ortaya atıldığında. gülümseyen yüzü herkeste dolaşp sonunda Tuna'da durdu. Neden onu Derin'le kıyaslama işine girişiyordum sürekli? Sahi. Derin okulda hiç gözükmüyordu, ne yapıyordu acaba?

Yine mi? demek istedim ama sustum. Şişe kusacaktım yakında bu oyunu oynamaktan.

"Olur," dedi Tuna da herkese onay bekleyen bir şekilde bakarken. Herkes kafasını salladığında bozuntuya vermemek adına gülümseyip ben de kafamı salladım.

Daldığım yerden tekrar şimdiye döndüğümde, otelin gecenin bu saatinde boş olan lobisinin arka tarafındaki koltukların orada, halının üzerinde bağdaş kurmuş oturur bir pozisyonda buldum kendimi.

Derin birkaç nefesten sonra yanımda oturan Tuna'nın hâlâ elimi tutan elini hissettim. O yanındaki Görkem'e bir şeyler anlatırken onu izledim.

Beni bırakacak mısın, *Dangalak*? Sene sonu geldiğinde, iki yabancı mı olacağız birbirimiz için?

Peki beni seni özlediğim gibi hiç özlemeyecek misin? Benim yapacağım gibi üzölmeyecek mi her hücren? Ağlamayacak, fotoğraflarımıza bakmayacak mısın? İstemeyerek de olsa numaramı silmeyecek misin rehberinden?

Hissetmeyecek misin eksikliğimi?

"Sonunda şişe buldum."

Çağatay'ın neşeli sesiyle kafamı kaldırdım ve çaprazıma geçip oturana kadar onu izledim. Ne tesadüftür ki tam karşıımızda Pelin ile Jake oturuyordu.

"Çeviriyorum." Yağmur ellerini çırparak şişeyi çevirdiğinde nefes verdim ve Tuna'nın parmaklarıma kenetli parmaklarıyla oynamaya başladım.

Daha ilk çevirişten şişenin kapağı Pelin'e, arka tarafı da bana gelmişti.

“Doğruluk mu, cesaret mi prenses?” dedi Pelin tek kaşını kaldırarak. Kaldırma tek kaşını be kadın! Çok daha güzel oluyorsun. Olmaz böyle. Yapma.

“Doğruluk,” dedim omuz silkerek. Bir an ‘korkak prenses’ diyeceğini sandım ama o da omuz silkerek soracağı soruyu pek düşünmedi ve konuşmak için ağzını açtı.

“Tuna’yla ne zamandır tanışıyorsunuz?”

“İki sene önce Antalya’da. Onlar yan bahçede basketbol oynarken top bana gelmişti,” dedim anılar tekrar beynimi işgal ederken.

Tuna’nın elimi sıkışıyla kendime geldiğimde aptal âşık gülümsememi suratımdan sildim ve şişeyi çevirdim. Şişenin kapak kısmı tekrar Pelin’e geldiğinde gözlerimi devirmek üzereydim. Nefes vererek şişenin diğer tarafına denk gelen kişiye baktım.

Tuna.

Pelin bunu bekliyormuş gibi gözleri ışıldadığında gülümsememek için dudaklarını dişlediğini fark ettim. “Doğruluk mu, cesaret mi?” dedi tek kaşını tekrar kaldırarak.

Nedensizce Tuna’nın elini sıktım ama başı bana dönmedi ve soğuk bir sesle, “Doğruluk,” dedi.

Kızlar dudaklarını dişleyerek, şu an benim yaptığım gibi onlara bakarken Pelin nefes verip Tuna’nın gözlerine baktı.

“Beni unuttun mu, Tuna Solman?”

Sol elimi kavramış elinin buz kestiğini hissettim. Ya da ikimizinki de buz kesmişti ve onunki o kadar soğuktu ki benimki onunkinin yanında ılık bir esinti kalıyordu... Bilmiyordum.

Damla’nın anlamayan bakışları Tuna’nın suratında dolaştıktan sonra benimkileri buldu ve Pelin’e döndü. Ama Mert, Ece, Görkem, Çağatay ve Yağmur bunu bekliyormuş gibi yere bakıyorlardı.

Ellerimdeki soğukluğun kaydığını hissettim. Yan tarafıma döndüğümde Tuna sert bakışlarını Pelin'e çevirmişti. Pelin ise sanki birazdan Tuna'nın kollarını ona dolayıp onu sevdiğini söyleyeceğine çok emindi.

"Git ve bir daha geri dönme, Pelin. Eğer bir daha karşıma çıkarsan hiç istemediğin şeyler olacak." Oturduğumuz yerden kalktı ve kolumdan tuttuğu gibi beni de kaldırdı. Kolumdaki parmakları kayıp parmaklarıma kenetlendiğinde arkasına bile bakmadan yürümeye başladı ve beni de peşinden sürükledi.

Odanın kapısına gelene kadar hiç konuşmadı. Cebinden çıkardığı kartı kapıdan geçirirken bile elimi bırakmayan eli, kapı açılıp içeri girdiğimizde varlığını yitirdi ve kapıyı kapattı.

O an fark ettim. Ne bir nefret, ne bir kin, ne bir kıskançlık... Ne de tek bir kelime. Hiçbirini yapmamıştım. Hiçbir tepki verememiş, beni buraya sürüklemesine izin vermiştim. İstanbul'a gelene kadar onun geçmişi benim sanıyordum ama benden öncesi de vardı. Çok, çok öncesi hem de. Ve eğer Pelin bugün aşağıda o soruyu hâlâ sorabiliyorsa; geçmiş geçmemiş demektir.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" dedi karşımda durup elini saçlarından geçirirken.

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Böyle susacak mısın?" Bana doğru bir adım attı. "Çünkü şu an o sıkıldığım sorularına çok ihtiyacım var."

"Sana soru sormamı mı istiyorsun?" dedim gözlerine bakarak. Kafasını salladı. Bir dakika daha orada öylece beklediğimde şakaklarını ovarak kendini yatağa attı ve gözlerini kapatarak mırıldanmaya başladı.

"Nasıl o soruyu sorabildi? Bu cesareti nereden aldı?"

Mırıltıları arasından duyduğum cümleyle harekete geçtim. Yavaş adımlarımla dolaba yerleştirmeye üşendiğim ama dolaba attığım valizden iç çamaşırı ve temiz pijama çıkardım. Yatakta yatan Tuna'ya bakmadan banyoya girerken, odada hareket ettiğim tüm anlar boyunca bana baktığını biliyordum.

Yüzümde tek bir mimik görmediğini de biliyordum.

Banyoya girip kapıyı kapattım ve kazağımla pantolonumu çıkardım. İç çamaşırlarımla aynanın karşısına geçtiğim an, göbeğimin gittiğini ve karnımın içe çöktüğünü fark ettim. Kaşlarımı çatıttım. Oysa çok fazla yiyordum?

Saçımdaki tokayı çözerken kenardaki tartıyı fark ettim. Yavaş adımlarla yürüyerek üzerine çıktım.

En son buraya gelmeden önce çok yediğim ve artık bir düzene girmesini istediğim yemek saatlerimi ayarlamak için tartılmışım ve 51 kiloydum. Şimdi ise tartıdaki rakam 45'ti.

Üç günde 6 kilo vermek normal miydi?

Bunu araştırmayı aklıma kazıyarak duş kabinine girdim ve kapısını kapattım. Suyu açarak başımdan aşağı dökülmesine izin verdim ve gözlerimi kapattım.

Pelin. İncecik, sarışın, büyük kahverengi gözlere sahip bir kız. Güzel dişleri, büyük bir gülümsemesi ve harika belirgin hatları var. Sürekli kısa ve uyumlu şeyler giyiniyor. Üstelik Tuna'yla bir geçmişleri var ve birbirilerini tanıyorlar.

O halde neden Tuna benim yanımda duruyor? Peki ben neden ağzından tek bir sevgi sözcüğü duymadığım bu çocuğun yanımdayım? Neden?

Nefes verirken büyükannemin ölmeden önce, benim erkeklerden nefret ettiğim dönemde söyledikleri aklıma geldi. Sadece 14 yaşındaydım ve ona erkeklerden nefret ettiğimi söylemiştim. Hiçbirinin sevmeyi bilmediğini, hepsinin aklının belden aşağısına çalıştığını. Bana gülmüştü ve aynen

şöyle demişti: “Çünkü erkeğin yaradılışında sevmek yoktur. Ona sevmeyi kadın öğretir.”

O günden beri herkesin bir ruh eşi, hayatının aşkı olduğuna inanmıştım. Etrafımdaki iğrençliklerin biteceğini düşünerek nefes almıştım. Hepsinin düzeleceğini düşünmüştüm.

Peki ya Tuna'nın ruh eşi ben değilsem?

Ya o yüzden bütün bunlar başımıza geliyorduydu?

Kafamda sesler uğuldarken saçlarımı yıkayıp duşu kısa kestim ve kurulanıp üstümü giyerek nemli saçlarımı açık bıraktım. Kapıyı açarak odaya girdiğimde, o kollarını kafasının altına almış, yatakta uzanmış tavana izliyordu.

“Yarın sabah gidelim buradan,” dedim aynı onun gibi yanına uzanırken. Kafası kısa bir süre bana döndü ama sonra tekrar tavana baktı.

“Hazırım,” dedim nefes vererek.

“Neye?” Kaşlarını çatıldığını hissedebiliyordum.

“Önce anlat... Aşağıda olanlar neydi Tuna?”

Nefes verdi. Bunu soracağımı biliyordu ve belki de benim banyoda olduğum süre boyunca kendini buna hazırlamıştı.

“Eskiden çok yakındık. Beraberdik. Sonra o bir sabah bana hiçbir şey söylemeden yurtdışına gitti ve ben ablamın kanser olduğunu idrak etmeye çalışırken beni yalnız bıraktı. Ama gitmeyeceğini söylemişti.”

“O senin ilkin miydi?” dedim karnıma giren sancıyı yok sayarak.

Cevap vermedi. Ama bu evet demekti.

Aklımda dağ evinde, uçurumun kenarındayken söyledikleri geldi. Sürekli herkes gider anlamında bir şeyler söylüyordu. Ne çok kişi bırakmıştı onu yarı yolda? Sanal âlemde insanları güldüren çocuğun bu kadar kırık dökük olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

“Şimdi söyle,” dedi kafasını bana çevirip süzerek. “Neye hazırsın?”

“Beni bırakıp ona gitmene,” dedim. “Ama önce uyuyalım. Yani en azından ben uyuyayım. Sonra kalkar gidersin.”

Gözlerine baktım. Eğer ben uyumadan giderse hiç uyuyamazdım. En azından son kez onunla uyuyabilmeliydim.

Aniden kulağımda çınlayan kahkaha sesleriyle kaşlarımı çatıp ona döndüm ve dirseğim üzerinde doğruldum. “Ne gülüyorsun?”

“Sen ne zannediyorsun?” dedi kahkahalarını durdurmaya çalışarak. “Deniz sana ne oldu? Ne bu karamsarlık? İki dakika sonra ölecekmiş ve bunu biliyormuş gibi bir ruh halin var. Sürekli depresifsin. Benim tanıdığım o tuttuğunu koparan Mavi Göz’e ne oldu?”

“Düşüncelerinde boğuldu,” dedim sabahtan beri tuttuğum gözyaşlarından biri gözümünden düşerken.

“Mavi Göz...”

Yattığı yerde doğrulup gözümün önüne gelen saç eliyle iterek yanağımda kayan gözyaşımı öptü.

“Gitmeyeceğim. O beni senden alabilecek biri değil artık. İlkim olabilir, eskiden çok yakın da olmuş olabiliriz ama ona bakıyorum ve şunları düşünüyorum; değişmiş, artık eski Pelin değil. Sabahtan beri susuyorum ama her fırsatta beni öpmeye çalışıyor, yakınlaşıyor, çirkefleşiyor. Üstelik bir sevgilisi var ve bu iğrenç.”

Kalbimin ağrısı dinerken gülme isteğimi bastırdım. Kalbimi ağrıtan oydu, ama o ağrıyı dindiren de oydu. Nasıl bir şeydi bu böyle?

Sanırım cidden o benim uyuşturucumdu.

“Herkes ilk olmak ister. Ama ilk geçicidir, Mavi Göz. İlk aşk, ilk öpücük... Sahip olduğun hiçbir ilk senin kalmaz.

Ama kimsenin istemediği son farklıdır. Çünkü ondan ötesi yoktur. Heyecandan avuçlarının titrediği ilk elle değil, güvenerek sınıksı tuttuğun son elle girersin mezara.”

Söyledikleriyle bu sefer kalbime tatlı bir ağrı girerken, “Sen nasıl birisin ya?” dedim ellerimle gözlerimi silerek. “Doğru dürüst depresyona bile sokmuyorsun.”

“Mavi Göz,” dedi sol elimi kavrayıp karnımın üzerinde sınıksı tutarak. “Sakın beni kaybedeceğin korkusuyla hareket etme, tamam mı? O zaman hiçbir şeyin zevki çıkmaz.”

“Tamam,” dedim burnumu çekerek.

Suratıma öylece bakmaya başladığında, “Şişmiş gözlerim ve dudaklarım ilgini mi çekiyor?” dedim dalgayla karışık gülererek.

“Hayır,” dedi. “Öpme isteği uyandırıyor.”

Sustum. Yine o ateş vücudumu kasıp kavurmaya başladığında yanaklarımın kızardığına emindim.

“Yanakların kızardı.”

35. Bölüm

“O kadar insanın arasından sende kaybolmak nedir bilir misin?”

“Tuna!” diye seslendim sırtarak. Elimdeki kazakları da ona fırlattığımda yüzü gözükmüyordu artık.

“Deniz hiç yorulma, mağazayı satın alalım biz,” diye homurdandığında sırtışım büyüdü ve gördüğüm siyah eteği de atıp ona fırlattım.

“Oha! Bu çok kısa giyemezsin bunu.”

“O niyeymiş?” dedim ellerim belimde ona dönerek.

“Giyemezsin, olmaz, izin vermiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdığımda o da kafasını kucagındaki giysi yığınınan kaldırıp kaşlarını kaldırdı. Böyle çok tatlı durduğu için gülerek önüme döndüm ve yığına bir pantolon daha attım. Siyah ve deriydi.

“Bunu da giyemezsin.”

“Ya istersen milletin karşısına iç çamaşırlarımla çıkayım? Ama dur, sen giyeceğim iç çamaşırını da laf edersen. Yok siyah olmaz çok seksi, yok mavi olmaz gözlerini ortaya çıkarıyor. Başka?”

“İlla da iç çamaşırı giyeceksen yalnızken olabilir,” deyip

yaramaz bir sırtışı suratına yerleştirdiğinde “Sapık.” diyerek kafasına bir kazak daha fırlattım.

“Kızım ne yaptın ya saçım bozuldu,” dediğinde dakikalar-
dır kenarda Tuna’ya bakarak konuşan kızlara tekrar bir bakış
atıp, “Sus,” dedim. “Ben seni kurtarmaya çalışıyorum. Ta-
nınmaman lazım. İlerideki kızlar sürekli sana bakıyor.”

“Hadi ya...” dediğinde sustu ve hemen devam etti. “Tek-
rar bak, kızlar güzel miymiş?”

“Tuna!” diye bağııp başka bir tişörtü daha ona fırlattığım-
da gülererek, “Sus şimdi mağazadan kovacaklar bizi,” dedi.

“Sen mağaza müdürünü ve o gamzeli gülüşünle ayarıp
susturursun, merak etme.”

Güldü.

Arkamı dönüp ona belli etmeden gülererek kıyafetlerin ara-
sına daldım. Tişörtlere bakarken bir de onu süzüyordum.
Çenesini geçen bir kıyafet yığını vardı kucağında. Düşenleri
yakalıyor, arada kaşlarını çatıp kıyafetlere fazla kısa mı diye
bakıyordu.

Elimdeki tişörtün S bedenini ararken yanına doğru yü-
rüyen dört kıza bakakaldım. Tişörtü bırakıp askılıların ara-
sından geçtim ve koltuğun üzerinden atlayarak yanına yü-
rüdüm. Arkasından iterek kasaya çevirdim ve, “Saat beş
yönünde dört kız var, tanıdı seni,” diyerek kaşlarımı çatıttım.
Bir rahat bırakmıyorlardı! Hâlbuki ben bugün onun pestilini
çıkarmayı planlıyordum.

“Denemeyecek misin?” dediğinde, “Hayır,” diyerek kasa-
daki çocuğa kredi kartımı uzattım.

“Ne yapıyorsun Mavi Göz?”

Etrafa bakıp kızları ararken, “Parasını ödüyorum,” dedim
omuz silkerek.

“Olmaz,” diyerek beni kenara çektiğinde gözlerimi de-

virerek etrafa bakmaya başladım. Yanımızdaki kızlar sürekli bakıp konuşuyorlardı. Gözleri hep yanımdaki taş varlığa dönüyordu ve bu artık çok rahatsız edici bir hal almıştı.

Saçlarının uçları boyayla açılmış olan kızın dudaklarını okumak için baktım. *Tuna bu ya, baksana o işte*, dediğini anladığımda yanıma döndüm. Üstünde mağazanın amblemi olan beş siyah büyük poşeti aldığında diğer eliyle de elimi kavradı ve o an bakışlarım kızlara döndü. Gözleri pörtlemiş bir şekilde bakarlarken, az önce dudaklarını okuduğum kızın seslice, “O işte ya demiştım size!” diye bağırışını duydum.

Dakikalar sonra kenarda tam on bir kıza imza verip fotoğraf çeken Tuna’yı somurtarak bekliyordum. Kollarımı göğsümde bağlamıştım ve bakışlarımı onlardan ayırmıyordum.

Tuna gülerek kızıl kızın uzattığı deftere imzasını atarken yanındaki kız gülerek yanağından öptü. Gözlerimi kısarak ne zaman yumruk yaptığımı bilmediğim ellerimi sıktım ve kızlara doğru yürüdüm. “Bu kadar yeter,” diyerek Tuna’yı oradan çıkardığımda arkama bile bakmadan elinden tutup hızlı hızlı yürüyerek çıkışa yönlendirdim.

Gülmemeye çalışarak yandan bana baktığında, “Tek kelime etme,” dedim ve boş asansöre binip onu da peşimde sürükledim. Otopark katına bastığımda oflayarak kollarımı göğsümde birleştirerek kaşlarımı çatmıştım.

“Kıskandın,” dedi.

“Evet,” dedim.

“İyi,” dediğinde, “İyi.” diyerek somurttum ve asansör kapısı açıldığında arabaya doğru yürümeye başladım.

Gözlerimi açıp kapatarak iki yılda ne hale geldiğimi düşündüm.

Aşk kötü bir şakaydı.

“Demek kıskandın.”

“Evet.”

“Yani kışkandın.”

“Bunu daha ne kadar dile getireceksin?”

“Egom tavan yapana kadar. Kışkandın mı?”

“Hayır. Egonu selam söyle, boyu baya uzadı bu aralar, üşeniyorum bakmak için kafamı kaldırmaya.” Gözlerimi kısarak kemerimi bağladım ama otoparktan çıkarken hâlâ bana gülüyordu.

“Çok komik,” diye tısladığımda, yağmur damlaları arabamın dört bir yanını sardı.

“Müziği kapatsana,” dedim ona bir bakış atarak. Başta anlamasa da yağmurun yağdığını fark ederek kapattı. Bir noktadan sonra trafik tıkanıp için için kemerimi çözerek çizimlerini çıkardım ve bacaklarımı kendime çekerek kollarımı etrafıma doladım.

“Şu depresif hallerini hiç sevmiyorum,” deyip nefes verdiğinde omuz silktim. Yağmurlu günlere zaafım vardı. Sanki o yağmurlu günlerden birinde bir şey olmuştu ve... O kadar. Hafızamın derinlerinde hatırlanmayı bekleyen bir anıydı.

Camı açıp kafasını dışarı çıkardı. Daha sonra pencereyi kapatıp telefonunu eline aldı ve bir şeyler açıp bana doğru uzattı. “Senin yağmurun zincirleme kazaya sebep olmuş, anlaşılan daha buradayız.”

Uzattığı telefonunu alıp uygulamadaki kaza haberine ve tıkanıklığa baktım. Tam yedi araba birbirine girmiş, önlerinde de koca bir kamyon devrilmişti ve tek şeritlik de olsa bir geçiş açmaya çalışan polisler vardı. Ambulans seslerini de unutmamak lazım tabii.

“Allah ailelerine sabır, kendilerine şifa versin,” dedim burunumu çekerek. Böyle şeylere hep üzülürdüm.

“Ne o, buna da mı ağlayacaksın?” dediğinde başparmağıy-

la çenemi kavradı ve kafamı kaldırdı. “Saçmalama,” dedim gözlerimi devirerek. “Ama hasta oluyor olabilirim.”

Bunu duyduktan sonra klimayı açtı ve, “Üşüdüğünü neden daha önce söylemedin?” diye kızdı.

“Çünkü üşümedim,” diyerek omuz silktim. Nefes vererek gözlerini devirdi.

Bir süre sonra gök gürleyince dudağımı ısırdım ve koltuğa daha fazla sinebilirmiş gibi kendimi bastırdım.

“Hâlâ korkuyorsun,” dedi kemerini çözüp bana dönerken.

“O kadar da değil.” diyerek koltukta ona döndüm. “Öyle mi?” diyerek kaşlarını kaldırdığı sırada, “Evet-” diyecekken şimşek çakmasıyla resmen üzerine atladım ve çığlık atıp gözlerimi kapattım.

Kollarım boynuna sarılırken tekrar imalı bir şekilde, “Öyle mi?” dedi gülerek.

Ona kızarak yumruk yaptığım elimle göğsüne vurdum.

Başım boynunda tam geri çekilecekken tekrar gök gürledi ve yeniden boynuna sindim.

“Başımın belası...” diye mırıldandığında, “Sen bela görmemişsin,” dedim. Bacaklarımı yönlendirdiğinde kucağına oturduğumu yeni idrak ederek kızardım.

“Yanaklarının kızarıklığı boynumu yaktı,” deyip gülmeye başladığında, “Dua et şu an korkuyorum,” diyerek onu susturdum.

“Dua et yanındayım.”

“Tabii sen alışveriş merkezindeki çırpı bacaklı sarışın kızları tercih ederdin değil mi?” diyerek boynundan kafamı kaldırdım ve kaşlarımı çattım.

“Deniz...” dedi gülerek ve kafasını sağa sola salladı. “Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan bunlara alışman gerek.”

Sene sonu Deniz. Sene sonu zaten bitecek.

Bitmesini istemiyorum iç ses.

“Hepsine katlanabilirim ama ya o öpücük?”

“Eh, onu da bu kadar yakışıklı biriyle birlikte olmana say,” diyerek kaşlarını kaldırdığında hafifçe kafasına vurdum.

“Sana artık Bay Ego diyeceğim.”

“Ben de Bayan Düşünceli diyeceğim. Sürekli bir yerlere dalıp gitmeyi nasıl başarıyorsun?”

İç çektim. “Düşünecek çok şey var.”

“Bazen düşünmemek daha iyidir,” dedi ellerini kollarıma koyarak. “Çünkü çok düşünmek, çok fazla soru demek. Ve sen sorularınla beni çıldırtıyorsun.”

Az önce söylediği söz aklıma geldiğinde, “Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan bunlara alışman gerek,” dedim bakışlarımı arabanın tavanından çekerek.

Gamzesi belli olacak derecede sırtıttığında eğilip gamzesinden öptüm. Geri çekileceğim sırada ellerini belime koydu ve dudaklarına yaklaştı. Dudaklarına bir bakış atıp daha da yaklaştı ve alt dudağını kavradı.

Ne kadar hâlâ utansam da kızarmamaya çalışıp ellerimi boynuna koydum. Dün, o sargıyla durmamın daha fazla anlamı olmadığını söyleyen doktor sargıları çıkartmıştı. Ani hareketlerde ufak bir sızı oluyordu ama dediğim gibi, ufak bir sızidan fazlası değildi. Sağ elimi saçına götürdüğümde o ufak sızı canımı yaktığı için inledim ama bu onun öpüşmenin ortasında gülmesine sebep oldu.

Anında kendimi ve elimi geri çekerken, “Elim acıdı, yani ben- Of!” diyerek elimi sallamaya başladım. Tekrar gülerek sağ elimi aldı ve avucuma bir öpücük kondurdu. “Sorun değil.”

Arkadan gelen birkaç korna sesi duyduğumuzda yolun

açıldığını anladık ve ben kucağından kıpkırmızı bir halde
inip koltuğuma sindim.

“Hile yapıyorsun!” diyerek oyunu durdurduğunda, “Hayır,” dedim kaşlarımı çatıp ona bakarak. Şu an tam olarak Tuna’ların evinde, büyük televizyonun karşısında Playstation oynuyorduk. Ben minyon bir kızı seçmişken, o büyük ve kastan görülmeyen kel bir adam seçmişti. Yanındaydım; kolunu omzumdan geçirmiş, konsolu öyle tutuyordu. Kafam çenesinin altındaydı ve bacaklarım bacaklarının üzerindeydi. Ayrıca dışarıdaki fırtına yüzünden kötü hissetmemem için böyle durmamızı bahane ediyordu ve ben de bir şey diyememiştım. Çünkü şu an tam olarak Tumblr’daki sevgililer gibiydik ve fotoğrafımızı çekip atmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Dikkatimi dağıtıyor sun,” dediğinde, “O nasıl oluyor-muş?” dedim kafamı kaldırıp ona dönerken.

“Kazağının dekoltesi açık,” diyerek gözleriyle kazağımı gösterdiğinde bakışlarım bakışlarını takip etti. Düşük omuz, değişik bir model kazak giymiştım ve göğüs kısmı normalde o kadar açık olmamasına rağmen fazla açık duruyordu.

Gözlerimi kocaman açarak kazağımı düzelttim ve önüme döndüm.

Kahkaha atarak kafamın üstünü öptü ve, “Şu an görme-sem bile kızardığımı biliyorum,” diyerek gülüşünü bastırdı. O gülüşünü bastırdığı anlar gamzesi sanki mümkünmüş gibi daha da çukurlaşıyordu.

“Baştan başlat,” dedim. “Seni veneceğım *Taş Kala*!”

“Rütyanda bile göremezsin Bayan Dekolteh.”

“Bayan Düşünceli’ye ne oldu?” deyıp tek kaşım kaldırdığında o da aynıımı yaparak, “Bay Ego’ya ne oldu?” dedi.

“Peki, baştan alalım,” dedim öksürerek. “Seni yeneceğim Bay Ego!”

“Rüyada bile göremezsın Bayan Düşünceli.”

Kıkırdadığımda tekrar kafamın üstünü öptü ve çenesini kafamın üstünde sabitleyerek oyunu baştan başlattı.

Sonuçta ben yenmiştim ve bu sefer olası bir kazak açılması da olmadığından bahanesi yoktu. “Ben kazandım!” diyerek kollarının arasından çıkıp koltuğa zıpladım. “Ben kazandım, ben kazandım! Yenildin Bay Ego! Dur bir saniye, sönen bir balon sesi duyuyorum! Evet, sanırım o egundu.”

Omuz silkip kaşlarını kaldırarak ayak bileğimden tuttu ve üzerine düşmemi sağladı. Koltukta beni altına alırken kaşlarımı çattım. “Kazandın, çünkü izin verdim,” dediğinde daha da çattım kaşlarımı.

“Susar mısın arkadaşım, kazanmamın sevincini yaşıyorum şu anda!” diyerek kollarımı göğsümde bağladığımda oflayarak, “Arkadaşım?” dedi ve tek kaşını kaldırdı.

Yine gamzesi belli oluyordu, yine ve yine!

“Sevgilim?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Şu an bunları kızarmadan söyleyebilmemin tek nedeni krem. Teşekkürler kozmetik!

“Kızarmadın,” dedi kaşlarını çatarak. Üzerime eğilip yanağımı kokladığında, “Krem mi sürdün sen?” dedi.

Sırtıp kafamı salladığımda, “Ama sen kızarmayınca eğlenmesi olmuyor,” diyerek somurttu. “Bir daha sürme.”

Kahkaha atıp altından sıyrıldım ve sonunda ayaklarım yere bastı. “Hadi okula,” dedim kalkmasını işaret ederken. Bugün sınıfımızdaki tahtalar değiştirilip yerine daha büyük ve daha gelişmiş teknolojiye yeni ürünler getirilecekti, bu yüzden öğleden önceki dersler boştu ve biz de okula gitmiştik ama yarım saat sonra öğleden sonraki ilk ders başlıyordu. Çoktan tahtaları takmış olmalıydılar.

“Gitmesek?” dedi elimden tutup çekerek. “Böyle iyiydik.”

“Ya tabii,” dedim. “Sene sonundaki sınavda da evde oturup nasıl Playstation oynandığı sorulacak zaten.”

Kalkıp merdivenlere yönelerek, “Üstümü değiştirip geliyorum!” diyerek seslendiğinde kafamı salladım.

Sevgiliydik. O benim erkek arkadaşımdı ve bu duygu inanılmazdı. Biriyle sevgili olmaktan, çok yakın arkadaş olmaktan bahsetmiyorum; sevdiğiniz kişiyle bu kadar yakın olabilmekten bahsediyorum. Harika bir duygu. Ona ‘Ne yapıyorsun?’ ya da ‘Neredesin?’ türü mesajlar atabilmek, eskiden hüznle gezdiğin Tumblr’daki resimlere gözlerinin içi gülerek bakabilmek, ilk defa sevgililere küfretmeden ve ayrılmalarını dilemeden zaman geçirmek, onun elini tutabilmek... Ve bir kız ona yaklaştığında kıskanıp, ‘O benim!’ diyebilmek paha biçilemez bir duygu.

Bunların birkaç ay sonra biteceğini bilmek daha da berbat olmalı.

Hey iç ses, ateşkes imzalamaya ne dersin? Yoksa katilin olma potansiyeli taşıyorum ve güvende değilsin.

Ben soyut bir sesim Deniz, kendi başının çaresine bak. Beni öldürmen için kendini öldürmen gerek, ki eğer beni öldürme potansiyelin varsa intihara meyillisin demektir. Bu da şizofren bir manyak olduğunu gösterir.

Gıcık, ukala ve budala bir iç sestem daha berbat olamı ne biliyor musunuz? Zeki bir iç ses.

Her zaman takıldığımız kantin masasına doğru yürürken avuç içlerim terliydi. Çünkü elimi tutuyordu ve geçtiğimiz her yerde bakışlar bizdeydi.

Mert’in ağzındaki ketçap izini peçeteyle silen Damla’ya bir bakış atıp gülümsedim. Mert yine hayvanlığını konuştur-

rup yemek viyordu ve muhtemelen yine bol soslu bir hamburger almıştı. Her seferinde sosunu bir yerlerine bulaştırıyordu ve Damla ise her ne kadar şikâyet etse de seve seve o sosu siliyordu.

“Ooo favori çiftimiz de gelmiş.”

Görkem kenarda elindeki kürdanla oynamayı bırakıp elimize gülerek bir bakış attığında, az önce söylediği cümleye kızarmamak için boş iki sandalyeden birini çekip oturdum.

Tuna eliyle bir dakika işareti yaparak elinde iki kutu soğuk içeceklerle geri geldi. Birini bana uzattığında beklemeden açtım ve yudumladım.

“Tahta değiştirme işlemi bitmiş mi?” dedi Tuna sormayı düşündüğüm şeyi dile getirerek.

“Bitmiş, on beş dakika sonra ders başlayacak,” dedi Yağmur uğraştığı Çağatay’ın telefonundan başını kaldırarak. Muhtemelen mesajlarını kontrol ediyordu.

Kaşlarımı çatarak Tuna’ya döndüm. Aslında ben de onun telefonunu karıştırırsam hiç fena olmazdı.

“Tuna,” dedim içeceği içmeyi bırakarak.

Kafası bana döndüğünde merakla bakıyordu.

“Telefonunu alabilir miyim?”

Kaşlarını çattı. “Ne yapacaksın?”

“Hiç,” dedim. “Sadece karıştıracağım.”

“Gerçekten hiçmiş,” dedi kafasını sallayarak. “Veririm ama bir şartım var.”

“Ne?” diye sordum içekten bir yudum daha alarak.

“Sen de seninkini vereceksin.”

“Hmm,” dedim kafamı sallayarak. “Adil bir anlaşma gibi görünüyor.” Yerimde kıpırdanıp arka cebimden telefonumu çıkardım ve ona uzattım. O da çıkarıp bana uzattığında telefonları değiştirdik.

“Yarın alırsın.” dediğinde anlamayarak kaşlarımı çatıttım. “Neden yarın?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Sen ne yapacaksın bilmiyorum ama benim telefonunla çok işim var,” diyerek bir bakış attığında *ne yapabilir ki?* diyerek içini rahatlattım. “Tamam,” dedim omuz silkerek.

Telefonu elimde tuttum, çünkü cebime sığamayacak kadar büyüktü. Sınıfa gidene kadar elimde taşımam gerekecekti. Görkem, Ece, Damla, Mert, Yağmur ve Çağatay çalan zil sesiyle ayaklandığında biz de kalkıp sınıfa gittik. Ders Kimyaydı ve umarım hocayla olan kötü anılarımın üzerine bir başkası eklenmezdi.

Amonyak formülünün karşısına karbonhidrat yazan ve yanlışlarını düzelttikçe kızan bir hocadan bahsediyoruz.

Geçen gün oturduğum sıra hocanın masasına baktığı için hocaların sürekli bana baktığını fark etmiştim. Kimya dersindeydik ve hoca bana bakarak ders anlatıyordu. Daha doğrusu cümle kurmaya çalışıyordu. Millet gülmekten kırılıyordu tabii ama ben gülmemek için dudağımı dişlemekle geçiriyordum dersi. Maalesef sıram göz önündeydi ve savaşı çoktan kaybetmiştim.

Kadın bana bakıyordu sürekli. Bende gülümseyeyim de iyi öğrenci profili çizeyim demiştim. Malum Kimya dersim berbattı. Belki fazla not verirdi?

Kadın yanıma gelerek, “Ne gülüyorsun kızım?” demişti bana. “Gülünecek bir şey mi var?” Hatta iş disipline kadar gitmişti ama hoca beni şikâyet ederken müdür bana anlayışlı bakışlar atıp anladığını ve halledeceğini söylemişti. Sonuç olarak tabii ki disipline gitmemiştim. Kadın Milli Eğitim Bakanlığı’nın kardeşiymiş. Öğretmenliği bırakmak istemediği için torpilliymiş ve okul, her ne kadar özel bir kolej olsa da, bu konu hakkında bir şey yapamıyormuş.

Nefes vererek sırama oturdum ve elimdeki son model

telefonu karıştırıp karıştırmamak arasında kaldım. Kocaman telefonda. Neresine sıkıştırıyordu bunu? Düşürsen tuvalet deliğine sığmazdı.

Tam telefonun ekran kilidi düşmesine basacakken sınıf kapısının sesini duymamla telefonu çantama attım ve ayağa kalktım. Gelen daha önce hiç görmediğim bir hocaydı.

Kırklarının başında, siyah kalem etek, beyaz gömlek ve siyah bir ceket giymiş, saçlarını büyükanne topuzu yaptırmış, dudaklarında kırmızı ruj olan, uçları sivri, kırmızı gözlük takan bir kadındı. Elinde cetvel vardı.

Filmlerden fırlamış gibiydi.

“Merhaba kızlar ve diğerleri,” diyerek başını kaldırdı ve sınıfa bir göz attı. Bakışları kızların üzerinde gezinirken gülümsüyordu ama sıra erkeklere geldiğinde iğrenen bir bakış attı ve elindeki tahta kalemiyle tahtaya adını yazdı.

Azra Kezban.

“Öncelikle ben sınıftayken söz hakkı vermeden kimse konuşmayacak, adım Azra Kezban. Soyadıyla dalga geçen olursa böbreklerini çıkarır, kedilere yem eder, 30 yerinden bıçaklayıp gözlerini kaşıkla oyarak gelinlik giydirip bir gökdelenin en tepesinden tepetaklak sallandırırım!”

Kurduğu cümleye herkes gözlerini kocaman açarken, sınıftaki 15 kişinin de içinden mırıldandığı küfürleri duyabiliyordum.

“Yeni Kimya hocanızım ve bu lisedeki ilk dersim. Şimdi kitaplarınızı çıkarıp 67. sayfayı açın.”

Tek kelime etmeden çantamdan Kimya kitabını çıkardım ve fazla ses çıkarmamaya çalıştım. Kadın tam bir psikopattı.

Arkalardan bir kız, “Hocam sayfa kaçtı?” diye sorunca kadın arkasını dönmeden “67,” dedi ve gülümsedi.

Ama bu gülümseyiş huzur veren tatlı bir gülümseme değildi. ‘Canınızı okuyacağım sizin’ diyordu.

Sadece beş dakika sonra ise ellerimiz kırılanda kadar yazı yazdırmaya başladı. Hızlı ve uzun cümleler kuruyor, anlamı-
mı bile bilmediğimiz terimler kullanıyordu.

“Hocam cümlelerin sonunu tekrar eder misiniz?” diyen bir erkek sesi duyduğumda arkama döndüm. Mert’i gördüğümde gözlerimi büyülttüm. Kadın, erkeklerden nefret ettiğini her bakışıyla her sözüyle belli etmişti ve onun dersinde ilk defa bir erkek konuşuyordu.

Yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirip cetveli eline aldı ve arka sıraya yürüdü. Topuklu ayakkabılarının sesi sınıfta yankılanırken kimse ses çıkarmıyordu.

Sonunda cetvelini sertçe masaya vurduğunda hepimiz yelimizden sıçradık. “Senin adın ne çocuğum?” dedi sinirden gözü seğirirken.

“Me-mert.” Mert kekeleyerek adını söylediğinde dudağımı ısırdım.

“Benden ilk sözlü notunu aldın Mert, sıfır! Şimdi otur yerine.” Kadın kırılan cetvelini bırakarak yürüdü. “Sevgili kızlar ve saygısız erkekler, kurallarımı çiğnerseniz ben de sizi çiğnerim. Öncelikle erkekler dersimde parmak kaldırmadan ve ben söz vermeden konuşamaz, ya da durun, erkekler benim dersimde konuşamaz!” Yüzüne eğilip bağırdığı çocuk yerinde sıçrarken, kadın tekrar hastalıklı bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. “Ama tatlı kızlar konuşabilir,” diyerek yumuşak bir ses tonu kullandığında tam tahtanın önünde durdu. Mert’e bir bakış atarak, “Artık adını da biliyorum İğrenç Mert, hareketlerine dikkat etsen iyi olur. İğrençsin!” dedi.

Ve dersimiz bu noktada sonra erdi.

Tüm gün ortalıkta Fizik dersi notları için dolanıp durdum. Kimseden bulamayıp tüm gün somurttuğumda Tuna ne olduğunu sordu ve ona açıklamamla gidip notları bulması sadece beş dakikasını aldı. Ben notları kimsede bulamıyor-

ken, o gidip beş dakika içinde getirebiliyordu. Bazen yakışıklı ve ünlü olmak gerçekten işe yarıyordu.

Bunun dışında telefonlar hakkında hiç konuşmadık, hatta ekrandaki duvar kâğıdına bile bakmadım.

Şimdi ise odamda yatağımın üstünde bağdaş kurarak oturmuş, hemen yanımdaki telefona kötü bakışlar atıyordum.

Yeni Kimya hocamızın tavırlarını düşünmekten gına gelmişti. Bütün okul o hoca yüzünden çalkalanıyordu. Kadın erkeklerden tiksiniyordu ve çok ani, dengesiz hareketleri vardı. Bir psikopattan farksızdı.

Sonunda pes ederek telefonu elime aldım ve ekranı aydınlatım. Ekran kilidindeki resmi görmemle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Çünkü ekran kilidinde benim resmim vardı. Geçen sene bir oyuncak mağazasında pembe büyük bir aynaya sarılırken gülümseyerek fotoğraf çekirmiş ve Instagram'a atmıştım. Oradan bulmuş olmalıydı.

Ekran kilidinin sayı kombinasyonu olduğunu fark ettiğimde onun, annesinin, babasının ve hatta ablası Tuana'nın doğum gününü bile denedim ama açamadım. Kendi doğum günümü de deneyip yanlış olduğunu gördüğümde derin bir nefes verdim.

Eğer bir erkek olsaydım, telefonumun şifresini ne koyardım?

Tuna Galatasaraylıydı. Emin bir şekilde 1905'i denediğimde ekran kilidi açıldı ve gözlerimi devirdim. Bu kadarı yeterdi yani? Benim ekran kilidim ise çıkmaya başladığımız günün tarihiydi. Ya o karıştırmak için fazla hevessizdi ve o yüzden şifreyi sormak için aramamıştı ya da tarihlerle ve hafızasıyla arası iyiydi.

Omuz silkerek mesaj bölümüne girdim. Okunmamış yüzlerce mesaj gördüğümde şaşırarak karnımın üzerine yat-

num ve ekranı kaydurdum. Hiçbiri kayıtlı değildi. Yurtdışından gelen yabancı dillerde mesajlar bile vardı.

Rastgele birine tıkladım.

*Selam Solman :) Aslında bu numara senin mi değil mi bilmiyorum ama bir yerden buldum ve umarım sana aittir. Demek istediğim tek şey, lütfen beni 'Twitter'dan takip eder misin? Beni takip etmen için çok fazla uğraşıyorum ve notların düştü, daha fazla uğraşamayacağım için üzgünüm. Kullanıcı adını altta. Lütfen takip et, seni seviyorum Vine prensi :) Sergilinle mutluluklar :**

Ve altında da Twitter kullanıcı adı vardı. Kızın yazdıklarının çok samimi olduğunu fark edip bunu hak ettiğimi düşünerek Twitter'a girdim. Oturumu açtı. Kızın kullanıcı adını arattıktan sonra takip ederek profilinde gezdim. Çok şirin bir kızdı. Sarı kıvrırcık saçları ve büyük yeşil gözleri vardı. Ayrıca dediği gibi, yazdığı tüm Tweetler neredeyse 'Tuna'yaydı.

Mesajlara geri dönerek karıştırmaya devam ettim ve bunun gibi birkaç hayran mesajına cevap verdim. Üst üste birçok mesaj atan bir numaraya tıkladığımda en başa çıkarak mesajları okumaya başladım.

Merhaba! Adın 'Tuna Solman olabilir mi?

Lütfen cevap ver :-)

Yanımdaki kahve saçlı kızla çıkıyor musun?

Bu senin numaran Solman biliyorum.

Mesajlar sürekli bunun gibiydi ama dün atılan mesaj ılgı mi çektiğinden onu okumaya başladım.

Dinle, kanserim ve bir hafta sonra ameliyata gireceğim. Saçlarım yok, çirkinim ve çok boş hissediyorum. Sadece senin ve diğer çocukların Vine'larını izleyerek gülmeyebiliyorum ve ameliyatım çok riskli. Ölme ihtimalim yüksek. Sadece mesajına cevap verebilir misin? Bu beni dünyanın en mutlu kızı yapar. Lütfen bana cevap ver. //

Mesaj sonunda kaşlarının çatırdı. Tuna neden böyle mesajları okumuyordu? Bunun için ona kızmayı aklına not

ederek kızın numarasını bir kâğıda not ettim. Sonra ona bir mesaj yazdım.

Merhaba, ben Deniz. Tuna'nın çok yakın bir arkadaşıyım ve telefonunu karıştırırken mesajına rastladım. Hastane ziyaretine gelebilir miyiz? Lütfen bana hangi hastanede olduğunu mesaj at :)

Nefes vererek diğer mesajları gezerken beklemeye başladım. Gerçekten çok iğrenç mesajlar vardı. Bazılarında bana hakaret ediliyor, bazılarında ise mutluluklar diliyorlardı.

Az önceki numaradan bir mesaj geldiğini gördüğümde gülümseyerek mesajı açtım.

Aman Tanrım!! Sen ciddi misin? Çok sevinirim! İstanbul'da, Özel Historical Hastanesi'nde, kemoterapi bölümündeyim. Adım Nil Özçelik. Tuna'yı ve diğer çocukları çok seviyorum, gelerseniz dünyanın en mutlu kızı olacağım! :)

Gülümseyerek hafta sonu çocukları oraya götürmeyi aklıma not ettim. Kayıtlı bir numaranın mesajı gözüme çarptığında mesajları açtım.

Deniz'i sevmiyorsun biliyorum.

Okumaya devam ettim.

Er ya da geç bana geri döneceksin Tuna.

Kaşlarım çatıldı.

Deniz de gidecek. Yalnız kalacaksın. O zaman bana geldiğinde çok pişman olacaksın Tuna, çok.

İsim bölümünde 'Pelin Ayan' adını gördüğümde beynimde şimşekler çaktı. Sadece üç mesaj vardı ama o üç mesaj, bu gece uykusuz kalmam için yeterliydi.

Telefonu bırakacağım sırada başka bir mesaj sesiyle oflayarak üzerine tıkladım.

Hâlâ beni sevdiğini ve Deniz'i kullanarak beni unutmaya çalıştığını biliyorum. O asla ben olamayacak, çünkü ben senin ilkinim. Beni unutamazsın. Konuşalım, Tuna. Yarın okulunun arka sokağındaki parka gel.

36. Bölüm

Çok şey söylemem, öyle 'seni seviyorum'larla da milleti kandıramam. Bir insana bir kere güvenirim, bir kere, "Sana güvenirim," derim ve eğer bir kere o güveni kaybedersem, bir daha geri gelmez.

Tuna'dan,

Odama girer girmez tişörtümü çıkardıktan sonra cebimden telefonu alıp bir bakış attım. Elimi sürmemiştim daha. Duş aldıktan sonra karıştırmayı düşünerek yatağa bıraktım ama tam banyonun kapısından girerken telefonla göz göze geldim. Ona doğru bir adım atacağım sırada banyoya gittim ve sıcak duşun keyfini çıkardım.

Keyfini çıkardım diyorum ya, hiç de öyle olmadı. Duş boyunca ne yapacağımı kafamda kurgulayıp durdum. En sonunda eşofmanlarımı giyerek yatağa kendimi attım ve telefonu kavradım. Siyah telefon kabının üzerinde kahverengi bir ayı resmi vardı. Ona vermeden önce takmak üzere kabı çıkardım.

Kabı başucuna bırakacağım sırada içindeki yazı dikkatimi çekti.

Umut belki de gelecek sayfadadır... Kapatma kitabı.

Durdum. Gülümsedim. Bunu beyaz kalemle ve kendi el yazısıyla yazmıştı.

Daha fazla oyalanmayarak telefonun ekranını açtım ve şifreye bakarak kaşlarımı çattım. Şifre mi? Hadi ama...

Bu saate kadar bana sormadığına göre benimkini bulmuştu. Ki bulması da çok uzun sürmemişti kesin, çünkü o kadar kolaydı ki. Ama kızlar ince düşünürdü işte. Kim bilir neyle neyi birleştirmişti şimdi?

Önce onun, sonra benim doğum günümü denedim. İkisi de olmayınca oflayarak onu aramayı düşündüm ama telefonu açmadan nasıl arayabilirdim ki?

Yatağa yatarak telefonu yüzümün önüne getirdim ve çıkmaya başladığımız günün tarihini hatırlamaya çalıştım. Hafızamı zorlarken telefon elimden kayıp burnuma düştüğünde acıyla inleyip burnumu tuttum. Ne zor işti bu böyle!

Deniz'den,

Yemek seanslarımızdan birinde, donatılmış sofranın etrafındaydık.

“Nermin Teyze nasıl anne?” dedim üçüncü tabağımı almak için tabağı anneme uzatırken. Tabağa garip bakışlar attığında vücudumu süzüp tekrar köfte koydu.

“İyi, iyi de, sen iyi misin kızım? Görüyorum çok yiyorsun ama gittikçe zayıflıyorsun. Depresyonda falan mısın? Tuna’yla bir şeyler mi oldu? Yoksa yediklerini kusma hastalığına mı yakalandın?” Ardından ağzından bir şaşkınlık nidası koptu. “Ben bu yemekleri sen ye de kus diye mi yapıyorum Deniz! Yemeklerime hakaret bu kızım, çok ayıp...”

“Hayır anne.” Gülüp gözlerimi devirdim. “Hayır. Tabii ki öyle bir şey yok ama bu aralar çok açım. Her neyse. Boş ver.”

“Kontrollerine gidiyorsun değil mi Deniz?” Babam ga-

zetesini indirip tek kaşını kaldırdı ve kahvesini yudumladı. Adam iki dakikada yemeğini yemiş üstüne bir de kahvesini içiyordu, ben ise dokuzuncu köftemi yiyordum.

“Ah.” Suyumdan içtim. “Geçen ay gitmiştim, bu ayki kontrole daha iki hafta var.”

“Gerçekten çok zayıflamışsın Deniz, en son ne zaman tartıldın?”

“Birkaç gram vermiş olabilirim.” *Yalan. Üç günde altı kilo verdi, sizden saklıyor.*

“Kilo olmasın o?” Babam tek kaşını kaldırdı. “İliş sağlıklı değil. Yarın okuldan sonra doktora gidiyorsun.”

“Peki.” Omuz silktim. Yarın okul çıkışı yapacak bir işim yoktu. Sanırım.

Son köfteyi de ağzıma tıktırarak annemin yanağına bir öpücük kondurdum ve, “Ben odamdayım,” diyerek odama geçtim.

Kapıyı kapatarak yatağımın üzerine çıktığımda, Pelin’den gelen mesajı hatırlayarak ellerimi ensemden birleştirip sırt üstü yattım ve kulaklıklarımı taktım.

(A Day To Remember-If It Means A Lot Of You)

Aklımdaki denkleme göre Tuna mesajı gördüğünde açıp okuduğumu anlardı, bu yüzden mesajı okunmadı olarak işaretleterek akıllılık etmiştim. Mesajda yarın okul çıkışı yazıyordu ve yarın okul çıkışı doktor kontrolüm vardı.

Benim tanıdığım Tuna, beni doktor kontrolünde yalnız bırakmazdı. Ama yine de yarın görecektik.

Ertesi sabah açlığım depresmiş bir şekilde uyandığımda, elimi yüzümü yıkayıp mutfığa koşturdum. Okula gitmeme bir saat vardı ve alarmin çalmasına 15 dakika kala uyanmıştım. Normalde yorganı başıma çeker yatardım ama acıkmıştım. Ciddi derecede.

İki tost hazırlayıp tost makinesine koydum ve üzerimi değiştirmek için odama geçtim.

Kar yağıyordu. İzmir’de hiç kar yağmazdı... İzmir’i özlüyordum. Anne tarafından İzmirli, babam tarafından Adanalıydık. Ama ben daha önce hiç Adana’ya gitmemiştim. Kendimi bildim bileli İzmir’deydik.

Daha fazla düşünmeden açtığım perdeyi çektim ve krem rengi bir kazakla siyah bir pantolon çıkardım. Hiç kendime özen gösteremezdim bugün, hele de bu kadar açken. Açken ben, ben değilim.

Saçlarımı tarayıp salık bıraktıktan sonra, iki tarafı da tel tokalara tutturdum. Saçlarımın gözümün önüne gelmesini her ne kadar sevsem de bugün o modda değildim. Odamdan çıkarak mutfığa geçtiğimde, tostlar tam istediğim gibi kızarmıştı.

Normalde bir tostun zor bitiren ben, şimdi iki tost mu yiyecektim? Bunu eskiden söyleseydiniz gülerdim ama şimdi hiç de anormal gelmiyordu. Hem altı kilo kaybetmişim, sağlığım tehlikedeydi. Yemem lazım benim.

Sonra şişko ol da gör gününü.

Sus, kes konuşma üç günde 6 kiloyu eben vermedi.

Peki.

Dolaptan vişne suyu da çıkarıp tostları yemeye başladım ve iki bardak vişne suyu içtim.

Vişne suyu önemli.

Hemen sonrasında dolaptaki fıstıklı çikolatalardan da birini bitirip ceketimi üzerime geçirdim. Botlarımı giyip çantamı da alarak evden çıktığımda, sitenin önünden bir taksiye binerek okula dakikalar içinde ulaştım. Damla Hanım’ı, Mert Bey alıyordu artık.

Çantamda düşürsem tuvalet deliğine sığmayacak bir tele-

fon vardı ve onu bir an önce verip kendi telefonumu geri almak istiyordum. Telefonuma ne yaptığını merak ediyordum.

Geldiğimizde ücreti ödeyerek taksiden indim ve okula bir bakış atıp giriş kapısına yürümeye başladım. Geçerken görmediğim biri omuz atınca dengemi zor sağlayarak etrafa bakındım ama görünürde herkes kendi işiyle ilgileniyor gibiydi.

Omzumun acıdığını hissederek biraz ovaladıktan sonra yürümeye devam ettim. Otoparktaki spor arabanın kapısı açıldığında Tuna'yı ilk defa arabasından çıkarken güneş gözlüğü olmadan gördüm.

“Günaydın.”

Ben yanına ulaşana kadar o yanıma gelmiş, alnımdan öpmüş ve elimi tutmuştu.

“Günaydın,” dedim kafamdaki düşünceleri atarak.

“Ne düşünüyordun?” Kaşları çatılırken havaya baktı. “Dur, burada konuşmayalım. Hava soğuk ve kar yağıyor.”

“Evet.” Ne oluyordu böyle? Neden böyle cevaplar veriyordum?

Birkaç adım attıktan sonra durdu. “Bir şeyin olduğunu düşünüyordum ama artık eminim ve okula girer girmez anlatıyorsun.”

“Peki.” Bu kelime? Trip değildi, hayır. Bu kelime, kabul lenmeydi. Hem de en acı şekilde.

“Maviş!”

Damla'nın sesini duyduğumda hızla durup sağa döndüm ama çenem aniden bir soğuklukla kaplanınca çığlık attım.

Damla ve diğerlerinin kahkaha sesleri geldiğinde yüzümdeki karı temizleyip gözlerimi açtım. “Ciddi olamazsın, on beş dakika sonra ders başlayacak.”

Tuna'nın elini bırakarak boyunluğumdaki karı temiz-

lerken “Değil mi Tuna-” diyeceğim sırada bir kartopu daha yedi. Bu seferkinin Tuna’dan geldiğini anlamam saniyelerimi almıştı. Demek kartopu savaşı istiyorlardı ha?

Sinir gülüşümü takınarak ona döndüğümde gülmeye başladı. Bizden birkaç adım ötedeki Yağmur, Ece, Damla ve çocuklar da gülmeye başladığında, “Peki,” dedim. “Bunu siz istediniz.”

“Kartopu savaşı!”

Ben ne olduğunu anlamadan bahçedeki herkes bireysel olarak birbirine kartopu yapıp atmaya başlamıştı. Örmecilerdivenlerimi giydiğime şükrederek yaptığım kartoplarını rastgele birilerine atmaya başladığımda aniden yüzüme gelen kartopuyla geriledim.

Birazı gözüme girmişti ve acıyordu.

Yine de yüzümü sildim ve gözlerimi açtım. Ama içimden bir ses yüzüme kartopu atanın birkaç dakika önce bana omuz atan kişiyle aynı olduğunu söylüyordu. Çünkü buradaki kimse birbirinin gözlerini ve yüzünü hedef almıyordu. Herkes işin eğlencesinde, kahkaha atma derdindeydi.

“Gözün kızarmış.” Yan tarafımdan gelen Tuna’nın sesine kulak vererek oraya döneceğim sırada burun ve ağız bölgeme kapanan ellerle kar yemiş kadar oldum ve tükürmeye başladım.

“İy, bunu bana yaptığına inanamıyorum!”

Kartopu atmayı bırakarak elimdeki karları yüzüne sıvama-ya çalıştığımda kolaylıkla bileklerimden tutup beni durdurdu ve koluyla yüzünü temizleyip, “Birileri yaramazlık yapıyor,” diyerek güldü.

“Hile yapan sensin,” dedim omuz silkerek. Hemen ardından bacağımı dizine geçirip elinden kurtuldum ve otoparktaki arabaların üzerindeki karları toplayıp başından aşağı boşaltarak kahkaha atmaya başladım.

37. Bölüm

Dünyadaki en güçlü duygulardan biri öskedir. Parmak uçlarınızdan saç diplerinize kadar sizi ele geçirir ve kör olursunuz. Her şey sona erece kadar ne olduğunu anlayamazsınız bile.

“Yok, yok, yok! Neden ayrılıyorum bunlar anlamıyorum!” Sıraya tekme geçirmeyi planlarken topuklularının zarar göreceğini düşünerek vazgeçen Pelin, masanın üzerindeki defterleri dağıttı.

“Üç ay olacak neredeyse.” Derin bir nefes alarak pencereden kahkaha atıp sevgilisi ve arkadaşlarıyla kartopu savaşı yapan Deniz’e baktı. “Ve onlar hâlâ beraberler. Kavga yok, ayrılma yok, başkasına yönelme yok. Yok, yok, yok!” Tuna’nın hâlâ onun olduğunu düşünüyordu.

“Sakin ol Pelin.” Masanın üzerinde oturan ve elindeki törpüyle tırnaklarını törpüleyen Cansu, gözlerini devirerek cevap verdi. Sömestr tatilinde Amerika’ya taşınan Derin’in arkadaşıydı ama artık bunu umursamıyordu. Bu okuldaki son dönemleriydi, birkaç aydır sevgilisi yoktu ve Mert’i hâlâ kapamamıştı. Buna sinirliydi.

Pelin birkaç gün önce kaydını bu okula aldırmişti ve gözü dönmüş gibi davranıyordu. Reddedilmekten nefret eden bir

sarışın güzeliydi ve ilk defa bir erkek tarafından reddediliyordu. Üstelik o Tuna Solman'dı. Pelin, onun ilkiydi. İlklerin vazgeçilmez olduğunu düşünüyordu, ama yanılıyordu.

“Olamam Cansu, sakın falan olamam!” diyerek homurdandı. Okuldaki boş sınıflardan birindeydiler ve ilk ders son sınıfların sınavdan önce rahatlamak amacıyla kartopu oynadığını gören müdür tarafından iptal edilmişti. Herkes dışarıda kartopu oynarken Pelin, Tuğba'dan gidip Deniz'in gözüne kartopu atmasını istemişti.

Tabii ki sabahki omuz geçirme olayı gibi bu da mahvolmuştu. Böyle küçük şeylerle bir yere gelemeyeceğinin farkındaydı. Daha büyük, çok daha büyük bir şey yapmalıydı.

“Bence Tuna okul çıkışı gelmeyecek,” dedi Tuğba omuz silkerek.

“Kes sesini.” Pelin tıslarken gözlerini devirdi ve dudaklarını sertçe ısırarak düşünmeye başladı.

Reddedilmek onun kitabında yoktu ve tek isteği onları ayırmaktı. Öfkesi parmak uçlarından saç diplerine kadar onu sardığında gözleri kör olmuştu resmen. Beyni otomatik olarak tek bir amaca kilitlenmişti ve bunun için elinden geleni ardına koymayacaktı.

38. Bölüm

Doğum ve ölüm. Geri kalan her şey bu iki adımın arasına sıkıştırılmış bir dejavudan ibaret.

Uzattığı telefonumu aldım ve gülerek açacağım sırada durup ona şüpheli bir bakış attım. “Şifreyi nasıl buldun?”

“Kolaydı,” dedi omuz silkerek. “Tarihlerle aram iyidir.”

Çıkmaya başladığımız günün tam tarihi telefonumun şifresiydi ve o da bunu bulabilmişti demek. Aslına bakarsanız, bütün erkekleri bu konuda bir odun olarak sayıyordum... Ya da her konuda. Sonuç olarak erkekler odun, kızlar papatya.

“Peki sen?” deyip kaşlarını kaldırdığında, tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Oflayarak güldü ve, “Peki, tamam, kolaydı kabul,” dedi.

“Hayır Fanta’ydı,” diyerek kahkaha atmaya başladığımda suratını buruşturup kusuyormuş gibi sesler çıkardı.

Kıkırdayarak telefonumu açtım ve kontrol edebileceğim her şeyi kontrol ettim. “Ne yaptın?” dedim. “Resimlere falan mı baktın?”

Fotoğraflara girdiğimde 2000 fotoğrafın kayıtlı olduğunu fark ettim. “Yuh,” diyerek gezinmeye başladığımda yeni fark ettiğimi anlayarak gülmeye başladı.

“Hadı saçma sapan kepsleri anladım da kendi fotoğraflarını telefonuma yüklemen ne biçim bir fantezidir?” diyerek gözlerimi açtığımda omuz silkerek gülmesine ara verdi. Telefona garip garip bakıyordu. “Ne?” dedim. “Dahası da mı var?”

Diğer uygulamalara da bakıp bir şey bulamadığımda son olarak rehberime girdim.

Baham dışında bütün erkeklerin numarası silinmişti. “Yok artık.” İnledim. “Bu hiç adil değil, ben senin rehberindeki kızları silmedim.”

Tekrar kahkaha atmaya başladığında, “Gülme!” diye bağırdım. “Komik değil. Ekin Koç’un numarası bile vardı bende.” Ofladım. “Neyse ki günlüğümde de yazıyor.” Gülümsedim.

“O kim lan?” Kahkahaları durduğunda kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı. “AyTil,” dedim oflayarak. Suratıma aval aval bakarken, “Sana Bir Sır Vereceğim?” dedim sorarcasına. Tek kaşını kaldırıp, “Ver,” dediğinde gülmeye başlamıştım.

“Deniz,” dedi sinirle soluyarak. “Ekin Koç kim?”

“Platonik,” dedim dişlerimi gösterip sırtarak.

“Deniz,” diyerek tekrar uyardığında, “Of, aman be, en sevdiğim dizinin başkarakteri,” dedim.

“Dizinin adı ne?”

“Sana Bir Sır Vereceğim.”

“Ver.”

“Hayır. Sana Bir Sır Vereceğim.”

“Tamam ver.”

“Hayır salak, dizinin adı Sana Bir Sır Vereceğim.”

Kaşlarını çatıp gülmekle sinirlenmek arasında kaldığında, kıkırdarak yanaklarını çekiştirdim. Geriye yaslanıp, “Biliyordum,” diyerek muzipçe sırttığında, “Neyi?” dedim.

“Cazibeme kimse dayanamıyor.”

“Cazibe kim?” Daldığım telefonumdan kafamı ona çevirdiğimde “Cidden mi?” dedi tek kaşını kaldırarak.

Ne çok kaş kaldırıyorduk öyle? Yakında alnımızda kas oluşacaktı neredeyse.

“Sadece denedim... Tumblr’da görmüştüm,” diyerek omuz silktim ve güldüm.

“Bir dakika, bir dakika...” deyip tekrar kaşlarını çatıp bana döndü. “Yine ne oldu?”

“Sen şimdi rehberimdeki bütün erkeklerin numarasını sildin mi?”

“Daha idrak edemedin mi?” Kendi kendine konuşuyormuş gibi yere bakarak kafasını sağa sola salladığında bacağına vurup sertçe baktım.

“Evet, sildim ne olacak?”

Ağzımdan bir şaşkınlık nidası koptuğunda, bacaklarımı kendime çekip ellerimle ağzımı kapattım ve gözlerimi açtım.

“Ama o zaman çocukluk aşkıma hiçbir zaman bulamayacağım ve aşk romanlarındaki gibi sonsuz bir hikâyemiz olmayacak!”

“Deniz.” Gözlerini kapatarak sinirle nefes verdiğinde kahkaha atmaya başladım. “Ne oldu?”

“Aşkın da benim, hikâyem de. İki dakika rahat dur be kızım.”

Kahkahalarım gülümsemeye döndüğünde o hâlâ kendi kendine söyleniyordu ama fark etmediği bir şey vardı; ilk defa bana böyle bir laf söylüyordu. Kalbim başta olmak üzere iç organlarım erimişti. Erimiştım az önce.

İlk defa bu duyguyu tadıyordum... Neydi? *Sahiplenme?* *Öyleydi.*

“Şaka yapıyorum,” dedim boğazımı temizleyerek. “Öyle

bir küçüklük aşkım yok. Sadece özel ders alacağım hocanın adı Eren'di, onu da silmişsindir sen şimdi kesin.”

“Erkek hoca olmaz. Kadın olsun.”

“Zaten kadındı,” dedim göz devirerek. “Kimya’dan kesin çıkacağım için babam ayarlamış. Ben de başta erkek sandım ama kadın. Pazar günü hangi saatte gelmesi gerektiğini arayıp söyleyecektim... Neyse ki numarasını yazdığım kâğıt hâlâ duruyor.”

Derin bir nefes aldım. “Çıkışta doktora kontrole gideceğim.”

“Gideriz,” dedi telefonunu karıştırırken. Eğilip çaktırmadan baktığımda mesajlar kısmında olduğunu gördüm. Ek-randa kayan parmakları Pelin’in numarasında durduğunda yazıların koyu olduğunu fark etti. Bu da okumadığımı gösteriyordu ama ben okumuştum. Sadece okunmadı olarak işaretlemiştim.

Hiçbir şeyden haberim olmadığını göstermek için önümdeki çikolatalı sütü içip bitirdim. Bu ikinciydi. Ama bu da benim bağımlılığımı işte... Uyuşturucu, sigara ya da alkol-den iyidir.

Şimdi ise sabah da fazla vişne suyu içtiğim için midem bulanıyordu.

“Midem bulanıyor,” dediğimde, “Ciddi bir şey değilse tost al,” dedi ve ben de gözlerimi devirerek masadan kalktım. Telefonuna odaklanmıştı ve muhtemelen Pelin’in mesajlarını okuyordu.

Kantindeydik ve çok kişi yoktu. Bizimkiler hâlâ bahçede-ydi ve müdür ikinci dersi de iptal etmişti. Ama kesin üçüncü ders iptal edilmeyecekti. Üşüdüğüm için birkaç dakika sonra yukarı çıkacağımı söylemiştim ve Tuna da benimle gelmişti. Çantamı sınıfa bırakıp kantine inmiştik. Buradaki büyük

camlardan bahçede ne yaptıkları görünüyordu ve herkes kartopu savaşına son gaz devam ediyordu. Damla'nın hasta olacağı kesindi. Çok hassas bir yapısı vardı ve hava birkaç derece düşse burnu hemen kızarırdı. Aynı benim gibiydi. Ama Yağmur ince yapısına rağmen güçlüydü. Ece en normalimizdi sanırım. Yine de Damla hâlâ ondan pek hoşlanmıyordu, çünkü yapay sarışın olduğunu söylüyordu. Ece de saçının sarı olduğunu ama istediği ton olmadığı için sarının başka bir tonuna boyattığını söylüyordu. Aslında dip boyası geldiği zaman bunu görmek mümkündü. Hem tıpkı annesine benziyordu; annesi de sarışındı. Yani doğal sarışın olduğunu buradan anlayabilirdiniz.

Kaşarlı bir tost alıp tekrar masaya oturduğumda Tuna'nın hâlâ telefonuyla uğraştığını görüp oflayarak telefonumu çıkardım ve kulaklıklarımı taktım.

Ne yapacağımı düşünürken Vine'a girdim.

Karşıma çıkan ilk video, Mert'in videosu olmuştu.

Bu videoyu Uludağ'dayken çekmişti ve kenardan ben de çıkıyordum. Gülümseyerek Revine'ladım ve birkaç yorum okuyup Tuna'nın hesabına girdim.

Mert'in yorumlarının çoğu gözlerinden bahsediyordu; kaldı ki Damla bu yorumları görse katil olurdu. Milletin ne değişik fantezileri vardı.

Tuna'nın son attığı Vine'ların neredeyse hepsinde oradan buradan çıkıyor oluşuma mı sevineyim, yoksa yorumlara mı üzüleyim karar veremeyince Vine'dan çıkıp Twitter'a girdim.

Yorumların çoğu '*O kızın yanında ne işi var?*' gibisindendi. Yani benim gördüklerim böyleydi.

Hoşuma gidenleri Retweet edip profilime girdim. Takipçi sayımdaki artış gözle görülür miktarda yüksekti. Gözlerim Bildirimler yazısına takıldığında yanda çıkan '+99'u gördüm ve Twitter'dan da çıkarak telefonu kapatıp yanına koydum.

Tuna niye gittikçe daha da popüler oluyordu? Geri zekâlı. Öküz. Odun. Mal. Budala. Malak. Merizekalı. Odüz. Bak işte... Ne kadar öğreticisin görüyorsun değil mi Tuna? Senden bahsederken yeni yeni küfürler keşfediyorum. Ders olan en yüksek notu alırdım herhalde.

★★★

“Hâlâ benimle geliyorsun değil mi?” dedim elimdeki elini sıkıp dikkatini çekerek. Bana bir dakika işareti yapıp arkadaşlarıyla konuşmasını bitirdikten sonra, “Efendim?” diyerek geri döndü.

“Hâlâ benimle doktor kontrolüne gelmekte kararlı mısın? Bir planın yok mu?”

“Hayır, bir planım yok ve olsa bile seninle geliyorum,” diyerek noktayı koyduğunda içimdeki Deniz zaferle gülümseyerek zıplamaya başladı.

Ben de gülümseyerek, “Tamam o zaman, hadi gidelim,” dedim ve arabasına yürümeye başladık.

Park ettiği siyah arabasına binerken bir yerini kırıp çizmemeye dikkat ederek nazikçe kapıyı kapattım ve titredim. Bu nasıl araba? Daha önce pek dikkat etmedim ama bunu müzeye falan koysunlar. Tek bir çizdiği kim bilir kaç bin liraya düzeltilir? Ya da aylık bakımı?

Her zamanki gibi emniyet kemerini bağlamadan okuldan çıktığında durduğumuz ilk kırmızı ışıktaki kemerimi çözerek üzerine eğildim ve kemerini bağlayarak sonra tekrar kendi kemerimi bağladım.

Bana garip bir bakış attığında omuz silkerek önüme döndüm.

Pelin’in mesajını okumuştı ve şu anda onu beklediğini biliyordu, ayrıca bunu ona defalarca kez sormama rağmen benimle geleceğini söylemiş ve bir kez bile düşünmemişti.

Düşünse seni seçmezdi.

Seni öldürürüm iç ses.

Daha kaç defa söyleyeceğim Deniz? Eğer beni öldürmek istiyorsan kendini öldürmen gerekir ve bu da intihara meyilli olduğunu gösterir. Ne diyeceğim biliyor musun? Doktora gidiyorken hazır, psikologa da uğra.

Gözlerimi devirerek alınma vurdum ve ofladım.

Bu iç ses insanı katil ederdi.

“Daha iki hafta önce gitmemiş miydik kontrole?” dedi hastanenin kapalı otoparkına girerken. “Yoksa son günlerde ayı gibi yemene rağmen kilo verdiğini başkaları da mı fark etti?”

“Sen nerden biliyorsun?” dedim şaşkınlık içinde ona dönerek.

“Anlamamak için salak olmak gerek.”

“Ha, diyorsun ki artık salak değilim.”

“Değilim... Bir dakika, bu önceden salak olduğumu düşündüğün anlamına mı geliyor?” dedi ve gülerек uzanıp yanağını öptüm.

“Peki, peki, unuttum,” diyerek kıkırdadığında ben de gü-lümsedim. Arabayı park ettiğinde aynı anda arabadan çıktık ve elimi tuttu. Hastanenin otopark girişine yürürken yut-kundum. Hastanelerden küçüklüğümden beri nefret ediyordum ama maalesef hayatımın neredeyse tümü hastanelerde geçiyordu. Hem babam doktor olduğu için, hem de ben ve hastalıklarım yüzünden.

“Sağlıklı değil,” dediğinde, “Ne?” diyerek ona döndüm.

Asansöre binerken bana dönüp, “Neredeyse birkaç kilo verdin ve fazla bile yiyorsun Deniz, bu normal değil,” dediğinde, “O yüzden buradayız,” diyerek surat astım.

“Asma suratını hemen, belki de metabolizmanla alakalıdır. Tamam, çok yiyorsun ama çoğu sulu şeyler.”

Omuz silktiğimde yandan çenemi öptü. Asansör kapısı açıldığında gülerek kafamı ve kendimi geri çektim. Asansörden çıkarken elimi tutup sıktı.

“Baban buralarda mı?”

“Sen ağabeyim olmadığına dua et,” diyerek güldüğümde, “Çok komik,” dedi.

“Buralardadır.” diyerek nefes verdim.

“Yanına uğrayacak mısın?”

“Evet, çıkışta bir planın mı var?” Kafasını salladığında kaşlarımı çattım. “Olmadığını söylemiştin.”

“Bizim için bir planın mı var?”

“Hayır, sadece...”

“Mert’le Anadolu yakasındaki büyük stüdyolara gideceğiz. Cuma akşamı bizi programına çıkarmak isteyen bir yapımcı aramış onu, gidip konuşacağız.”

“Televizyona mı çıkacaksın?” Kaşlarımı çattım. “Çıkamazsın. Olmaz. Lütfen bana programın Flash TV’de yayınlandığını söyle.”

“Halay çektiğimi bu kadar çok mu görmek istiyorsun?” Tek kaşını kaldırıp sırtıttı.

“Hayır, o kanalı genç kızlar izlemiyor da ondan.”

“Neden?”

“Zaten popüleriten artıyor. Seni bu kadar çok kızın tanıması canımı sıkıyor ve...”

“Bir şey olmayacak.” Güldü. “Ve maalesef programın adını hatırlamasam da milyonlarca kişi tarafından izlenen ve Amerika’da çevirisi yayınlanan bir program olduğunu biliyorum.”

“Al işte.” Somurttum.

“Ne dedim ben sana?” diyerek az önce ‘asma suratını’ dediğini hatırlattığında yapmacık bir biçimde gülümsedim.

“O gülüşün sahte olduğunu biliyorum ama, hadi neyse.” diyerek nefes verdiğinde omuz silktim. “Ben de gelebilir miyim?”

“Olmaz.”

“O nedenmiş?”

“Mesafe uzun. Ve senin hasta olma ihtimalin yüksek. Tarihlerle aran benimki kadar iyi değil mi yoksa? Bu tarihlerin birkaç gün oynayabildiğini duydum. O yüzden seni eve bırakacağım ve dinleneceksin.”

“Ama-” İtiraz edeceğim sırada sözümü kesti. “İtiraz yok.”

Doktorun kapısının önüne geldiğimizde somurtarak kapıyı çaldım ve içeriden yükselen, “Gel,” sesiyle içeriye girdik.

Bu işte bir iş vardı ama neydi? Tebessüm ettim. Benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Sonra kayboldu tebessümüm...

Ya kantinde telefonuyla uğraşırken Pelin’le konuştuysa ve stüdyoya gitmeden önce onunla buluşacağı için beni yanında istemiyorsa?

Düşünme Deniz.

Düşünme.

Birkaç test yaptırdıktan sonra babamın yanına gidip oradan sonra eve geçeceğimi söylediğimde ayrıldık. Ama babamın yanına gitmedim. Beş dakika sonra hastanenin otoparkındaydık ama ben Tuna’yı izlerken onun benden haberi yoktu. Telefonuyla konuşurken arabasına yöneldi ve asansörü kullanarak iki kat yukarı çıkıp, hastanenin otoparkının önünden bir taksi çevirdim. Arabası otoparktan yola çıktığında ben de takside onu takip ediyordum.

Ona güvenmiyor muydum? *Ona güveniyordum.* Ama nedensizce ayaklarımı babamın odasına gitmek için ondan ayrıldığında, babamın odasına gitmemiş ve onu takip etmeyi seçmiştim.

Yaklaşık yarım saat yoldan sonra sahile gittiğini fark ettim ve o arabasını park ederken bir sokak geride inip parayı ödedim.

Apartmanın kenarından arabasından inmesini izledim. Yüzünde sıkıntılı, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi bir ifade vardı... Ya da hepsi tamamen hayal ürünümdü. Bilmiyorum.

Sahile inen merdivenlerin solundaki manzaralı kafe, havanın soğuk olmasından dolayı kapalıydı ama clinde kahve kupasıyla dışarıda durup sahile vuran dalgaları izleyen adamı görebiliyordum.

Tuna merdivenlere yöneldiğinde, o gözden kaybolana kadar bekledim ve yavaş hareketlerle arkasından gittim. Tamamen inene kadar bekledim ve ağaçların kapladığı taştan geniş merdivenlerden inmeye başladım.

Sahilin soğukluğunda, esen sert rüzgâr yüzüme çarpıyordu ve kasıklarımın hafifçe acımaya başladığını hissediyordum. Tuna haklıydı, zamanı yaklaşıyordu ama şimdi gidemezdim. Buraya kadar gelmişim.

Geniş ve büyük merdivenlerden yavaşça indim. Sahil lodos yüzünden boştu ve hava iyice bozmuştu. Saat 4 olmasına rağmen kara bulutlar yüzünden hava hafiften kararmıştı. Merdivenlerin sonuna geldiğimde, kenardaki ağacın arkasına saklanarak bakışlarımı ileriye çevirdim.

Yağmur çiseliyordu ama dikkatlice baktığınızda ilerideki banklarda birinin oturduğunu görebiliyordum. Tuna da düşüncelerimi doğrulayarak banka doğru yürüdüğünde, beyaz kabanlı kız ayağa kalktı.

Tüm hücrelerim Pelin diye haykırırken kendimi tuttum ve derin bir nefes alarak sakinleştim. Pelin ayağa kalkıp kollarını ona uzattığında Tuna geri çekildi ama bu bile içimde alevlenen ateşi söndürmeye yetmemişti.

Ne yaparsam yapayım konuştuklarımı duyamayacağımın bilincinde olarak eğilip onları izlemeye başladım.

Yazar'dan,

Pelin'in Tuna'ya uzanan kollarıyla Deniz'in içindeki kıvılcım ateşlenmiş oldu. Tuna, zaten buraya gelmesinin suçluluğu içerisindeyken bir de ona sarılamayacağını düşünerek geri çekildiğinde, Pelin'in gülümseyen yüzü gözle görülür bir biçimde düşmüştü.

“Burası soğuk, istersen bize gidebiliriz?” dedi Pelin bozulmamış gibi tekrar gülümseyerek. Ama öyle değildi; bozulmuştu. Neden ona sarılmıyordu ki? Bu kadar mı sevmiyordu onu artık? Ama Pelin onun her anlamda ilkiydi?

“Çok kalmayacağım, ne söyleyeceksen söyle. İşim var.” Tuna'nın ilk cümlesiyle Pelin tutunmaya çalıştığı dalı bıraktı ve kendi içindeki uçurumdan saldı kendini. Oysa her şeyin çok basit olduğunu düşünmüştü. Tuna onu gördüğü an zaten çok sevmediği sevgilisini bırakıp kollarına atlayacaktı. Ya da aralarında bir elektriklenme gibi bir şey olacaktı. Ama öyle olmamıştı ve Pelin şimdi son defa konuşarak onu geri kazanmaya çalışıyordu.

“Tuna,” dedi ve burnunu çekti. “Beni bırakamazsın. Ben senin ilkinim. Ben ilk öptüğün kızım, ilk sevdiğin. İlkinim ben senin. Bırakamazsın beni. Özelim ben.”

“Seni bunca seneden sonra ilk gördüğümde de tutmuyordum Pelin, seni bırakmıştım. Sen bana hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiğinde seni tutmayı bıraktım. Ortada bırakılacak bir şey yok. Vazgeçilmez değilsin, kes şunu.”

“O kızı sevmediğini biliyorum.” Pelin, o gelmeden önce çalıştığı rolünü oynamaya başladığında kendini sıktı ve gözleri doldu. “Beni seviyorsun sen. İlkini unutamazsın Tuna.”

Yaklaşık yarım saat yoldan sonra sahile gittiğini fark ettim ve o arabasını park ederken bir sokak geride inip parayı ödedim.

Apartmanın kenarından arabasından inmesini izledim. Yüzünde sıkıntılı, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi bir ifade vardı... Ya da hepsi tamamen hayal ürünümdü. Bilmiyorum.

Sahile inen merdivenlerin solundaki manzaralı kafe, havanın soğuk olmasından dolayı kapalıydı ama elinde kahve kupasıyla dışarıda durup sahile vuran dalgaları izleyen adamı görebiliyordum.

Tuna merdivenlere yöneldiğinde, o gözden kaybolana kadar bekledim ve yavaş hareketlerle arkasından gittim. Tamamen inene kadar bekledim ve ağaçların kapladığı taştan geniş merdivenlerden inmeye başladım.

Sahilin soğukluğunda, esen sert rüzgâr yüzüme çarpıyordu ve kasıklarımın hafifçe acımaya başladığını hissediyordum. Tuna haklıydı, zamanı yaklaşıyordu ama şimdi gidemezdim. Buraya kadar gelmiştim.

Geniş ve büyük merdivenlerden yavaşça indim. Sahil lodos yüzünden boştu ve hava iyice bozmuştu. Saat 4 olması- na rağmen kara bulutlar yüzünden hava hafiften kararmıştı. Merdivenlerin sonuna geldiğimde, kenardaki ağacın arkasına saklanarak bakışlarımı ileriye çevirdim.

Yağmur çiseliyordu ama dikkatlice baktığınızda ilerideki banklarda birinin oturduğunu görebiliyordum. Tuna da düşüncelerimi doğrulayarak banka doğru yürüdüğünde, beyaz kabanlı kız ayağa kalktı.

Tüm hücrelerim Pelin diye haykırırken kendimi tuttum ve derin bir nefes alarak sakinleştim. Pelin ayağa kalkıp kollarını ona uzattığında Tuna geri çekildi ama bu bile içimde alevlenen ateşi söndürmeye yetmemişti.

Ne yaparsam yapayım konuştuklarını duyamayacağımın bilincinde olarak eğilip onları izlemeye başladım.

Yazar'dan,

Pelin'in Tuna'ya uzanan kollarıyla Deniz'in içindeki kıvılcım ateşlenmiş oldu. Tuna, zaten buraya gelmesinin suçluluğu içerisindeyken bir de ona sarılamayacağını düşünerek geri çekildiğinde, Pelin'in gülümseyen yüzü gözle görülür bir biçimde düşmüştü.

"Burası soğuk, istersen bize gidebiliriz?" dedi Pelin bozulmamış gibi tekrar gülümseyerek. Ama öyle değildi; bozulmuştu. Neden ona sarılmıyordu ki? Bu kadar mı sevmiyordu onu artık? Ama Pelin onun her anlamda ilkiydi?

"Çok kalmayacağım, ne söyleyeceksen söyle. İşim var." Tuna'nın ilk cümlesiyle Pelin tutunmaya çalıştığı dalı bıraktı ve kendi içindeki uçurumdan saldı kendini. Oysa her şeyin çok basit olduğunu düşünmüştü. Tuna onu gördüğü an zaten çok sevmediği sevgilisini bırakıp kollarına atlayacaktı. Ya da aralarında bir elektriklenme gibi bir şey olacaktı. Ama öyle olmamıştı ve Pelin şimdi son defa konuşarak onu geri kazanmaya çalışıyordu.

"Tuna," dedi ve burnunu çekti. "Beni bırakamazsın. Ben senin ilkinim. Ben ilk öptüğün kızım, ilk sevdiğin. İlkinim ben senin. Bırakamazsın beni. Özelim ben."

"Seni bunca seneden sonra ilk gördüğümde de tutmuyordum Pelin, seni bırakmıştım. Sen bana hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiğinde seni tutmayı bıraktım. Ortada bırakılacak bir şey yok. Vazgeçilmez değilsin, kes şunu."

"O kızı sevmediğini biliyorum." Pelin, o gelmeden önce çalıştığı rolünü oynamaya başladığında kendini sıktı ve gözleri doldu. "Beni seviyorsun sen. İlkin unutamazsın Tuna."

“İlklerin vazgeçilmez olduğu kanısına nereden vardın?” Tuna tek kaşını kaldırarak Pelin ona sarılmak için ileri doğru adım attığında bileklerinden tutup onu durdurdu ve ancak o geri çekildiğinde bıraktı.

“Buraya bizden uzak durmanı söylemek için geldim. Zaten yeterince insan hayatımı parçalara bölüm kilometrelerce öteye fırlattı, şimdi ben içimdeki yıkılmış binanın temellerini yeniden atarken sakın bir daha karşıma çıkma. Okuluma kaydını aldırıldığını biliyorum ama bu bir işe yaramaz, beni anlıyor musun? Zaten bir-iki ay sonra lise bitiyor, son sınıfız, bu hiçbir şeyi değıştirmez.” Kelimeleri bıçaktan daha keskindi, soğuktu. Çok şey üşütebilirdi karşısındaki insanı. Soğuk, yağmur, rüzgâr... Ama hiçbir şey Tuna’nın içinde biriktirdiklerini dışarı vurduğundaki kadar üşütemez, yaralayamazdı.

“Ama-”

“Aması yok Pelin! Aması yok. Benden, Deniz’den ve arkadaşlarımdan uzak dur.”

“Canını yakarım,” dedi Pelin gözünden akan sahte gözyaşını dilerek. “Deniz’i biliyorum, her şeyini. Onu araştırdım. Onun canını yakarım, beni bırakamazsın. Beni bırakamazsın...”

“Ondan uzak dur.” Tuna yaklaşp nefretini onun gözlerinin önüne serdi. “Yoksa asıl ben senin canını yakarım.” Derin bir nefes aldı ve devam etti. “Ve eğer onun canı daha fazla yanarsa Pelin...” Dudaklarını yaladı. “Sana yemin ediyorum ki gözümü bile kırpmam. Yaşamak istemeyeceğin şeyler yaşarsın.”

Pelin alayla güldü önce. Karşısındaki çocuğun o kızı bu kadar sevebildiğine hâlâ inanmıyordu ama bu koruma dürtüsü, ikisi düşman taraflarken onun içindeki yangını körüklemişti. Sinsi gülümsemesi dudaklarına yayılırken yeterince

klaştığını düşündüğü Tuna'nın dudaklarını dudaklarıyla padı.

Deniz'den,

Bazı anlar vardır.

Hayatının geri kalanını geçirmek istediğin kişiyi fark dersin. Onun da istediği kişi sensen, hayatının geri kalanının başlaması için dua edersin.

Benim ettiğim dualar Tanrı'nın 'belki' kutusunda idi. Sanki trafik lambasında aynı anda hem yeşil, hem de kırmızı yanıyordu.

Çünkü yaklaşık 15 saattir aynı sahne kafamda dönüp duruyordu ve bir açıklaması olmasına rağmen kabullenemiyordum.

Pelin'in onun dudaklarına yapışması, hemen birkaç metre ötemde patlayan flaş, Tuna'nın onu itmesi ve çekip gitmesi...

Bunun için ona kızamazdım, onun kontrolünün dışında olan bir şey için onu suçlayamazdım. Zaten trip atamayan bir yapım vardı.

Üstelik o beni hastanede biliyordu. Onu takip edip sahile gitmem ve o sahneye tanık olmam aklımdan bile geçmezdi.

Birkaç metre ötemdeki çalılıklarda ise bir çocuk onların fotoğrafını profesyonel bir makineyle çekmişti ve yapabildiğim tek şey, öylece kalmaktı. Lanet olası dudakları dudaklarını kirletirken sadece uzaktan bakabilmişim. Oraya gidip Pelin'e hesap sorabilecek konumdaydım, aralarına girebilecek ya da bağırıp çağırabilecek. Ama yapmamıştım. Sadece takılı kalmıştı gözlerim. Tuna'nın çekip gidişiyile o anın etkisinden çıkarken, onların fotoğraflarını çeken çocuğun Pelin'in yanına gitmesi bir olmuştu.

İşte o an, dünyada gerçekten 'insan' tanımına uyacak çok

az kişi kaldığını anladım. Çünkü her nefes alan insanı muhatap almak, insanın kendi hayatını bir bataklığa sürüklemesinden başka bir şey değildi.

Ve şimdi, aklımda dolanan sahneler ve kapı koluyla bakı-şıyorduk.

Yaklaşık 8 dakika 32 saniyedir.

33.

34.

35...

“Daha ne kadar o kapı koluyla bakışacaksın Deniz?”

“Efe,” dedim nefes verip arkama dönerek. “Senin okulun falan yok mu? Git üstünü değiştir, kahvaltı falan yap, ne di-kiliyorsun burada?”

“Abla,” dedi. Bakışlarım aniden ona dönerken şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Bana ilk kez abla diyordu.

“Hastasın, biliyorum.” Bana doğru geldiğinde dizlerimin üstüne çökerek onun boyuna geldim.

“Hayır,” dedim zorla gülümseyerek. “Hasta değilim, ben iyiyim.”

“O zaman neden böyle gözüküyorsun?”

“Nasıl?”

“Çok zayıf.” Nefes verdi. “Yemek yemiyor musun?” Arkasından büyük bir Milka paketi çıkarttı ve bana verdi. “Söz ver, bunun hepsini sen yiyeceksin.”

“Ama sen Milka’larını başkalarıyla paylaşmazsın ki...”

“Bu paylaşmak değil.” Omuz silkti. “Fedakârlık.” Nefes verdi. “Çikolata karbonat, yağ ve diğer kilo aldırıcı maddeler taşır. Eğer her gün bundan bir paket yersen birkaç gün içinde eski kilona kavuşursun.”

“Efe...” Gözlerim dolmuştu. Kırpıştırdığım an akan yaş-ları elimle sildim ve kollarımı ona dolayarak sımsıkı sarıldım.

“Sen dünyanın en uyuz, en dümbelek, en budala, en sinir bozucu derecede zeki erkek kardeşisin ama bu kıyamaz hallerini hiçbir şeye değişmem.”

“Değişirsen seni doksan dokuz yerinden bıçaklar, gözlerini kaşıkla çıkarır, dokuzuncu kattan tepetaklak sallandırırım.”

Sarılmayı bırakıp kollarından tuttum ve ona baktım. “Yeni Kimya hocamızla bir akrabalığın mı var senin?”

Güldü. Güldüğünde ben de güldüm. “Hadi, git. Beni de tutuyorsun burada. Senin yüzünden IQ seviyem düşecek.”

Yanaklarından öpüp saçını karıştırdım, çıplak ayakları ve pijamasıyla odasına koşturuşunu izledim. Elimdeki çikolatayı çantama attım, kapıyı açtın ve botlarımı giyerek beremi kafama geçirdim.

Korka korka parmağımı kaldırdığımda, yeni Kimya hocamız gözlüğünü işaret parmağıyla ittirerek gülümsedi ve söz verdi.

“Hocam,” dedim çekinerek. “Son söylediğinizi tekrar eder misiniz lütfen?”

Sesimin titreyip titremediğini düşünürken kadın gülümsediğinde küçük dilimi yutmak üzereydim. Arkadan birileri, “Kesin kafasında cetvel kıracak,” diye fısıldaşırken Azra Hoca hiçbir şey yapmadı ve son söylediği cümleyi tekrar etti.

Üzerinde çok durmayıp söylediklerini not aldım.

“Buraya bakın kızlar, sınavda çoğu formül kaynaklı sorular çıkacak. Mutlaka ezberleyin ya da kopya çekin.”

Kaşlarımı çattığımda aklımda ‘ya da kopya çekin’ cümlesi yankılanıyordu. Bu nasıl hocaydı böyle?

Aradan biri, “Erkekler bakmasın mı hocam?” dediğinde sınıfın güleceği vardiysa da hocanın attığı bakışla herkes sustu.

“Bakmayın. Baksanız da bir şey anlamazsınız. Ucuz bit-pazarı malları. Erkekler aptaldır, salaktır, geri zekâlıdır, odundur, hödüktür.” Arkasında döndü. “Şimdi, kim dedi onu?”

Bütün erkekler birbirlerini gösterirken gülmemek için kendimi zor tuttum. Hoca cümleyi kuran öğrenciye yaklaşıırken buradan çocuğun gözlerinin dolduğunu fark ettim.

Hemen ardından zilin çalmasıyla tuttuğum nefesimi bıraktım ve sabah gelirken yediğim Milka’nın son lokmasını da ağzıma atıp paketini çöpe fırlattım.

“Tuna’yı gördün mü?” dedim telefonuyla uğraşan Mert’in hemen önünde dururken.

“En son sabah aradığımda, ilk iki derse gelmeyip uyuyacağını ve çok uykusu olduğunu söylemişti,” dedi arkasına yaslanıp telefonu bırakırken. “Bir şey mi oldu? İstersen bir ara.”

“Öyle yapacağım.” Telefonumu çıkarırken derin bir nefes verdim. “Sağ ol.”

Yaklaşık altıncı aramamın sonunda da açmayınca pes ettim ve oflayarak telefonu arka cebime koyup koridora çıkmamla donup kalmam bir oldu.

Her yer, bütün duvarlar Pelin ve Tuna’nın öpüşme fotoğraflarıyla doluydu. Pelin’in onun dudaklarını kirlettiği, birinin anında fotoğraflarını çektiği o anla, o fotoğraflarla.

Ve koridora çıktığım anda bütün gözler beni buldu.

“Biricik sevgilin Tuna’yı mı arıyorsun?” dedi Pelin yanında Cansu ve adını unuttuğum diğer bir kızla gelirken. Elinde ruju ve aynasıyla dudaklarını kırmızıya boyarken bir kahkaha attı. “Gece karar vermeye çalışarak çok yorulmuştur o, bırak uyusun. O öpücüğün etkisinden birkaç gün çıkamaz.”

Ve o an, içimdeki Deniz açığa çıktı. Daha önce bunu hiç yapmamıştım ama artık eskiden ne farkım kalmıştı ki? Bir sevgilim vardı ve bir erkeğin kalkanımı aşmasına yeterince

izin vermiştim. Unutmuştum, o aralıktan onun geemesine izin verirken başka şeylerin de peşinden gelmesine de izin vermiştim. Kalp kırıklığı, yorgunluk, bitkinlik, üznt, acı ve aşk.

Rujunu alıp bütün yüzüne, boynuna ve elbisesine srdkten sonra tüm gücümle onu geriye ittim ve düşüşünü izledim. “Oyunlarına gelmeyeceğim!” diye yankılandı sesim koridorda. “Dn sahilde ben de vardım Pelin! Onun sana bağırdığı sırada yaklaşmasından faydalanarak dudaklarını kirllettin ve fotoğrafınıızı çekmesi için bir çocuğa para verdin! şimdi burada olmadığı için istediğin dedikoduyu uydurabiliyorsun ama gerçekler acıdır.” Sona doğru sesimi alalttıktan sonra burnumu çektim. “Bırak artık, bitti. Buraya kadardı. Daha ne kadar düşebileceğini düşünüyordum ama cevabımı almış oldum, bundan sonra senin hakkında hiçbir şey dşnmeyeceğim.”

Herkesin sustuğu, sessiz geçen birkaç saniyeden sonra tekrar konuştum. “nk yalnızca bir buçuk ay sonra senden kurtuluyorum.” Omuz silkip arkada kavgamızı izleyen Mert, Damla, Yağmur, Çağatay, Görkem ve Ece’ye baktım. “Kurtuluyoruz.”

Sonrasında hızla okul merdivenlerinden indim, üzerimde sadece kazak ve pantolon varken okuldan çıkıp koştum.

Koştum.

Nefessiz kalana, durmam gerektiğini anlayana kadar. Ama durmadım. Caddeden geçtim, sokakları açtım ve sahile kadar koştum.

Durduğumda karnımda tahmin edilemeyecek kadar büyük bir ağrı vardı ama nefes aldıkça etkisi geçiyordu. Soğuktan buz tutmuş ellerim ve burnum ise umurumda bile değildi.

Kayalıklara çıkarak derin bir nefes aldım. Ağladığımı yeni idrak ediyordum. Cebimdeki telefon durmadan titriyordu ama umurumda bile değildi.

Pelin'in söyledikleri yalandan ibaretti. fotoğraflar tamamen düzmeceydi. Tuna evinde uyuyordu çünkü dün gece Playstation oynarken çok vakit geçirmişti ve gece 3 gibi yatmıştı.

Derin bir nefes alarak bunları tekrar ettim ve burnumu çektim. Tuna hep böyle yapardı, değil mi? O hep geç yatardı zaten.

Arayanın Yağmur olduğunu görerek telefonumu açtım ve, "Eşyalarımı okul çıkışı evime bırakırsınız," diyerek hemen kapattım. Kayalıklardan çıkarak yoldan geçen bir taksiyi çevirdim ve onun evinin adresini verdim.

Yarım saat sonra parayı ödeyip taksiden indim. Yağmur başladığında kapıya koştum ve kenardaki saksının büyük yaprağının altına gizlenmiş anahtarı alıp kapıyı açtım.

Botlarımı çıkarıp buz tutmuş bedenimi zorlukla merdivenlerden çıkardım. Odasının kapısına geldiğimde derin bir nefes vererek kapıyı açtım.

Sağanak yağmurun sesi camı titretip odada nahoş bir şekilde yankılanırken, o yatağında yatmış uyuyordu. Ev çok sıcaktı ve üzerinde tişörtü yoktu.

Kalbim rahatlayarak gevşedi ve kapıyı kapatıp yanına gittim. Yatağın köşesinden yorgani kaldırarak içine girdim ve başımı yastığa koyarak gözlerimi kapattım.

Birkaç saniye sonra, kolunu belime atıp arkadan beni kendisine çektiğinde elinin üzerine elimi koydum.

"Buz gibisin," dedi kafasını saçlarıma gömerken. "Ayrıca senin okulda olman gerekmiyor muydu?"

Uykulu sesi her şeyi unutturuyordu. Niye okulda değilim? Neden buz gibiydim? Neden buradaydım?

Canım yanıyordu. Acı bana başka bir yönümü gösteriyordu. İşte ve bu yönü, insanın kalbini hedef alıyordu. Acı yanıyordu. Ateş ediyordu ve tam ortasına isabet ediyordu. O kalp göğüs kafesinin içinde küçülüyordu da küçülüyordu. Ama acı ağrılığını kaybetmiyordu. Sonra nefessiz kalıyordunuz. İşte bu yüzden insanlar sevdiklerine *Nefesim* derlerdi belki de. Tama benim için ne Basketçi, ne Dangalak, ne Bay Ego, ne de Taş Kafa'ydı. O benim Nefesim idi ve ben bazen onu hissedemiyordum.

"Yanına geldim," dedim hafifçe omzumu silkerek.

"Onu anladık."

"Sıkılmıştım."

"Peki," dedi.

"*Peki*," dedim.

Peki.

Dudaklarına uzandığım anda kafasını geri çektiğinde kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" *Neden kendini geri çektin, Solman?*

"Dudaklarım *kirli*."

Durdum. Sanki dün orada olduğumu biliyormuş gibi açıkça söylediği o iki kelimedenden sonra yutkundum ve bakışlarımı dudaklarından gözlerine çevirdim. "Biliyorum."

Sustuk.

"Duş almam gerek," dediğinde yorganın altından *çıkması*-na izin verdim. Kollarımın arasından gittiğinde çok boş hissetmiştim. Ben yatakta doğrulurken, suratıma bile bakmadan odasındaki banyosuna gidişini izledim.

Suyun sesi dışarıdaki yağmurun sesiyle yarışırken, yatakta kendimi geriye atarak kokusunun sindiği yastığa sarıldım ve gözlerimi kapatıp onu *içime çektim*.

Sanki bıraksalar hiç bıkmadan sonsuza kadar sevebilirdim.

Biliyordu. Bildiğimi biliyordu. Onu öpmeme bu yüzden izin vermemişti.

Yağmur kulaklıklarını çıkarıp bir şeyler dediğinde geri geri yürümeyi bırakıp, “Ne oldu?” dedim karşısında dikile-
rek. Geri geri yürümeyi seviyordum.

“Biri bana neden Çağatay’ın ve diğer çocukların ülkenin en popüler talk şovunun gelecek bölümünün afişinde olduğunu söyleyebilir mi?”

“Ha...” Boğazımı temizledim. “Tuna bahsetmişti.”

“Basit bir program olduğunu söylemişti!” Yağmur gözle-
riyle etrafa ateş saçarken, Damla kafasını çıkarıp, “Öyle değil mi?” dedi.

“Değil!” Yağmur yolun ortasında durup bağırdığında bir-
kaç kafanın bize dönmesiyle, “Sakin ol,” diyerek kolundan tuttuğum gibi kenara çektim.

“Çıkamazlar televizyona.” Yağmur bağırdığında tekrar et-
tim. “Sakin ol ve sakinleştikten sonra konuşmaya devam et, etraftakiler bize bakıyorlar.”

Elini saçından geçirip ofladığında Ece’nin uzattığı suyu alıp içti ve nefes verdi. “Program farklı dillere çevrilerek fark-
lı ülkelerde de yayınlanıyor.”

“Ne güzel işte,” dedim gülümseyerek.

“Neresi güzel!” diyerek kızmaya devam etti Yağmur. “Bir sürü kız o programı izleyecek, biz aynı ülkedekilerin yaptık-
larını ve söylediklerini kaldıramazken bir de yabancı kızların sulanmasını mı çekeceğiz?”

“O haklı.” Damla nefes verdi. “Hayranları artacak. Kızlar ve... Popülariteleri artacak.”

“Programda yarışmaların yanında iğneleyici sorular da soruluyor ve canlı yayın olduğu için cevap vermek zorunda kalıyorlar.”

“Bu ne lan...” Ece sinirden kahkaha attığında devam etti.
“*Açlık Oyunları* gibi.”

“Acaba yemeklerine müshil falan mı katsak?” dedi Damla tek kaşını kaldırarak.

“Onların geleceklerini engelleyemeyiz,” dedim. “Zaten lisenin bitmesine şurada ne kaldı? Bırakın programa gitsinler.”

Yağmur gözlerini devirdiğinde sorarcasına ona baktım.

“Programa çıktıklarında görüşürüz Deniz, bakalım aynı şeyi söyleyebilecek misin?”

“Ben bir halt anlamadım,” diyerek ofladım.

“Neyse,” dedi Yağmur. “Boş verin.”

“Peki.”

Sabah kızlarla okula yürüme merasimimiz bu şekilde sonlandığında sınıfa çıkmıştık. Havalar yavaş yavaş ısınıyordu, ilkbahara girmiştik bile. Lise sonu ve hayatımızın sınavı da yaklaşıyordu. Bu beni her ne kadar gerse de çoğu dersten ve diğerlerinin korkulu rüyası olan Matematik’ten o kadar da korkmuyordum.

Öğle arası yemekhaneye inerken, “Siz inin, ben birazdan geliyorum,” diyen Tuna’yı her ne kadar onaylasam da lavaboya gideceğimi söyleyerek diğerlerinden ayrılmıştım. Tuna çatı katına çıktığında takip edip duvarın arkasına saklandım. Orada iki erkek daha vardı.

“Temizlediniz mi?”

“Temizledik.”

“Yaksaydınız.” Elini ensesinden geçirdi. “Geride iz kalsın istemiyorum.”

“Yaktık.” Çocuklardan biri kafasını salladığında o da salladı. Okuldan olan ama daha önce hiç görmediğim çocuklara cebinden çıkardığı zarfı uzattı.

Elimi ağızıma kapatıp duvarın arkasında iyice gizlenirken, “Oha,” diyerek inledim. “Katil mi bu?”

Kafamı sallayıp film modundan çıktığımda gülerek ayağa kalktım ve duvarın arkasından çıkıp yanına gittim. “O çocuklar kimdi?”

“Hiç,” dedi omuz silkerek.

“Fotoğraflar kalkmış,” dedim. “Bu senin işin mi?”

Muhtemelen az önceki çocuklara okuldaki resimleri uydurup yaktırmıştı. Karşılığında da para vermişti ve o zarfa da para olmalıydı. Bu aralar uzak kaldığım romanlar yüzünden kendi hayatımı kurguluyordum.

Bana burada ne aradığımı sormamıştı, çünkü muhtemelen onu takip ettiğimi anlamıştı. Elimi tutup parmaklarımı birbirine kenetlediğinde, dönüp bahçeye doğru yürümeye başladık.

Bahçeye çıktığımızda üstümdeki siyah kazakla üşümediğimi fark ettim. Bulutların arasından güneş sırtıyordu.

“Şu program,” dedim. “Ne zaman?”

“İki gün sonra, yani cumartesi.”

“Bugün çıkışta çocukları toplayıp bizi bekleyin, tamam mı?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “O neden?” diye sorduğunda, “Bekleyin işte, görürsünüz,” diyerek omuz silkdim.

“Peki,” dediğinde aynı şekilde peki dememek için kendimi zor tuttum. “Geçen gün beni hastaneye bıraktıktan sonra gittiğin program görüşmesinde neyi konuştunuz?” Önünde durdum. “Program neyle alakalı? Yağmur programının ismini duyduğunda sinir krizi geçirmek üzereydi.”

Durdu. Geçen gün beni hastaneye bıraktıktan sonra gittiğin kısma takılmış olmalıydı.

Dün çıkıştaki olaydan sonra onun yanına gittikten sonra yaşanan kısa an aklıma dolduğunda nefes verdim.

Sözleri aklımda yankı bulduğunda titredim.

Dudaklarım kirlili.

"Ellen DeGeneres'i biliyor musun?" dediğinde kafamı salladım. "Onun yaptığı gibi ve biraz da Jimmy tarzı."

"Hmm..." Omuz silktim.

Yemekhaneadaki arkadaşlarımızı unuttuğumuzu fark ettiğimizde ise okul binasına geri döndük ve yemekhaneye indik.

Saatler sonra ise okul çıkışındaydık.

"Allah'ım sen sabır ver." Gorkem eğilip Tuna'ya döndü. "Ya sen bu kıza nasıl dayanıyorsun?" Bakışlarını bana çevirdi. "Kızım söylesene nereye gideceğiz?"

Gülmeye başladığımda Tuna kolunu belime sardı ve o da güldü.

"Ya ama Deniz-" Çağatay da itiraz edeceği sırada, "Damla sonunda geldi," diyerek onu susturdum.

"Hale Hoca sağ olsun geç bıraktı." Bileğindeki tokayla saçını bağlarken Mert'i optu. "Hoca taktı bana. Hep bir şeyler söylemek için çıkışta tutuyor."

"Mert'in eskisi." Çağatay konuştuğunda Mert, ben ve Damla hariç herkes gülmeye başlamıştı.

Damla ve ben tamamen olaya Fransız kaldığımızdan gülmüyorduk, Mert'in de hatırlamak isteyeceği bir şey herhalde. "Eskisi derken?" dediğimde Tuna kulağıma eğilip "Platonik aşkı," dedi. Yağmur da Damla'ya söylediğinde ben güldüm, sonra da kollarını çattı ve Mert'in kafasına vurdu.

Onlar küçük bir tartışma yaparken, "Vakit geldi, hadi gidelim," diyerek herkesi harekete geçirdim.

Böylece arabalara dağıldık. Toplam dört arabaydık ve ben Tuna'yla öndeydik. Ben Tuna'ya adresi verdiğimde bana bir bakış atmıştı ama itiraz etmeden sürdü ve diğerleri beni takip etti.

Yalnızca kırk dakika sonra hastanenin kapalı otoparkına arabaları park etmiştik.

Durduğumuzda, "Neden buradayız?" demesine kalma-
dan arabadan çıktım ve mesajdaki oda numarasına baktım.

Nil Özçelik.

(Oda 407)

Kemoterapi Bölümü.

"Öncelikle neden buradayız ve bu hastane neden bu ka-
dar büyük?" Görkem arabasını kilitleyip Ece'yle yanımıza
geldiğinde dörtlü çift tamamlandı ve derin bir nefes verdim.

"Çok konuşmayın ve beni takip edin," diyerek onları sus-
turdum ve asansöre binerek danışma katına çıktık. Şaşırtıcı
şekilde susuyor ve beni takip ediyorlardı.

"Kemoterapi bölümü, oda 407 nerede acaba?" diyerek
danışma masasına kolumu yasladım. Kız gözlerini devire-
rek kafasını kaldırdığında, arkamdaki dört doğaüstü varlığı
görmüş olsa gerek gözleri açıldı ve boğazını temizleyip, "11.
Kat," diyerek gülümsedi.

Bunu kızın sahte sarışın oluşuna bağlan Damla'nın attı-
ğı bakışlara kıkırdadım ve asansöre bindiğimizde doğru kata
bastım.

"Hâlâ-"

"Susun." Mert'i susturduğumda Tuna tatlı bir şekilde
omuz silkti.

Asansör durduğunda koridora çıkıp 407 numaralı odanın
önünde durdum ve onlara yüzümü döndüm. "İçeride sizi
çok seven bir kız hayranınız var, o kanser ve kemoterapi gö-
rüyor. Adı Nil. Haftaya ameliyat olacak ve bu çok önemli bir
ameliyat; ölüm riski var."

Sustular. Birbirlerine bakıp omuz silktiklerinde Yağmur,
Ece ve Damla da merakla bakıyordu.

Tuna kafasını sallayıp göz kırptığında uzanıp yanağını öp-
tüm ve önüme dönerek kapıyı tıklattım.

“Gel.” Kapıyı açtım ve içeriye geçtim. Yatakta yatmak yerine pencere kenarında oturmuş, 15-16 yaşlarındaki saçları kazınmış kıza bakarak, “Merhaba,” dedim.

Dalmış gözleri umutla aydınlandı ve çocuklar sırayla selam verirken ayağa fırladı.

“Aman Allah’ım!” İnanamıyormuş gibi tekrar etti. “Aman Allah’ım, aman Allah’ım, bunun olduğunu inanamıyorum...”

Günün sonunda hepimizin suratında bir gülümseme vardı. Nedeni değişik bir şey yapmamız ya da çocukların bir hayranıyla tanışmamız değildi.

Bu, genç bir kızın yüzündeki gülümsemenin, kalbindeki sıcaklığın, küllerinden yeniden doğan o sevginin, gözlerindeki umudun gülümsemesiydi. Çünkü bazen ne yaptığınızı bile bilmeden bir şeyler yapıyor ve birine umut oluyordunuz. Umut insanı öldürürdü, evet ama bazen de nefes olurdu. Böyle durumlarda üzgün ya da durgun olmak yerine mutlu ve gülümsüyor olmak bile birçok şeyi değiştirebilirdi.

39. Bölüm

Bir genç kızın kaleminden damlayan mürekkep olacaksın, Taş Kafa. Satırlara yağacaksın. Her cümlede umut dağıtacaksın insanlara. Sen bilsen de, bilmesen de.

Çok insan tanıdım. Hiçbirine karşı ilk dakikadan, ilk saat-ten ya da ilk günden bir tavır belirmedim. Hep onlar yönlendirdi beni. Onlara sergileyeceğim davranışları onlar belirledi.

Hiçbirine karşı nefret duymadım. Hiçbirine hakaret etmedim. Sıkı arkadaşlıklarda edilen ve edenlerin samimi bulunduğu o kelimeleri ağzıma dahi almadım.

Dünyaya karşı farklı bir bakış açısına sahiptim.

Sonra, bir gün uyandığımda aslında boşu boşuna yaşadığımı fark ettim. Bunu fark ettiğim gün, Antalya'dan döndükten sonraki haftanın pazarıydı.

Boşluktaydım.

Kimseye bir zararım olmadığı gibi yararım da yoktu. Çok çalışkan sayılmazdım, yalnızdım. Sadece depresyona girmiş ve sürekli ağlayan kırık dökük bir arkadaşım vardı.

Damla.

Kendimi nasıl öldürebilirdim? Camdan atlayarak mı yoksa hap içerek mi? Bileğimi artı şeklinde keserek direkt morga giderek mi?

Bütün gün yataktan çıkmadan tavanı seyretmişim. Regl haftam değildi, karnım ağrıyordu ya da müthiş sancılar yoktu. Sadece yalnızdım.

Bir ara banyo yapmak için kalktığımda banyodaki aynanın karşısında tepkisizce kendimi izlemişim. Tam bir saat. Gözlerimin içine bakmışım ve nefes almak için bir neden aramışım.

Şimdi ise ne kadar bencil olduğumu düşünmeden edemiyordum. Bencil ergenin tekiydim. Nil ve onun gibileri ömürlerini hastanede geçirip ölecekleri günü beklerken, durdukları karanlıkta bir umut ararken ben aptalca düşüncelere kapılarak hayatıma son vermeyi düşünmüştüm. Tam 24 saat boyunca tek kelime etmemiş, tepkisiz kalmışım. Cümlelerimin, kelimelerimin korkarak içeri kaçtığı saatlerdeydim. İçerisi karanlıktı ve içeriye alışınca aydınlık ve ışık insanı korkutabiliyordu.

Nil buna rağmen gülümseyebiliyordu. Haftaya gireceği ve belki de girmeden son nefesini vereceği ameliyatı bir umut ışığı olarak görüyordu. Hem de yüzde elli ölüm riskini düşünmeden.

Tuna'ya sürekli 'korkak' dediğimi hatırlıyorum da... Asıl korkak bendim. *Bizdik.*

Kendi karanlığımıza alıştıktan sonra ışıktan korkuyorduk, çünkü o ışık umut olarak görünmüyordu bize; gözlerimizi mutluluktan kör edecek gibi duruyordu. İşte biz de mutluluk kısmını atıp kör olmaya odaklanıyorduk. Bu yüzden korkaktık.

Elimdeki boş kahve fincanını mutfığa bıraktığımda geri döneceğim an Tuna'yla burun buruna geldim. "Yine ne düşünüyorsun?" dedi ellerini belime sararken. "Hiçbir şey," diyerek kafamı salladığımda alnını alnıma dayadı.

“Sabah geldiğimde yatakta yatmış tavanı seyrediyordun, kahvaltıda çok konuşmadın ve pek bir şey yemedin. Sürekli dalıp gidiyorsun ve iğrenç esprilerin yok. Bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama iğrenç esprilerini özledim.” Buruşturduğu yüzünü saniyesinde düzeltirken isteksizce kıkırdadım.

“Bak,” dedi gözlerini dudaklarıma indirerek. “Bu kıkırdama tamamen düzmeceydi mesela. Bana sahtece gülme Deniz, ayırt edebilecek kadar tanıyorum seni.”

“Nil,” dedim nefes vererek. “Dün kulağına ne dedi?”

“O...” Durdu. Gözlerini kapatıp tekrar açtı ve nefes verdi. Verdiği nefes dudaklarıma çarptığında titredim. “Bana dedi ki... ‘Eğer yaşarsam, benim de kalbimdeki boşluk bir gün dolar mı?’”

Derin bir nefes alıp verdim. Suskunluğum beş dakikayı aştığında, “Kesinlikle iyi değilsin,” diyerek elimden tuttuğu gibi çekiştirdi. Ceketimi alıp uzattı ve ben botlarımı giyerken, “Ne yapıyorsun?” diye mızımlandığımda orada durduğumu fark ederek ceketimi giydirdi. “Eğer iyi olsaydın ben ‘Eğer yaşarsam benim de kalbimdeki boşluk bir gün dolar mı?’ dediğimde ‘Hayır Euro’ esprini yapardın ama iyi değilsin, çünkü sen en baştaki ‘eğer yaşarsam’ kısmında takılı kaldın.”

Asansöre binmeden durdum ve arkamı dönüp kaşlarımı çattım. “Tuna?”

“Efendim?”

“Sen gerçek misin?”

★★★

Araba durduğunda yağmur damlalarıyla süslenmiş buğulu camdan etrafımızdaki ağaçlara baktım. Önümüzdeki büyük bahçe çok ıssız bir yerdi. “Burası neresi?”

Konuşmayıp arabadan inince kaşlarımı çattım. Dolanıp

kapımı açtığında arabadan inip, “Doğru söyle,” dedim yağın yağmura karşı nefes vererek. “Kafana saksı falan mı düştü? Ben zorlamadan ikiden fazla cümle kurdun ve az önce kapımı açtın. Yoksa bugün doğum günüm falan da benim habirim mi yok?”

“Yanılmıyorsam doğum gününe daha dört ay var ve hayır kafama saksı düşmedi.” Elimi tutup kapıyı kapattı ve kilitledi. “Şimdi daha fazla ıslanmadan eve girsek?”

“Ah, dur. Son bir soru daha?”

“Evet?”

“Kaç araban var?” Az önce sertçe kapısını kapattığı cipe bir göz attım. En son iki farklı siyah spor araba kullanıyordu.

“Yedi.”

“Ben de yedim.” Gülerken durdum. “Ne?” Elim tutup eve çeğiştirirken, “Şaka yapıyorsun?” dedim. “Hayır, bir ara gösteririm,” dediğinde gözlerim yuvalarımdan fırlayacak diye çok korktum.

“Biri beni çöpe atsin...” diye fısıldadığımda dönüp garip bir bakış attı ve nasıl olsa birinin duymayacağını düşünerek, “Biri beni çöpe atsin!” diye bağırdım.

“Poşete yazık,” diyerek gülmeye başladığında sustum ve elimi çekip tek başıma eve yürüdüm.

“Serdar Ortaç mı?” Yüzümü buruşturdum.

“Kapa çeneni.”

“Kipi çinini.”

“Deniz adam güldürüyor.”

“Diniz idim gildiriyor.”

“Üç Adam’a çıktı.” Omuz silkti.

“İç idimi çıktı.”

“Seni sıkarım Deniz.”

“Sini si-” Durdum. “Bunu bilerek yaptın!”

Kahkaha attığında durdum ve ofladım. Gülerek zile bastığında kaşlarımı çattım. “Hem sen hâlâ söylemedin, burası neresi?”

“*Him sin hili siylimidin, birisi nirisi?*”

“Tuna!”

“Oğlum!”

Sağ tarafımdan gelen sese döndüğümde kahve gözlü, saçları kırlaşmış ellilerinde bir kadın Tuna’ya sarıldı.

“Anneanne.”

Beni anneannenin yanına mı getirdin? Ciddi misin? Şaka mı bu? Ben yaşlılarla anlaşılamam ki... İyi halt yedin Tuna. Aferin Tuna. Mal Tuna. İnsan bir sorar Tuna. Geri zekâlı Tuna. Sus konuşma Tuna. Hödük Tuna. *Köbut* Tuna.

“Anneanne?”

Birkaç saniye sonra kafamı kaldırıp hâlâ Tuna’ya sarılan anneannesine baktım.

“Anneanne beni boğuyorsun.”

Kadının kavrayışıyla daralan Tuna’nın suratına gülmemek için dudağımı ısırırken, Tuna’nın, “Ne-nefes alamıyorum,” demesiyle kadın kollarını çekti ve kocaman gülümsemesiyle bana döndü.

“Merhaba kızım, sen de hoş geldin... Burada durmayın, içeriye geçin.” İçeriye girdiğimizde derin bir nefes verdim ve içerisi sıcak olduğundan ceketimi çıkardım. Ev çikolatalı kurabiye kokuyordu.

Ellilerinde, saçları kırlaşmış kadına dönüp bir bakış attım. *Anlaşacağız, anlaşacağız.*

“Ben de sıkıntıdan birkaç bir şey yapmıştım, oğlum sen git onları getir biz de bu hanım kızımızla konuşalım.” Yaşlı kadın gülümsediğinde Tuna da omuz silkip mutfak olduğunu düşündüğüm kapıdan içeri girdi.

“Adım Necla,” diyerek krem renginin bordoyla birleştigi koltukları gösterdi. Oturduğunda “Ben de Deniz,” dedim ve gülümsedim.

Tuna, beni niye buraya getirdin annesinin karnına geri sokup portakalın kabuğundaki vitamin yaptığının çocuğu?

“İlk defa Tuna yalnız gelmediğine göre özel biri olmalısın,” dedi ayağa kalkıp vitrindeki çekmeceyi açarken. “Yani sana onun küçüklük fotoğraflarını göstermemem için hiçbir sebep yok.” Siyah deri kaplamalı büyük albümü aldı ve gülererek yanıma geldi. “Hep bu anı beklemiştim!” diyerek kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve sıktı. Gülümsemeye çalışarak ona baktığımda hevesle albümün kapağını açıyordu.

“Çok konuşkan biri değilsin sanırım?”

“Ya, ne demezsin.” Kapıdan gelen sesle başımı kaldırdım. Tuna elindeki tepsiyi önümüzdeki sehpa üzerine bıraktığında gözlerimi tabaktan alamıyordum. Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim ve deli gibi açtım. Sabahki psikolojim yavaş yavaş geçiyordu.

Büyük çikolatalı kurabiyelerden birini alıp Tuna'ya kötü bir bakış attım ve sıcak sütü de elime alıp koltukta bağdaş kurdum. Necla Teyze de gülererek bana döndüğünde albümü aramıza bıraktı ve resimleri çıkardı.

“Bak şimdi, bu fotoğraf çekilmeden önce onunla oynayan çocukların yaptığı kumdan kaleye işemişti. Ayrıca ben güneşlenirken gözüme gözlük takmıştı, gözlerimde top şeklinde kocaman iki beyazlık kalmıştı ve burada da-”

“Hayır anneanne, buraya beni Deniz'e ifşa etmen için gelmedim.” Tuna çabucak resimleri toplayıp albümle beraber kucaklayıp vitrine gitti ve çekmeceye özensizce koydu. “Akşama kadar Deniz'in burada kalması gerek, siz kaynaşın ben de işimi halledip geleyim.”

“Ne?” Ayağa kalktım. “Ne işi? Ben de geleyim?”

“Olmaz.” Verdiği cevap net ve sertti. “Birkaç saate gelirim,” diyerek alnımdan öptükten sonra saniyeler içinde ceketini de alıp evden toz oldu.

Ayakta dikildiğim beş dakikadan sonra gülümseyerek arkama döndüm ve Necla Teyze’ye gülümsedim ama bu daha çok az sonra göreceğim eziyetin dozunu azaltması için yalvarma niteliğinde bir gülümsemeydi.

“Sonra?” Elimdeki pizzadan bir ısırık daha aldım.

Sipariş etmemiştik, Necla Teyze bizzat kendi elleriyle yapmıştı. Yaklaşık üç saattir mutfaktaydık. O sürekli börek, kurabiye, çörek yapıyor ve benimle konuşuyordu.

Yalnızdı. Kocasını on sene önce ölmüştü ve o da beş sene önce öğretmenliği bırakmıştı. Evet öğretmendi. Hem de bilin bakalım ne öğretmeni?

Kimya.

Bir ara bizim okula da uğramalıydı.

Canı sıkıldığında sürekli yemek yapıp evi pastaneye çeviren bir kadındı. Yaptığı yemekler, kurabiyeler ve tüm o börek-çörekler arttığında ise etraftaki komşularına dağıtıyormuş.

Bu büyük bahçeli evde, dağın başında tek başına yaşıyordu ve yolun alt kısmında küçük bir köy olduğunu, oradaki küçük okula da sürekli bir şeyler yapıp götürdüğünü ve bundan zevk aldığını söylüyordu. Ancak benim dikkatimi son anlattığı daha çok çekmişti.

“Hayallerim gerçekleşmedi. Lise sonuna kadar aynı çocuğa platonik kaldım ve bu sırada hiçbir erkeğe şans tanımadım. Sarışın, mavi gözlü değildim. Kumral, normal bir kızdım.

Çoğu zaman kendimi çirkin bulurdum. Makyaj yapmazdım bile. Hiçbir zaman onun dikkatini çekemedim de zaten. Tek amacım arkadaş olmaktı oysa.” Derin bir nefes verdi. “Üniversitede kalpsizleştim, ruhsuzlaştım. İnsanlara olan güvenim azaldı, hiçbir erkeği sevmek istemiyordum artık. Çünkü o bana çok acı çektirmişti, bilmese bile. Bir gün Drama dersi için proje ödevi aldım. Romeo ve Juliet’i şehir tiyatrosunda sergileyecektik. Ben Juliet oldum. Romeo ise Yunanistan’dan gelen göçmen bir çocuktı. Çok sinir bozucuydu ve ondan nefret ediyordum. En azından öyle düşünmüştüm.”

Dördüncü pizza dilimini de bitirdiğimde koladan bir yudum alıp beşinci dilime başladım. “Sonra?”

“Kız sen ne kadar incesin öyle?” Kaşlarını çatı. “Lakin ayı gibi yiyorsun.”

“Lavaboyu çok kullanıyorum diyelim,” dediğimde aynı anda gülmeye başladık. Bir süre sonra durgunlaştı ve gözleri bir noktada takılı kaldı.

“Lisedeki platonîğime bir kitap yazmıştım. Kitap basıldı, şiirlerden oluşuyordu ve biraz ün bile kazandı. Kitaptaki sözlerim, cümlelerim sokak duvarlarını, acılı âşıkların düşüncelerini süsledi. Tiyatrodayken Romeo’yu canlandıran çocuk da bana sinir oluyordu ama bir süre sonra ne olduğunu anlamadan çıkmaya başladık. Bir yıl sonra nişanlandık. Mutluydum. Sonra...”

Sonra? diyemedim bu sefer. Beşinci pizza dilimini de mideme indirip kolamı son yudumuna kadar içtim ve yine de doymadığım için çöreklerden birini alıp devam etmesini bekledim.

“Kitap tamamen düşüncelerimden, içimdeki acıdan ve ondan ibaretti. Onun bir takma adı bile vardı. İmza gününe o da geldi. Kitabı okumuştı ve ben imzamı atana kadar beni

“Ne?” Ayaa kalktım. “Ne işi? Ben de geleyim?”

“Olmaz.” Verdiği cevap net ve sertti. “Birkaç saate gelirim,” diyerek alnımdan öptükten sonra saniyeler içinde ceketini de alıp evden toz oldu.

Ayakta dikildiğim beş dakikadan sonra gülümseyerek arkama döndüm ve Necla Teyze’ye gülümsedim ama bu daha çok az sonra göreceğim eziyetin dozunu azaltması için yalvarma niteliğinde bir gülümsemeydi.

“Sonra?” Elimdeki pizzadan bir ısırık daha aldım.

Sipariş etmemiştik, Necla Teyze bizzat kendi elleriyle yapmıştı. Yaklaşık üç saattir mutfaktaydık. O sürekli börek, kurabiye, çörek yapıyor ve benimle konuşuyordu.

Yalnızdı. Kocasını on sene önce ölmüştü ve o da beş sene önce öğretmenliği bırakmıştı. Evet öğretmendi. Hem de bilin bakalım ne öğretmeni?

Kimya.

Bir ara bizim okula da uğramalıydı.

Canını sıkıldığında sürekli yemek yapıp evi pastaneye çeviren bir kadındı. Yaptığı yemekler, kurabiyeler ve tüm o börek-çörekler arttığında ise etraftaki komşularına dağıtıyormuş.

Bu büyük bahçeli evde, dağın başında tek başına yaşıyordu ve yolun alt kısmında küçük bir köy olduğunu, oradaki küçük okula da sürekli bir şeyler yapıp götürdüğünü ve bundan zevk aldığını söylüyordu. Ancak benim dikkatimi son anlattığı daha çok çekmişti.

“Hayallerim gerçekleşmedi. Lise sonuna kadar aynı çocuğa platonik kaldım ve bu sırada hiçbir erkeğe şans tanımadım. Sarışın, mavi gözlü değildim. Kumral, normal bir kızdım.

Çoğu zaman kendimi çirkin bulurdum. Makyaj yapmazdım bile. Hiçbir zaman onun dikkatini çekemedim de zaten. Tek amacım arkadaş olmaktı oysa.” Derin bir nefes verdi. “Üniversitede kalpsizleştim, ruhsuzlaştım. İnsanlara olan güvenim azaldı, hiçbir erkeği sevmek istemiyordum artık. Çünkü o bana çok acı çektirmişti, bilmese bile. Bir gün Drama dersi için proje ödevi aldım. Romeo ve Juliet’i şehir tiyatrosunda sergileyecektik. Ben Juliet oldum. Romeo ise Yunanistan’dan gelen göçmen bir çocuktur. Çok sinir bozucuydu ve ondan nefret ediyordum. En azından öyle düşünmüştüm.”

Dördüncü pizza dilimini de bitirdiğimde koladan bir yudum alıp beşinci dilime başladım. “Sonra?”

“Kız sen ne kadar incesin öyle?” Kaşlarını çatı. “Lakin ayı gibi yiyorsun.”

“Lavaboyu çok kullanıyorum diyelim,” dediğimde aynı anda gülmeye başladık. Bir süre sonra durgunlaştı ve gözleri bir noktada takılı kaldı.

“Lisedeki platonîğime bir kitap yazmıştım. Kitap basıldı, şiirlerden oluşuyordu ve biraz ün bile kazandı. Kitaptaki sözlerim, cümlelerim sokak duvarlarını, acılı âşıkların düşüncelerini süsledi. Tiyatrodayken Romeo’yu canlandıran çocuk da bana sinir oluyordu ama bir süre sonra ne olduğunu anlamadan çıkmaya başladık. Bir yıl sonra nişanlandık. Mutluydum. Sonra...”

Sonra? diyemedim bu sefer. Beşinci pizza dilimini de mideme indirip kolamı son yudumuna kadar içtim ve yine de doymadığım için çöreklerden birini alıp devam etmesini bekledim.

“Kitap tamamen düşüncelerimden, içimdeki acıdan ve ondan ibaretti. Onun bir takma adı bile vardı. İniza gününe o da geldi. Kitabı okumuştı ve ben imzamı atana kadar beni

izledi. Sonra göz göze geldik ve onu tanıdım. Bana bir bakışı vardı, onu..." Aktığını yeni fark ettiğim gözyaşını sildi ve son kurabiye de şekil verip fırına koydu. "Pişmandı. O gözler özür diliyordu. Bildiğim halde imzamı atarken ona adını sordum ve o da, "İtici biri," dedi bana."

Bir bardak su içip devam ettiğinde bende üçüncü çöremdeydim.

"Lise ikinci sınıftaydık ve ona itici geldiğimi birine söylediğini öğrenmiştim. Hemen anımsadım ve hiç şüphe duymadım. Ama kalbimde ona verebileceğim bir sevgi yoktu artık; bu sondu." Benim gibi bar sandalyelerinden birine oturup bir çörek aldığı anda nefes verdi. "Bana dedi ki, hak eden birini bulduğum için çok mutluymuş. Bunu söyledikten sonra ona adadığım dört yılın gözümün önünden su gibi geçti. Beni her kanattığında sustuğum her an, akıttığım her gözyaşı. O benim ilk aşkımdı. Eğer dost olmayı başarabilseydik, bir gün evlenmesek bile her an yanında olurum onun. Hayat işte." Omuz silktilti. "Düğünümde şahidim oldu. Sonra biz Bursa'dan İstanbul'a taşındık ve onu bir daha görmedim. Tek bildiğim eğer lisede bana bir şans verseydi, her şeyin daha farklı olabileceğiydi."

"Kocanla evlendiğin için pişman mısın?"

"Kesinlikle hayır. İlkler özel olabilir ama asıl iş son olabilmektir. O benim ona verdiğim değeri hak etmiyordu. Sorsalar takıntı derim şimdi. Zaten fırtına gibiydi, esti geçti."

"Vay be," dedim burnumu çekerken. "Tam filmlik hikâyeymiş."

"Daha bitmedi," dedi kafasını kaldırıp gülümseyerek.

Devam etmesi için yalvaran bir bakış attım.

"Benim hiç çocuğum olmadı, yani biz kocamla istedik ama olmadı." Derin bir nefes verdi. "Bir gün sahilde do-

laşırken çocuğunu gezdiren aileleri özenerek izliyorduk. O elini tuttuğu sarışın bir çocukla sahilde kahkahalar atarak geziyordu. Çocuğun diğer elinden de sarışın mavi gözlü bir kadın tutuyordu. O da evlenmişti yani. Oturduğumuz bankın önünden geçerlerken ona selam verdim. Beni tanıdı ve o da selam verdi. Eşlerimizi tanıştırdık ve çocuğuyla iki saat boyunca oynadım. Saçları... Ona benziyordu ve gözleri de. Erkekti. Onun gibi yanaklarında birer gamze vardı. Gitmeden kulağına, 'Bari sen baban kadar can yakma,' diye fısıldadım... Eşiyle de yaklaşıyorlardı. O sarışın seviyordu zaten. Tam eşini bulmuştu yani." Çayını yudumladı. "Oğlu öğretmen olduğum lisede okudu. Elimde büyüttüm sayılır. Tıpkı onun gibiydi biliyor musun? O kadar çok benziyordu ki. Onlar da İstanbul'a yerleşmişlerdi anlayacağın. Oğlu da onun kadar yakışıklıydı en az. Okulda da onu seven bir kız vardı. Sanki o kız bendim ve oğlu da oydu. Bir gün ne oldu bilmiyorum, el ele geldi kızla okula. Öğretmenler odasından onlara bakarken bahçede onu, babasını gördüm. Kafasını salladı ve bana baktı. Sanki 'bu sefer oldu' der gibiydi. Hiçbir şey hissetmedim, neden bilmiyorum ama gözümden istemsizce bir yaş düştü. Sonra tayin oldum ve ne onu, ne de oğlunu hiç görmedim."

Seslice nefes verdiğinde bittiğini anladım. "Sonu böyle bitse bile..." Yutkundum. "Güzel hikâye."

"Bir dakika bekle," diyerek mutfaktan çıktı ve beş dakika sonra elinde bir kitapla geldi. "Bir kopyasını saklıyordum, sana vermek istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim kitaba uzanırken. İstemsizce kollarım ona dolandı ve sarıldım. "Ve güvenerek anlattığın için de teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi. "Tuna oğluma söyleyeyim de seni

daha sık getirsin buralara. Aşağı köy çok güzeldir, gezdiririm sizi.”

“Ama pizza da istiyorum,” dedim yüzüme gülerek.
“Ve çörek.”

“Tabii kızım,” diyerek güldüğünde kapı çaldı.

“Mükemmel zamanlama,” diyerek iç çektim ve ceketimi alarak kapıya yürüdüm.

“Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir, şimdi Deniz’in eve gitmesi gerek.”

Vedalaştıktan sonra ceketimi giydim ve Necla Teyze’ye sarılarak arabaya bindim.

“Anneannemi nasıl buldun bakalım?”

“Yaşlıları sevmem ama onu sevdim,” diyerek kafamı salladım.

“Onun ruhu genç ondandır,” diyerek güldüğünde arabayı çalıştırdı.

Nefes vererek müzik çaları kapattım. Tuna başta ne yaptığımı soracakken yağmurun sesini duyduğunda açtığı ağzını kapattı ve ben de arkama yaslanarak kitabı çevirip ismine baktım.

Bir Genç Kızın Kaleminden.

40. Bölüm

Hayatının ne zaman tersine döneceğini fark edemezsin. Bu sadece... Olur. Engel olamayacağın bir anda. Elin kolun bağlıyken. Ve sen sadece izleyebilirsin. Adım adım sana yürürken fark etmezsin bile.

“Anneannen gerçekten anneannen mi yoksa-” diyerek söze başladığımda nefes vererek, “Annem evlatlık,” dediğinde sustum. Devam etti. “Çocuğu olmuyormuş ve o da evlatlık almış. Annemi evlat edindikten altı ay sonraysa hamile kalmış. O da kızmış. Aile bağlarına girme kafan çok karışır.”

“Şu kurduğun iki cümlede bile yeterince karıştı,” dediğimde gülererek cevapladı. “Zorlama Deniz ikiyle üçü topluyordun şimdi onu da yapamaz olma, daha sınava gireceğiz.” Cevap veremediğimde gözlerimi kısarak omzuna vurdum ve o tekrar güldü.

Senin gülüşün, benim ölüşüm.

“Ölecek miyim doktor?” dedim kıkırdayarak.

Doktor zorlukla gülümseyip test sonuçlarımı çıkardığında derin bir nefes aldım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yine oluyordu işte. Yine ağızımdan çıkan birkaç kelimeyi söylememiş olmayı diliyordum.

Ama test sonuçlarım için tekrar hastaneye gelmiştim ve eğer gülmezsem ve kendimi mutlu hissetmeye zorlamazsam, bu kapıdan çıktığım an karalara bağlayacağımı biliyordum. Saçma, sahte ya da değil... Gülümsemesi gerekirdi bazen insanın. Amaç yüz kaslarımı hareket ettirmek olsa bile.

“Test sonuçlarınıza göre metabolizmanız olması gereken-
den çok daha hızlı çalışıyor, son günlerde gözle görülür şek-
ilde kilo vermiş olmalısınız.” Gözlüklerinin üzerinden bana
baktı ve nefes verdi.

“Nasıl yani?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Şöyle düşünün; metabolizmanız uyuyor ama uyandığı
her an daha çok çalışıyor ve siz daha çok yedikçe daha da çok
çalışıyor.”

“Yani eski kiloma dönmem için yememem mi gerek?”
Tek kaşımı kaldırdım.

“Hayır,” dedi dirseklerini masaya yaslayarak. “Bu kiloda
kalmanız için az yemeniz gerek.”

“Şuna bak,” dedim mırıldanarak kendi kendime. “Millet
kilo vermek için yemek yemez, ben yedikçe daha da zayıflı-
yorum.”

Seslice nefes verdikten sonra tekrar konuştum. “Peki bu-
nun için bir ilaç var mı? Çünkü kendimi özellikle bu aralar
çok aç hissediyorum ve yemek yemek yaşam felsefem, bilir-
siniz.”

“Anlıyorum.” Nefes verdi. “Size iştah kapatıcı ve kilo al-
dırıcı bir ilaç yazıyorum.” Çekmecesini açarak bir reçeteye
meşhur doktor yazısıyla -bence sadece karalıyordu- bir ilaç
adı yazarak test sonuçlarımı zarfa koyup uzattı. “Kontrolle-
rini ihmal etme Deniz, baban bu konuda sürekli bana ve Se-
zin’e baskı yapıyor.”

Sezin benim kişisel doktorumdu. Otuzlarında bir kadındı ve normalde jinekoloji doktoruydu. Babamın hastanede Baş Cerrah olmasının olumsuz yanlarından biri buydu. Ne olup bitiyorsa haberi oluyordu ve sizin kızarmaya vaktiniz bile kalmıyordu.

“Tamam Murat Amca,” diyerek ayağa kalktım ve kısaca sarıldım. “Teşekkür ederim.”

Sonrası ise tam bir faciaydı.

Eve gelene kadar olan biten her şey kendimi rahat yatağıma attığımda aklıma doldu ve nefes vererek ofladım.

Öncelikle yağmurda taksi bulamamıştım. Tuna’yı gelip alması için arayamazdım, evde işi vardı. Akşam yurtdışından kuzenleri gelecekti ve bunun için annesine yardım ediyordu. Yemeğe ben de davetliydim ve itiraz kabul etmeyen Nermin Teyze’nin laflarından sonra sabahdan beri bu işten sıyrılmanın bahanesini düşünüyordum ama aptal şeylere mükemmel fikirler üreten beynim durgundu.

Ben de otobüs durağına yürümüştüm. Durağın çatısının altına girdiğimde ise çantamın derinliklerinde İstanbul’a geldiğimizde babamın çıkardığı İstanbul Kart’ı bulmaya çalışana kadar otobüsü kaçırmıştım. Ayrıca bir de kavga çıkmıştı. Durakta solunda duran çiftten erkek olana göre; sağındaki esmer bey sevgilisini boydan boya süzmüştü. Kelimelerin susup yumrukların konuşacağı sırada hevesim kursağımda kalmış, yaşlı bir teyze bastonuyla başlanmayan kavgayı ayırmıştı. Ben de kenardan usulca çektiğim videoyu kayıttan gözlerimi devirerek çıkarmıştım tabii. Ne? Bu an kaçmazdı.

Yarım saat sonra ise otobüs geldiğinde tıklım tıklımdı. Ben cam kenarına geçip Twitter’da takılırken kucığındaki bir-iki yaşlarındaki erkek çocuğuyla otobüse binen adam “Sen bana mı dayıyorsun lan?” diyerek bir kavga başlatmıştı. Otobüs-

tekiler kucagındaki çocukla kavga eden adamı ayıplarken, kavgaya karışan önlerde oturan 25 yaşlarındaki kadın da şoförden laf yemişti. “Şurada ne yazıyor, bir okusana,” diyerek ‘Gazilere, hamilelere ve çocuklu bayanlara yer veriniz’ yazısını okutmuştu ve, “Asıl sana ayıp o kadar ayakta yaşlı var sen oturuyorsun,” dediğinde başka bir kavga daha başlamıştı. Ben ineceğim durağa gelene kadar arkadaki adam sürekli, “Havalandırmayı açın!” diye bağırıyordu ama havalandırma açıldı ve millet her ne kadar, “Açık be havalandırma sus bir!” dese de adam duyamazdı, çünkü otobüsün ortasından bile sondaki adamın kulağındaki mavi kulaklığı görebiliyordum. En son adamı otobüsten attılar sanırım, çünkü müzik dinliyordum.

Otobüste 10 kişi kalana kadar ayakta dikilmiştim ve sonunda oturduğumda iki kız tarafından taciz edilmiştim. Sürekli arkasını dönüp fotoğrafımı çekiyor, ön kamerayı açıp telefonu kaldırarak benim de kenardan çıktığım selfie’ler çekiyordu. ‘*Tunaşkımmın aşkıyla ;)*’ yazarak snap attığını bile görmüştüm. Ama sesimi çıkarmamıştım, çünkü durağa kadar kılımı kıpırdatmaya halim yoktu.

Bir ara çalan müziği kapattığımda kulaklık hâlâ kulağımdayken onları dinlemiştim. Sanırım bizimkilerin hayranlarıydı. Biri telefonla sesli konuşarak, “Evet şu an yan koltukta,” diyordu. Diğeri de konuşana, “Numarasını istesem verir mi?” diyordu ama telefonla konuşan *bir sus be* hareketi yapıp kıza gözlerini açtığında susmuştu.

En son otobüse binen sarışın bir çocuk akbilini basarken göz kırptığında, otobüs hareket etmeden kendimi otobüsten atmış ve kalan yolu yürümüştüm.

Yurdum insanı. *Sevgilisi popüler olan kızın suçu ne?*

★★★

“Anne sakın ol ve o pembe elbiseyi yerine bırak,” dedim sanki elinde bomba varmış gibi ellerimi yavaşça kaldırarak. “Onun dolabında ne işi var bilmiyorum ama benim olmadığı kesin.”

“Hafta sonu ben almıştım, ne oldu hanımefendi neden senin olamazmış? Gül gibi elbise.”

“Daha çok kanayan gül.”

“Deniz!”

“Anne!”

“Efe!”

“Anne!”

“Deniz!”

“An- Durun bir dakika beni de iyice kendinize benzettiniz.” Kapıdan az önce girip konuşmamıza katılan Efe kaşlarını çatıp ellerini beline koydu. “Anne akşam yemeği yapınmışsın, ben de Çin yemeği sipariş ettim. Şimdi ya bana 100 lira verirsin ya da ölürsünüz.”

Annem omuz silkip çantasındaki cüzdanından 100 lira çıkarıp verdiğinde ağzım açık kaldı. Annem eğilip öpünce Efe sanki 20 yaşında olgun bir erkekmiş gibi sakince yürüyüp gitti ve kapıyı kapattı.

“Anne,” dedim bıkkınca. “Az önce sekiz yaşındaki bir çocuğa 100 lira verdin. Farkında mısın?”

“Babanın benden gizli sana çıkardığı kredi kartından haberim yok sanma küçük hanım.” Nefes verip bıraktığı pembe elbiseyi tekrar eline aldı. “Şimdi, akşamki yemekte bu elbise giyilecek.”

“Anne sen galiba Nineler Dünyasına Hoş Geldiniz ve Koton’un yerini karıştırdın. Çünkü bu benim yaşımdaki birinin giyebileceği bir elbise değil.” Ofladım.

“Hadi ya.” Elbiseye bakıp iç çekti. “Giymiyor musun şim-

di?” diyerek meydan okuyan bir bakış attığında kafamı salladım. “Giymiyorum.”

“İyi,” dedi. “Sadece denemiştım.”

Gölerek gözlerimi devirdim ve siyah eteğimle siyah gömleğimi çıkardım. “Bunlar gayet iyi.”

“Cenazeye gitmiyorsun Deniz, millet korkup kaçır.”

“Olsun.”

Bana laf anlatamayacağını anladığında kafasını sallayıp öperek odamdan çıktı. Giyinip saçlarımı düzleştirdim ve etrafı topladım. Çantamı ve ceketimi de alarak evden çıktığımda Efe’nin sipariş ettiğı Çin yemeğı gelmişti.

Sitenin önünden bir taksi çevirdim ve evin adresini verdim.

Taksi verdiğim adrese gelene kadar kulaklıklarımı takmış ve Tuna’nın Tweet’lerini kontrol etmişim. Sürekli sosyal ağlarda aktif olmak zor olmalıydı. Hayranlarına cevap veriyor, bazılarını Retweet yapıyor ya da favorilere ekliyordu. Birkaç gün önce attığı bir Tweet dikkatimi çektiğinde okumaya başladım.

Umut belki gelecek sayfadadır, kapatma kitabı. ;)

Cidden mi? ;) Bu yazdığım cevabı fark etmeyeceğini düşünerek ana sayfamda geziniyordum ki beş dakika sonra cevap verdi.

Cidden ;)

Saniyeler sonra DM kutumda mesajı yer bulduğunda gülümseyerek okudum.

Ne zaman çıkıyorsun? Almaya geleyim mi?

Pera’nın *Affet* şarkısının sesini daha da açarak ‘Yoksa birileri merak mı ediyor?’ diye yazıp gönderdim.

Saniyeler sonra cevap yazdı:

Evet, annem sorup duruyor.

“Odun,” diye inleyip gözlerimi devirdim. ‘Ona yolda olduğumu ve birkaç dakikaya orada olacağımı söyle,’ yazarak Twitter’den çıktım.

Yalnızca iki dakika sonra trip atmasını bilmediğimden Google’a, *Erkeklere nasıl trip atılır?* yazarak aratmıştım.

Trip atmasını, küsmesini bilmeyen bir kız olduğumu söylerken ciddiye dim.

Ancak Google sonuçları tam bir fiyaskoydu. İnsanların sevgililerinin triplerini okudukça, bunları Tuna’ya yapamayacağım kafamda beyaz bir ateşkes bayrağı gibi sallanıyordu.

Onu öperken dudaklarını erken ayırdı. İki gün mesaj atmadım ve görüşmedik. Arayıp sormadı. Gıcık oldum, çok sinirlendim ve evine gidip haberi olmadan yatağına hamamı böcekleri koydum. Şu an ikinci çocuğumuzu bekliyoruz. Mutluyuz.

Kahkahamı bastırarak Google’dan da çıktım ve geldiğimizi fark ederek şoföre parayı uzattım. İnerek üç katlı büyük villaya yürürken, kendimi sevgilisini evde başka bir kızla basacak bir zavallı gibi hissediyordum ve bu hissin hiçbir açıklaması yoktu.

Zili çaldığımda içeriden Tuna’nın, “Ben bakarım!” diye bağırdığını duydum. Kapı saniyeler sonra onun tarafından açıldığında siyah ve maviye bürünmüş görüntüsü karşısında nefesim kesildi.

“Sen çok hoş-” Kaşlarını çatarak konuşmasını yarıda kesti. “Bu halde hayatta içeri giremezsin.”

“O neden?” dedim kıyafetlerime bakarak. “Çok mu cici bici?”

“O altındaki ne?”

“Tuna bir ara hatırlat da ebeni ziyarete gideyim, hayır kontrol etmek lazım seni doğurturken beynin içeride kalıyış olabilir.”

“Hayır, hayır, onu demiyorum; o şeyin boyu ne?”

Kafamı eğip eteğime baktım. Eteğin boyu normaldi, kısa değildi ki. “Normal boyu bu.”

“O etekle hayatta içeri sokmam. Ya benimle yukarı geliyorsun ve altına bir şey veriyorum ya da-”

“Tuna, oğlum ne yapıyorsunuz kapıda?” Hemen arkasından Nermin Teyze’nin sesini duyduğumda Tuna’ya sinir bir bakış atarak içeri girdim. Kollarını uzatmış, “Hoş geldin kızım,” diyen Nermin Teyze’ye kollarımı doladım. Kısa sarılmamızdan sonra beni süzüp, “Çok güzel olmuşsun,” diyerek gülümsedi. “Hadi, içeri gel.”

Dakikalar sonra bilmem kaç milyonluk evin odamın üç katı salonunda tam 11 kişiydik.

Tuna’nın kuzenleri Almanya’dan gelmişti. Teyzesi ve eniştesinin iki çocuğu vardı. Diğerleri de eniştesinin yeğenleriydi.

“...şimdi anladın mı kızım?” dedi en sonunda Tuna’nın babası. Sanki dinlemiş gibi kafamı sallayıp, “Evet, karışık değil aslında,” dediğimde Tuna kulağıma eğilip, “Hatırlat bir ara anlatırım,” diye fısıldadı ve sıcak nefesi kulağıma çarptı. Kulağım kaşındı ama kılımı kıpırdatmadım. Tam karşımda sumo güreşçilerini aratmayacak yaklaşık 120 kiloluk dik başlıklı bir adam oturuyordu ve öldürecek gibi bakıyordu.

Neyse ki birkaç dakika sonra sofraya geçtik ve daha önce varlıklarını fark etmediğim kısa etekli Rus hizmetçiler yemekleri getirdi. Çok yememem gerektiğini kendime hatırlatırken Tuna test sonuçlarını sormadığı için seviniyordum.

Ne yazık ki sevincim kursağımda kaldı. Erkek yeğen tam karşıma oturmuştu ve kızlar da Tuna’yı çekip ortalarına oturtmuşlardı. Sofra gerçekten uzundu ve başında dört büyüğün -böyle söyleyince aklıma Poseidon, Hades ve Zeus

gelmişti- konuşmaya dalması sonucu arkama yaslanıp sessizce nefes vermiştim.

Çorbamla oynarken karşıma oturan çocuğun ayağını ayağıma sürtmesiyle sıçrayıp ayağımı masaya çarptım ve inleyip dudağımı ısırdım. Kaşlarımı çatıp ne yapıyorsun? bakışlarımı çocuğa yönelttiğimde gülerek çorbasını içiyordu.

Neyse ki en sonunda Tuna çocuğu bakışlarıyla öldürmeden yemek faslı bitti ve biz Tuna'nın odasına çıktık.

"Bak, ben o kızları çöpe atarım."

"O çocuk sana ne yaptı da sıçrayıp ayağını masaya çarptın?"

"Hemen o üzerindikileri çıkarıp çöpe atıyorsun. O kızların tişörtüne dokunduğunu gördüm!"

"Sen o kumaş parçasını etek diye altına geçirirsen o çocukta uğraşır tabii. Neymiş efendim etekmiş yok ebesinin a-"

"Hey!" Kızarak kaşlarımı çattığım küfretmeyi bıraktı ve nefes verip tişörtünü çıkardı. Aklıma *Teen Wolf*'taki Allison ve Isaac'ın sırayla üzerlerindikileri çıkarttıkları sahne gelince gömleğimi çıkaracakken durdum. Gülerek dolabına yöneldi ve başka bir tişört giydi.

Şirince, "Tişörtlerini çalabilir miyim?" diyerek dolabına yöneleceğim sırada kapağını kapatıp, "Olmaz," dediğinde kaşlarımı çatıp durdum. "Neden?"

"Yani tişörtlerimi alabilirsin ama dolabımı karıştıramazsın."

"İyi de ben dolabını karıştırayım demedim ki zaten..." Kendimi durdurdum. "Ne var dolabında?"

"Hiçbir şey."

"Tuna?"

"Kesinlikle dolabımda Adriana Lima, Barbara Palvin ve Miranda Kerr posterleri asılı değil."

“Dolabında ne?” Söylediği şeyi fark ederek gözlerimi devirdiğimde elini hızlıca bunu söylememeyi diliyormuş gibi ağzına kapadı ve, “Lütfen az önce dolabımda Adriana Lima ve Miranda Kerr posterini asılı olduğunu söylediğimi söyleme,” dedi.

“Ve Barbara Palvin,” diyerek tamamladım.

“Ah, evet onu nasıl unutturum?” dedi. “Lütfen az önce dolabımda Adriana Lima, Barbara Palvin ve Miranda Kerr posterini asılı olduğunu söylediğimi söyleme.”

“Kesinlikle yarın ebene gidiyoruz, seni doğururken beynini içeride bıraktığından şüpheleniyordum ama artık emin oldum.”

Kaşlarını çattı. “Aşağı inmemiz gerek.”

“Neden?”

“Çünkü kahve vakti.”

“Neden?”

“Çünkü annem öyle söyledi.”

“Neden?”

“Deniz gelirken beynini evde mi unuttun?” dedi.

Arkamdan gelirken yüzüne kapıyı kapatmadan önce, “Seninle konuşurken eşit olalım diye,” dedim ve kahkaha attım.

41. Bölüm

Nehre atlar boğulmaz da, gider bir avuç sevdada boğulur insan.

“Bence gitme.” Kollarımı göğsümde bağlayıp ona kötü kötü baktığımda, gülmek için kafasını salladı ve ceketini üzerine giydi.

“Gitmemelisin.” Kafamı olumsuz anlamda sallayarak tekrar konuştuğumda omuz silkip kıkırdadı.

“Gitme ama ya!” Bağırduğumda sonunda dikkatini çektiğimi fark edip kaşlarımı çattım.

Tam kapıdan çıkarken, “Gitme! Dur! Söylemem gereken çok önemli bir şey var!” diye bağırduğumda kafasını çevirip tek kaşını kaldırdı.

“Hamileyim.”

Omuzları çöktü ve nefes verip kafasını duvara yasladı. “Biz birlikte olmadık.”

“Ruhsal hamilelik bu.” Dudaklarımı büzdüm. “Bak o programa gidemezsin.”

“Deniz, canlı yayın bu. Geç kalacağım bak.”

“Sorun yok, kızlar diğer çocukları engelleyecek. Tek başına o programa çıkma bence.”

“Öyle mi?” Kafamı salladım. “Çünkü az önce Mert mesaj attı ve stüdyoda olduklarını söylediler.”

“Vay be,” dedim gözlerimi açarak. “Demek seni en uzun süre engelleyen ben olmuştum.”

“Deniz gidiyorum, geliyor musun gelmiyor musun?”

Ofladım. “Tamam be. Geldik.” Gözlerimi devirerek ceketimi üzerime alıp, anahtarları da cebime attım ve kapıyı kapattım.

Asansöre bindiğimizde sessizlik canımı sıkmaya başlayınca parmaklarımla dizimde ritim tutarak konuşmaya başladım. “Bir dahaki ‘Yabancı Ülkeden Gelen Kuzenler’ toplantınız ne zaman?”

Kıkırdadı. “Ne oldu? Çok mu sevdin kuzenlerimi?”

“Ne münasebet.” Yüzümü buruşturdum. “Bir dahaki sefere atom bombasıyla birlikte geleceğim. Sevgili kuzenlerinin canını yakmaya dayanamam, ölmeleri lazım direkt.”

“O kadar da garip değiller bence,” dediğinde ona dönüp tek kaşımı kaldırdım.

“Tamam, yer fıstığını burnuyla yiyebiliyor olabilir ama bu onun fantezisi.”

Asansör kapısı açıldığında gözlerimi devirerek peşinden çıktım ve arabasına ilerledik.

“Tuna onu geçiyorum, kızlardan biri kadayıfa ‘Kurt Tatlısı’ diyerek elleriyle mıncıkladı ve kız kardeşinin çantasına doldurdu. Ayrıca çıkarlarken kızın akmış kırmızı mumu dudagina sürerek rujunu tazelediğini gördüm. Ve ayrıca yemekte beni rahatsız eden şu erkek kuzeninin dilinde tam dokuz delik var ve hepsine de pırlanta takmış!”

“Pırlanta mıydı onlar?” Arabaya bindiğimizde kapısını kapattı. “Ne diyeyim, adamlar zengin.”

“Size çekmişler,” diyerek gözlerimi devirdiğimde güldü.

“Bir yıl daha gelmezler merak etme sen...” diyerek kafasını sağı sola salladığında otlayarak kafamı geriye attım.

Üniversite sınavına bir ay kalmıştı.

“Bana bak,” dedim ona dönerek. “Bu nasıl program?”

“Böyle bir sunucu var- Ya program işte, ne demek nasıl program? Adamlar soru soruyor, albümün filmin falan bir şeyin varsa tanıtıyorsun ve bitiyor.”

“Ha...” Önüme döndüm. “Başka bir şey yok yani?”

“Yok.”

“Fena?”

“Fena.”

“Yok ya, kızım Tuna daha tatlı. Çocuktaki kasları gördün mü?”

“Mert’in gözleri yeter.”

“Çağatay daha tatlı geri zekalı, sus.”

“Görkem diye bir gerçek var arkadaşlar biliyorsunuz değil mi?”

Kahkaha atan kızlara bir kez daha bakıp bizimkilere döndüğümde Ece’yi zor tutuyordum. “Buradaki tek olgun varlık ben miyim artık? Bunlara alışmanız lazım.” Omuz silktim.

“Sen nasıl dayanıyorsun ya?” Kaşlarını çatı Yağmur.

“Şeytan sabrı var bu kızda, diyorum ben.” Damla gözlerini ileride kıkırdayıp sevgililerimizden bahseden kızlardan çevirmeden konuştuğunda güldüm. “Onlardan daha kötüsünü konuşanlar da var ama biz sadece bunları gördük diye gidip saç baş dalacak mıyız?”

“Evet.”

“Evet.”

Ece ve Yağmur’un kavgacı tavrından sonra kararımı desteklemesi için umut dolu gözlerle Damla’ya döndüm. “Bun-

lardan daha kötüsünü konuşanlar da var ama biz sadece bunları gördük diye gidip saç baş dalacak mıyız?” diyerek sorumu tekrar ettikten sonra bana döndü. “Evet.”

“Tam atılıp kızların yanına gidecekken kolundan tutup geri çektim. “Hayır,” diyerek onlardan beklediğim cevabı söyledim.

“Hadi!” Kafamla arkayı gösterdim. “Yayın başlayacak.”

Dakikalar sonra biten makyajlar ve etraftaki koşuşturmanın sona ermesiyle program başlamıştı. Başta burun kıvırsam da bu program Tuna için önemliydi, o yüzden benim için de önemliydi. Onun kararına saygı duymalı ve yanında olmalıydım. Ben de öyle kızlara saç baş mahalle karısı gibi girişmek istiyordum ama elden ne gelirdi?

Yumruk.

O kadar komik ki güleminyorum bile iç ses.

Hâlâ adını tam olarak öğrenemediğim sunucu kahkaha atarak az önce espri yapan Tuna’ya döndü. “Pekâlâ Solman, birazcık da aşk hayatından bahsedelim.”

Ece ve Damla acıkarak yemekhaneye gitmişlerdi ama Yağmur ve ben ekrandakilerin bizi göremeyecekleri bir şekilde yakından izliyorduk.

“Biri yok aslında.”

“Öyle mi?”

Yayına çıkmadan önce menajerlerinin onlarla olan konuşmasını hatırladım.

“Grubunuzun geleceği için sevgiliniz olmadığından bahsedin. Bu hayran kitlenizi arttıracaktır.”

“Gerçekten mi?” Sunucu; Mert, Çağatay ve Görkem’e döndüğünde onlardan da aynı cevabı aldı.

“Şimdi ekran başındakiler düşünüyorlardır eminim, sizin kadar yakışıklı çocukların bile sevgilisi yoksa bizim halimiz yaman diye.”

“Yalnızlığı seviyorum.” Omuz silkti. Her hareketini izledim. “Sürekli başımın etini yiyecek ve didişeceğim bir kız yok.”

Mert omzuna vurup “Bekarlık sultanlıktır,” dediğinde sunucu onaylayan bir bakış attı.

“Geçenlerde alışveriş merkezinde kumral bir kızla görünlendin...” Adam işaret verdiğinde arkalarındaki ekranda resmimiz çıktı. Nefes verip gözlerimi devirdim.

“Çok samimi görünüyordunuz. Kız arkadaşın olmadığına emin misin?”

Fotoğrafa baktı. “Hayır, o sadece...” Omuz silkti. “Önemsiz biri. Öylesine. Takılıyoruz o kadar.”

“Bekar olmanız kızların ilgisini çeker çocuklar. Bunu sürekli vurgulayın ve kameraya gülümseyip göz kırpmayı unutmayın.”

“Yani devamlı bir ilişki değil?”

“Aynen öyle. Düzenli ilişkilerin adamı değilim.” Kıkırdarak kameraya baktı ve göz kırptı.

Gözlerimin dolduğunun farkında değildim. Menajerinin dediklerini yapıyordu o sadece... O kadar iyi bir oyuncuydu ki. Ona inanabilirdim ve bunda hiç şüphe duymazdım bile.

Ne var ki özellikle okulun bitmesine bir aydan az bir süre kalan şu günlerde bile aklımdan çıkmayan bir sahne vardı.

Dağ evindeki konuşmalarımız... Deneyeceğiz demiştik. Oluyor muydu?

Yağmur’un uzattığı peçeteyle gözlerimi sildiğimde, “Ne oldu?” dedi anlayışlı bakışlarını yüzüme dikerek. Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra Tuna’ya bakmaya devam ederek fısıldadım.

“Nehre atlar boğulmaz da, gider bir avuç sevdada boğulur insan.”

Ve gerisi tam bir boşluk.

Birçok iğneleyici ve tuzak sorular sorulmuştu hepsine ve hepsi canımızı yakacak şeyler söylemişlerdi. Bilmediğimiz şeyler itiraf etmişlerdi ama benim beynim *error* veriyordu.

Dün onlar stüdyodan çıktıktan sonra hep beraber yemek yiyip evlere dağılmıştık ve Tuna'yla konuşmamıştık. Başımın ağrıdığını söyleyerek uyumayı bahane etmiştim ve eve bırakınca da hemen uyumuştum. Sabah ise erken kalkıp duş almıştım ama yine de kendimde değildim işte.

Nefes vererek camdan dışarıya baktım. Saat sekizdi, ilk derse geç kalmıştım ve güneş açmıştı. Üzerimde açık renk bir kot ve beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin düğmeleri iliklenmemişti ve kollarını da sıvamıştım. İçimde ise sadece beyaz bir sporcu atleti vardı.

Havalar iyice ısınmıştı.

Çantamı alıp spor ayakkabılarımı giydim ve bağcıklarını bağlayarak asansöre bindim. Kulaklıklarımı takarak siteden çıktığımda rastgele bir şarkı açtım ve taksiye binmeyi reddederek yürümeye başladım.

The day I first met you*

İlk tanıştığımız gün

You told me you'd never fall in love

Asla aşık olmayacağını söylemiştin

But now that I get you

Ama şimdi seni anlıyorum

I know fear is what it really was

Korkunun gerçekten ne olduğunu biliyorum artık

Now here we are, so close, yet so far

Şimdi burada biz çok yakınız

*Demi Lovato'nun Give Your Heart A Break şarkısından sözler.

How did I pass the test

Sınavı geçtim mi?

When will you realize

Ne zaman fark edeceksin

Baby I'm not like the rest

Bebeğim ben diğerleri gibi değilim

Şarkıyı mırıldanmaya başladığımı fark ettiğimde değiştirmek için cebimden telefonumu çıkarmaya giden elim durdu ve yürümeye devam ettim.

Don't wanna break your heart

Kalbini kırmak istemiyorum

Wanna give your heart a break

Kalbine bir mola vermek istiyorum

I know you're scared it's wrong

Biliyorum korkuyorsun ama bu yanlış

Like you might make a mistake

Hata yapabilirsin

There's just one night to live

Yaşanacak sadece bir gece var

And there's no time to wait (to wait)

Ve bekleyecek zaman yok

So let me give your heart a break, your heart a break

O halde bırak kalbine bir mola vereyim

Let me give your heart a break, your heart a break

O halde bırak kalbine bir mola vereyim

Yeterince yürüttüğümü düşünerek caddeden bir taksi çevirdim ve binerek okulun adresini verdim.

Yalnızca beş dakika sonra okulun önündeydim, dakikalar sonra ise Damla ile koridorda.

“Editörün haberine tüküreyim.” Damla öfkeyle elimdeki gazeteyi çöp kutusuna teperken koridorda yalnızdık. Herkes dersteydi.

“Çapkın *Solman*’mış. Bu gerçek değil Deniz biliyorsun değil mi? Pelin’le olan olayı zaten biliyorsun, fotoğrafı da kesin o vermiştir ama bir de bunların üzerine dünkü programda onları söylemesi hiç hoş olmadı.”

“Boş ver.”

“Nasıl boş ver ya? Senin buraları dağıtman ve benim olgun davranıp seni durdurmam gerekiyordu... Öyle sakın durma, baygın bakma Deniz!”

Pelin sahilde olanların fotoğraflarını gazeteye vermişti ve dünkü programdan sonra ünü artan Tuna’nın adı gazeteye Çapkın Solman olarak çıkmıştı.

Omuz silktim. Damla kızgınca nefes verdi ve karşıdan gelen Tuna’yı görüp bileğimden tuttu. “Ben sınıfa gidiyorum. Siz de aranızdaki şu soğukluğu halledin, bu böyle olmaz.” dedi. Giderken hâlâ söyleniyordu. “Hayret bir şey ya. Hava-lar bile ısındı, sizin aranız hâlâ kar kış kol geziyor.”

“Neden bu kadar sessizsin?”

“Hayır, ben, sadece-”

“Yani devamlı bir ilişki değil?”

“Aynen öyle. Düzenli ilişkilerin adamı değilim.”

Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Neden bu oluyordu ki şimdi? Hepsi düzmeceydi. Kafama takmamalıydım.

“Sadece ne, Deniz?” Çenemden tutup kafamı kaldırdığında yakınıma gelip gözlerini gözlerime dikti. Boyu benden biraz daha uzundu, bu yüzden kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım.

Herkes dersteydi ve koridor boştu. Sabahtan beri bir şekilde onu başımdan savmıştım ama şimdi iyi yakalamıştı beni.

“Sanırım biraz halsizim, o yüzden. Boğazım ağrıyor ve bırak cümle kurmayı, tek kelime etmek istemiyorum.” Nefes verdim. “Ayrıca sınava çok az kaldı. Şu an Edebiyat hocasının yanında olmalıydım, burada değil. Kadın beni bekliyor, ders çalıştıracak. Gidebilir miyim?”

Gözlerime baktı tekrar. Sonra dudaklarıma kaydı bakışları.

Öp beni.

Öperse senindir, öpmezse birkaç hafta sonrasını hesaba katıyor ve işleri zorlaştırmak istemiyordur.

Öp beni.

Öpmüyor.

“Tamam.” Geri çekildi. “Git bakalım.”

“Peki.”

Elimdeki çantamı omzuma takıp yanından geçip giderken sanki her şey yavaş çekimde gibiydi. Filmin bu kısmında kızın arkasını dönüp bakması gerekiyordu. Kızın dönüp bakması ve erkeği ona bakarken yakalaması... Ama öyle bir şey olmadı, çünkü ne o bakıyordu ne de ben döndüm.

Sabahtan beri karnımı zorlayan ağrıya yüzümü buruşturarak öğretmenler odasına girdim.

Girmemle çantayı kenara fırlatıp dizlerimin üzerinde yere yığılmam bir oldu. Diz kapağım sızlarken elimi karnıma koyup dudaklarımı birbirine bastırdım.

Birkaç saniye öyle durduktan sonra kafamı kaldırıp etrafa baktım. Kimse yoktu.

Edebiyat hocası burada olacağını söylemişti ama değildi. Normalde giremediğimiz ve dolu olan öğretmenler odasına şimdi sessizlik hakimdi ve yalnızdım.

Karnıma saplanan ağrı anlık bir şekilde geri gittiğinde acıdan gözüme dolan yaş silip sandalyeden tutunarak ayağa

kalktım. Çantamı da alıp geri çıkacağım sırada kapıdan gelen kilit sesiyle kaşlarımı çattım. İlerleyerek kapıya atıldığımda kolu çevirip kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Kaşlarım çatılırken nefesimi düzene sokmayı denedim. Bağırısam Tuna duyar mıydı? Çok uzaklaşmış olamazdı...

Bağırmadım.

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Aynı anda yangın alarmı çalıştı.

Karnıma saplanan acıyı hiçe sayarak yumruklarımı kapıya geçirerek bağırımaya başladım. "İmdat! Orada kimse yok mu! Çıkarın beni buradan!"

Kapı altından gelen dumanları görünce daha da endişelenerek sesimin kısılmasını önemsemeden bağırımaya devam ettim.

"Şaka gibi," diye fısıldayarak kolumu karnıma sardığımda giren sancılardan yere düşerek bacaklarımı kendime çekmiştim. Dışarıdan gelen çığlıklar boğuk seslere dönüşürken yerde kıvranıyordum.

Böyle sahneler filmlerde olmaz mıydı? Pek filmlik bir hayatım olmayabilirdi ama bu kadarı da fazlaydı. Öğretmenler odasında kilitli kalmıştım ve o aptal acı dönemlerinden birini yaşıyordum.

Karnımın altına bastırdığım elim koyu bir sıvıyla ıslanırken korkarak elimi kaldırıp parmaklarıma bulaşmış kanı gördüm.

Bugünkü hissizliğime kara bir leke gibi sürülen çığlığım bütün okulda yankılanırken, damarlarım bütün kanım çekilirmişçesine zonkluyordu ve ben, ağır sancılı geçen ay başı dönemlerim boyunca kasıklarına giren böyle bir acı hissetmemiştim.

Beyaz tavan bana gökyüzü gibi gelmişti ve aniden gelen

acı dalgasına karşı öylece kalakalmıştım. Sadece, gözlerimden yaşlar akabilmişti.

İnsanların bazı acı anları vardır. Karşılarında biri olur, en az biri. Kıvranırlar böyle. Çok canları yanar. Oradan oraya atarlar kendilerini. Kriz geçirdiklerinin farkında bile değildirler. Canları öyle yanar ki kıyafetlerini parçalarlar, yerde sürünerek yardım dilenirler.

Karşılarındaki insan da şoka girer o an. Beyni durur. Karşında ruhsal acının çok ötesinde bir acıyı tadan biri kıvrıyor, yardım dileniyordur ama o şok geçirir. Saniyelerin bile önemli olduğu o anlardan biridir bu. İnsanı öyle bir anda yakalar ki, eli kolu bağlı olur.

Bıçaklanmıştı, astımı vardır, nefessiz kalmıştı, göğsünde çıkık kemiği vardır; her nefeste binlerce bıçak saplanıyordur... Benim sancım da böyleydi işte.

Önce keskin bir dalgayla kendini belli ediyordu. Yılanlar *ben buradayım, geliyorum* diye çığlıklar atıyordu. Ve o bu mesajı verirken sen kendini atacak bir yatak, bir koltuk bile bulamadan bütün gücüyle yükleniyordu. Önce damarların zonkluyordu, sonra karnın ve alt bölgen yanıyordu. Binlerce, milyonlarca bıçak aynı anda keskin yaralar açıyordu. Bir süre sonra acıdan alt bölgen uyuşuyordu. Uyuşuyordu ama acı hep kalıyordu. Daha da berbat bir hal alıp nefes almanı engelliyor, göğsüne vuruyordu. Uyuyamıyordun o gece; binlerce kez ölüyordun, yine de sesini duyuramıyordun kimseye. Seni acile kaldırdıklarında bu olay her tekrarlandığında gittiğin doktorun ifadesi aynı oluyordu. O acıma duygusu... Çünkü belki de bu acıyı bilmeden bir tek doktorun anlayabiliyordu seni. Ya da kimse.

Ama bu seferki hepsinden daha da şiddetliydi. Daha d
acı. Çok acı. *Büyük* acı.

Alt bölgemden gelen kan parkelere yayılıyordu. Ellerini

çoktan kan içinde kalmıştı. Üstelik zaten zar zor nefes alabiliyorken, kapı altından sızan duman hiç de yardımcı olmuyordu bana.

Sanki bilerek ağır çekime alıyordu hayat bu sahneyi; sanki bilerek gözüme gözüme sokuyordu acıyı. Tüketiyordu. Öyle ki ayağa kalkmayı bırakın, alabiliyorken tek yapabildiğim zar zor nefes alabilmektir. Elim kan olduktan sonra sırtüstü yere yatmışım ve şimdi bütün vücudum şok geçiriyor gibiydi. Bırakın elimi, parmağımı bile hareket ettiremiyordum. İnsan namına yapabildiğim tek şey nefes almaktır ve öksüre öksüre boğazlarım çoktan yanmaya başlamıştı.

Dışarıya koşan öğrencilerin, dersteki öğretmenlerin ve diğer herkesin çığlıkları koridorlarda yankılanıyordu. Odanın kapısı alev aldığı anda sesimi çıkarmadım. Dudaklarım kurumuştur ve içim yanıyordu. Sızan kan saç uçlarıma kadar bulamıştı ve gözlerim net görmüyordu bile. Zihnime sadece şunu fısıldıyordum: *Nefes al. Hiç doğmayacak çocuğun için nefes al. Tuna için nefes al. Yüksek IQ'lu geri zekâlı erkek kardeşin için nefes al. Annen ve baban için nefes al. Arkadaşların için nefes al. Son sayfasını yazamadığın, en iyi sırdaşın olan günlüğün için nefes al. Seni terk eden biyolojik ailen için nefes al.*

Çünkü nefes aldığın sürece her zaman umut vardır.

Ben de nefes alıyordum ama ölü gibiydim işte. Şu anki durumumu açıklayacak tek cümle buydu. *Nefes alıyor, ama ölü.*

Koridordaki seslerdeki azalma dikkatimi çekerken ateşin hemen çaprazımdaki büyük masayı ele geçirdiğini gördüm. Deli gibi terlemişim, ellerim kandan vıcık vıcık olmuştu, hareket edemiyordum. Şok geçiriyordum, soğuk soğuk terliyordum. Şok geçirdiğimin bilincindeydim ama, sadece düşünebiliyordum. O gecelerce beni uyutmayan yetim şimdi de benimleydi.

Hayatımda ilk defa ölmekten korktuğumu hissettim. Bir ay sonunda artık olmayacak olsa bile o bir ayı dolu dolu Tuna'yla geçirmek istedim. Beraber uyuyalım, beraber sınava çalışalım, beraber yemek yiyelim, hayranlarından gelen mesajlara beraber cevap verelim. Komik Vine'lar çekelim, pes atalım, yemek yapalım...

Allah'ım, diye fısıldadı içimdeki bir ses. Bu bambaşka bir şeydi. Gözümünden istemsizce yaş akıyordu. Bu aşk mıydı?

Allah'ım, şimdi ölmek istemiyorum. Bedenimi toprak altında gü-rürken onunla bir ay daha geçirebilecek olmamın verdiği his yakar beni. Çürütür. Atmayan kalbim çığlık atar.

Yine de bırakmadım nefes almayı. Dışarıdan gelen polis, ambulans ve itfaiye sesleriyle doldu odanın içi. Bir de benim zor nefes alışlarım ve duman yüzünden öksürmemle. Bugün her ne olduysa, bunun için kızmadım kimseye. Geçmişte her ne olduysa kızmadım. Kızamadım. Her yanlış için, her hata için bir sebep buldum. Hepsinin bir sebebi vardı. Pelin Tuna'ya olan aşkından buradaydı. Sadece çoğu platonîğin aksine karşılıksız kalmaya dayanamamıştı ve elinden geldiği kadarıyla bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Derin'e de kızmadım. Şu an her nerdeyse, kızmadım ona. Popüler olmayı sevmek, öyle doğmak onun seçimi değildi. Onun yaptığı tek şey çabalamaktı. Yıllar önce sahilde bize gülen, sakız çiğneyen kızlara da kızmadım, çünkü insan bazen kendini tutamıyordu. En olmadık zamanda gülebiliyordu.

İçimdeki kızgınlığın son damlalarını akıttım bu gece. Ödün vermedim, sadece nefes alıp verdim.

Masanın her parçasını yutan alevlerin bana sıçrayacağından adım gibi emindim. Yanarak ölecektim... Gazete başlıklarında ya da haberlerde nasıl duracağımı hayal edebiliyordum.

'Müthiş Sancısıyla Son Nefesine Kadar Yanan Kızın Trajik Hikâyesi!'

'İstanbul'un En İyi Cerrahlarından Ahmet Bey'in Kızı Yanarak Can Verdi!'

Acıda Son Nokta!'

Birkaç dakika sonra nefes almayı bırakacağımı biliyordum, çünkü odadaki oksijen bitiyordu. Verdiğim her karbondioksit alevlerin lehineyken, nefes almamın saçmalık olduğu zihnime yavaşça sızıyordu. Çaresizlik hissi çok keskindi. Çaresizlik her yerdeydi. Çaresizlik bana bu odada eşlik eden alevler kadar gerçektir.

Ölümü beklemeyi bırakıp gözlerimi araladım. Hâlâ kirlenmemiş beyaz tavana diktim gözlerimi. Küçükken bu tavan tek arkadaşımdaydı benim. Hayallerimi sergiler mutlu olurdum. Resimler çizer babama astırırdım. Bir yaz Bodrum'dayken temiz bir sahile gitmiştik hatta denizin rengi o berraktı ki o maviye boyatmıştım tavanımı. Deniz gibi olmuştu tavanım.

Sonra...

Karanlıkta parlayan yıldızlar astırmıştım. Bütün yıldızlar bir aradayken iki tanesi iki ayrı yana savrulmuştu sanki. Onların ışığı daha parlak gibiydi. Ama diğer yıldızlardan farklılardı. Yalnızlardı. Her gece dikkatimi çekiyorlardı. *Denizin içinde iki ayrı yıldız...*

Aynı gökyüzüne bakan farklı yıldızlar.

Ya gökyüzündeki yıldızlar ya da deniz yıldızları. Fark etmezdi.

Tuna ve ben de böyleydik işte. Aynı gökyüzüne bakan iki farklı yıldız.

Gözümünden düşen yaşların bıraktığı sıcaklığı hissederken yukarıdan nasıl gözüktüğümü hayal ettim. Tıpkı küçüklüğümdeki gibi. Hayal edebiliyormuş gibi. Ama şimdi hayal edebilecek bir geçmişim yoktu. Yalnız başıma burada ya acıdan ya da alevlerden ölecektim.

Tuna'nın da moralini bozmuştum yalnızca yarım saat önce.

“Sadece ne, Deniz?” Çenemden tutup kafamı kaldırdığında yakınıma gelip gözlerini gözlerime dikti. Boyu benden biraz daha uzundu, bu yüzden kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım.

Herkes dersteydi ve koridor boştu. Sabahtan beri bir şekilde onu başımdan savmıştım ama şimdi iyi yakalamıştı beni.

“Sanırım biraz halsizim, o yüzden. Boğazım ağrıyor ve bırak cümle kurmayı, tek kelime etmek istemiyorum.” Nefes verdim. “Ayrıca sınava çok az kaldı. Şu an Edebiyat hocasının yanında olmalıydım, burada değil. Kadın beni bekliyor, ders çalıştıracak. Gidebilir miyim?”

Keşke sarılsaydım.

Öksürürken boğazımdan gelen kanın metalik tadıyla boğazım tıkanı. Ciğerlerimin kanla dolduğunu ve bunun son nefesim olduğunu hissedebiliyordum artık.

O an, altından dumanlar çıkan, kenarlarından alevlerin keskin rengini görebildiğim kapıdan sert yumruk sesleri geldi. Adımı duyabiliyordum.

“Deniz!”

Tekrar öksürdüm. Kan soluk borumu tıkarken acının yoğunluğu karşısında sonunda ölüm olduğu için mutluydum. Öleceğim için sevindiğim an, bittiğim andı.

“Deniz ses ver, orada mısın!”

Bu ses hayali miydi? Zihnim olmayan bir umut için kıyından ayrılmamı mı istiyordu? Son kez kalbimden, en can alıcı noktamdı mı vuracaktın beni hayat?

Yine de son nefesimi içime çekmekten çekinmedim. Gözlerim kaydığı anda, göz kapaklarımı açacak kadar bile gücüm kalmamıştı.

Son nefesimdi bu, hissedebiliyordum.

Son nefes, son hayal ve... Son umut.

*Aşk için ölmeli aşk, o zaman aşk.**

*Duman'ın Her Şeyi Yak şarkısından alıntı.

42. Bölüm

Bir Melek ölürken, öyle sessizleşirmiş ki dünya... Zaman durmuş adeta. Kimse de fark etmezmiş bunu. Geriye bakıldığında ise çok geç kalınmıştır. İyiler erken ölür, derler ya hani... Dünyanın acısını daha fazla çekmeyi hak etmediklerinden, erkenden gidip kurtulurlar. Herkes ona ağlarken, o yıldızlarda gülümsüyordur.

Deniz kıyısında bir balık yakaladığınız ilk anda, onu elinize almak ve hissetmek istersiniz. Dersiniz ki, o artık benim elimde, bırakıp gidemez.

Ama gider. Hem de öyle bir gider ki... Böyle, bir anda kayıp gider avuçlarınızdan. Siz onun güzelliğinin büyümesine kapılmışken, o çırpınır ve onu tutan bütün zincirlerden kurtulur. Fark etmeden onun gitmesine siz izin verirsiniz. Ruhunuz duymaz.

Boşluğa düşersiniz ama sadece birkaç saniye. Ellerinizden nasıl kayıp gittiğini düşünürsünüz, belki görmek umuduyla düştüğü noktadan bakarsınız suya ama o berraklık yine de izin vermez.

Kendimi Nora'sız Patch gibi hissediyordum. Onsuz her saniye daha da yabancılaşıyordum dünyaya. Sanki ondan önce yaşamıyormuşum gibi...

Ne yapardı normal bir insan? Su içer, yemek mi yerd? Kitap okur, film izler miydi? Neydi bir insanın en temel ihtiyaçları?

Nasıl nefes alırdı insan oksijeni olmadan?

“Al, iç biraz.”

Görkem’in sesini duyduğumda oturduğum yerden kafamı kaldırmadım. Ona bir cevap ya da tepki vermediğimi fark ettiğinde kendini yanıma attı ve benim gibi dizlerimi kendine çekip kollarımı diz kapaklarına yasladı, sırtını soğuk duvara verdi.

“Eğer hiçbir şey yiyip içmezsen *The Walking Dead*’deki aylaklardan birine dönüşürsün ve Deniz uyandığında katana sıkıp seni çöpe atar.”

Bir an gülecek gibi oldum. Soma peçti. O olsaydı şu an ortaya atlayıp ‘Poşete yazık!’ diye espri yapardı. Ben de yapardım ama yapamadım. Onsuz gülmek ona ihanet gibiydi.

Kafamı yavaşça Görkem’e çevirip dağılmış saçlarına ve yüzüne baktım. Eğer o bu kadar çöktüyse, kim bili benim halim nasıldı?

Ama kimin umurundaydı ki.

“Ahmet Amca eve gidip uyumanızı söylüyor.” Damla’nın sesi kulağıma geldiğinde tekrar kafamı önüme çevirdim ve düz bir şekilde karşıya bakmaya devam ettim.

“En azından sen git uyu Tuna. Üç gündür uykusuzsun, kendine eziyet etme.”

Uykum yok benim.

Söyleyecek çok şey vardı. Bağırıp çığırarak, ortalığı dağıtacak... Çok şey. Daha ona söyleyemediğim çok şey vardı. Hepsi yarım kaldı. Hepsi okulun küllerı gibi savruldu. Rüzgâr ise bendim. Onları savunan, kendim kitaplara, kelimelere adanmış bu kızın hatlelerini yakan ve tutmaya sürükleyen bendim.

Onu vakan da bendim, k  llerim   savuran da.

‐Nemim Teyze geldi mi?‑

‐Hiç gitmedi ki.‑

G  rkem s  kelenip ayağa kalktığında, Damla kafasını sallayıp telefonunu   ıkardı. İki tane bir Şeyler daha konuşup gittiğinde yanıma bırakılmıŐ, dumanı t  ten kahveye   vrildi bakışlarım. O yokken bir Şey yemek istemiyordum. O yokken bir Şey içmek istemiyordum. O yokken kendi yararına yapacağım her Şey gidip bir yerlerden atlamamı ya da kafama s  kmamı f  sildi yordu sanki.

Kahve bardağını elime aldım.   ok sıca ktı kahve.   ok... Tıpkı t  kl   kaldığı odada ona eşlik eden alevler gibi. Onu nefessiz bırakan dumanın kaynağı gibi, onu boğan o yangın gibi. Sanki o yangın bendim.

İ medim. Karton kahve bardağı elimde b  z  Ő p kaynar su elimi yaktığında g  kımı   ıkarmadım. Canım acımadı. En azından o siktığimin kilitli odasında onu şöyle bulduğumdaki kadar değil.

Peki benim elim biraz kaynar suya kızarıp tepki veriyorken, o nasıl dayanmıŐtı o alevlere? O acısını, o sancıları nasıl da g  mm  Őtı içine? Ne yapmıştı yalnız kaldığında dakikalarca o odada? Nasıl nefes alabilmiŐtı son anına kadar? Nasıl...

‐Tuna!‑

Annemin sesi kulağımı   ınlattığında topuklu ayakkabısının zeminde bıraktığı ses giderek sıklaŐıp hızlandı ve yanımda durarak eğildi. ‐Hemşire! Yardım edin!‑

Elimi avucu arasına alıp hava   flerken, eliyle yelpaze yaparken onu izledim. Annem kurtulmuŐtu. Annem kanseri yenmiŐtı. Annem o illetten kurtulmuŐtu. Annem kurtulduysa, Deniz nasıl yenemesindi bu hastalığı?

Ya Tuana?

O nasıl da can vermişti?

Nasıl da bırakıp gitmişti?

Öyle sessiz, öyle cansız, öyle habersiz

Dakikalar sonra ise müdahale için bir hemşire ve annemle birlikte beyaz bir odaya sürüklendiğim. Tıpkı onun her ay can çekişirken uyandığı oda gibi.

"Yanık için krem sürdüm ve gazlı bezle sardım. Bir süre sargı içinde kalacak ve verdiğim kremlerden kullanacak." Kırklı yaşlarının sonundaki doktor bana döndüğünde tepki vermem için beni izledi ama ona baktığım bu gözlerim içim ne kadar boş olduğunu tahmin edebiliyor olmalıydı.

"Ve bunun sıcak kahveyle başlanan elile bir alakası yok oğlum, ama..." Nefes verdi. "Üç gündür buradasın ve bir şey yiyip içmiyorsun. Bedenin zayıf düşmüş, uykusuzsun. Bir yerlerde yığılıp kalmak istemiyorsan lütfen yem, klaneye in ve bir şeyler ye."

Kendimi annesinin yanında beraber doktora geldikleri beş yaşındaki bir erkek çocuğu olarak gördüğüm dakikaların ardından doktorun odasından çıktığında, asansörü beklemeden hızlı adımlarla tekrar aynı kata çıktım. Yoğun Bakım yazan odanın önüne geldiğimde yavaşlayarak durdum ve diğerlerine bakmadan camın karşısında dikildim.

Üç gün önce, moralinin bozuk olduğunu, huzursuzlaştığını fark etmiştim. Ayrıca sabahıtan beri benden kaçıyor gibiydi. Sonunda onu boş dersimde koridorda yakaladığımda Edebiyat hocasıyla ders çalışacaklarını, öğretmenler odasına gideceğini söylemişti.

Geri dönmedi.

Nefes alarak girdiği o odadan, nefes almıyor olarak çıktı ve gözleri kapalıydı.

O güzel, mavi gözleri kapalıydı.

Yangın alarmı çaldığında lavaboda yüzümü yıkıyordum. Koridora çıkıp dışarı akın eden insan seli arasında dışarı çıktığımda ve diğerlerini bulduğumda, aramızda eksik olan tek kişi oydu.

Fark etmeliydim.

Daha önce gitmeliydim oraya.

Ama ne yaptım? Aptal gibi itfaiye görevlisinin gelip, 'İçeride biri varsa onu kurtaracağız,' demesini dinleyip durdum. Kurtarmadılar. Siktiğimin yangından kurtulmuş memurları dışarıda durup teviz oksijenin keyfini çıkarırken, tam yarım saat boyunca o içeride yaşam mücadelesi vermişti.

Beni şeritlerin dışında daha fazla tutamadıklarında ise yangınların arasına dalmıştım. Damla da peşimden geliyordu ama onu Mert tutmuştu. Aradan on saniye bile geçmeden Mert de benimleydi. Öğretmenler odasında olacağını bildiğimden ilk olarak oraya bakmıştık ve kapı kilitliydi. Kapı kilitliydi ve kapının altından içeri giren dumanların arasından dışarıya kan sızıyordu.

Etraf alev alev yanıyorken adını bağırdım. Defalarca. Boğazım yırtılana kadar.

Kimse cevap vermedi.

Mert'le aynı anda yangın tüpüyle söndürdüğümüz kapıya yüklendiğimizde yanmış kapı daha fazla direnemedi ve içeri girdik.

O...

O kadar kanın içinde, dumandan siyahlar içinde kalmış yüzüyle bile melek gibiydi. O... Oradaydı işte. O ukala, saçmalayan, kendi esprilerine gülen kız kanlar içinde yerde yatıyordu.

Göğsü inip kalkmıyordu.

Nefes almıyordu.

Önce bıçak yarası sandım. Vücudunu taradığımda kanın alt bölgesinden geldiğini fark ettim. Yemin ederim orada saatlerce kafamı sert zemine vurup parçalayabilirdim. Sıcacık evde bile inanılmaz ağrılarına şahit olmuştum, canı çok yanıyordu. Ama şimdi o soğuk zemindeydi, hemen çaprazındaki masa alev almıştı ve dumandan nefes bile alamıyordu.

Ben işin kan tarafına odaklanmış bir şekilde onu kucakladığım gibi kendimi dışarı atarken, Mert de peşimden gelmişti ve onu çıkarmıştık.

Onu benden alıp sedyeye yatırırken ve herkes etrafta koşturup çığlık atarken gidip o her şeyin iyi olacağını saçmalayan görevlinin suratını dağıtmak her ne kadar içimden geçse de vakit yoktu. Burada asıl odaklanmam gereken kişi Deniz'di.

Benim Mavi Göz'üm... Üç gündür yoğun bakımdaydı. Ahmet Amca'nın doktor olarak hiçbir şekilde onun yanına yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Sürekli gidip gelip saçma sapan şeyler söylüyorlardı. Onlar bu oyunculuğu yaptıkça gidip gerçekten değer verdikleri birinin karnını yarıp kanlar içinde yangının ortasına öylece bırakasını geliyordu.

Deniz onu bulduğumuzda nefes almıyordu. Kalbi bir dakikadan kısa süre önce atmayı bırakmıştı ve bu da o süreçte beynine oksijen gitmediğini gösteriyordu. Yani doktorlar öyle diyorlardı, ki acı dönemi gecikmişti. Bunun nedeni ise rahmiyle ilgili o hastalığın ilerlemiş olmasıydı.

O ana kadar işin sadece kan ve dumandan zehirlenme tarafına odaklanmıştım ama bunun bir de üç harften oluşan, ölümün daha tatlı geldiği bir yanı vardı.

Acı.

Ne kadar da soluktu teni. Onu hayata bağlayan makine-lerin arasında bedeni adeta çökmüştü. Zaten çok fazla kilo vermişti istemedi. Çok fazla zarar görmüştü hak etmeden.

Çok fazla acı çekmişti bilmeden.

“Doktor geliyor.”

Yağmur’un sesiyle kızlar burunlarını çekerek ayaklandılar. Babam ve Ahmet Amca da odadan çıkan doktorun kapıyı kapatma sesiyle ayaklanıp diplerinde bittiğinde, ruhsuzca yanlarında yerimi aldım.

Hadi, dökül doktor. Bu sefer hangi yalanlarla umut sızdıracaksın beynime? Son nefesini vermiş biri için umut var mı hâlâ?

Nefes almak için bir neden ver bana.

“İki ameliyat olması lazım. Aile onayladığında ilk olarak hangi ameliyatı olacağına cerrahlar karar verilecek. Biri rahim bölgesi, diğeri de göğüs kafesi için. Duman yüzünden zehirlenmiş ve akciğerlerine kan dolmuş, bu yüzden onu kandan arındırdık ve solunum cihazı taktık. Ancak akciğerleri görevini yerine getiremiyor. Rahim bölgesi hastalığı yüzünden çok zarar görmüş ve çok fazla kan kaybetmiş. Üç ünite kan verdik. Şu an durumu stabil.” Elindeki dosyayı açıp birkaç yere göz attıktan sonra, dosyayı kapatıp gözlerini üzerimizde gezdirdi. Gözleri Ahmet Amca’nın gözlerine sabitlendiğinde, nefes verip kalemını önlüğüne astı. “Ahmet, lütfen benimle odama kadar gelir misin?”

Hadi, uyan Deniz.

Uyan mavi gözlü güzel kız.

Yokluğunda üşüyor kalbim, donuyor.

Çok soğuk sensiz.

43. Bölüm

“Pelin, şu an tam olarak nerdesin?”

“Ne oldu Tuna?”

“Hiç, canım sıkıldı. Nerdesin?”

“Öyle mi? Ama sana demiştim bak... Neyse, şu an evdeyim. Kızlar da benimle ama geleceksen onları postalarım. Eğleniriz.”

“Şu an kapatıyorum beş dakika sonra gelip gelmeyeceğimi söylemek için tekrar ararım.”

Telefonu kapattım.

“Kamera kayıtları yanında mı?” Telefonu cebime atıp Görkem’e döndüğümde kafasını salladı.

“Bu...” Çağatay arkadan kafasını çıkartıp bana döndü. “Biraz fazla değil mi?”

“Hiçbir şey yapmamış bir genç kızı korkunç ağırlar içinde yalnız bir odaya kilitleyip yangın çıkarmak fazla değil mi?”

Sustu. Geri çekilip yavaşça kafasını salladığında dikiz aynasından ona bakmayı kestim. Mert yanında Damla’nın o halini gördükten sonra ses çıkarmıyordu zaten.

“Ameliyat bittiğinde Damla arayacak,” dedi Çağatay, Mert’e bakıp. Mert kafasını sallayıp camdan uzaklara bakma-

ya başladığında, yağın yağmurun tiz sesi bütün arabayı doldurdu.

O da severdi yağmur sesini. Telefonu yağmur sesiyle birlikte değişik piyano sesleriyle doluydu. Bunun onu rahatlatıldığını söylemişti.

Son kez çocuklara göz gezdirdikten sonra kapıyı açıp indim. Tam olarak filmlerdeki psikopat katil çetesi gibi gözüküğümüz doğruydu bu sahnede. Hiçbirimizin yüzünde acıma duygusu yoktu. Son kırıntılar bu sabah hastaneyi çevreleyen gazeteciler tarafından süpürülmüştü. Tabii ki o gazetecilere adresi Pelin vermişti.

Sanki yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de bunu eklemişti.

Bir adamın çıktığı kapıyı tutarak apartmana girdik ve asansöre binerek kaldığı kata çıktık.

Herkesin olduğu boş odaya geldiğimde bütün gözler bana çevrildi. Mert ağlayıp elinden kurtulmaya çalışan Damla'yı sakinleştirmeye çalışıyordu, Görkem ve Çağatay ise Yağmur ve Ece'yi alarak bahçeye çıkmıştı. Annemler vardı sadece.

Bir de tanımadığım iki adam.

"Ne oluyor?" diyerek yanlarına gittim. Gerçekten çökmüştüm. Uyuyamıyordum. Gözlerimi kapatınca gözümün önünde onu bulduğum an belirliyordu ve sanki o nefes alamıyormuş gibi ben de alamıyordum.

Ona ne ara bu kadar değer vermiştim? Fark etmemiştim bile.

"Hayır," dedi Deniz'in annesi burnunu çekerek. Onu Ahmet Amca tutuyordu.

"Tekrar bakılsın kamera kayıtlarına, tekrar inceleyin kapıyı. Kilitli olamaz. Bunu bir insan yapmış olamaz benim koklamaya kıyamadığımı kızına."

Zile basarken tereddüt etmedim.

Kapıyı mini bir etek ve göğüslerini belli eden bir tişörtle

açtığında yüzüne tükürmemek için kendimi tuttum. Beni ya da diğerlerini durduran tek detay onun kız olmasıydı.

“Ah, kızlar! Misafirlerimiz var!”

Dudağımı kemirmeyi bıraktım. Bunca acıyı, bunca üzüntüyü ve suçluluğu içine sığdırmış birinin hastanede şu an ameliyat olduğunu unuttum. Tüm bu yaşananları unuttum.

Onu benden çıkardım. Geriye bir şey kalmadı.

“Hem de ne misafir...” diye mırıldanarak içeri girdiğim an kolunu yakalayıp televizyonun sesinin geldiği yere doğru hızla yürüdüm.

“Ah, Tuna, ne yapıyorsun? Canımı acıyorsun, kolunu bırak lütfen.”

Salona geçtiğimde kolundan tutup onu koltuğa savurdum. Kapının kapanma sesi geldiğinde çocuklar da yanıma geldiler.

Tuğçe ve Cansu oturdukları koltuktan kalkıp, “Ne oluyor be?” dediklerinde Çağatay ve Mert onları yerine oturttu.

“Kesin sesinizi.”

“Sana dört gün önce yaptıklarını anlatman için sadece on saniye veriyorum,” dediğimde gözlerindeki ateşi görmüşçesine geriye çekildi ve koltukta kendini düzelterek oturdu.

“Ben bir şey yapmadım.”

“Hah, bir de eteğini düzeltip namuslu kızı mı oynuyorsun? Senin namusun cetvel getirip o eteğin on santimden kısa olduğunu kanıtladığım an biter.”

“Tuna ne diyorsun-”

“Kes!” Gözlerimi kapatıp ona vurmamak için yumruk yaptığım elimi sıktım. “Bana. Yangında. Yaptığın. Bokları. Teker. Teker. Anlatıyorsun.” Nefes verdim. “Anlıyor musun?”

“A-ama ben anlamıyo-yorum sen n-neyden ba-bahsediyorsun?” Hıçkırıkları arasında zar zor konuştuğunu fark ettiğimde, “Söylemiyor musun?” diye tekrar ettim.

Tepki vermeyip ağlamaya devam ettiğinde Mert'e işaret verdim ve Görkem'den CD'yi alıp oynatıcıya taktı. Başlat düğmesine bastığı an geri çekildi.

"Ah, şuna bak!" Çenesinden tutup televizyona bakmaya zorladım. "Televizyonda da en nefret ettiğim kişinin başrolünü oynadığı film varmış!"

"Adı ne biliyor musun?" Görkem yaklaşıp gözlerine baktığında Pelin gözlerini kaçırarak burnunu çekti ve gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Mert devam edip, "Sürtüğün Sürtüklükleri," dediğinde çenesini bırakıp kafamı ekrana çevirdim.

İlk sahnede Deniz gelip tıpkı bana söylediği gibi öğretmenler odasına giriyordu. İçeride ne olup bittiğini göremiyorduk, çünkü içeride kayıt yapan kamera ve o kameraya giden bütün kablolar yanmıştı.

Daha sonra ise Pelin, Tuğçe ve Cansu belirliyordu. İkiisi etrafa göz gezdirirken Pelin kapıyı kilitliyor ve anahtarı camdan aşağı atıp, kahkaha atarak dışarı çıkıyordu.

Film burada bitiyordu.

"Ah, ne kısa film," diyerek kafamı ona çevirdim.

"Ona zarar verirken gelecekte gördüğün şey neydi, ha?" Ayağa kalkıp CD'yi suratına fırlattım. "Bu haltı yerken neyi ne güvendin sen Pelin!"

"Âşıktım ben." Tekrar burnunu çekti. "Sadece âşıktım. Bizim için yaptım Tuna..."

"Bu aşk değil!" Kollarımı açarak ona bağırdım. "Bu saplantı! Psikopatlık bu!" Saçlarımı çekiştirdim. "Bir insanın canına kıyacak noktaya geliyorsun ve mazeretin bu mu? Âşık mısın?"

"Âşık olan gidip âşık olduğunun en değerlisini yakıp kül etsin o zaman!" Koltuğa tekme attım.

“Ya siz?” Mert kafasıyla diğer ikisini gösterdi. “Sizin çok aşağı kalır bir yanınız mı var sanki?”

“Duyuyor musunuz?” Görkem ayağıyla dürttüklede. “Yapan hatalıdır ama görüp de bir şey yapmayan daha da hatalıdır.”

“Dört gece boyunca, tüm bunlar ortaya çıkana kadar nasıl uyudunuz anlatsanıza biraz.” Çağatay şişmiş göz altlarıyla üçünün üzerinde gözlerini gezdirdi. “Nasıl uyuyabildiniz o orada hiçbir suçu olmadan yatarken? O gün onu oraya kilitlerken ve yangın çıktığında nasıl yüzleştiniz kendinizle? Vicdanınız da mı yok sizin?”

“Bu iş burada bitmedi,” dedim elimi saçlarımdan geçirirken. Pelin’e son kez tiksintiyle bakarak çıkmadan koltuğa bir tekme daha attım. “Allah kahretsin!”

“Polisler geldi.”

Elimdeki krem rengi günlüğün son sayfasını açarak derin bir nefes aldım ve buram buram o kokan yastığına kafamı koyarak okumaya başladım.

Sevgili Günlük,

Neden içimde bir boşluk oluştu yine?

Tuna ve çocuklar ülkenin en önemli ve en ünlü programına çıktılar. İyi haber, program farklı dillere çevrilerek 12 farklı ülkede daha yayınlanıyormuş.

Menajeri canlı yayın başlamadan önce dedi ki, hayatlarında biri olmadıklarını söylemelilermiş. Hayran kitleleri daha da artarmış. Onlar da öyle yaptılar. Görmeliydin. O öyle söylediğinde sunucu ekrana resmimizi verdi ve beni sordu. O da benim önemsiz biri olduğumu, sadece takıldığımızı söyledi.

Aklıma dağ evinde olanlar geldi. Biz deniyorduk sadece... Oluyor muydu? Bilmiyordum ki.

O ekranda öyle inandırıcıydı ki. Önemsiz biri olduğumu söylerken, "Bekârlık sultanlıktır," derken...

Göğüs kafesimin içinde bir ağrı var. O çektiğim ay başı sendromu ağrılarından daha beter hem de. Kanıyor kalbim. Küşümlüyor, küşümlüyor... Yok olacak diye korkuyorum.

Bazen böyle ona takılı kalıyorum. Ne düşünüyor? Ne yapmak istiyor? Aklından ne geçiyor? Üniversitede nereye gidecek? Dün akşam ne yedi? Sınavına çalıştı mı? Üşüyor mu? Neden uykusuz bakıyor?

Sorular beynimi kemiriyor.

Keşke gerçekten benim olabilseydi. Onu sonsuza kadar sevebilirdim.

Günlüğünün kapağını kapatarak masasına bıraktım ve burnumu çekerek odasından çıktım. Burası bana iyi gelmiyordu.

"Gitme." Eldiven geçirdikleri elimle elini tutarken yanında durup uykusuzluktan acıyan gözlerimle önümde yatan Deniz'i izledim. "Biliyorum, çok üzdüm seni. Ama gitme."

Bir saat önce ameliyattan çıkmıştı ve Allah'a şükürler olsun ki ameliyatı iyi geçmişti. Doktor bunun üzerine bir kişinin sadece on beş dakikalığına yanına girmesine izin vermişti.

Annesi girecekti ama o da benim girmemi istemişti.

"Sen Deniz Özer'sin. Hani vazgeçmezdin? Sonuna kadar savaşırdın? Neden uyanmıyorsun ki? Bak, kızgınlıkla baktığım o mavi gözlerini özler oldum şimdi. Ellerin de üşümüş zaten. Ben demedim mi sana kalın giyin diye? Hadi, kalk. Kalk ve 'Erkek adam ağlar mı?' diye dalga geç benimle. Sevmec. Öpme. Uzak dur hatta. Soğu benden. Ama nefes aldığını bileyim. Suçluluk duygusu mu bu omuzlarımdaki? Sen o

minik bedeninde nasıl taşıdın senin olmayan onca yükü, ben bile bu ağırlığın altında eziliyorken?

“Dört gün oldu. Uyanacağını bilsem beklerim, ama uyanmıyorsun be güzelim. Tepki bile vermiyorsun. Neden?”

Doktorun ben buraya girmeden söyledikleri kulağımda çınladı.

“Uyanmaması için hiçbir sebep yok. Bu tamamen psikolojik. Ancak iki gün içinde durumu kritikleşebilir ve bitkisel hayata girebilir. Hiç uyanmayabilir.”

“Sen uyuyan güzel değilsin tamam mı?” Elini sıktım. “Bana en sevdiğim masal Uyuyan Güzel demiştin. Şimdi özentilik yapmayacaksın değil mi? Ya da özentilik yap. Ama ben öptüğümde uyan.” Elini öptükten sonra tebessüm ettim. “Neden emniyet kemerimi bağlamıyorum biliyor musun? Sen uzanıp bağla da kokunu alabileyim diye.”

“Beyefendi.” İçeri giren hemşireye döndüm. “On beş dakikanız doldu.”

“Tamam.” Kafamı salladım. Şimdi çıkmalıyım.

Hâlâ elini tutarken eğilip burnuna bir öpücük kondurdum. *Uyan Deniz. Uyan mavi gözlü güzel kız... Uyan artık.*

Çekeceğim sırada elimi sımsıkı tuttuğunu fark ettim. Ben bıraksam da o bırakmadı.

Sonra makinelerden kulaklarımı uğuldatan o ses yükselmeye başladı ve saniyeler içinde doktorlarına açıklama yapmaya çalıştıkları anların birinde nefesim yettiğince bağırdım.

“Ne demek iç kanama oluştu? Ne demek ameliyat gerekiyor!”

Kollarımdan tutan güvenlik elemanlarını tekrar zorlayıp kollarımı kurtarmaya çalıştığımda bileğimi saran bir soğukluk ve, “Çık!” sesiyle durdum.

“Sakinleşene kadar böyle genç adam. Burası bir hastane, unutma.”

Damla'dan,

"Ama nasıl olur? Hani artık uyanması kendine kalmıştı?" Mert'in getirdiği peçete paketinden bir tane daha alıp gözlerimi sildim ve burnumu çektim. "Tuna'nın elini sıkınış işte, duymuş onu. Uyanmış."

"Rahmini almaları gerekiyormuş." Yağmur karşıma geçip oturduğunda Ece de yanına geçti. Çağatay ve Görkem ayakta dikiliyordu.

"Neyi bekliyorlar o zaman?" dedim hıçkırarak. "O aptal kitle yüzünden çok acı çekti zaten. Neyi bekliyorlar ameliyat için?"

"Ameliyat çok riskliymiş." Görkem aldığı kahveleri masaya bırakırken konuştu. "Annesi ve babasının imzasına bakıyor her şey. Onlar da Tuna'yla konuşmak istiyorlarmış ama Tuna'ya da sakinleştirici verildi. Yanından geldim şimdi, uyuyor."

"Sonunda," dedi Mert. "Kaç gündür gözünü kırpmadı. Hemşire uyumazsa gözünde bir hastalık gelişebileceğini söylemişti."

"Ameliyat olmuyorsa şimdi ne yapıyor Deniz?" dedim. "Her saniye onu ölüme yaklaştırıyor. Koparıyor hayattan. Ameliyat karanlıktan önce son çıkış. Tek yol."

"Hadi ameliyat oldu diyelim, kızın psikolojisi ne olacak?" Çağatay dirseğini Yağmur'un sandalyesine yaslayıp konuştuğunda bir şey içme gereksinimi duyarak kahveyi içtim.

"Ona destek olmamız lazım," dedim.

"Yalnız hissetmemesi gerek," dedi Ece.

"Zaten yalnız değil ki." Mert konuştuğunda arkama yaslandım.

"Ama o öyle hissediyor. Bu tek başına kalmak gibi bir yalnızlık değil ki. Etrafında binlerce kişi olsa bile o düşüncele-

riyle baş başa kalıyor ve kendine zihniyle zarar veriyor. Biz vücudumuza zarar veriyoruz, yemiyoruz ya da fazla yiyoruz ama onun yöntemi hepimizinkinden farklı. O zihniyle zarar veriyor kendine.” Derin bir nefes alıp verdim ve konuşmaya devam ettim. “Uyandığında bambaşka bir Deniz olacak.”

“Tuna da mahvoldu.” Görkem elini saçlarından geçirdi.

“Sınavı da yaklaşıyor.” Çağatay da konuştuktan sonra elindeki suyu kafasına diktğinde nefes verdim.

Deniz, *neredesin?*

44. Bölüm

Hayal mi gerçek mi ayıramadığın anlarda korkarsın en çok. Bir de o anlar değer verdiklerinle ilgiliyse. Ya geçmişinse? İşte o zaman mahvolursun.

Gözlerimi açtığımda İzmir'deki eski evimizdeydim.

Etrafa göz atarak mutfağa geçtiğimde bir kadını fark ettim. Kadını ve yanına sandalyeyi çekip üzerine çıkmış, mor elbiseli küçük kıızı.

"Dedem kekimi beğenir, değil mi anne?" dedi küçük kız elindeki kabartma tozunu kadına uzatırken. Annesiydi sanırım.

"Beğenir tabii, neden beğenmesin?" dedi annesi gülümseyerek. "Hem onun sevdiği gibi üzümünü yapıyoruz, bak."

"Evet," dedi küçük kız gülümseyerek. Ellerini cırttı ve kenardaki meyve suyuna uzandı. Meyve suyu vişneliydi, ben de vişne suyunu çok severdim.

Mutfağa göz attıktan sonra salona geçtim. Tekli koltukta oturan bir adam vardı. Elindeki gazeteyi okuyor ve çayını yudumluyordu. Televizyon kapalıydı. Salon düzgündü. Her şey yerli yerindeydi.

Sonra adamın telefonu çaldı. Gazetesini katlayıp kenara bıraktıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı ve gelen aramayı cevapladı.

"Efendim, buyurun?" dedi karşıdakini tanımadığını belirterek.

"Efendim," diye bir ses duyuldu karşıdan. "Babanız Emin Bey

arabasıyla kaza yaparak kalp krizi geçirdi. Cesedi teşhis etmeniz için Hazar Hastanesi'ne bekleniyorsunuz."

Adamın telefonu kulağından düşerken çıkan ses içeriden birinin dikkatini çekmişti.

Küçük kız elbisesiyle sallanarak geldi ve salonun girişinde durdu. "Baba," dedi tatlı sesiyle. "Dedemler ne zaman gelecek? Ona üzüm-lü kek yaptım. En sevdiğinden. Sence beğenir mi? İstersen ilk sana tattırabilirim ama dedeme söyleme olur mu?"

Annesi elindeki bezle yıkadığı ellerini kurularken arkasında be-lirdi. Kadın kızına bakarken gülümsüyordu. Sonra gülümsemesi soldu. "Ne oldu?" dedi dudakları titrerken.

Adam sustu.

Kadın sustu.

Kız korktu.

"Baba?"

Sonra görüntü değişti. Bodrum'daki yazlıktaydım. Çitli evin tahta bahçe kapısını açarak bahçeye girdim. Hava güncşliydi. Bahçe-deki salıncağa yaklaştığımda bir adamı ve 8-9 yaşlarında bir kız fark ettim. Hava sıcaktı. Adam kot bir kapri ve yeşil bir tişört giymişti. Kızın üzerinde mor bir tişört ve altında da beyaz kısa bir şort vardı. Ayağında ise beyaz sandaletler.

"Baba," dedi kız adama dönerek. "Sence annem iyi midir?"

"İyidir kızım," dedi babası saçlarını okşayarak.

"O zaman neden doktorlara gitti?" dedi kız. "Hem sen de doktor değil misin? Sen neden bakmıyorsun anneme?"

"Annenin gitmesi gereken başka bir doktor vardı," dedi adam te-bessüm ederek. "Hem bu sadece bir kontrol, üzülme."

"Peki," dedi kız nefes vererek. Bakışlarını ellerine çevirdi ve par-maklarıyla oynamaya başladı.

Hemen yanlarında dikiliyordum. Bir ağaca yaslanmış, onlara ba-karken istemeden gülümsediğimi hissedebiliyordum.

Çok geçmeden bahçe kapısı tekrar aralandı. Gülmseyerek yaklaşan bir kadın görüldü. Elindeki çantasını bırakıp ona merakla bakan gözlere döndü.

“Hamileyim!” diye bağırdı sevinçle.

Adam içinde kıpırdanan o duyguyla ayağa fırlayıp kadına sarıldı ve onu döndürmeye başladı.

Yeni bir çocuk mu? diye düşündü küçük kız. Tıpkı babamın yeni bir telefon aldığında eskisini bırakması gibi, çünkü ona artık ihtiyacı yoktu.

Salıncaktan inip eve doğru yürüdü ve dudaklarını büzerek bakışlarını yerde tuttu. Artık bana da ihtiyaçları yok.

Görüntü bulanıklaşıp renkler birbirine karıştığında bu sefer İzmir'deki evimizdeydim yine. Karanlıktı. Perdeler, dolap ve yataktan bir odada olduğumu anlayabiliyordum.

Karanlıktaki bir hıçkırıkla titredim ve bakışlarımı yatağa çevirdim. Ağlama sesi ve hıçkırıklar bir anda bütün odayı kapladığında yatağın içindeki her kimse büyük bir çığlık attı.

Holün ışıkları yandığında kapı ve ışıklar bir anda açıldı.

Bir kadın, bir adam ve en fazla üç yaşında küçük bir erkek çocuğu kapıda belirdiğinde, kadın ve adamın endişeleri yüzlerinden okunuyordu. Küçük çocuk ise hiçbir şey anlamamış bir halde halının ortasına geçip oturdu.

Kız acı dolu bir çığlık daha atıp daha şiddetli ağlamaya başladığında, annesi gelip yorganı kaldırdı. Korkunç manzara az kalsın dilini yutmasına sebep olacaktı.

Yatak kanlar içinde kalmıştı, kızı ise karnını tutarak titriyor, kasılıyor ve sarsılarak ağlıyordu.

O an sesler boğuklaşmaya başladı. Adam kadına arabayı onun kullanması hakkında bir şeyler söylerden yataktaki kızı kucakladı. Kız en fazla 11-12 yaşındaydı.

Kadın yere oturup küçük çocuğu da kucaklayarak adamla beraber odadan çıktıklarında, kanlı yatakla beraber yalnız kaldım odada.

İlk kez üzüldüğümü hissettim.

Görüntü tekrar değişti.

İstanbul'daki okulumdaydım. Koridorlar boştu.

Sonra biri kırmızı diğeri sarı, iki kız gördüm. Yanlarına gittiğinde tartışıyorlardı. Sarı kız sonunda kollarını açarak uzaklaştığında yanına kırmızı bir çocuk geldi.

"Neden bu kadar sessizsin?" dedi çocuk ellerini cebinden çıkararak.

"Hayır, ben, sadece-" Kız konuşurken aklına bir şey gelmişcesine sustuğunda çocuk onu izledi.

Seviyor olmalıydı. Böyle bakmasının başka bir anlamı olamazdı.

Kız gözlerini kırıştıtarak tekrar açtı.

"Sadece ne?" Çocuk kızın çenesinden tutup kafasını kaldırdığında yakınına gelip gözlerini gözlerine dikti.

"Sanırım biraz halsizim, o yüzden. Boğazım ağrıyor ve bırak cümle kurmayı, tek kelime etmek istemiyorum." Nefes verdikten sonra devam etti kız. "Ayrıca sınava çok az kaldı. Şu an Edebiyat hocasının yanında olmalıydım, burada değil. Kadın beni bekliyor, ders çalıştıracak. Gidebilir miyim?"

Gözlerine baktı tekrar çocuk. Sonra dudaklarına kaydı bakışları.

"Tamam." Çocuk geri çekildi. "Git bakalım."

"Peki." Kızın yüzündeki hayal kırıklığı arkasını döndüğü an baş gösterdi.

Sanki arkasına dönüp çocuğa sarılmak ister gibiydi.

Sanki bu bir ayrılıktı.

Öğretmenler odasına girdiğimizde ise kız yere düştü. Ona dokunup yardım etmek istedim ama yanına çok fazla yaklaşamıyordum. Bir güç buna engel oluyordu.

Yere eğilip yüz ifadesine baktım.

Acı çekiyordu.

Kız ayağa kalkmaya çakişırken bir klik sesiyle arkama döndüm ve gidip kapıyı açmaya çalıştım. Kilitliydi.

Kız da zorla kalkıp kapıyı zorladığında açılmadığını fark etti.

Kapının altından dumanlar sızmaya başladığında kız öksürerek yere yığıldı. Yüzündeki ifade gitsin istiyordum. Çok fazla acı vardı yüzünde, çok büyük bir vazgeçiş vardı.

Yangın zili çaldığında yanına gidip kolundan tutarak onu kaldırmak istedim ama kımıldayamadım yerimden. Nefes vererek yanına çöküp dizlerimi kendime çektim ve sırtını masaya dayadım.

Korkuyordum. O acı çekiyordu ve ben bir şey yapamıyordum. Konuşamıyordum bile.

Kız gözlerini açıp bakışlarını tavana dikti.

Bir kan havuzu etrafını sardığında nefes almak her zamankinden daha da zordu.

Yutkunamadım.

Kana takılı kaldı bakışlarım. Bir dejavu mu yaşıyordum? Bu mümkün müydü?

“İşte, gördün,” diye fısıldadı içimden gelen bir ses. “Yaşamaya değer bir şey kalmadı dünyada. Bu kadar acı çok fazla değil mi?”

Kulaklarımı kapatıp kafamı bacaklarımın arasına gömdüm.

“Benimle gel.”

Ağlamaya başladım. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken hıçkırıyordum.

Sonra başka bir ses yankılandı. Tanıdık bir ses.

“Gitme.” Kulak verdim. “Biliyorum, çok üzdüm seni. Ama gitme.”

“Sen Deniz Özer’sin. Hani vazgeçmezdin? Sonuna kadar savaşırdın? Neden uyanmıyorsun ki? Bak, kızgınlıkla baktığım o mavi gözlerini özler oldum şimdi. Ellerin de üşümüş zaten. Ben demedim mi sana kalın giyin diye?”

İçimi bir güven kapladı. Gözyaşlarım durdu. Alamadığım nefes ciğerlerimi rahatlatı.

“Hadi, kalk. Kalk ve ‘Erkek adam ağlar mı?’ diye dalga geç benimle.”

Kafamı kaldırdım ama gözlerim hâlâ kapalıydı.

“Sevme. Öpme. Uzak dur, hatta. Soğu benden. Ama nefes aldığı mı bileyim. Suçluluk duygusu mı bu omuzlarındaki? O minik bedenle nasıl taşıdın senin olmayan onca yükü, ben bile bu ağırlığın altında eziliyorken?”

Elimde birinin elini hissettim.

“Dört gün oldu. Uyanacağını bilsem beklerim ama uyanmıyorsun be güzelim. Tepki vermiyorsun. Neden?”

Tepki mi?

“Sen uyuyan güzel değilsin tamam mı?” Elini sıktım. “Bana en sevdiğim masal Uyuyan Güzel demiştin. Şimdi özentilik yapmayacaksın değil mi?”

Tanıdık sesin görüntüsü zihnimde canlanmaya başladığında tekrar o karanlık sesi duydum. “Dinleme onu.”

Tekrar kulaklarımı kapatıp hıçkırdım. Bu içimden gelen ses canımı acıtırdu.

“Ya da özentilik yap. Ama ben öptüğümde uyan.”

Tekrar durdum. Elimi kavrayan eli hissettim yeniden. Elimi öptü. “Neden emniyet kemerimi bağlamıyorum biliyor musun? Sen uzanıp bağla da kokunu alabileyim diye.”

“Beyefendi,” dedi başka bir ses. “On beş dakikanız doldu.”

‘Hayır,’ demek istedim. ‘Gitme!’

Diyemedim.

“Tamam.”

Gideceğini, nefessiz kalacağımı, o iç sesin tekrar döneceğini hissettiğimde bir şey yapmam gerektiğini biliyordum.

Hayal ettim.

Yanımda olduğunu, elimi sıkıldığını.

Gülümsedim.

Sonra elimi bırakacağını anladım.

“Hayır,” dedim. Elimi tutan elini sıktım.

Aynı anda iç ses de bağırdı.

"Hayır!"

O an aklıma gezindiğim anılar doldu. Annesiyle dedesine üzümlerle kek yapan kız bendim ve aynı anda dedesinin ölüm haberini alan.

Dedem benim için çok değerliydi. İkinci babamdı o benim.

Bodrum'daki yazlıkta yeni bir kardeş haberini alan, hiç avutulmayan, kendini eskimiş hisseden o yalnız kız bendim.

11-12 yaşlarında hayatında ilk kez bu denli büyük bir acıyı tadan, kanlar içinde bir gece yarısı uyanarak bilinci yarı açık şekilde apar topar hastaneye kaldırılan kız bendim.

Okul koridorunda sarışın kızla, yani Damla'yla konuşan; o çocukla, yani Tuna'yla vedalaşan; öğretmenler odasına kilitleyip kanlar içinde müthiş bir acıyla yanan kız bendim.

"İşte böyle," dedi o karanlık ses. "Benimle gel. O acıları bir daha çekmek zorunda değilsin."

Sonra aklıma başka anılar doldu.

Yazlıktaydım. Hamakta sallanırken kucağıma bir basketbol topu düştü.

Yazlıktaydım. Çok fazla yediğime inanmayıp cebimden çıkan çikolata paketi yüzünden beni kovalıyordu.

Yazlıktaydım.

Hamakta uyuya kalmışken telefonumun şarjı bittiğinden çıkan sesle uyandığımda yağmur yağıyordu ve karşı bahçede, Tuna basketbol oynuyordu.

Yazlıkta, Tuna'yla aynı yataktaydım. Onun kokusuyla sarmalanmış bir şekilde uyuyordum.

Etrafı kızlarla çevrili Tuna'yı Ece ve Mert'le o kalabalıktan kurtarıyordum. Endişeli bir biçimde yanıma geliyordu ve onu itip ardından ben de denize atlıyordum.

Denizin içindeydim. Tuna beni öpüyordu.

Dağ evindeydim. Tuna benim karşımdaydı. Beni yakınına çekiyordu.

Okulun bahçesinde beraber kar topu savaşı yapıyorduk. O kadar mutluydum ki üşüdüğümü fark etmiyordum bile.

Tuna'yla alışverişteydik. Etrafı kızlarla sarılıydı. Onu oradan çekip alıyordum ve o da onu kıskandığımla ilgili bir şeyler söyleyip beni sinir ediyordu.

Kızlarla kılık değiştirip imza gününe gidiyorduk. Bana oyun oynamıyordu ve en sonunda onu kovalıyordum.

Uludağ'daydım. Yatakta kahkaha atarak hayatımda hiç tatmadığım duyguları tadıyordum.

Onunlaydım. Beraber pes atıyorduk ve mutluydum.

İçten gülümsüyordum.

Son kez, "Hayır!" diye haykırdı iç ses. Tam varlığımı yitirirken sinsi gülümsemesini gördüm.

Sonra bambaşka bir anı doldu aklıma.

"Denesek, olmaz mı?" diyordum gözlerim gözlerindeyken. Dağ başında, bir uçurumun dibindeydik. Sonra gülümsemeye başladı. Kendi görüntümle beraber gerçekten gülümsediğimi hissettim.

Çağatay'dan,

"Son sınıf olduğumuz için okul değiştirmemize gerek yokmuş. Müdür iki saat bir şeyler zirvaladı, ben de daha fazla dinlemeden çıktım. Adam zamanımı yemekten ve boz yere çenesini yormaktan başka bir şey yapmıyor."

Yağmur nefes vererek kapıyı kapattığında arabayı çalıştırdım ve hastaneye sürmeye başladım. "Deniz'den bir haber var mı?"

"Henüz yok. Tuna yeni uyanmış. 36 saattir uyuyordu. Ahmet Amca ve Mercan Teyze 'Tuna'yla konuştuktan sonra ameliyat başlayacakmış," derken kemerini bağlamasını işaret ettim. Beni dinleyip kemerini bağladığında çantasından suyunu çıkarıp içti.

“Ameliyat çok riskli ama girmezse de bu düpedüz intihar olur. Buna karar verecek kişinin anne ve babası olması da çok acı.”

“Mercan Teyze’ye çok üzülüyorum,” dedi şişenin kapağını kapatıp çantasına atarken. Kırmızı ışık yandığında durduk.

“Kadın mahvoldu. Nermin Teyze de Tuna için çok endişeleniyor. Tuna’nın babası desen adam Amerika’dan hastaneye yabancı doktor getirdi.” Seslice nefes verip gözlerini kapattı ve arkasına yaslandı.

“Kapının önündeki gazeteciler ve hayranları ne yaptılar?” dedim sabah boş olan hastane girişini hatırlarken.

“Onlara durumun hayati olduğunu, gitmeleri ve evden dua etmeleri gerektiğini söylediler. Ah, bir de, fotoğrafı gördün mü?” Çantasından telefonunu çıkarıp bir şeylere tıklarak telefonunu uzattı.

Dörtlü bir fotoğraftı bu. İlk karede Tuna gözlerini ovuşturup koridorda geziyordu. İkincisinde elini saçlarından geçiriyordu. Üçüncüsünde duvara yaslanıyordu ve son karede ise yere oturmuştu.

Yüzündeki acı, çaresizlik ve yıkılmışlık öyle gerçek, öyle barizdi ki birkaç günde zombilerden bir farkı kalmamıştı resmen.

“Hayranlarınızdan biri gizlice hastaneye girip çekmiş bu fotoğrafları. Sosyal medya çalkalanıyor. Twitter’da hashtag başlattılar hatta.”

“Ne hashtag’i?” diyerek sorduğumda, gözlerini üzerimde gezdirip dudaklarını yaladı.

“Uyan Tuna’nın Mavi Gözlüsü.”

Kaşlarımı çattım, sonra kasılan ve direksiyonu sertçe tutan ellerim gevşedi.

Arkadan gelen korna sesiyle yeşil ışığın yandığını fark ederek gaza bastım ve hastaneye sürdüm.

“Güzel tercih.”

“Çağatay...” İsmimi söylediğinde ona döndüm ama susmuştu. Gözlerini bana çevirdiğinde, “Ne oldu?” diyerek ona döndüm ve birkaç saniye bakakaldım gözlerine.

“Ya Deniz uyanmazsa?”

“Öyle söyleme,” dedim. “Onu çok tanımasam da çok güçlü olduğunu biliyorum.”

“Onunla ilk karşılaştığımız günü hatırlıyor musun?” dediğinde tebessüm ederek, “Evet,” dedim. “Ece onları çağırdığında Tuna’yla denizde şakalaşıyorlardı.”

“Onun şu geçici kızlardan olduğunu düşünmüştüm,” dediğinde bir an ona dönüp tekrar yola odaklandım.

“Sarışın olmamasından anlamalıydın,” dedim gülerken.

“Evet, biliyorum. Tuna ve şu *sarışın sevdası*.” Gülüp kafasını eğdiğinde gamzeleri ortaya çıktı. Hızlıca yanağından öptüğümde gülüp, “Yola baksana geri zekâlı,” dedi kahkahalarının arasından.

Sonra yüzü soldu.

“Ne oldu?” dedim.

“Deniz...” dedi. “O orada yaşam savaşı veriyor ve biz burada gülebiliyoruz.”

“Hayat bu,” dedim. “Olduğu gibi. Olması gerektiği gibi değil.”

“Zaten hayat adil olsaydı Deniz şu an hastanede olmazdı. Yanımızda olurdu. Beraber pizza yiyip şu aptal sınava çalışırdık.”

“Çalışırdık?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Pekâlâ, tamam ama en azından çalışır gibi yapardık.”

Yazar’dan,

Sessiz hastane odasının kapısı açıldığında, Tuna dakikalar

önce uyanıp bakakaldığı tavandan gözlerini ayırdı ve kapıya çevirdi.

Deniz'in anne ve babasını gördüğünde toparlanıp yatakta oturur pozisyona geçti ve bakışlarıyla gelmelerini onaylayarak onlara baktı.

"Seninle bir şey konuşmak istiyoruz," dedi Mercan Hanım, Ahmet Bey'in hemen yanına oturarak.

"Öncelikle," dedi Tuna boğazını temizleyerek. "Kaç saatir uyuyorum?" Telefonunun şarjı bitmişti ve hastaneden ayrılmak istemiyordu. Sanki o hastaneden ayrılrsa Deniz'e bir şey olacakmış gibi geliyordu.

"36 saati biraz geçti," dedi Ahmet Bey saatine bakarak.

Bunun üzerine çok şey söylemek istedi Tuna. Bağırıp çağırmak, '*Neden o kadar uyumama izin verdiniz? Neden uyandırmadınız? Ya ben uyurken ona bir şey olsaydı?*' diye hesap sormak istedi.

Ama sustu.

"Deniz'de iç kanama oldu. Rahmindeki hastalık ilerlemiş ve doktor bize şimdi ölüm riski olan bir ameliyata girmesi gerektiğini söylüyor." Ahmet Bey bu zor konuşmayı eşine bırakmadığından Mercan Hanım ona destek olmak istercesine elini koluna koydu ve sıktı.

Tuna bunu birkaç dakika hazmetti. Sonra beyinde kırmızı ışıklar alarm verdi. *Ölüm riski?*

"Ameliyatı olmazsa ne olacak?" dedi yutkunarak.

Annesi kafasını kaldırıp Tuna'nın gözlerine baktı. Daha fazla konuşmak istemedi. Sustu.

Gözleri konuştu acılı annenin. Yavrusunu 18'inde, günlerdir rengi solmuş bir şekilde hastanenin yoğun bakımında görmek, tüm bunları her gün 'gerçek mi?' diye sorgulamak, geçeceğini ummak ve gerçek olduğunu hazmetmek hiç kolay değildi.

Tuna o bakışlardan anladı. *Ölecek*, diye bağıırıyordu o bakışlar. *Ameliyat olmazsa ölecek*.

“Neyi bekliyorsunuz?” dedi Tuna, Ahmet Bey ve eşinin yüzünde gözlerini gezdirerek.

“Uyanmanı bekliyorduk,” dedi Mercan Hanım. “Sana da sormak istedik. Biliyorsun...”

Biliyorsun oğlum, onun için çok değerlisin.

“Uyandım,” dedi Tuna yutkunarak.

Mercan Hanım eşine döndü. Ahmet Bey kafasını salladı ve ayağa kalkarak odadan çıktılar.

Evrenin bir mesajıydı bu.

Bu hayatta ölüm de vardı. Ve ölüm nefes alıyordu. Kimse görmüyordu onu. Sinsice, hiç beklemediğin bir anda, en can alıcı noktandan vuruyordu seni.

Ve sen farkına bile varmıyordun.

Tuna’dan

Odadan dışarıya adımımı ilk kez attığımda etraf sessizdi. Koridor boştu.

Elimi saçlarımdan geçirerek derin bir nefes aldım ve asansöre yönelerek terasa çıktım.

Asansördeki hemşireler garip bir bakış yolladıklarında onları umursamadım. Biri diğerinin kulağına eğilerek bir şeyler fısıldamaya başladığında sıkıntıyla nefes verdim. Hepsi yukarı çıkana kadar indiklerinde asansörde yalnız kalmıştım.

Terasa çıkarak temiz havayı içime çektim. Bugün bulutlar kaplamıştı gökyüzünü. Kafeterya bölümündeki sandalyelerden birini alarak en uca gidip oturdum.

Ameliyat başlamış olmalıydı.

Kollarımı göğsümde bağdaştırıp arkama yaslandığımda, yanıma çekilen sandalyenin sesini işittim. Efe, boyu kadar

olan sandalyeyi zorla yanıma çektikten sonra zıplayıp oturdu ve aynı benim gibi kollarını göğsünde birleştirerek arkasına yaslandı.

“Senin evde olman gerekmiyor muydu?” dedim kafamı ona çevirerek. Bana dönmeden, “Hayır,” dediğinde önüme döndüm.

“Tuna Abi?”

“Efendim?”

“Sence ablam yaşayacak mı?”

Kaşlarımı çatıp ona döndüm. “Yaşayacak tabii, o güçlü bir kız. Unuttun mu?”

“Hayır, onu demiyorum...” diyerek seslice nefes verdi. “Bazı insanlar nefes alır ama ölüdürler. Ruhsuz, hissiz, duygusuzdurlar. Mutlu olamazlar, gülemezler, kahkaha atamazlar. Hep siyah giyinirler, depresyondadırlar ve çok konuşmazlar.”

“Deniz’in de öyle olup olmayacağını mı soruyorsun?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Kafasını aşağı yukarı salladığında tebessüm ettim. Belki de bu, tüm bu olaylar yaşandıktan sonra gülmek namına atabildiğim ilk adımdı.

“Ölümden dönmek, günlerce yoğun bakımda kalmak ve uyumak insandan bir şeyler götürür,” dedim aklıma gelen doğruları saptırmadan cümlelere dökerek. “Ve bunu kolay atlatamazsın. İşte burada biz devreye giriyoruz.”

“Ona kek yapayım mı?” dedi ellerini çırparak. “Keki çok sever, mutlu olur.”

“Bu harika bir fikir,” dedim. “Annen ve baban seni eve götüremez ama eğer dadın geldiyse o götürebilir.”

“Dadım burada, alt katta kantinde. Beni oraya götürür müsün?”

“Tabii.” Saçlarını karıştırdıktan sonra elini tutarak ayağa kalktım. Asansöre yöneldiğimiz anda çok şiddetli bir gürültü koptu.

Aniden çakan şimşekle gök bir anda yarıldığında dolu olarak yeryüzüne inen su damlaları ayağımın dibine düştü. “Hadi,” dedi Efe. “İslanacağız.”

“Tamam.”

Asansöre binerken içimi bir korku kapladı. Ama sonra hastanedeki ameliyathanelerde ses yalıtımı olduğunu düşünerek kendimi rahatlattım. Her ne kadar böyle havaları çok sevse de Deniz şimşekten ve gök gürültüsünden korkardı...

Kantin katına indiğimizde, Efe’nin dadısı bizim çocuklarla oturmuş çay içiyordu. Efe elimi bırakıp yanına koştu ve onun kolundan çekiştirmeye başladı. Dadısı çayını bırakıp, “Dur oğlum, nereye?” dediğinde Efe, “Kek,” dedi. “Kek yapmamız lazım.”

Dadısı onun önünde eğilip, “Eve mi gitmek istiyorsun?” dediğinde Efe hızlıca başını aşağı yukarı salladı.

“Tamam,” dedi dadı, gülümseyerek elinden tutup ayağa kalktı. “Gel seninle şöyle güzel bir üzümlü kek yapalım.”

“Hayır.” Efe elini bırakıp kaşlarını çattı. “Ablam üzümlü kekten nefret eder.”

Bizimkilerin ve benim bakışlarım dadının üzerindeyken dadısı bozulan gülümsemesini düzeltti ve, “Tamam o zaman biz de çikolatalı yaparız,” dedi.

Efe kafasını sallayıp elini tuttuğunda beraber çıkışa yürüdüler. Tam çıkarlarken Efe dönüp el salladığında hepimiz el salladık.

Kafeteryadan çıktıklarında, “İçimde kötü bir his var,” dedim yanlarına oturarak.

“Neden?”

Ece sorduğunda tam cevaplayacakken Damla bana dönüp, “Çünkü sağanak başladı ve Deniz gök gürültüsünden, şimşekten korkar, değil mi?”

Nefes vererek kafamı salladım. “Eğer bu ses ameliyathaneyle ulaşırsa...”

“Onu uyutuyorlar,” dedi Görkem. “Duyması imkânsız.”

“Hem hastanede ses yalıtımı var.” Çağatay eklediğinde Mert de bana dönerek sordu: “Aç mısınız?”

Tam konuşacakken Yağmur beni susturdu. “Mert sen çorba falan bir şeyler al gel, sen de sus yakında masayı kafana geçireceğim ha. Açsın işte, gurur yapma.”

“Tamam, o zaman ben alıp geleyim.”

Mert masadan kalktığı anda alnımı ovuşturarak burnumu çektim.

“Hava da ısınıyordu, son birkaç gündür bozdu.”

Hepimiz kıyamet alameti gibi konuşan Ece’ye döndüğümüzde, ağzında sanki fermuar varmış gibi eliyle kapatma işareti yapıp arkasına yaslandı.

“Ameliyat ne zaman biter?” dedim nefes vererek.

“Daha yeni başladı oğlum, bir dur hele.” Görkem nefes vererek cevapladığında kafamı sallayıp cebimde duran telefonumu çıkardım. “Şarj aleti olan?”

“Bende var.” Yağmur çantasından şarj aletini uzattığında alıp yanımdaki prize taktım.

Yaklaşık yirmi-yirmi beş dakika sonra Mert elinde poşetlerle geldiğinde, “O kadar gittim, bu yemekleri bitirmezseniz hepsini bir tarafınıza sokarım haberiniz olsun,” dedi. Poşetleri çıkarıp eline bir kaşık aldıktan sonra kaşığı bana doğrulttu. “Özellikle de sen Tuna.”

“Tamam, tamam,” diyerek kafamı salladım.

3 Saat Sonra

“Neden hâlâ çıkmadılar?”

“Bir sakın ol ya, çıkarlar birazdan.” Mert kolumu tutup koridorda bir ileri bir geri yürümemi bozduğunda ona ters bir bakış atıp kolumu çektim.

“Bak ben bu doktorun anasını avradını, ebesini babasını, ona vitamin veren portakal ağacını-”

“Şşş!” Yanımdan geçen hemşire işaret parmağını dudığına götürüp susmamı işaret ettiğinde, kafasına geçireceğim yumruğu kız olduğunu fark ederek yarı yolda durdurdum ve seslice nefes verdim.

“Niye bitmiyor bu ameliyat?”

“Kolay iş değil ki oğlum, bir dur yerinde.” Görkem eliyle yanındaki boş hastane koltuğuma düşmemi sağladığında Çağatay, “İstersen sana uyku ilacı verip uyutalım, ameliyat bitince uyandırırız, ha?” dedi ve tek kaşını kaldırdı.

“Seni çöpe atarım Çağatay.”

“Al işte.” Damla beni işaret edip az önce söylediğim cümleyi kast ederek, “Bu giderek Deniz’e benziyor,” dedi.

“Deniz gibi,” dedi Ece kafasında tartıp biçerek.

“Deniz gibi...” diye tekrar eden Yağmur kafasını kaldırıp devam etti. “Daha çok *Denizimsi*.”

“Ne?”

“Tam Deniz değil ama onun gibi, yani *Denizimsi*.”

Ben kaşlarımı çatıp arkama yaslanarak anlamaya çalışırken ileriye doğru baktım.

Annemler, Ahmet Amca ve Mercan Teyze orada, hemen ameliyathanenin önündeydiler. Bir şeyler konuşuyor, arada sessizleşiyorlardı.

Sonra bir şey oldu.

Ameliyathanenin kapısı açıldı. Elindeki eldivenleri çıkarıp, başına kadar çektiği maskeyi çözen doktor göründü.

Her şey yavaş çekimde gibiydi.

Yağmur'ların ayağa kalkması, Mercan 'leyze'nin yüzünün ifadesizleşip doktora dönmesi, doktorun Ahmet Anca'nın yanında durarak derin bir nefes alması...

Sonra o yavaş çekim sahneye ben atladım. Her şey tekrar hızlandı.

Kolundan geçtiğim gibi doktoru kendime döndürdüm. Mert'ler hemen arkamdaydı ve doktor her ağzını açtığında biri atladı ortaya.

En son, "Susun!" diye bağırdığımda kendimi köy ağası gibi hissettim.

Sonra doktor konuştu.

KAKTİUS TEAM

45. Bölüm

Eğer güneşin battığına üzülürseniz, yıldızların parlaklığını göremezsiniz.

48 Saat Sonra

Tuna'dan,

Elimde oynadığım boş kahve bardağını sonunda ezip çöp kovasına fırlattığımda, Yağmur kafasını masaya gömdü.

“Uyanmasını beklemek tam bir işkence.”

“Hayır,” dedim. “Asıl işkence onu normal odaya alacaklarını söylemeleri ve bizi buraya göndermeleri ama almamaları.”

“Mercan Teyze eve gitti mi?” dedi Mert kısık sesle göğsünde gözleri kapalı yatan Damla'yı uyandırmamaya çalışarak.

“Annemler onu eve götürdü, kıyafet alacaklarmış,” dedim omuz silkerek.

Yanımda oturan Efe sırt çantasını çıkarıp fermuarını açtı. Damla fermuar sesine uyanırken gözlerini ovuşturuyordu. “Madem ablam yorgun ve bugün uyuması gerekiyor,” dedi kek kabını çıkarıp masaya koyarak. “O zaman siz yiyin.”

“Bunu Deniz’e yapmamış mıydın?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Evet ama annem dedi ki, bugün uyansa bile bir süre sıvı şeylerle beslenmesi gerekirmiş. Ben yine yaparım ona.”

Kapağı açtığında taze kek kokusu etrafı sardı ve Mert gözlerini açarak, “Aş değilseniz sizin hakkınızı da yiyebilirim,” diyerek kabı önüne çekti. Damla eline vurarak, “Saçmalama,” dediğinde ise Mert somurttu.

Gülerek dilimlerden birini alıp tadına baktım. “Güzel olmuş.” Gerçekten güzeldi. “Ellerine sağlık.”

Saçlarını karıştırdığımda, “Yavaş ol kovboy,” dedi Efe elimi üzerinden çekerek. “O el keke dokundu ve ben yeni bıcı bıcı yaptım.”

Görkem, “Efe’nin karizma gitti,” diyerek gülmeye başladığında hepimiz güldük ve Efe bize kötü bakışlarını yolladı.

Burada her şey tamam, sıra senin uyanmanda Deniz.

Damla’dan,

“Deniz...” Elimi cama yapıştırdım. İçeri girmemize izin vermiyorlardı ve o hâlâ uyanmamıştı.

“Ağustos ayında 5 Seconds Of Summer geliyor,” dedim tebessüm ederek. “En sevdiğimiz grup, gider miyiz?”

Kendimi cevaplayarak, “Gideriz tabii,” dedim. “Hem daha üniversiteli olacağız.”

Dudağımı ısırarak, “Sana bunu yapanlar şu an rehabilitasyona gidiyorlar,” dedim. “Yerleri hapishane biliyorum ama mahkeme böyle karar verdi, onlarda psikolojik sorunlar olduğunu düşünüyorlar.”

Burnumu çekip gözyaşlarımı silerek, “Yine saçlarımızı renkli boyatalım mı?” dedim. Acı acı gülümsedim. “Hadi kalk da paten kayalım Deniz. Bak yaz geliyor, yine gidelim Antalya’ya, yine başlayalım her şeye yeniden.

“İstersen şu rehabilitasyon merkezine gidip o salakları de-
lirtebiliriz.” Elimi cebime atıp az önce kafeteryadan aldığım
selpak paketinin içinden bir mendil çıkarıp yüzümü ve bur-
numu sildim. “Hadi kalk da dalga geç sümüklü diye.

“Hastane bomboş biliyor musun? Kafeterya bile boş. Biz
varız sadece orada.” Burnumu çektim. “Anneler de sana kı-
yafet ve birkaç parça eşya almaya gitti, gelirler birazdan.”

Nefes verdim. Kafamı tekrar kaldırdığımda parmağımın
hareket ettiğini görür gibi oldum. Kesinlikle saçmalıyordum
ya da yorgunluk başıma vurmuştu.

Yine de cama yaklaşıp gözlerimi kıstım.

“Doktor!” Camdan ayrılıp danışmaya koştum. “Doktor!
Doktor yok mu? Biri buraya baksın! Eli kıpırdadı! Gördüm!
Hey!” Avazım çıktığı kadar bağırırken birkaç hemşire ve
doktor hızla yanıma geldiler.

Ben sevinç gözyaşlarımı içimde tutamazken, içeri girme-
yen hemşirelerden biri sürekli sakın olmamı söylüyordu.

“Ne demek bilinci yavaş yavaş açıldığı için elini oynattı
ama hâlâ uyanmadı?”

“Bu gibi durumlarda sıkça karşılaştığımız bir şey hanıme-
fendi...”

Doktor anlatmaya devam ederken nefes verip, “Tamam,
tamam,” diyerek geçiştirdim.

Yorgun bakışlarım ve ayaklarım asansöre yönelip kafeter-
ya katına inerken doktoru boğazlamak istiyordum.

Yarım saat içinde onu normal odaya alacaklarını ve ameli-
yat yerinin iyileşmeye başladığını söyleyip, resmen bana tek-
meyi basmışlardı.

Kafeteryaya indiğimde dudak büzerek bizimkilerin yanı-
na gittim. “Yarım saat içinde normal odaya alacaklarmış.”

“Sonunda!” dedi Tuna kafasını masadan kaldırarak.

“Sen de bitleneceksin, git bir banyo yap,” dedim gülerek.

“Ya ben gittiğimde uyanırsa?”

“Ben ıslak odun getiriyorum, kim kovalıyor?” dedim Tuna’ya baygın bakışlarımı atarak. Görkem gülerek, “Memnuniyetle,” dediğinde Tuna ona dil çıkardı.

“Mercan Teyzeler de geldi.”

Tuna arkama dönerek konuştuğunda ben de döndüm. Nermin Teyze, Mercan Teyze ve Ahmet Amca gelmişlerdi.

Tuna ve Çağatay kalkıp ellerindeki poşetleri aldılar ve masaya yerleştirdiler. “Babam nerde?” dedi Tuna.

“Arabayı park ediyor.” Nermin Teyze nefes verdikten sonra tekrar konuştu. “Deniz nasıl?”

“Birazdan normal odaya alacaklarıymış.”

Sonsöz

...tam hayattan vazgeçerken, beni aşka inandır.

Öldüğünüzde ölürdünüz. Bunun başka bir açıklaması olmazdı. Tıp bunu bilime, din ise ruha yorardı ama asıl cevap koca bir hiçlikti.

Çünkü daha önce ölmemiş olurdunuz, yaşamamış olurdunuz. Sadece tahmin edebilirdiniz. *Bilemezsiniz.*

Tuna, Deniz'in durumunu Uyuyan Güzel masalına benzetiyordu. Ona göre sadece prensin öpücüğü yeterli değildi. Buradaki kilit nokta *zamandı*. Zaman gerckiyordu. Ama zaman her şeyin ilacı mıydı? Bazı şeyler zamana bırakıldığında düzelebilirdi ama her şey değil.

Ölüme yaklaşp hayata geri dönmek, işin bambaşka bir boyutuydu. Psikolojik olarak yıkılmış bir bina enkazından farksız olurdunuz ve o enkazı yeniden inşaat etmek zaman alırdı. Paramparça olmuş tuğlaları kullanamazdınız, yenilerini almak zorunda kalırdınız ve eski yerlerinde hissedilen o boşluk, o uyuşmazlık insanı öldürebilirdi.

Deniz'in zihni, aslında uyuduğu 5 gün boyunca, o saatlerin her dakikasında açıktı. Tuna onunla konuştuğunda, üç ameliyata girdiğinde... Hiçbiri zihniyle kendine verdiği o ya-

raların tattırdığı acıyı vermiyordu ama dünyanın en katı adamının canını fiziksel olarak yaksan onun da gözünden en az bir damla yaş düşerdi. Canı yanardı.

Şimdi ise herkes o hayat dolu kızın mavi gözleri parlayarak uyanmasını ve iğrenç espriler yapmasını istiyordu.

Perşembe günü öğleden sonra parlayan mavi gözler karanlığın içinde açıldı. Solmuş değildi, hatta eskisinden daha çok parlıyordu. Hâlâ hayat dolulardı, ruhsal olarak çökmüş olsa bile. Çünkü mavi, sonsuzluk demekti. Mavi hayattı, mavi aşktı, mavi her şeydi. Deniz'in gözleri, bütün dünyayı taşıyordu aslında.

Yataktan kalktı. Kolundaki serumu çıkardı. Karnının altı acıyordu ama uyuşmuştu bir kere; hissetmiyordu ki. Hem o kadar acıdan sonra hâlâ nefes alabilen bir kızın canını ufak bir iğne mi acıtacaktı? Olur şey değildi.

Çıplak ayakları yere değdiğinde soğuk içine işledi. Soğuğu seviyordu. Yaşadığını hissediyordu. Kalbinin attığını, insan olduğunu, nefes aldığını...

Ayağa kalkıp iki adım attığında sendelese de vazgeçmedi. Kapağa tutunarak küçücük adımlarla yürüdü. Karnı acıyordu. Belinden aşağısını hissedebildiği pek söylenemezdi ama ayakta durabilecek kadar iyiydi. Bu yüzden o acıyı ve hissettiği sargıyı yok saydı.

Etrafta kimse yoktu. Hastane çok sessizdi.

Aklına onu o yapan bütün anılar yavaş yavaş nüfuz ettiğinde isimler de birlikte geldi. Anılar bilgisayar kodları gibi aklına dolarken başı döndü. Midesi bulandı, kusacakmış gibi hissettiyse de yutkundu ve kendini tuttu. Ölmek için çok şey yaşamıştı, şimdi vazgeçemezdi.

Sendeleyerek asansöre bindi. Çok susamıştı, nereye gidebilirdi? *Kafeterya* diye fısıldadı zihninde bir ses. Zemin katta ve terasta kafeteryalar vardı.

Sık geldiği ve babası burada çalıştığı için neredeyse her yerini bildiği büyük hastanenin asansöründe zemin kata bastı. Yan yana dizilmiş dört asansörden boş olanını tercih etmişti. Gerçi diğerlerinden de pek kişi yoktu. Beyaz ve pembe önlüklü insanlar ona sürekli acıyı hatırlatıyordu. Aslında her şey, ona acıyı hatırlatıyordu. Yanındayken bunu hissetmediği, düşünmediği tek bir kişi vardı. Onu bulmalıydı.

Kafeteryanın önüne geldiğinde içerideki tanıdık simaları seçebiliyordu artık.

Doğal sarışın, biricik arkadaşı Damla'yı seçti önce gözleri. Saçlarını nadiren yaptığı gibi topuz yapmıştı ve ellerini şakaklarına dayamış bir şekilde aşağı eğilmişti.

Annesi, babası, kardeşi, kardeşinin dadısı, Mert, Yağmur, Çağatay, Ece, Görkem... Hepsi buradaydı işte. Kimileri ayakta, kimileri masada oturuyordu. Herkes buradaydı.

Sonra gözleri biriciğini seçti. Üzerinde siyah, V yaka bir kısa kollu vardı. Altında da siyah bir pantolon. Diğer renkler gibi siyah da çok yakışmıştı ona... Nasıl da güzel duruyordu orada, sandalyede geriye kaymış ve bacaklarını açmış bir şekilde kafasını geriye atmış, tavanı izlerken. Düşünceli gibiydi.

Yavaş adımlarla kapının önüne geldi. Diğer eliyle karnını tuttu. Artık sargıları hissedebiliyordu.

Bakakaldığı annesinin gözleri önce karşısında çay içen kadından bir anlığına ona dönüp tekrar kadına gitti ve annesi inanamayarak yeniden kızına döndü. Ne söyleyeceğini umuttu. Sustu. İnanamadı.

Sandalyesini geri çekerek ayağa kalktığı anda karşısındaki kadın, Nermin Hanım da bakışlarını kapıya çevirdi. Ahmet Bey ise hayal gördüğünü düşünerek gözünün camı uşörtüne sıldı.

Bu inanılmazdı.

Ece ve Yağmur ellerini ağızlarına kapadıklarında Damla'nın gözleri doldu, ağlamaya başladı. Çağatay, Görkem ve Mert hızla ayağa kalktıklarında, Tuna, "Ne oluyor ya?" diyerek kafasını az önce gömdüğü masadan kaldırdı.

Herkesin baktığı yöne döndüğünde o da inanamadı. Sandalyesini itip ayağa kalktı.

Mavi gözlüsü oradaydı işte. Değerlisi oradaydı. Hiç söyleyemediklerini içine zehir gibi akıttığı kız oradaydı. Uyanan Güzel oradaydı. Ona verdiği değeri kendine bile tam anlamıyla itiraf edemediği kız oradaydı. Hastane kıyafetinin içinde bile melek gibiydi. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Göz altları koyulaşmıştı ama o mavilikleri solsa da ilk günkü gibi canlıydılar. Ayakları çıplaktı, üşümüyor muydu ki?

Bir adım attı ama daha fazlasını yapamadı. Ona doğru koşup sarılsa, bu rüyadan uyanacağından korkuyordu... Yüreği göğüs kafesinin içinde parçalandı, kesildi, biçildi. Acısı damarlarında dolaştı, canı yandı. Ya bu bir rüyaysa? Ya biraz sonra uyanacaksa?

Bir rüyaydın sen, ağlayarak uyandığım... Uyusam ve bir daha uyanmasaydım keşke, bir daha hiç uyanmayacağımı bilsem bile.

"De-Deniz?"

Balık, öleceğini bilse bile Martı'sını görmeden durabilir miydi hiç? Bu yüzden ölüme kendi ayaklarıyla yürümüştü. Kalbine esir, duygularına hapis...

Teşekkür

Umut insanı öldürür derler. Ama aynı zamanda yaşatır da. Hem doğumudur, hem de ölümü. Benim kalemim de umuttan beslendi hep. Çoğu zaman beni öldürdü, çoğu zaman daha önce kıyısından geçmediğim hayallere sürükledi, bazense nefes aldığımı hissettirdi. Karakterlerimle bütünleştiğim her an yazdım. Bu yüzden yazabildiğim kadar yazdım. Yazmak, nefes almak gibidir benim için.

Her annenin, babanın harcı değildir kızının düşlediklerinin, yazdıklarının, tercihlerinin arkasında durmak ve saygı göstermek. Bu yüzden en başta aileme teşekkür ederim. Arkadaşlarıma, dost bildiklerime, birkaç konuda bana yardımcı olan biricik okurum Nil'e ve zamanında kazık yediğim ama hâlâ kim olduğunu bilmediğim o kıza da teşekkür ederim. Çünkü ilham duygulardan beslenir, yaşanmışlıklardan, kurulup yıkılmış hayallerden ve acıdan beslenir.

Bu yüzden en çok da o özel insana teşekkür ederim. O olmasaydı yazamazdım, yazmazdım. Kitabın isminde de senden esinlendim zaten, Denizimsi sendin... Sonra o dokuz harf satırların bütünleşip duyguların kalemimin ucundan damladığı sayfaların ismi oldu, sen oldun. Kalemimden damlayıp satırlara yağın mürekkepsin sen. Mavinin kimse-

nin bilmediği, bilseler kirletecekleri tertemiz bir tonusun...
Bir tek ben biliyorum.

Ve tabii ki sanal platformda beni destekleyen biricik okurlarım; kendilerine Denizist diyen, beni başından sonuna kadar destekleyen insanlar... Sizlere söyleyebileceğim pek bir söz yok. Tanımadığınız birini mesajlarınızla gülümsetebilme yeteneğine sahipsiniz, daha ne söylenebilir ki? Mesafelerin anlamsız kaldığını kanıtlayan en gerçek ve somut delil sizlersiniz. Gökyüzünün, denize yansıyıp özünü bahşettiği mavi; en karanlık, en siyah anlarınızda bile size umut olsun.

Unutmayın, nefes aldığımız sürece umut vardır.

Denizimsi kalın! :*